

Universitätsbibliothek Wuppertal

Xenophontis, Philosophi Et Imperatoris Clarissimi, Qvae Exstant Opera

Xenophon

Francofurti, 1596

Adpenix

Nutzungsrichtlinien Das dem PDF-Dokument zugrunde liegende Digitalisat kann unter Beachtung des Lizenz-/Rechtehinweises genutzt werden. Informationen zum Lizenz-/Rechtehinweis finden Sie in der Titelaufnahme unter dem untenstehenden URN.

Bei Nutzung des Digitalisats bitten wir um eine vollständige Quellenangabe, inklusive Nennung der Universitätsbibliothek Wuppertal als Quelle sowie einer Angabe des URN.

[urn:nbn:de:hbz:468-1-331](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:468-1-331)

APPENDIX NOVA LEVN-
CLAVIANAÆ XENOPHONTIS
OPERVM EDITIONIS POSTREMÆ.

ΛΕΟΝΤΟΝΥΧΟΥ Α

LEVNCLAVII

ΧΡΟΝΟΛΟΓΙΑ CHRONOLOGIA

ΣΥΝΤΟΜΟΣ, ΔΙΑΣΑ-
ΦΗΤΙΚΗ ΤΩΝ ΧΕΝΟΦΩΝΤΟΣ
ΙΣΤΟΡΙΩΝ, ΚΑΙ ΤΗΣ ΒΙΟΥ.

BREVIS, AD DECLARANDAS
XENOPHONTIS HISTORIAS,
& eiusdem vitam.

ΥΡΟΣ Καμβύσου,
Περσῶν βασιλέως, υἱὸς
ἐγγυέτο.

Ασυείων βασιλέα
μάχη Κρόου ἐν τῇ Ασ-
συείδι, δις ἐίκησε. Κύ-
ρου παιδείας ἐν τῷ γ' ἔθ.

Κροῖου πατρὸς ἐν τῷ γ' ἔθ.

τῷ αὐτῷ Κροῖου στρατηγικῶτος ὁ πεί-
τον μαχόμενος πρὸς τὸ Θυμβραϊόν, ἢ Θύμ-
βειον, πρὸς τῇ Κιλικίᾳ, νίκης ἔτυχε. Κύρου
παιδείας ἐν τῷ ζ'.

Κροῖον, καὶ Σαρδεις εἶλε, μὲν τῆς Λυδίας.

Καρίαν, καὶ Φρυγίαν, καὶ τὰς ἐν τῇ Ἀσίᾳ
Ἑλλήνας, καὶ Καππαδόκας, καὶ Ἀραβίους κα-
τέχευε.

τῷ Βαβυλῶνα πολιορκήσας εἶλε, τῆς βα-
σιλείας Ασυείων ἐν τῇ ἀλώσει τῆς πόλεως
χρῶντος καὶ σφαγῆτο. Ἐν αὐτῷ ζ' βιβλίῳ.

Κρόου ἐβασίλευσε Περσῶν ἐνιαυτὸς κθ'.

τῆς Ἀσίας ἀπάσης, μὲν τῷ τῆς Βαβυλῶνος
ἄλωσει, ἐμοναρχήσεν ἔτη η'.

Καμβύσην καὶ Ταναοξάρην, ἢ Ταναοξάρ-
κην, καὶ τῆς Κτησίας, υἱοὺς κατέλιπε. Κύρου
παιδείας τῷ η'.

YRVS Cambyse, Persarum
rege, natus fuit.

Assyriorum regem Cy-
rus in Assyria bis praelio su-
peravit. Libro de institut. Cy-
ri III & IIII.

Cum eodem, Cræso copias aduersas ducen-
te, tertium praelio congressus ad Thymbraium
sive Thymbrium, iuxta Ciliciam, victoria poti-
tus est. Libro de instit. Cyri VII.

Cræsum & Sardes cepit, una cum Lydia.

Cariam, & Phrygiam, & Græcos Asiam
incolentes, & Cappadocas, & Arabes in pote-
statem redegit.

Babylonem obsessam cepit, Assyriorum re-
ge, dum urbs caperetur, in potestatem redacto,
& interfecto. Eodem libro VII.

Cyrus Persarum rex fuit annis XXVIII.

Solus Asia totius imperium, post captam
Babylonem, obtinuit annis V III.

Cambysem & Tanaoxarem, vel Tanaoxar-
cem, secundum Ctesiam, filios reliquit. De in-
stitutione Cyri libro VIII.

Cambyfes filius Cyri, natu maior, regnavit annos VII.

Hystafpi Cyrus, expeditionum socio, Gobryae principis Assyrj filiam uxorem dedit. Libro de instit. Cyri VIII.

Darius Hystafpis filius, post Cambysem regno Persarum potitus, regnavit annos XXXVI.

Xerxes Darij filius, regno praefuit annis XXI.

Artaxerxes cognomine Longimanus, Xerxis filius, regnavit annos XLIII.

Anno XXXVII regni Artaxerxis Longimani habuit initium id bellum inter Athenienses & Lacedaemonios, quod Peloponesiacum dicitur, a Thucydide litteris proditum.

Anno primo belli huius, Anefias Ephori officio Sparta functus fuit, ut scripsit Xenophon, quo munus ephori gerente bellum cepit: & Archidamus rex Lacedaemoniorum irruptione cum copiis in Atticam facta, totam depopulatus est. Thucydides libro historiae II.

Anno II Brasidas Ephori munus gefit.

Anno III belli, & regni Artaxerxis Longimani quadragesimo, Isanor fuit ephorus, quo magistratum gerente, Archidamus expeditione suscepit aduersus Plataeam, & eam obsedit.

Anno IIII, Sostratidas ephorus factus est, quo tempore bellum de Lesbo gerebatur.

Anno V, quum Exarchus esset ephorus, dedita Lacedaemoniis Plataea, de fundamentis ad solum usque fuit euerfa. Thucydides libro III.

Anno VI erat ephorus Agesistratus.

Anno VII, Angenida ephoro, rex Persarum Artaxerxes Longimanus diem obiit, regni anno quadragesimo quarto. Thucydides libro IIII.

Anno VIII, munus ephori gerente Onomacle, regnare cepit Darius, cognomento Nothus, rex Persarum.

Anno IX, Zeuxippus ephorus.

Anno X, Pityas ephori munus gefit.

Anno XI, Plistolas ephorus.

Anno XII Clinomachus ephorus, quo magistratum gerente, belli societas inter Athenienses & Argiuos inita fuit.

Anno XIII Ilarchus ephorus.

Καμβύσης υἱὸς Κύρου, ὁ παλαιότερος, ἐβασίλευσεν ἔτη ζ΄.

Ἰστάσπης τῶν ξυστρατωσάμενων Κίρου τῷ Γωβρύῳ, τῆς Ασσυρίας θυγατρὸς ἐμνηστεύσατο. Κύρου παιδείας τῶν ἡ΄.

Δαρείος Ἰστάσπου υἱὸς, μετ’ Καμβύσῃ βασιλεὺς Περσῶν γενόμενος, ἐβασίλευσεν ἔτη λζ΄.

Ξέρξης Δαρείου υἱὸς, ἐβασίλευσεν ἔτη κα΄.

Β Ἀρταξέρξης ὀπίσκηται Μακρόχρῳ, Ξέρξης υἱὸς, ἐβασίλευσεν ἔτη μδ΄.

ἐν ἔτῃ τῶν λζ΄ βασιλείας Ἀρταξέρξε τῷ μακρόχρῳ, ἤρξατο μεταξὺ τῶν Ἀθηναιῶν καὶ Λακεδαιμονίων ὁ Πελοποννησιακὸς λεγόμενος πόλεμος, ὃν Θουκυδίδης ζωῆγραψεν.

ἐτῆ τῶν παλαιῶν τῷ πολέμῳ, Αἰθίσιος ἔφορος ἦν ἐν Σπάρτῃ, καὶ τὸν Ξενοφάντα, οὗ ἐφοροῦντος ἤρξατο ὁ πόλεμος· καὶ Ἀρχιδάμος ὁ Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐσβαλὼν ἐς τὴν Ἀθῆναιαν, πᾶσαν ἐδηλώσατο. Θουκυδίδης

Κ ἐν τῶν β΄ τῷ ξυστρατωσάμενῳ.

τῶν β΄ Βρασιδάς ἔφορος ἐγένετο.

τῶν γ΄ τῷ πολέμῳ, καὶ μὲν τῆς βασιλείας Ἀρταξέρξε τῷ Μακρόχρῳ, Ἰσανὼρ ἦν ἔφορος, ἐφ’ οὗ Ἀρχιδάμος ἐστράτευσεν ὅπῃ Πλάταιαν, καὶ ἐπολιορκήσεν αὐτήν.

τῶν δ΄ ἔφορος ἐγένετο Σωστράτιδας, ἐφ’ ἧ ἦν ὁ πόλεμος περὶ Λέσβου.

τῶν ε΄ ἔφορος ἦν Ἐξάρχος, ἐφ’ οὗ ὡς ἀδελφεῖσιν τοῖς Λακεδαιμονίοις ἢ Πλάταια, καὶ ἠθρήθη ἐς ἔδαφος ἐκ τῶν θυμολίων. Θουκυδίδης ἐν τῶν γ΄.

τῶν ς΄ Ἀγγελίρατος ἦν ἔφορος.

τῶν ζ΄ Ἀθηνίδας ἦν ἔφορος, ἐφ’ οὗ βασιλεὺς Περσῶν Ἀρταξέρξης ὁ Μακρόχρῳ ἐτελεύτησε, τῆς βασιλείας τῶν μδ΄ ἔτῃ. Θουκυδίδης ἐν τῶν δ΄.

τῶν η΄, Ονομακλέους ἐφοροῦντος, ἤρξατο βασιλεύειν Δαρείος ὀπίσκηται Νοθός, Περσῶν βασιλεὺς.

Ε τῶν θ΄ ἔφορος ἦν Ζεῦξιππος.

τῶν ι΄ Πιτύας ἐφοροῦσε.

τῶν ια΄ Πλίστολας ἔφορος.

τῶν ιβ΄ Κληνόμαχος ἔφορος, ἐφ’ οὗ τῶν Ἀθηναιῶν καὶ Ἀργείων ξυμμαχία ἐγένετο.

τῶν ιγ΄ Ἰλαρχος ἔφορος.

τῶν ιδ΄

τῷ ιδ' Λέων ἔφορος ἐγένετο.
 τῷ ιε' Χαμείδας ἔφορος.
 τῷ ις' Πατησιάδας ἔφορος.
 τῷ ιζ' Κλησθένης ἐφορβόοντος, ὁ ναυτι-
 κὸν τῷ Α' Πρωαίων ἐς Σικελίαν ἐπέμφθη, ἡ-
 γουμένων Ἀλκιβιάδου, Νικίας, Λαμάχου,
 καὶ συστρατηγῶτος Σοφοκλέους τῷ ποιητῆ,
 ὃς πρεσβύτατος ἦν. Θουκυδίδης ἐν τῷ ε'.

τῷ ιθ' Λυκάριος ἔφορος.
 τῷ ιθ' Ἐπέρατος ἔφορος, ἐφ' οὗ Ἀγίς ὁ
 Λακεδαιμονίων βασιλεὺς ἐτείχισεν τὴν Δεκέ-
 λειαν τῆς Ἀττικῆς.

τῷ κ' Ονομαίντιος ἔφορος, ἐφ' οὗ Λα-
 κεδαιμονίοις ἡ ξυμμαχία πρὸς τὴν βασιλέα
 Περσῶν πρῶτη ἐγένετο, βασιλεύοντος Δα-
 ρείου τῷ ιδ'. Θουκυδίδης ἐν τῷ η'.

τῷ κα' ἔφορος Ἰωὺ Ἀλεξίππιδας, ἐφ' ἧς Ἀ-
 θηναῖοι μετέστη ἡ δημοκρατία ἐς τετραχόσιας,
 ὧν αὐτὸς μετ' οὐ πολὺ κατελύθη ἡ δόξα.

τῷ αὐτῷ ἔτι Θερασύβουλος καὶ Θερασύ-
 λος Ἀθωαῖοι ναυμαχία Μίνδαρον τῆς Λα-
 κωνᾶ μεταξὺ Σησῶ καὶ Ἀβύδου ἐνίκησαν. Θου-
 κυδίδης ἐν τῷ η'.

Καὶ αὐτὸς Μίνδαρος πρὸς τὴν Ἀβύδον
 ἠττήθη, καὶ τρίτον ἐγένετο τῆς Κυζικου μαχό-
 μινος ἀπέθανε. Ξενοφῶν ἐν τῷ α' τῶν ἑλλη-
 νικῶν ἰσορῶν.

τῷ κβ' Μισγολαΐδας ἔφορος.

τῷ κγ' ἔφορος Ἰσίας.

τῷ κδ' Ἀρακκὸς ἐφορβόοντος, ναύαρχος ἦν
 Πασίππιδας, Φυγῶν μετέπειτα ἐκ Σπάρ-
 τῆς, ὅτι ἐκ Θάσου ἐκπεσόντων τῶν Λακων-
 ικῶν, ἐδδξέστω Τισαφέρνη τῆς ἀπὸ γα-
 νέσας.

τῷ δε τῷ ἔτι οἱ Μῆδοι ἀπὸ Δαρείου τῷ
 Περσῶν βασιλέως ἀποσάντες, πάλιν πρὸς ἐ-
 χύρησαν αὐτῶν.

τῷ κε' Εὐάρχιππος ἔφορος ἐγένετο, Κρα-
 τησιππιδας ὁ Λακεδαιμονίων ναύαρχος, ὅτε
 ἦν ὀλυμπίας ἀνεκκησθῆ τρίτη.

Θερασύλος ἠττήθη πρὸς τὴν Ἐφέσον.

τῷ κς' ἔφορος Ἰωὺ Παντακλῆς, ναύαρ-
 χος ὁ Λύσανδρος.

Σηλυβρίαν εἶλεν Ἀλκιβιάδης, καὶ τὸ Βυ-
 ζάντιον πολιορκηθὲν Ἀθηναίοις παρεδόθη ὑπὸ
 Ἀναξίλαου.

A Anno XIII Leon ephorus factus est.

Anno XV Cheridas ephorus.

Anno XVI Patesiadas ephorus.

Anno XVII Clisthene munus ephori admi-
 nistrante, classis Atheniensium in Siciliam missa
 fuit, ducibus Alcibiade, Nicia, Lamacho, &
 horum collega Sophocle poeta, qui natu maxi-
 mus inter eos erat. Thucydides libro VI.

Anno XVIII Lycarius ephorus.

Anno XIX Eperatus ephorus, quo magi-
 stratum gerente, rex Lacedaemoniorum Agis
 Deceleam Atticae muniuit.

Anno XX ephorus erat Onomantius, sub
 quo prima belli societas inter Lacedaemonios &
 regē Persarū coit, anno Darij regnantis XIII.
 Thucydides libro historiae VIII.

Anno XXI, Alexippida ephoro, mutatus
 est Athenis status popularis in cccc admini-
 strationem, quibus non multo post abrogatum
 fuit imperium.

C Eodem anno vicere Thrasybulus & Thra-
 sylus Athenienses nauali pugna Mindarū La-
 conem inter Sestum & Abydum. Thucydides
 libro VIII.

Etiam prope Abydum Mindarus iterum
 victus, & tertium haud procul a Cyzico pu-
 gnans interijt. Xenophon libro I historiarum
 Graecarum.

Anno XXII erat ephorus Misgolaidas.

Anno XXIII erat ephorus Isias.

D Anno XXIII, gerente munus ephori A-
 raco, nauarchus erat Pasippidas, qui Sparta de-
 inceps exsulauit, quod eiectis Thaso, qui Laco-
 nicarum partium fuerant, visus esset eius au-
 ctor rei fuisse cum Thissapherne.

Hoc anno quum Media Dario regē Persa-
 rū defecissent, denuo eius imperio se submiserūt.

Anno XXV factus est ephorus Euarchip-
 pus, Cratesippus classis Laconicae praefectus,
 quum esset olympias XCIII.

E Thrasyllus propter Ephesum victus fuit.

Anno XXVI erat ephorus Pantacles, na-
 uarchus autem Lysander.

Selybriam cepit Alcibiades, & Byzantium
 obsessum, Atheniensibus ab Anaxilao deditum
 fuit.

Cyrus inferioris Asiae maritima Caranus a patre factus, & illuc missus fuit.

Alcibiades nauigio domum rediit, quum praetor a ciuibus lectus esset.

Lysander classi praefectus, ad Cyrum Darij regis filium Sardes ascendit.

Anno XXVII Pityas erat ephorus, classis praefecturam gerente Callicratida, qui missus in Lysandri locum, Methymnam Lesbiopidum vicepit. Deinde propter Arginusas (insulae paruae sunt) praelio nauali fortiter dimicans, quum e nauai delapsus esset in mare, conspici desuit. Atheniensium uero praetores, licet hac nauali pugna feliciter rem gessissent, tamen a populo damnati suffragiis, immerito morte fuerunt adfecti; solo Socrate contradicente, qui tunc ciuium magister erat. Histor. Graec. libro I. & Memorabilium libro I.

Anno XXVIII erat ephorus Archytas, Aracus nauarchus; cuius loco Lysander, uelut nauarchi legatus, ad classem missus fuit.

Cyrus ad patrem aduersa ualitudine laborantem, in Asiam superiorem abiit; datus ad usum belli Lysandro pecuniis.

Lysander Athenienses praelio nauali haud procul ab Aegopotamis superauit. Hinc Athenas obsedit, & cepit, & muros urbis subruit.

Tunc etiam Dionysius, Hermocratis filius, Syracusanus, regio cum imperio patriam administrauit.

Darius Nothus uiuendi finem fecit, quum regnasset annos XIX.

Artaxerxes Mnemon, siue Memor, Darij filius natu maior, regni successionē cōsequutus est.

Olymp. 94. Anno XXIIX & ultimo belli Peloponesiaci, quo erat olympias nonagesima quarta, quum ephorus esset Eudicus, Lysander auehēs spolia captarū nauium, & Atheniensium triremes, & coronas, urbium dona, & argenti maximam copiam, sub aestatis finem, qua post uigesimum octauum annum, sextumq; mensem, bello finis impositus fuit, in patriam cum classe rediit.

Hic annus apud Athenienses † Anarchia uocatus fuit, propter dominationem paucorum in Trigintauiatu. Xenophon libro II historiarum Graecarum.

† id est, status reipublicae magistratuum experte.

Κύρου Καράου τῆς κατὰ Ἀσίας, ἡ ἐπὶ τῆς θαλάσσης, ὡς καὶ τῶ πατρὸς ἐπέμψθη.

Ἀλκιβιάδης οἴκαδε κατέπλευσε, στρατηγὸς ὡς τῶ οἴκει ἀρετῆς.

Λύσανδρος ναύαρχος ὢν, πρὸς Κύρου Δαρείου ἐς Σαρδῆς ἀνέβη.

Τῶ κζ' ἐτὶ Πιτύας ἡ ἐφορὸς, ναυαρχοῦτος Καλλικρατίδου, ὃς ἀπὸ Λυσάνδρου πέμψθη, αἶψά τι Μήθυμαι τῆ Λέσβου καὶ Κεράτος. ἐπέτα πρὸς τῆ Αἰγινέσσης (ἠσὶ δὲ ἄλλα) Ἰουναίως μαχόμενος, καὶ τῆ νεὸς ἀποπέσων ἐς τὴν θαλάσσην ἠφανίσθη. οἱ δὲ στρατηγὸι τῶ Ἀθηναίων ὀτυχρῶς ναυμαχήσαντες, ὑπὸ τῆ δῆμου καταψηφισθέντες αἰαπίως ἀπέθανον, μόνου τῆ Σωκράτους ἀπιλέγοντος, ὃς τότε τῆ δῆμου ὀπιστάτης ὑπῆρχε. τὰ δ' α' τῶ ἑλλήνων, καὶ α' τῶ ἀπὸ μνημονομῆ.

Τῶ κη' ἐφορὸς ἡ Ἀρχύτας, Ἀρακὸς δὲ ναύαρχος; ἀπὸ οὗ Λύσανδρος, ὡς τῆ ναυάρχου ὀπιστάτης, ἐπέμψθη ἐπὶ τῆ ναυτικῆν.

Κύρου πρὸς τῆ πατέρα ἀρρώστουτα μετὰ πέμψης ἀνέβη, δοῖς χρημάτων τῶ Λυσάνδρου εἰς πόλεμον.

Λύσανδρος Ἀθηναίως ναυμαχίᾳ εἰγὺς τῆ Αἰγῆς πάλαι ὀπίσθησε. μετὲ πέτα τῆς Ἀθήνας ἐπολιορκήσε, καὶ εἶλε, καὶ τὰ τείχη κατέσκαψε.

Τότε καὶ Διονύσιος ὁ Ἐρμωκράτης Συρακῆσιος ἐτυράνησε τὴν πατρίδα.

Δαρείου ὁ Νόθος ἐτελεύτησε, βασιλεύσας ἔτη ιθ'.

Ἀρταξέρξης ὁ Μνήμων, Δαρείου υἱὸς ὁ πρεσβύτερος, τῆς βασιλείας ἀγάδοχος ἐγένετο.

Τῶ κθ' καὶ ὑστέρω ἐτὶ τῆ Πελοποννησιακοῦ πολέμου, ὡς ἔφη ἢ ἢ ἐνενηκστή καὶ τετάρτη ὀλυμπιάς, ἐφορῶντος ὁ Εὐδίκης, Λύσανδρος ἀπάγων τὰ τῆ ἀρχμαλώτων νεῶν ἀκρωτήρια, καὶ τῆς Ἀθηναίων βιήρας, καὶ σεφάεις, δῶσε τῆ πόλεων, καὶ δεγόμεον πλεῖστον ὄσον, τελευτώντος τῆ θέρους, ἐς ὁ μῆνες ἕξ, καὶ ὀκτὼ καὶ εἴκοσι ἔτη τῶ πολέμου ἐτελεύτησαν, οἴκαδε κατέπλευσαν.

Οὗτος ὁ σμικρὸς ἀναρχία ὡς τῆ τοῖς Ἀθηναίοις ἐκλήθη, ἀπὸ τῆ ὀλιγαρχίας τῶ τελευτήσας. Ξενοφῶν ἐν τῶ β' τῶ ἑλλήνων.

Τυραν-

Τυραννίς τῶν Ἰωνίων ἐν Ἀθῆναις.

A Tyrannis Trigintaurorum Athenis.

Θηραμένης κατακρίθεις ὑπὸ τῶν σωμαρχόντων ἐκ τῶν Ἰωνίων, καὶ κἀνδρον πίων, ἀπέθανε.

Theramenes a collegis in Trigintauratu cōdemnatus, hausta cicutā mortem oppetiit.

Ἐπὶ δὲ τῆ βασιλείας Ἀρταξέρξεος ἔμνημονος Θρασύβουλος τῶν Ἰωνίων ἀπέθανε.

Anno III regni Artaxerxis Memoris Thrasymbulus Trigintaurorū tyrannidē sustulit.

Olymp. 94. a. 2.

Ορκους οἱ Ἀθηναῖοι πρὸς ἀμνηστίας ὁμύησαν.

Iusiurandum Athenienses de iniuriarum obliuione praestiterunt.

Κύρου ἀνέβη ξυμῶν ἐκ τῶν Ἰωνίων ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν Ἀρταξέρξεω βασιλεῖα, ξυπραΐδοι δὲ καὶ τῶν Ἰωνίων. ἐν τῷ ἀπὸ τῶν Ἰωνίων ἀναβάσει Κύρου.

Cyrus cum copiis Gracis adscendit in Asiam aduersus Artaxerxem regem fratrem, cuius signa Xenophon quoque sequutus est. Libro I & B II de Cyri expeditione.

Κύρου ἐν τῇ μάχῃ ὀρμυμένους ἐπὶ τὸν ἀδελφὸν, καὶ παλτῶν ἰσχυρῶν ὑπὸ τῶν ὀφθαλμῶν, ἀπέθανε. πρὸς ἀναβάσει τῶν Ἰωνίων.

Cyrus in praelio irruens in fratrem, & tragula subter oculum vulneratus, obiit. De Cyri expeditione libro I.

Οἱ Ἰωνιοὶ τῶν Ἰωνίων μὲν τῆ μάχην ἀποκλείοντες πρὸς ἀναβάσει τῶν Ἰωνίων.

Duces Gracorum post pugna contra fidem datam occiduntur. libro I de exped. Cyri.

Ξενοφῶν στρατηγὸς αἰρεθείς μετ' ἄλλων ἀπὸ τῆς Ἰωνίας ἐκ τῆς πολέμιας ἐς τὴν Ἰωνίαν, καὶ ἡμέραν τοῖς βαρβάροις μαχόμενος ἀναβάσει τῶν Ἰωνίων, καὶ τοῖς Ἰωνίοις.

Xenophon dux electus, una cum aliis, Gracos ex hostico Graciam versus abducit, cottidie contra barbaros dimicans. De Cyri expeditione libro III, & sequentibus.

Anno 4 regni Artaxerxis, Olymp. 94. an. 3. Samus nauarchus in Asia. v. Xenophon p. 479.

Ξενοφῶν μὲν τῶν Κυρῶν Σούθη δὲ Θρακῶν βασιλεὺς ξυπραΐδεται. ἀναβάσει τῶν Ἰωνίων.

Xenophō cū Cyrianis militib. Seutha Thracū regis signa sequitur. Expeditionis libro V II.

Ἐπὶ τῶν δ' Ἀρταξέρξεος ἔμνημονος Θίμβρωνος ὁ Λακεδαιμόνιος Ἰσὺς Κυρῶν παρὰ Ξενοφῶντος, ἐπὶ τῆς Πέρσης ξυπραΐδοι, παρέλαβεν. ἀναβάσει τῶν Ἰωνίων.

Anno IIII Artaxerxis Memoris Thimbronius Lacedaemonius Cyrianos milites a Xenophonte, Persis bellum illaturus, traditos accepit. De Cyri expeditione libri ultimi fine.

Olymp. 94. a. 4. v. Xenophon p. 480.

Ἐπὶ τῶν δ' Ἀρταξέρξεος ἔμνημονος, Δερκυλλίδας ἐπικληθείς Σίσυφος, ὡς αἰὲρ μηχανικός, Θίμβρωνα ἀναδέχεται ἐν τῇ στρατηγίᾳ τῶν Περσῶν. Ἰωνίων τῶν Ἰωνίων.

Anno V I regni Memoris Dercyllidas, cognomine Sisyphus, velut industriae vir sollertis, Thimbroni successit in praetura contra Persas. Libro historiarum Gracarum IIII.

Olymp. 95. a. 1.

Ἐπὶ δὲ τῶν Δερκυλλίδας δὲ Ἰωνίων ἐκείδον. καὶ εἰς τὸ ἐπιόντα ἑαυτὸν.

Anno V II Dercyllidas etiam in annum sequentem esse cum imperio iussus fuit.

Olymp. 95. a. 2.

Ἐπὶ δὲ ἡ Ἀρταξέρξεος, Ἀγησίλαος ὁ Σπάρτης βασιλεὺς, ἀναβὰς ἐς τὴν Ἀσίαν, ἐπὶ τῆς Πέρσης ἐξυπραΐδεται.

Anno V III Artaxerxis, Agesilaus Sparta rex, quum in Asiam traiecisset, bellum Persis intulit.

Olymp. 95. a. 3.

Τισθαύστες, Τισσαφέρνης δὲ ἀδελφὸς τῆς Ἰωνίας δέδωκε τοῖς Ἰωνίοις τῶν Ἰωνίων πόλεων, ἐφ' ᾧ πόλεμον ἐκφέρειν πρὸς Λακεδαιμόνιος.

Tithraustes, Tissaphernis successor, I talenta praesidibus urbium Gracarum dedit; ut bello Lacedaemonios adgrederentur.

Λύσανδρος πρὸς τῶν τείχεσσι τῶν Ἀσιαρῶν πρὸς Ἰωνίων ἀπέθανε.

Lysander ad Haliartiorum mœnia cæsus fuit a Thebanis.

Ἐπὶ δὲ ἡ Ἀγησίλαος πρὸς τῶν Ἰωνίων οἴκει ἐκ τῆς Ἀσίας μετεπέμψθη, τῇ πατρίδι βοηθῆσαν. Ἰωνίων τῶν Ἰωνίων.

Anno IX Agesilaus a suis domi ex Asia reuocatus fuit, ut opem patriae ferret. Libro histor. Gracarum IIIII.

Olymp. 95. a. 4.

Πείσανδρος Λακεδαιμόνιος ναύαρχος πρὸς Κνίδον ὑπὸ Φαρναβάξου καὶ Κόνωνος ἠττηθείς, ἐπὶ τῇ νηὶ μαχόμενος ἀπέθανε.

Pisander Lacedaemoniae classi praefectus, ad Cnidum a Pharnabazo & Conone victus, in nauis pugnans interiit.

Anno XI Artaxerxis Cono muros Athe-
narum pecuniis regis refecit & erexit.

Anno XV misit Artaxerxes pacem Gracis
per Antalcidam, hac conditione, ut Graca ciui-
tates in Asia regis Persarum essent, reliqua li-
bertatem retinerent. Libro historiarum Gra-
carum V.

Anno XX occupavit Phœbidas Laceda-
monius arcem Thebarum Cadmeam.

Anno XXIII Memoris, Olynthus urbs
Thracia Lacedaemonius, certis legibus, dedita
fuit.

Phyllidas arcem Cadmeam Thebanis recu-
peravit, eieclis Lacedaemoniis.

Timotheus Cononis filius, dux Atheniensium,
vir fortis & egregius fuit. Libri V historiarum
Gracarum fine.

Iason Pheræus Thessalorum dux constitutus
fuit. Hist. Grac. libro VI.

Anno XXXI regis Memoris, Laceda-
monij a Thebanis prælio victi fuerunt, ad Leu-
ctra commisso. Historiarum Gracarum li-
bro VI.

Iason Pheræus inter Thebanos & Laceda-
monios pacem composuit.

Iason, & Polydorus, & Polyphron, qui fra-
tres fuerunt, & Alexander, Pheræi; unus
post alium interfecti sunt. Libro VI historia-
rum Gracarum.

Thebani Laconicam inuaserunt, ad urbem
Spartam usque progressi.

Atheniensium & Lacedaemoniorum socie-
tas aduersus Thebanos. Libro historiarum Gra-
carum VII.

Pelopidas Thebanorum legatus in Asiam ad
regem Persarum adscendit.

Anno XXXIII regis Artaxerxis mor-
tuus est Dionysius prior Syracusanus tyran-
nus, Dionysio secundo filio & successore re-
gni relicto, qui deinceps annis XII impera-
uit.

Epaminondas iterum duxit exercitum Spar-
tam, sed irrito conatu.

Anno XXXIX Memoris, pugnatum in-
ter Thebanos & Lacedaemonios ad Manti-
neam, ubi victor Epaminondas obiit.

Εἰς τὴν ἰα' Ἀρταξέρξης Κόνων ὁ τῶν Ἀθηνῶν
τῆρος ἐκ τῆς βασιλείας χρημῶν ἀνώρθωσεν.

Ἐτὴ τὰς ιε' Ἀρταξέρξης εἰρήνην ἔπεμ-
ψε τοῖς Ἕλλησι δι' Ἀνταλκίδου, ὥστε τὰς ἐν
τῇ Ἀσίᾳ πόλεις ἑλληνίδας τῆ βασιλείας εἶ-
ναι. τὰς δὲ ἄλλας, ἐλάβθεας. Ἑλληνικῶν
τὰς ε'.

Ἐτὴ τὰς κ' Φοιβίδας ὁ Λακεδαιμόνιος τῆ
Καδμείαν τῆ Θεβῶν ἀκρόπολιν εἶλεν.

Ἐτὴ τὰς κγ' τῆ Μνήμονος Ολυθός, Θεσε-
κίας πόλις, τοῖς Λακεδαιμόνιοις ἐπισημα-
χίας τῆς δέδοται.

Φυλλίδας πάλιν Καδμείαν ἀκρόπολιν τοῖς
Θηβαίοις ἀνεκτήσατο, τῆς Λακεδαιμόνιους
ἐκβαλὼν.

Τιμόθεος ὁ Κόνωνος, στρατηγὸς Ἀθηναίων,
κἀγὼς κἀγαθὸς ἀνὴρ ἦν. πρὸς τὰς τέλεις τῆς
τῶν ἑλληνικῶν.

Ἰάσων ὁ Φεραῖος τῆ Θεσσαλῶν πατρίδος κα-
τήσαται. ἑλληνικῶν τὰς ε'.

Ἐτὴ τὰς λα' βασιλείας Μνήμονος τῆ
Θηβαίων ἐνικήθησαν οἱ Λακεδαιμόνιοι μά-
χη τῇ ἐν Λακίοντι. ἑλληνικῶν τὰς ε'.

Ἰάσων ὁ Φεραῖος μεταξύ τῶν Θεβαίων καὶ
τῆ Λακεδαιμονίων ἀποιδὰς ἐποίησατο.

Ἰάσων, καὶ Πολύδωρος, καὶ Πολύφρων, ἀ-
δελφοὶ ὄντες, καὶ Ἀλέξανδρος, οἱ Φεραῖοι, εἰς
μετὰ τὸν ἕτερον ἀπεσφάγησαν. ἑλληνικῶν
τὰς ε'.

Οἱ Θεβαῖοι ἀνέβησαν εἰς τῆ Λακωνικῶν,
πρὸς τὴν μέγαν τῆ Σπάρτης.

Ἀθηνῶν καὶ Λακεδαιμονίων συμμαχία
κατὰ Θεβαίων. ἑλληνικῶν τὰς ζ'.

Πελοπίδας πρὸς τοῖς Θεβαίων ἀνέβη πρὸς
τῆ Περωῶν βασιλέα.

Ἐτὴ τὰς λδ' Ἀρταξέρξης βασιλείας Διο-
νύσιος ὁ πρῶτος Συρακούσιος τύραννος ἀ-
πέθανε, Διονύσιον τὸν δεύτερον υἱὸν καὶ Διό-
δορον τῆς δευτέρας καταλιπὼν, βασιλεύσαν-
τα ἕτη β'.

Ἐπαμινώνας ἤγε ὁ δεύτερον ἐπὶ πάλιν
Λακεδαιμόνα, μάττω δέ.

Ἐτὴ τὰς λθ' τῆ Μνήμονος ἐγένετο μάχη
Θηβαίοις καὶ Λακεδαιμονίοις ἐπὶ πάλιν Μαν-
τίνειαν, ἐν ἣ νικήσας Ἐπαμινώνας ἀπέ-
θανε.

Τῷ ἔξῃς ἔτη ἔτελεύτησεν ὁ βασιλεὺς Ἀρ-
ταξέρξης ὁ Μνήμων, βασιλεύσας ἑαυτῷ
μὴ ὄν Ωχος διεδέξατο.

Ἐτὴ πρῶτῃ τῆ βασιλείως Ωχου, ἢ τετάρ-
τῃ μὲν τῆ Μαντικῆ μάχῃ, πρῶτον δὲ τῆ
πέ Ὀλυμπιάδος, ἔτελεύτησεν ὁ Ξενοφῶν ἐν
Κορίνθῳ, βεβιωκὼς ὡς τὰ ἐπιχρῆστα ἔτη.
ἔγραψεν οὖν τὰ τελευτήματα ἔργα πολλὰ πρὸ τῆ
θανάτου χρόνου.

Anno sequenti finiit vitam rex Persarum
Artaxerxes Memor, quum annis XL regnasset.
Successorem Ochum habuit.

Anno IIII regis Persarum Ochi, & quarto
post pugnam Mantinicam, olympiadis centesi-
ma quinta † primo, mortuus est Corinthi Xe-
nophon, quum annis amplius XC vixisset. Ita-
que postrema non longo ante obitum tempore
conscripta.

Vide Pausan.
Eliae. 1. p. 152.
f. 2153. p.

† ante Christum natum 361.

ΧΙΩΝΟΣ, ΩΣ ΕΣΩΘΗ ΤΟ ΒΥΖΑΝ-
ΤΙΟΝ ΥΠΟ ΞΕΝΟΦΩΝΤΟΣ.

CHIONIS, DE CONSERVATO A
XENOPHONTE BYZANTIO.

ΧΙΩΝ ΜΑΤΡΙΔΙ

ὑγιαίνῃ.

*CHIO MATRIDI

S. D.

ΟΛΛΗΝ χάριν οἱ Β
δα τοῖς ἔπιτροποις ἡμῶν
ἀνέμοις, καὶ τῆ ἐν Βυζαν-
τίῳ ἀγαθῶν βίασάμε-
νοις. καὶ τοῖς ὁμοῦτον ἡ-
γεμόνι αὐτοῖς ἐπέγρα-

AGNAM ventis gratiam ha-
beo, qui nos detinuerunt, ac vi
quadam Byzantij commorati
coegerunt. Equidem initio suc-
censebam eis, quum valde pro-
perarem: sed ob Xenophontem,
Socratis familiarem, operæpre-

τιον ἐστὶν αὐτοῖς ἐπέγρα-
μμος. ἀλλὰ γὰρ ἀξία πρὸς φασίς καὶ χρονο-
τέρας μόνῃς ἐφαίνετο Ξενοφῶν, ὁ Σωκράτης
γνώριμος. ὅστις γὰρ ὁ Ξενοφῶν εἰς τῷ ἐπὶ Ἀρ-
ταξέρξει στρατομαρτύρων ἑλλήνων, Κύρω
δὲ συμμάχων ὄντι. καὶ ὁ μὲν πρῶτον μετὰ π-
νος τῷ στρατηγῶν ἰῶ, ὅστις ἐν πολυπραγμο-
νῶν ὁ, πμὴ στρατιώτῃ ἐχρῆτο, ὡς ὅτι εἰς ὧν
τῷ Κύρω πμίων. ὡς δὲ Κύρος τε ἀπέθα-
νεν ἐν τῇ πρῶτῃ μάχῃ, καὶ οἱ στρατηγὸι τῷ
ἑλλήνων πρῶτον ἠθέτησαν ἀπετμήθησαν
τὰς κεφαλὰς, ἠρέθη στρατηγὸς ἀνδρείας τε ἑ-
νεκα, καὶ τῆς ἀλλῆς σοφίας, δοκῶν δὲ εἶσα ἀν-
δραπράξασθαι τῆ σωτηρίαν τοῖς ἑλλήσι. καὶ
ὅτι ἐψόθει αὐτοῖς τῆς ἐλπίδος, ἀλλὰ ἀφ-
μείσης πολεμίας γῆς, ὀλίγῳ στρατῶν ἀγων-
ταειώσατο, ἐκείνης ἡμέρας τοῖς βασιλέως
στρατηγῶν πρῶτον ἀποπεδύομενος. θαυμασά-
μην οὖν ἢ ταῦτα πολὺ δὲ τέτων θαυμασιώ-
τερόν τε καὶ μύζον, ὅτι αὐτὸς ἐγὼ νῦν ἔθεασάμην. πεπονημένοι γὰρ οἱ ἑλλῆνες πολυχρόνῳ καὶ χαλε-
πῇ στρατείᾳ, καὶ μηδὲν ἄλλο δὴρημένοι τῷ κινδύνῳ ἀθλόν, πλὴν τῆς σωτηρίας, δὲ ἀμαρτῶν αὐτοῖς

tium erat istic etiam diutius harere. Nam is Xe-
nophon vnus ex iis Græcis est, qui expeditionem
aduersus Artaxerxen susceperunt, societate belli
cum Cyro inita. Et erat initio quemdam apud
ducem, nec curiose quidquam agebat, nisi quod
deceret militem: adeoque vnus erat ex eorum
numero, quos Cyrus habebat in pretio. Ve-
rum postea, quam primo prælio Cyrus occu-
bit, & violatis indutiis, Græcorum imperato-
ribus abscissa fuere capita: quum ob fortitudi-
nem, tum sapientiam, qua ceteroqui valebat, im-
perator creatus est; quod existimaretur egregie
saluti Græcorum consulturus. Atq; hæc spes eos
hauquaquam fefellit. Nam per medios hostes
exiguas, quas ducebat, copias incolumes serua-
uit; quum quidem diebus singulis castra non pro-
cul a ducibus regiis haberet. Sunt hæc quidem
admiratione digna, sed illud multo admirabi-
lius & maius, cuius ipse nunc spectator fui. Nam
Græci diuturnæ ac difficilis militiæ laboribus cō-
fecti, quum nullum pro aditis periculis præmi-
um retulissent, præter corporum incolumitatem:

* Is Clearchum, Heraclææ Ponticæ tyrannum interfecit.

a Byzantiis præformidine admissi, urbem populari statuerunt; eoque factum, ut magnæ Byzantiis turbæ subito exorirentur. Quumque iam milites externi arma caperent, ac tubicen classicum caneret: equidem scuto hastaque correpta currebam ad muros, quo loco iuuenum quemdam globum conisse videbam. Verum mœnia præsidio munire nullam ad rem proderat, quod iam urbē hostes occupassent. Nihilominus existimabamus defensionem nobis faciliorem fore, si loci commoditate superiores essemus; aut saltim perituros nos aliquanto tardius. Interim quum magnæ inter Græcos essent turbæ, cernebamus hominem cæsarie prolixa, pulchro ac miti adspectu, per medios incedentē milites, ac singulorū impetus reprimentem: qui quidem erat is, de quo loquor, Xenophon. Quum vero illi eum ex aduerso cohortarentur, ut vnus multis pareret, ac tandem aliquando ærumnose difficilique tempestati finem imponeret: Pedem igitur referte, ac de re consultate. Non enim metuendum est, ne res in potestate nostra sita, dum cōsultabimus, nobis elabatur. Vbi, quo minus in hoc ei parerent, verecundia præpediebantur: stans eorum in medio Xenophon, admirabilem orationem habuit, quemadmodum finis ipse declarauit. Nam a nobis exaudiri ea clare non poterat. Enimvero cernebamus eos, qui paullo ante urbem diripere decreuerant, modeste commeatum in foro, non aliter ac reliquorum Byzantium quemlibet, emere: neque iam amplius vlla ex parte iniustū illum rapacemque Martem spirare. Atque hoc spectaculum, animi Xenophontis indicium erat; quantū ille tum prudentia, tum orationis vi valeret. Equidem ferre non poteram, ut is vir nō compellatus me præteriret; præsertim quum eodem me, quo Byzantios, beneficio adfecisset. Nam & ipse vnus ex iis eram, quem ventis ibi detentum spoliari cōtigisset. Itaque cognoscendum ei me præbui. Tum ille amicitiae, quæ tibi cum Socrate fuisset, reminisci; meque ad philosophandum cohortari, ac de rebus etiam aliis nō profecto militariter, sed humaniter admodum mecum colloqui. Nunc copias in Thraciam ducit. Nam Thracum rex Seuthes, qui bellum aduersus finitimos quosdam gerit, arcessiuit eos; seque stipendium Græcis & amplum & integrum numeraturum recepit. Parent in hoc illi, quod dimitti nolint inopes, sed laboribus suis aliquid comparare, donec adhuc coniunctæ sunt ipsorum copię. Ceterū scito me iam multo lubentius Athenas ad philosophandum nauigaturum. Nam meministi, quoties me ad philosophiā impelleres, & admirabilia quædam commemorares de iis, qui vllam in eius partem incubuissent; mότερον ἐς ἀπείρας πλοῦσι φιλσοφῶσιν. μέμνησαι γὰρ δήπερ, ὅτι πρὸς ἑβρων με σιωπῶς ἐπέφιλσοφῶσα, καὶ θαυμασὰ διεξιὼν πρὸς τὴν καθ' ὅποιον ἀστυδαίσαντων πρὸς αὐτὴν μίερος, τὰλλα

ἔφ' φόβον τῶν βυζαντιῶν, ἐγνώξην ἀφ' ἧς ἀπὸ τῆς πόλεως, καὶ πολὺν πᾶραχος ἀφ' ἑνὸς κατέχευε τὴν βυζαντιῶν. ἐπεὶ δ' ὠπλίζοντο τε οἱ ξένοι καὶ ὁ σαλπικτικὸς ἐσήμασεν, ἐγὼ μὲν ἀσπίδα καὶ λόγχην δὲ πᾶσας, ἔδραμον δὲ τῶν τῆχος, οὗ τῶν ἐφ' ἑβρων πινὰς σιωπῶς ἔβρων. ἰὼ δὲ ἐφ' ἑβρων τῶν τῆχος. ὁ δὲ ἐν ὠφελίμοις, πολεμίων κατεχόντων τὴν πόλιν. ἀλλ' ὄμφορ ἄρον ἐνομίσομεν ἀμυνθῆσαι πλεονεκτῆντες ὡς τόπω, ἢ ἀπολύσασθαι γε βραδύτερον. καὶ ἂν τῶν παραπρομῶν τῶν ἐλλήνων, ἐβρωμῶν καμῆτιον ἀδρα, καλὸν πόδον καὶ πρὸς ἰδέσθαι, διεξιόντα μὲν δὲ αὐτῶν, καὶ παύοντα τὸ ὄρμητις ἐκαστον. οὗ δὲ ἰὼ ὁ ξενοφῶν. ὡς δὲ ἐκ τῶν ἐναντιῶν παρεκάλου αὐτὸν οἱ στρατιῶται, ἐναὐτῶν πολλοὺς πείθεσθαι, καὶ ἀναπαύσασθαι ποτὲ αὐτοὺς τὴν ταλαπύργου καὶ χαλεπῆς ζάλης ἀιάγετε ἐν ἑπὶ πόδα, ἔφη, καὶ βελάσασθε. ἔγὼ δὲ εὖ, μὴ ἀφύγη βελάσασθαι τὸ πρᾶγμα ἐφ' ἡμῶν κείμενον. ὡς δ' ἐπὶ τὸ γὰρ αὐτῶν ἀπέφθην ἠδέσθη, εἰς αὐτῶν κατὰ τὸν ὁ ξενοφῶν θαυμαστοὺς λόγους διέλετο, ὡς δὲ τέλος τῶν αὐτῶν ἐδήλωσεν. ἔγὼ δὲ ἡμῶν γε σαφῶς δέξασθαι. τὴν γεωμῶν πρὸς μικροῦ ἀφ' ἧς ἀπὸ τῆς πόλεως, μετρίως καὶ τῶν ἀγροῶν ἐβρωμῶν ὡς μὲν τὰ ἐπιτήδεα, ὡς τῶν δῶν βυζαντιῶν ἐκαστος, καὶ μηδὲν ἐπὶ ἐκείνῃ τῶν ἀδικῶν καὶ δὲ πακτῶν δὲ πρὸς πνέοντα. αὐτῶν δὲ ἡ ὄψις, ἐπὶ δὲ φῆσι ἰὼ τῶν ξενοφῶντος ψυχῆς. ὅπως καὶ φρονῆν καὶ λέγειν ἠδυνάτο. οὐ μὲν ἔγωγε ἡσυχία τὸν αἶδρα παρελθῆν ἰστέμειναι, καὶ ταῦτα ὁμοίως βυζαντιοῖς ὡς πεπονθῶς ἰστέμειναι. ἐπεὶ ἀφ' ἧς ἀνέμους καὶ αὐτὸς εἰς ἰὼ τῶν ἀφ' ἧς ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀλλ' ἐγνώρισα αὐτῶν ἐμῶν. ὁ δὲ καὶ τῶν πρὸς Σωκράτη φιλίας ἀνεμνήσκειτο, καμῆ φιλσοφῶν παρὶσα τοῦ καὶ τὰλλα ἔστρατιωτικῶς, μαδία, ἀλλὰ καὶ πόδον φιλανθρωπῶς διέλεγετο. ἰὼ δὲ εἰς δρᾶκίον ἀφ' ἧς ἐστρατῆμα. Σάδης γὰρ ὁ τῶν δρᾶκῶν βασιλεὺς πρὸς πινὰς ὁμοίως πολεμῶν, μετεπέμψατο, ὅτι πρὸς ἐμοῦ δὲ ἀντίς ἰστέμειναι. οἱ δὲ ἰστέμειναι. ἔγὼ δὲ ἀπορεὶ ἀφ' ἧς ἀπὸ τῆς πόλεως, ἀλλὰ καὶ κτήσασθαι πινὰ τῶν πόνων, ἔως γ' ἐπὶ ἐστρατῆμα εἰσιν. ἴσθι δὲ πολὺ τῶν μετρίως πρὸς μετρίως

τὰλλα μὲν
φοβούμεθα
πρὸς ἀσπίδα
καὶ γὰρ
ἀσπίδα
μὲν, ὁ
λύει τὴν
συνεῖναι
τὰ θαυμάσια
ἐφ' ἧς
σφῆται
λέος δὲ
μα, οὗ
πρὸς τὴν
δὴ πρὸς τὴν
φιλσοφῶν
αἰδρίας
καὶ μολίς
οὐκ ἐπὶ
πρὸς τὴν
δὴ μετα
στρατῆμα
αὐτὸν ἐπὶ
λοῖς ἀφ' ἧς
πρὸς τὴν
καμῆτος
πρὸς τὴν
πρὸς τὴν
πρὸς τὴν
πρὸς τὴν
πρὸς τὴν
πρὸς τὴν

πάλλα μὲν εἶχες πεφθόμενον, οὐκ ἴσθι δὲ καὶ πόρῳ A
 φοβούμενον. ἐδούκῃ γὰρ μοι τὰ μὲν λοιπὰ ὄν-
 τως ἀποδαμοτέρως ποιεῖν ὅσων ἐφάλαμτο.
 καὶ γὰρ ὁ σῶφρον καὶ ὁ δίκαιον οὐκ ἄλλοθεν
 ζεύεσθαι τὸς ἀνδρόπικας ἢ φιλοσοφίας ὄ-
 μιν, ὁ δὲ ἀρεσκτικὸν καὶ σφοδρὸν ἀγα-
 λύνει τῆς ψυχῆς, καὶ μαλθακὸν ἔπι δ' ἡ-
 συρῶν. ἀρεσκτικὸν γὰρ ἰὺ, καὶ ἡρεμία,
 τὰ θαυμαστά, ὡς μοι ἔλεγες, ἐκώμα φιλο-
 σόφων. δεινὸν οὖν μοι κατεφάνετο, εἰ φιλο-
 σοφίας πάλλα μὲν ἀμείνων ἔσομαι, θαρρά- B
 λέος δὲ οὐκ ἔπι, οὔτε φρασιότης εἶ) διωκό-
 μαι, οὔτε ζῆρις δὲ, εἰ δέοι. ἀλλὰ μεθήσω
 πόρῳ τῶντα, ὡς ἀφ' ὁπιλήσμονι πνὶ ἐπω-
 δῆ πρὸς ἔργου λαμπερότερου κληθεῖς τῆ
 φιλοσοφία. ἠγνόω δὲ ζῆρα, ὅτι καὶ πρὸς
 ἀνδρείαι εἰσὶν ἀμείνους οἱ φιλοσοφῆσαντες.
 καὶ μόλις γε αὐτὸ πρὸς Ξενοφῶντος ἔμαθον,
 οὐκ ὅτι διήλεθῃ μοι πρὸς αὐτὸν, ἀλλ' ἐπεὶ
 τοιοῦτος ὢν ἐφαίνῃ, ὁποῖός ἐστι. μάλις γὰρ
 δὴ μετασχὼν τῶν Σωκράτους λόγων, ζῆρις C
 φρασιότης καὶ πόρῳ σάξιν, καὶ ὁσὲν
 αὐτὸν ἐποίησε φιλοσοφία αὐτῷ τε καὶ τοῖς φί-
 λοις ἀχρεϊότερον. ἠσυχία μὲν οὖν ποιητικῶ-
 τέρα πάρα δὴδαμονίας ἦδῃ μὲν τοι καὶ
 πρὸς ἄλλῃ καλῶς ἔκαστα, ὁ καλῶς ἡρεμῶν δυ-
 νάμενος. ἐπεὶ καὶ μείζων αὐτῷ εἶη τῶν πολεμουῶ-
 ντος, ὁ πλεονεξία, καὶ ὁπιθυμία, καὶ τὰ λ-
 θα πάθῃ χρεσόμενος, ὢν καὶ οἱ νικῶντες
 τὸς πολεμίους ἠπῶνται. καὶ γὰρ οὖν ἐλπίζω
 φιλοσοφίας, τάτε ἄλλα κρείττων ἔσεσθαι, D
 καὶ ὁσὲν ἠπῶν ἀνδρός, ἀλλ' ἠπῶν θρασύς.
 τῶντα μὲν οὖν οὐ τῶν ἰσχυρῶν μόνον, ἀλλὰ καὶ
 τῶν πόρῳ φρα. γίγνωσκε δὲ με ἠδῃ πρὸς ὁ
 πλῆθῃ οἷον. καὶ γὰρ δὴ γέρονε καὶ τὰ τῶν ἀνέμων
 αἰσιώτερα.

in aliis me facile tibi ad sensum fuisse, tantū
 hoc vehementer veritum esse. Arbitrabar
 enim augeri virtutem alias in hominibus a
 philosophia, quæcumq; tandem illi susci-
 perent. Quippe modestiam & iusticiā non
 aliunde, quam ex philosophia, haurire ho-
 mines existimabam: verum agendi vim, ac
 impetum animi, remissiore reddi, ac ad
 tranquillitatem quamdam emolliri. Nam
 philosophorū admirabiles laudes in tran-
 quillitate mihi consistere dicebas, & in eo,
 quod nullis negotiis impliciti essent. Itaq;
 grauter mihi ferendum videbatur, si phi-
 losophia percepta, ceteris in rebus meliot
 euaderem; at neq; magnanimus, neq; mi-
 les amplius esse possem, nec (si res ita posce-
 ret) præclari alicuius facti auctor. Immo
 quod valedicendum mihi esset his omni-
 bus, delenito a philosophia; quæ incantā-
 tionis instar mihi omnis insignis facinoris
 obliuionē induceret. Nimirū ignorabam
 eos, qui exculti essent a philosophia, etiam
 ad fortitudinē melius esse comparatos. At-
 que hoc vix a Xenophōte didici, nō quod
 ea de re mecum sermonem habuerit: sed
 quod talē se declarauerit, qualis est. Nam
 quum Socratem diligentissime audierit,
 tamen & exercitus, & vrbes seruare potest:
 nulla re factus a philosophia minus ad cō-
 modandum sibi & amicis idoneus. Quam-
 obrem vita quieta, est illa quidem magis
 ad parandam felicitatem efficax; ita tamē,
 vt præclare faciat is omnia, qui vitam cole-
 re quietam possit. Etenim maiorem illum
 esse necesse est, qui auariciam & cupidita-
 tem, morbosque ceteros vincit, quam qui
 bellicis rebus occupatur: quum iis etiam
 illi succumbant, qui victoria de hostibus
 potiuntur. Itaq; percepta philosophia, spe-
 ro me quum ad alias res meliorem fore,
 tum nihilo minus fortem, vtut minus au-
 dax ero. Verum satis hac de re, superq; di-
 ctum. Scito autem me iam ad nauigatio-
 nem accingi, quod & venti magis secun-
 di sint.

ΕΡΜΟΓΕΝΟΥΣ ΤΟΥ ΤΑΡΣΕΩΣ, ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΤΟΥ ΞΕΝΟΥ.

Φάντος ιδέας.

HERMOGENIS TARSENSIS, DE FORMA DICTIONIS Xenophontea.

Xenophon αφελής, simplex.

Suavis.

In libro de venatione.

libro de instit. Cyri v 1, pag. 168. et lib. VII, pag. 185. et libro de instit. Cyri III.

Puritas et perspicuitas.

Xenophōtu αφελής Platoniceam superat.

Symposia Platonis et Xenophontis.

Is scriptor simplex est in primis, & ea dicendi forma praeter ceteris formis omnibus, quae sunt laudationum, abundat: ac vario genere suauitatis, a simplicitate proficiscens, utitur; ita tamen, ut manantes hinc delectationes, veluti quae sumuntur a fabulis, & aliis eiusmodi, rarius adhibeat. Nam & ubi de canibus plerumque cum lectoris voluptate commemorat, id ipsum per intentionem simplicitatis facit; non alia quadam illorum ratione, quae naturaliter ad suauitatem pertinent. Tota quidem descriptio morum & adfectuum Abradatis ac Pantheae, fabulose composita, delectationes multas habet; nec minus & illa, quae de Tigra- ne, deque coniuge ipsius Armenia narratur. Diximus autem, rarius eum uti hoc genere suauitatis; & utitur tamen. Amplitudinis vero formam sententiis frequenter attingit, ita tamen, ut hanc etiam extenuet, ac vi quadam reuocet ad simplicitatem per ipsas tractandi rationes, verborumque delectum, ac per alia, quae cum proprie ad verba pertinent. Purus autem est, ac dilucidus Xenophon, si quisquam alius; & acrimonia pariter, acumineque gaudet: quorum naturam in capite de suauitate ac simplicitate exposuimus. Accurationem in dicendo, ut in oratione simplici, & fictionis experte, multam adhibet. Eam vero simplicitatem, qua Plato usus est, longe Xenophontis simplicitas superat; quum quidem haec talis sit ipsis rerum argumentis, non verbis dumtaxat, & iis, quae verba comitantur. Scripta sunt ab utroque conuiuia. Sed hic & saltationum intro- ductionem, & quasdam saltationum species, & oscula, cum aliis talibus, litteris prode- re quadam cum voluptate non veretur: quum Plato, sicut ipsemet ait, mulieribus haec relin- quens, simplicitatem rerum ad grauio- rem quamdam speciem traducat. Xeno- phon autem in historicis quoque talis est,

ΣΤΙΝ οὗτος αφελής μηδ' ὡς ὅτι μέλισσα, καὶ τῆ- τω πλεονάζων τὰ εἶδη τῶν ἄλλων εἶδη πρῶ- τῶν τῶν πρηνεργειῶν τῆς μηδ' ἀπὸ τῆς αφελείας αὐ- τῆς ἠδονῆς πολλὰς χρωμάτων, γλυκύτησιν δὲ τῶν τῶν, ὅτι τῶν μύθων, καὶ τῶν τοῦ- των, μαρώτερον. ἐπεὶ καὶ ὅτε πρὸ τῶν κινῶν διέξοισιν ἠδονῆς ποιῶν, καὶ τῶν αφελείας αὐ- τῆς ἐπίτασιν τῶν ποιῶν, καὶ οὐ κατ' ἄλλο πῶς τῶν φύσιν γλυκύτητος ἰδίῳν. ὁ μὲντοι πρὸ τῶν Αβραδάτιου καὶ τῶν Πανθήας πρῶτον ἦδος τε καὶ πάθος πολλὰς ἔχει τῆς ἠδονῆς, μυθικῶς πλαστῶν καὶ πρὸ τῶν Τηγαίων δὲ ἰσοσῶ- τως, καὶ τῶν γυναικῶν αὐτῶν τῶν Αρμενίας. ἔφα- μὲν δὲ, ὅτι μαρῶς μὲν χρεῖται τῆς τοιαύτης γλυκύτητος, χρεῖται μὲντοι καὶ ταύτης. μεγέ- θους δὲ καὶ μὲν ἐννοιαὶ ἀπτεται πηλαχού, κα- θαίρει δὲ καὶ τῶν, καὶ βιάζεται πρὸς τῶν αφε- λῆς τῆς μεθόδους, καὶ τῆς λέξεως, καὶ τοῖς πρὸ τῶν λέξεων ἅπασιν. καθαρός δὲ, καὶ δίκρινης, εἰσφ- ρις ἔτερος, ὁ Ξενοφῶν. δριμύτησιν τε καὶ ὀξύ- τησιν χαίρων, ὡν τῶν φύσιν ἐπιτασῶν πρὸ γλυ- κύτητος τε καὶ αφελείας εἰρήκεται. ὅτι με- λεία δὲ, ὡς ἐν αφελείᾳ τε καὶ ἀπλάτῳ λόγῳ, χρεῖται πολλῇ. τῶν δὲ πρὸ τῶν Πλάτωνι αφε- λείας πολλῶν ἢ πρὸ τῶν τῶν αφελετέρα ἔστι, κατ' αὐτὰς τῶν ὑποθέσεως τῶν πρὸ τῶν ποιῶ- τησιν γινόμενης, ἔμῳνον καὶ τῶν λέξεων, καὶ τῶν ἐπὶ μῶνα δὲ τῶν λέξεων. Συμπόσια γυνῶν ἀμφοτέροις ἔστι γα- γραμμένα. ἀλλ' ὁ μὲν καὶ ὀρχησίδων εἰσόδους, καὶ ὀρχησίδων εἶδη πινά, καὶ φιλήματα, καὶ πολ- λά τοιαῦτα λέγειν μὲν ἠδονῆς ἔχει τῶν τῶν οὐ τῶν ταῦτα, ὡς αὐτὸς φησιν, ἀφελῆς τῆς γυναικῶν, ὅτι τῶν σιμνότερον ἀλλ' ἢ ἀφελῆς τῶν πρὸ τῶν τῶν. πρῶτος δὲ ὁ Ξενοφῶν καὶ τοῖς ἰσοεικῆσι, οἷος

είος καὶ... οἷος... G... midiam ex... Ibid. E... incallescere... ut libro 1... πιν, equ... terea legiti... sententia l... sitatum in... 6, A. β... rint. 11, A. i... μέγισται, ac... 13, B. α... 6n. concili... Ibidem, ret aliquis... 16, A. ... lia. Puta ta... que ita red

οἷος καὶ τοῖς ἄλλοις οἷς, ὅτι χλὸν ἐρέσαντο, ὅταν λέγῃ καὶ ὅτι τοῖς παισὶν ὡς ὄμοιός διελέ-
 γοντο, καὶ ὅτι πίνον ἀπὸ τοῦ κρατῆρος ὀπιώ-
 ψαντας ἐδίη, καὶ ἴατον βοῦν. ταῦτα γὰρ, καὶ τὰ
 λοιπὰ, καὶ ἄλλα ἀλλοῦσαν ἀφέλξαν ἐχθ
 ἢ ἠδονίω, ἢ ἄλλῳ ὅμοιως ὁ Πλάτων χρεῖται.
 καὶ τὸ μὴ ἴσως δὲ τὸ παρὰ τῶν μαλλῶν δι-
 δοκίμης, ὅτε ἀφελῆ, καὶ ὡς ὄντως ἀπλασα, καὶ
 ἀπαλά, καὶ ἡδέα ἢ διψυχῶν μιμήται ὡς ἄλλοι καὶ
 ὁ τῷ Κύρου, παιδὸς ἐπίοντος, καὶ ὅσα λοιπὰ.
 τὰ δὲ τὸ Πλάτωνι τοῖτον ἑστὸν ὅστι, πλὴν
 ὅσον ἐν ταῖς τῷ μέγα κλεινῆς ἡλικίας οἷς, ὅτε τὸ
 Θεάτητον, ἢ τὸ ποιῶτον παρὰ τῶν εἰσαγῆ,
 πρῶτως ἢ καὶ τὸ τῷ Κύρου δὴ περὶ, ὅν λέγω,
 παιδὸς ἐπίοντος, ἢ καὶ τὸ τῷ Ἀρκεσίαν ζωαι-
 χὸς, ἢ ὅσα λοιπὰ. ἴδρον δὲ Ξενοφῶντος καὶ τὸ
 καὶ ποσὰ ἀφελῆ καὶ χρεῖται ποιητικῶς πως
 λέξεσι, πολὺ τῶν ἄλλων τῆ φύσεως διεσκηχῆς
 λέξεων ὡς ἄλλοι λέγῃ πορρωτέρω, καὶ ὅσα
 λοιπὰ.

A qualis & in aliis libris: veluti quum dicit, milites gramineis coronis vsos: item, quod cum pueris, tamquam surdis ac mutis, loquuti sint: & quod e cratere bibendum eis erat capite demisso, bouis instar. Nam hæc, & his similia, quadam eximia simplicitate delectant; cuius vsus apud Platonem non itidem reperitur. Etiam in personarum imitationibus magis excellit Xenophon, quum simplices, ac reabsæ fictionis expertes, & teneros, & iucundos, animorum mores imitando exprimit; vt indolem Cyri adhuc pueri, & quæcumque sunt huius generis. At apud Platonem nihil est tale, præterquam in adulescentium ætate: veluti quum Theætetum, vel aliam quamdam eiusmodi personam introducit; omnino tamen alia ratione, quam qua Cyrus ille Xenophonteus, de quo loquor, adhuc puer introducitur; vel vxor Tigranis Armenia, vel quæ alia sunt eiusmodi. Est & illud Xenophonti peculiare, quod per interualla nonnumquam verbis quodammodo poëticis vtitur, quæ natura sua plurimum ab aliis verbis differunt: veluti quum dicit, & quæ sunt eius generis alia.

† Libro 1111 de Cyri exped. pag. 332. 333.

† Libro de instit. Cyri primo.

† Libro 1111 de instit. Cyri, pag. 98, D. οὗς ὄρωσι πορρωτέρω τὰ ἐπιτηδεύματα.

GLOSSÆ IN XENOPHONTEM, QVAS H. STEPHANVS lectiones varias esse somniauit.

Α 6. 1, litera C. ἐνδύνασιν, dirigunt; hoc est, ἐπαγροσιν, ducunt. In altera editione refert ἐπαγροσιν ad ἐπιώσιν, vbi rursus est glossa.
 5, D. ἐξάγη πῶν ἡμίσην τῆς φυλακῆς, dimidiam custodiae partem educit: h. e. τὰς ἡμισείας φυλακὰς καὶ ἀλείπει, dimidiam custodiam, vel dimidiam excubiarum partem in ciuitate relinquit.
 Ibid. E. ψυχῶν ἡγήσας, animum acui: h. e. θάλπεισας, incallescere. ἡγήσας ψυχῶν, familiare Xenophōti est. vt libro 111 Memorabilium, ἡγήσας πῶν ἵππων, equitum animos acueret. Quod autem præterea legitur adscriptum margini ἡγήσας, prorsus a sententia loci alienum est, ac ne poëtis quidem vfitatum in significatione gaudendi; sed ἡγήσας, & ἡγήσας.
 6, A. βυληθῶσι, voluerint; h. est. ἐθέλησασιν, voluerint.
 11, A. ἐπὶ ἀριστον εἰσιέναι, ad prandium ingredi: h. e. παρεῖναι, accedere.
 13, B. ἀνῆρτησεν, ex se pendere fecerat: h. e. ἀνῆρτησεν, conciliauerat.
 Ibidem, E. ὀπιθιμίαν πρὸς εἶχον, cupiditatem haberet aliquis: h. e. ἐπιθυμίαν πρὸς εἶχον, cuperet aliquis.
 16, A. μικρά, parua: h. e. λεπτά, tenuia, macra, exilia. Puta tamen λεπτά textus esse, μικρά scholion; atque ita reddidi.

20, C. ἡσυχάζοντες, obsecuntem: h. e. ἡσυχάζοντες, tractantem.
 Ibidem. πανδοραία, omnis generis: h. e. πολλα, multa, varia.
 22, B. πῶν ἀρχῶν ἔλαβε, imperium accepit: h. e. ἡ βασιλείαν εἶχε, regnum obtinuit.
 28, E. εἰ πῶν ἀρτέμελων ἐδίδαξέ με, ecquam accurationem me docuisset: h. e. εἰ πῶν τέχνας ἐδίδαξέ, an artes aliquas docuisset.
 29, D. ἀκέραια, sarcinatores: h. e. ἡπνηταί, sartores.
 Sic in glossariis præfisis, ἡπνηταία sarcinatrix, & ἡπνητῆς interpolator. item ἀκέραια sarcinatrix.
 31, A. παρόρμησον, incitationem: h. e. ἀνακρίσεισιν, exhortationem.
 Ibidem, C. ἀείδειν, parere; h. e. ἐπιθεῖν, sequi. Vide quiddam huic contrarium pag. 830, B. in Oeconomico.
 35, A. ἀποχωρεῖν, secedere: h. e. ἴεσθαι, ire.
 Ibidem, E. εἶχεσ δὲ ὀπιθιμίαν ἢ φθάνειν ἔλκεν τὰ πτηνὰ, habebas curam, vt aues trahendo anteuerteres: h. e. ἡσυχάζοντες ὅ φθάνειν ἔλκεν τὰ πτηνὰ, exercueras te, vt trahendo volucres anteuerteres.
 37, C. τὸ πολυεύκλον χρυσόν, aurum tantopere expetitum: h. e. τὸ πολυεύκλον πλεῖστον, opes tantopere desideratas.
 39, C. ἢ μείον, non minus: h. e. ἐκ ἐλάττω, non pauciores.
 40, D. ἐκ αὐτῶν μόνον ἀγαθόν εἶναι, vt non modo vir ipse fortis sit: h. e. εἶχε αὐτῶν μόνον ἀγαθόν παρέχον, vt

non modo se virum fortem exhibeat.

41, B. ηειυφ ημερσι ος το αυτο ητο αυτον, quam si a nobis eodem perducantur: h. e. ηειυφ ημερσι το αυτο ητο αυτον, quam si a nobis idem hoc fiat.

43, E. δεγ πτω ομοσκλησιαν, propter vsu eiusdem tabernaculi: h. e. δεγ πτω συσκλησιαν, propter tabernaculi societatem.

44, B. ηελα ομοι προφοριμα, bestia quae vna nutriuntur: h. e. ηειυφ ημερσι, quae simul aluntur.

51, C. ον και τοις εχουσιν εκαστοι, si singuli hoc in seipfis habeant: h. e. ον εκαστοι δεγνοων, si apud se singuli cogitent.

58, C. τυπου εν ημελω, id non neglexi: h. e. ητο οιδε, noui hoc.

59, A. παροραση εν απιδνον, causam non improbabilem: h. e. παροραση εν απισον, causam non incredibilem, non alienam a fide.

61, A. τες δεη τωτοις ηεαμενες, ad ea collocatos: h. e. τες δεη τωτοις ηεαμενες, qui ad plagas sunt. Et paullo ante Xenophon ipse τες δεη τωτοις αρκωσι dixerat.

Ibidem, αυπνος, insomnis: h. e. αρευπνος, vigilans.

Ibidem, B. τωτη μεπειθεις, illac cursu sequeris: h. e. τωτη μεμαθηκας, illac insequi didicisti.

63, D. εμποδων γιγη, impedimento fit: h. e. εμποδων και θισα, impedimento existit.

64, B. δουλωθεις, factus seruus: h. e. χειρωθεις, captus ab hostibus. Videndum, an non χειρωθεις Xenophoteum fit, alterum glossa. Apud me quidem vix aliquod de hoc dubium. Sic libro VII παιδειας, pag. 192, B. de Assyrio rege: ητον οι αυ Γαδατα Γωβρινα πολλοι εχειρωωτο, in potestatem redigebant. Et tam libro IIII ελληνικων, p. 518, D. quam in Agesilao, p. 660, B. εξου αυτα (cum interiectis) χειρωται τες οπιδων, quibus ei liceret ultimos capere, vel captiuos facere, vel δουλω. vt heic per glossam exponitur. Vtritur & altero Xenophon, sed composito. velur in Oeconomico, 821, E. πολιμοιοι τε και δουλωσανται πνας.

69, E. σωφρονεστερες, magis intelligentes: h. e. ευμαθεστερα, magis dociles, magis politas, magis ciuiles. Male scriptam hactenus fuit αμαθεστερες, pro ευμαθεστερες.

70, B. εθεδμεν, adspiciebam: h. e. εθεαυρω, contemplantur.

75, B. φειδεσ, parcere: h. e. απχεσ, abstinere.

76, A. οππλεεις, quum absoluisset: h. e. οππλεεισιν, quum instruxisset.

Ibidem, D. εως ον τες χωρας εξεπιμψαν, donec eum extra regionem deduxissent: h. e. εως ον τες χωρας απη, donec regione excederet.

80, C. δυρεπον, cuius vsus est difficilis: h. e. δυσιμων, quod difficulter frinari potest. De copiis equestribus loquitur.

82, D. τωτοις ποιαδε ελεξεν, his huiusmodi dixit: h. e. τωτοις ποιαδε οντεπεπο, his huiusmodi mandata dedit.

83, B. Non scripsisse Xenophontem heic dico παντων ον κειντε αρατων, sicut in omnibus editis legitur: sed παντων ον πεπαδε αρατων. Nam πεπαδε vetus est verbum, & insolentius, ideoque declaratum per κειντε, verbum notius. Xenophontem autem esse illud πεπαδε, patet ex hoc loco primi de Cyri expeditione libri: και α πεπαδε αυ πε, quae possideret aliquis. Item αναβασεις libro III. ενες πεπαδ σπενδνας, qui fundas habeant. Ac rursus αναβασεις libro VI, non procul ab initio: πεπαμενος ορρησιδα, qui saltatriculam adquisitam habebat. Atque hinc

A manifesto cernimus, quomodo librarij rudes & imperiti verba minus nota cum notioribus commutauerint; quae glossarum loco tantum fuerant adscripta.

84, C. εβρηησας, inferi: h. e. εβραφησας, per educationem indi. Pro hoc autem posteriori εβραφησας, quidam εβραφησας prorsus vitiose scripserunt, quod tandem ab aliis etiam in contextum temere fuit admissum.

86, A. ανχερωσω, recedebant: h. e. επεζρον, ducebant, aut tendebant.

Ibidem, C. πολλες απικτησαν, multos occiderunt: h. e. καταστανουσαν, prostrauerunt. Arbitror autem in textu poni debere hoc καταστανουσα, quod in marginem reiecere librarij; quum potius illud απικτησαν, glossa sit obscurioris καταστανουσαν.

89, B. οι φαυλοταπι, vilissimi: h. e. πονηροταπι, maxime segnes & inertes.

91, B. ες τε γ αν ποιησω, vsque dum efficiam: h. e. εως αν γε ποιησω, donec efficiam. Posterior loco prioris in textum irrepserat.

92, E. λογος διεδοθη, rumor diditus esset: h. e. λογος δηλθεν, rumor dispersus aut peruagatus esset.

93, A. εκελευσεν, iussit: h. e. ενετέλατο, mandauit. Heic etiam non dubito glossam hanc in cōtextum debere recipi; & εκελευσεν habendum pro glossa.

Ibidem, C. υσταπις πορευεσται, vltimus proficisci: h. e. επεσ, sequi.

96, B. κατακασινουσι, interficiunt: h. e. κατακασινουσι, occidunt. Verba inter se permutata, suis sunt locis a me restituta. Nam κατακασινουσι Xenophoteum est alterum glossa. Idem statim reperitur litera C. κατακασινουσι, interficere: h. e. κατακασινουσι, occidere, quae itidem restituiimus. sicut & pag. 99, D. idem κατακασινουσι in textum, κατακασινουσι ad marginem relatum.

103, C. αποβιθωσιν οπλα, arma deposuerint: h. e. αποβιθωσιν οπλα, arma detulerint.

Ibidem, D. εφασ, dixerunt: h. e. εφασχεν, pollicebantur.

Ibidem, E. ακεραμαι, integra: h. e. οτωα, salua.

108, C. ενες ηβ παρεσθωρων, quidam ex finitimis: h. e. ενες ηβ πλησιοθωρων, quidam ex vicinis.

110, C. εξελητε, eximite: h. e. εκελεσθε, feligite.

111, B. τα εδη βδησις, forma praestantissimos: h. e. καλλισις, pulcherrimos.

112, D. κρασπι, praestantissimi: h. e. βελιστοι, optimi.

124, B. αυπδεν, inde: h. e. εξ αυπης, ex ipsa Babylonē.

130, D. m. E. παντα τα δεη του ιδουα, omnia citius euntia: h. e. παντα τα ελαθηουα, omnia leuiora, vel exiliora. Hactenus autem fuerunt haec inter se permutata, quum ελαθηουα potius ad cōtextum pertineat, alterum glossa sit.

134, C. ες τε, vsque dum: h. e. εως, donec. Male tamen scriptū in editione Stephani erat εως, pro εως. Eandem glossam & supra repertam notauimus.

137, D. ο κρατων οίμαι κωμοσ, potior colliger, vt opinor: h. e. ο βηκρατων οίμαι κωμοσ, potentior fructus percipiet, vt opinor. Vtrum vero heic pro Xenophonte sit habendum, non abs re considerandum puto. Nam dubitari video. Xenophon quidem alibi verbo κωμοσ vsus est, vt in Hipparchico, p. 969, B. κωμοσ καρπημενοις τα εαυτων. Et in Agesilao, p. 661, A. αρχικος τα με οικιοι καρπημενοις. Idem & in IIII ελληνικων, p. 525, B. Item memorabilium libro primo, 709, B. ουτε ηε καλωσ αρεον φυνημενη

1016
πρωμην
lud decif
138, B
δωμω
139, B
perdat.
priori, q
lris oste
14
ceptur
mandatu
rum vsus
catione p
πιος οπ
142, E
sic dixit.
Ibidem
απαρτω
143, E
vterat po
146, B
αυ το εμ
currit pag
148, C
αυ, dum i
Ibidem
conueni
met loqu
149, D
quidem.
151, B.
επιλει
152, B.
dicebat ex
153, B.
de confu
inter se pe
nophontis
tur.
157, C.
αυ δωμω
161, C
commuta
162, D.
ελευθ
165, D.
rius.
166, B.
λατο, nihil
Ibidem
ελευθ
ditione S
Ibidem
tissime cop
επιλει
gnoscereu
168, B.
linc: h. e.
nentur.
175, A.
tum facias
Egyptios,
supra dict
ptos obtip
177, B.
186, B.
castratoru

πυθμένα δ'ήλον, ὅπως κερπύσσει. Vnde iam dubium illud decisum videtur.

138, B. σοὶ ἄρα δῶπα, tibi adfero hæc: id est, σοὶ δῶμα δῶπα, tibi hæc dono.

139, B. ὡς ἀνέλη, vt interimat: h. e. ὡς ἀπολέσθαι, vt perdat. Male scriptū in H. Stephani editione tam priori, quam posteriori, ἕως ἀνέλη, vt in Notis nostris ostensum.

141, E. κῆ πῶ κῆρ δῆσιπυλῶ, secundū Cyri præceptum: h. e. κῆ πῶ κῆρ ἐντολῶ, secundum Cyri mandatum. Sic etiam libro IIII histor. Græcæ B vsus est verbo δῆσιπυλῶ Xenophon in significatione præcipiendi vel mandandi, quum ait: ὅτι ἡ πόλις δῆσιπυλοὶ ἀντὶ βίηθ' ἕως τὰ χεῖρα τῆ πατρίδι.

142, B. ἦρετο ὦδε, sic interrogauit: h. e. ἔπειν ὦδε, sic dixit.

Ibidem, D. ἰσπανιζοῖσιν μοι, occurrunt mihi: h. e. ἀπαντῶσιν μοι, obuiam mihi veniunt.

143, E. ὡς ἐδυνάμην, vt potui: h. e. ὡς ἐδυνατόν, vt erat possibile.

146, B. σὺ τῆ ἐμῆ δυνάμει, cum mea potetia: h. e. C σὺ τῆ ἐμῆ ῥώμῃ, cum meo robore. Idem & infra occurrit pag. 569, C.

148, C. ἐν ὧ σὺ, in quo igitur tempore: h. e. ἐως σὺ, dum igitur, donec igitur.

Ibidem, E. τὴν αὐτὴν ἀνὰ πρὸς ἀλλήλους, hunc egomet conueni: h. e. τὴν αὐτὴν ἀνὰ πρὸς ἀλλήλων, cum hoc ipse met loquutus sum.

149, D. ὅπου γε, vbi quidem: h. e. ἐπί γε, quando quidem.

151, B. ἐν εἰρήνῃ βίοτον ἔσθε, in pace viuetis: h. e. ἐν D εἰρήνῃ ἔσεσθε, in pace eritis.

152, B. ἰσπανιζοῖσιν μοι, suspicabatur: h. e. ἔλεγον, dicebat ex suspitione.

153, B. περὶ σπουδαίας, de coitu: h. e. περὶ σπουδαίας, de consuetudine. Puto autem hæc transposita, & inter se permutata; quod posterius modestia Xenophontis ac verecundie potius conuenire videatur.

157, C. ὡς δυνατὸν, quam esset possibile: h. e. ὡς ἀδυνατῶν, quam ipsi possent.

161, C. μεταλλάξεις, mutatio: h. e. ἀλλάξεις, E commutatio, ἰσπανιζοῖσιν, summutatio.

162, D. πλέκω ξυλοκόπον, securim lignariam: h. e. ξυλοκόπον, qua ligna scinduntur aut secantur.

165, D. ἀντίος, aduersus: h. e. ἀνὰ ἑλπίος, contra-rius.

166, B. μηδὲν μείου, nihil imminue: h. e. μηδὲν ἐλάσσου, nihil extenua.

Ibidem. μείζονα εὐέλκην, maiora reperire: h. e. ἰσχυρότερα εὐέλκην, firmiora inuenire. Posteriori editione Stephanus induxit.

Ibidem. ὡς ἀφ' ἑστέων γὰρ εἰδέναι, vt rem quam certissime cognoscerem: h. e. ὡς ἀφ' ἀσφαλείας εἰδέναι, ὅτι οὐ πρὸ σφάλματος ἔστιν, vt maxime absque errore cognoscerem, quantus esset exercitus.

168, B. ἐν κυκλοδοῦν βούλωνται, si circumdare velint: h. e. ἐν κυκλοδοῦν ἀφ' ἑστέων, si circumdare conentur.

175, A. ἐμβόλησιν πολεμίοις, in hostes istos impetum facias: h. e. ἐμβόλησιν Αἰγυπτίοις, ὡς ἀντιπῶν, in G Αἰγυπτίους, vt tibi oppositos, impetum facias. Nam supra dictum, Abradata locum aduersus Αἰγυπτίους obtigisse.

177, B. καὶ πολλοὶ, admodum: h. e. ἰσχυροί, valde.

186, B. σκεπησούχων, sceptrigerorum: h. e. εὐνύχων, castratorum, vel eunuchorum. voces hæctenus

transpositæ. Nam εὐνούχων, scholion est; altera pertinet ad textum. Consule Notas nostras.

188, D. παμπόλλους, permultos: h. e. μᾶλλον, valde multos.

194, B. οὐδένα οἶδα, neminem noui: h. e. οὐδένα γινώσκω, neminem cognosco.

197, B. ὅποτε ἔβη ῥαίστην, quodcumque intus quiesceret: h. e. ὅποτε ἔβη ῥαίστην εἰς, quodcumque illo in loco adisset. H. Stephanus verbum Xenophoteum ῥαίστην hoc loco ex textu aufus est excludere, ac prorsus ne margine quidem dignari: glossa, ὅποτε ἔβη ῥαίστην εἰς, in contextum admissa. Consule Notas meas.

Ibidem, D. ἀξιολογῶσιν, maxime idonei: h. e. ἀξιολογῶσιν, dignissimi, vel maxime in aliquo numero habendi.

199, D. περιελάμβανον, eligimus: h. e. περιελάμβανον, admitterimus, vel amplectimur.

217, E. ἐστράτευσε, ordinasse: h. e. ἐστράτευσε, cum imperio summo constituisse. Facta in his verbis est permutatio. ἐστράτευσε scholion est, ἐστράτευσε in contextum reponitur. Vide Notas meas ad hanc paginam.

218, E. ἦν ἀσπιδίων ἡ ἀλεονομία, pecudes a lupis dilaniatas: h. e. ἦν ἀσπιδίων ἡ ἀλεονομία, damno adfectas a lupis.

219, A. οὐδένα αἰῶνι, neminem videas: h. e. οὐδένα αἰῶνι, neminem cernes.

Ibidem, C. ὅπως βούλη, vt vis: h. e. ὅπως βούλη, quemadmodum vis.

221, E. ἡμιπέραν ἔδραν, magis honoratam sedem: h. e. ἡμιπέραν ἔδραν, locum magis honoratum.

230, B. ἦν ἐνθάδε ἡμῶν, (subauditur ὄντων) quæ vobis heic sunt: h. e. ἦν ἐνθάδε μανόντων ἡμῶν, qui vobis heic manent. Paret autem, hoc posterius esse scholion, vel inde; quod paullo post, littera D. ellipticam superiorem phrasin integram reddiderit, οἱ ἐνθάδε ὄντες.

237, D. μάστιγα, maxime: h. e. παύ, admodum.

238, C. εὐεργετῶντες, beneficiis colentes: h. e. εὐποιῶντες, benefacientes.

242, D. ἀδικωτέροις, iniustiores: h. e. ἀνομοσπότεροις, iniquiores.

245, D. ὡς εἶπον, vt dixi: h. e. ὡς εἶρηκα, vt memorauī.

261, A. ἀρήσονται, anteposuituros esse: h. e. ἐλέξω, electuros esse.

272, C. ἑστέων πτωχόνομοι, hæc comperientes: h. e. ἀκούοντες, audientes. Voces hæctenus inter se commutata, quum πτωχόνομοι textus sit, ἀκούοντες glossa.

279, D. αἰάνει, exarescebat: h. e. ἔξηρανεν, exsiccabatur. Transposita sunt hæc verba, quorum prius ad textum pertinet, alterum scholion est. Poëticis nimirum verbis interdum Xenophō delectatur. Et αἰάνει dixit etiam Homerus, pro ξηραίνει. Sic & in v Memorabilium, qui de administratione domestica inscribitur, hoc verbo Xenophon aliquoties vsus est, præsertim pag. 860, B. quum inquit, ἢ μὴ ἔλη ἑστέων ἀντιπῶν. ac rursum ibid. C. ὡς ἀντιπῶν ἑστέων.

286, A. πρὸς βασιλέα τὸ μέγιστον ἔφορον, ἀντιπῶν ἀδελφῶν, aduersus regem, maximum vindicem, decertabimus: h. e. πρὸς βασιλέα, τὸ μέγιστον ἔφορον πολεμῶμεν, aduersus regem, maximum inspectorem, bellum geremus.

- 291, D. *ἰκανὸς ἰδῷ*, sufficiens vel idoneus erat: h. e. *διωατὸς ἰδῷ*, poterat.
- 293, D. *ἐπιθυμούμενοι*, cogitantes: h. e. *ἐνούμενοι*, ad mentem reuocantes.
- 298, D. *ὀνήσει*, commodo esse: h. e. *ὠφελήσει*, utilitati esse.
- 302, C. *ἐθέλωμεν*, voluerimus: h. e. *βουλόμεθα*, voluerimus.
- 303, A. *ἰδῷ*, si: hoc est, *εἴχαι*, tamen si.
- 304, B. *ἦν παλαιῶν*, iis qui erant ante: h. e. *ἦν παλαιῶν*, prioribus. Transposita voces haecenus. Quippe *ἦν παλαιῶν* ad textum pertinet, alterum scholion est. Nam praecedenti *τοῦ νῦν*, rectius respondet *ἦν παλαιῶν*, quam *ἦν παλαιῶν*.
- 309, C. *ἐπιχειροῦσι βάρβαροι*, incumbabant barbari: h. e. *ἐσίνοντο*, laedebant.
- 311, A. *ταχύνει ἐπιδήδων*, cito resiliebant: h. e. *ἀπιδήδων*, ab illeiebant, vel inde saltu se recipiebant.
- 323, C. *γυμνοὶ ἐφίροντο*, nudi ferebantur: h. e. *γυμνοὶ ἐγίγοντο*, nudifiebant, nudabantur.
- 329, A. *ἀρτοποιοὶ*, panifici: h. e. *ἀρπύγοι*, pistores. Videant eruditiores, si ne Xenophonteum *ἀρπύγοι*, alterum *ἀρτοποιοὶ* glossa, vel e contrario.
- 346, C. *πύργος ποικίλος*, multae turres: h. e. *ποικίλος*, turres frequentes. Et post unum ab hoc versum, *ἐκ ἐδωάντο ἀπὸ κἀδῶν*, non possent abscedere: h. e. *ἐκ ἐδωάντο ἀπὸ κἀδῶν*, non possent cursu abscedere.
- 347, E. *ἐφίροντο εἰς*, ferebantur intus: h. e. *ἔειποντο*, ibant intus.
- 348, A. *τὸς ἀχρηστοὶς*, inutiles: h. e. *φορτία ἀχρηστοὶς*, qui sarcinas vehunt, nimirum calones. Etenim male scriptam in H. Stephani editione, *φορτία ἀχρηστοὶς*. Quippe si tunc sarcinas habebant, cur ad praedam emittebantur, iam ante onerati?
- 352, E. *ἀφρονέουσιντες*, qui posthabuerunt: h. e. *ἀμελήσαντες*, qui neglexerunt.
- 356, D. *ἔξω ἀγροῦν ἐφίροντο*, res venales extra portabant: h. e. *ἔξω ἐπιμπν*, extra mittebant.
- 357, C. *ὀπτιδίαι διελύοντο*, commoda quaedam differebant: h. e. *φιλικαί*, amica & studij plena. Ibidem, D. *βέλπεσι*, praestantissima: h. e. *καθίστα*, optima.
- 379, C. *ἡ γῶραι ἀγροῦν ἐδῶν*, terra videbatur ardeere: h. e. *καίεται*, vri. Hoc etiam loco restituendum textui Xenophontis suum *ἀγροῦν*, cuius est glossa *καίεται*.
- 381, C. *ἐπιθύμουν*, cupiebant: h. e. *ἐπιθύουν*, desiderabant.
- 383, E. Rursus occurrit permutatio verborum. Nam *κατέκτανον* est glossa, *κατέκτανον* ad textum pertinet, ac propterea suo loco repositum vides. Ibidem *λάσινα*, densa: h. e. *δασία*, spissa.
- 391, A. *δὲν βία παύειν*, debere violenta pati: h. e. *βίαν χεῖραι παύειν*, vim debere pati. *Δίκα*, scriptum vitiose in editis ab H. Stephano, pro *δὲν βία*, de quo plura nostris in Notis.
- 393, B. *πῶ αὐτῶ ἀρχῶν*, eius imperium: h. e. *χώραν*, eius regionem.

- 395, A. *ὑπερβαλλουσιν*, sursum euadunt: h. e. *ὑπερβαλλουσιν*, transcendunt.
- 397, B. *συντάσσεται αὐτοῖς*, constituit cum eis: h. e. *συντάσσεται αὐτοῖς*, conuenit cum eis, paciscitur cum eis.
- 399, A. *πάση τέχνῃ*, omni artificio: id est, *πάση μηχανῇ*, omni machinatione.
- 403, C. *ὑμῖν*, vobis: h. e. *τοῖς στραπώταις*, militibus. Explicatur, qui sint illi, vos.
- 413, B. *ἐκ τῆ γῆς*, ex terra: h. e. *ἐκ τῆ χώρας*, ex regione.
- 423, A. *πελοπόννησον*, negligere: h. e. *πελοπόννησον*, non inspicere.
- 424, A. *βούλη*, vis: h. e. *δύναμις*, cogitas.
- 442, B. *περιτοχῶν δυνάμιν*, quum incidisset in duas triremes: h. e. *περιτοχῶν* quum circumuenisset.
- 482, A. *χρήματα λαοδοῦσα*, sumtis secum pecuniis: h. e. *δῶρα λαοδοῦσα*, sumtis secum muneribus, quae pecuniae scilicet erant, Pharnabazo donanda.
- 505, A. *ὑμῖν*, (cum interiectis) *ἡμῶν ἐφίμας*, nos sequuturos vos: h. e. *ὑμῖν ἡμῶν συμμάχουσι*, nos belli socios vobis futuros. Glossa dumtaxat est, non diuersa lectio. Vel caecus hoc videat.
- 564, B. *ἐδάκρυσε*, lacrumis deplorauit: h. e. *ἐπίνθησε*, luxit.
- 569, B. *βία*, valida: h. e. *βία*, violenta. Ibidem, C. *λακεδαίμωνιον δυνάμιν*, Lacedaemoniorum vires: h. e. *λακεδαίμωνιον ῥώμην*, Lacedaemoniorum robur. Idem etiam supra notatum ad pag. 146, B.
- 598, C. *ὅτι ξένια ἐδέξατο*, vt hospitem exceperunt: h. e. *ὅτι ξένια ἐδέξατο*, vt hospitem inuitarunt.
- 627, C. *ὥρα ἰέναι*, hora eundi: h. e. *περὶ ἰέναι*, tempus eundi.
- 643, A. *ὄρα ἢ χρόνον ἐξήκοντα*, quum videret tempus elabi: h. e. *πὺν χρόνον παρεβλήνυσα*, quum videret tempus progredi & praeterire.
- 773, D. *ἀπὸ ἀγροῦ τῆς γῆς*, adtingi res agri: h. e. *ἀπὸ ἀγροῦ τῆς γῆς*, rapi res agri. Sic enim scribendum, non *τῆς γῆς* ἢ *τῆς γῆς*.
- 830, B. *ἐπιπνῶται*, sequantur: scribitur apud Stobaeum, recte. id alius per *πῆδω* *παρῶν*, exposuit.
- 831, D. *ὁ ψῆφος*, exponitur apud Stobaeum, *πῆς δίκης*, vespere. Scholion hoc esse quis non videt? Henr. tamen Stephanus esse diuersam lectionem putauit.
- 832, A. *εὐμάρεια*, facilis copia: h. e. *εὐχάρις* facilitas.
- 871, B. *φιλοπονία*, studium laboris: h. e. *ἐθελουσία*, ad agendum propensio voluntaria. Videt iam lector, quam multa nobis obtruserint scholia pro variis lectionibus quidam, nescio quomodo excutiētes in his; quum ceteroquin acutiores se nobis Germanis existiment, & alibi *κερεβρον*, quam in planctis gestare.

IO. LEVN-

1010

N

reperire
dico. nisi
tis meis:
quis me
nari velle
praesertim
data, libri
nim ingra
ratio de le
ram adie
nimium e
nem coru
tibus cor
deprehen
quod vix
qua cum i
ne de nob
recte red
alienos, h
do. Distin
nophonte
na sint, m
latis quoc
immodica
& vltim a
ferunt. Vt
lucubrati
dum aster
exhiberi

AD

Pag.

χρῆσι
modo: κα
nibi vcho
Pag.

6, C. I
plaribus
dum vno
Agefilao

I O. L E V N C L A V I I
 N O T A T O R V M A D X E N O -
 P H O N T E M L I B E R I, R E P V R -
 G A N D O A M E N D I S T O M O P R I O R I,
 e l e g a n t i a v a r i a p l e n u s.

Lectiones
marginum.

Quenam
sint Leon-
slauj.

Cur mar-
ginib. ad-
scripta.

Cur omif-
sum exa-
men inter-
preum.

Distin-
tio-
nes ia me-
diore.

V o d testabar editione pri-
ma, nunc etiam repeto; me
scipius in couersione sequu-
tum esse lectiones margini-
bus adscriptas, quoties eas
meliores esse iudicarem il-
lis, quæ Xenophontis in cõ-
textu, ceu vulgo loquimur,
reperirentur. Alias autem ex his mihi nullas vindico, nisi quarum expresse mentio fit in hisce Notis meis: quod ingenue significandum duxi, ne quis me cogitet e laboribus alienis gloriolam venari velle. Nec absq; causã tam ab aliis, & Hen. præsertim Stephano, quam a me passim emendata, libri marginibus adnotanda putavi. Solet enim ingrata lectoribus esse interpretatio, cuius ratio de lectione, quam sequutus sit interpres, coram adiecta non perspicitur. Ne præterea Notæ nimium excrescerent, nolui meam interpretationem eorum locorum, quæ a prioribus interpretibus corrupta fuisse vel indicarunt alij, vel ipse deprehendi, prolixius aut declarare, aut tueri: quod vix id aliter fieri posse viderem, quam aliqua cum illorum ignominia, qui pro virili sua bene de nobis mereri voluerunt. Meam in omnibus recte reddendis fidem viros bonos, & a calumniis alienos, libenter adgnituros & probaturos confido. Distinctiones etiam aliorum plurimas in Xenophonte Græco mutavi, quod ex lucem, si bona sint, magnam scriptoribus priscis adferat: sublati quoque non necessariis parenthesisibus, quas immodicas sine iudicio nonnulli, contra morem & vsum antiquitatis erudita suis editionibus inferunt. Ut videant denique lectores, quantum hac lucubratione vigiliis prioribus accesserit: vtendum asterisco censui, quo notata nunc primum exhiberi sciant.

A D P R I M V M D E I N S T I -
 T V T I O N E C Y R I L I B R V M.

P Ag. 1. litera A. Aristides in libro *de iudiciis* *καὶ ἀποστολῶν* *χρόνου ἀρχόντες διαγγύονται*: sed omissa voce *χρόνου*, hoc modo: *καὶ ἀποστολῶν ἀρχόντες διαγγύονται*. quod sane mihi vehementer probatur. Sunt etiam, qui pro *διαγγύονται*, reponant *διαγγύονται*.

* Pag. 4. D. Non dubito in his, *τῆ ἀπὸ πεπαιδευμένων εὐκοσμία*, viciose scriptum esse illud *πεπαιδευμένων*. Quippe non de institutis, sed instituendis agit: ideoque rectius scriberetur, *τῆ ἀπὸ πεπαιδευομένων εὐκοσμία*.

6, C. Ita locum reddidi, vt in omnibus exemplaribus scriptum reperi. Sed esse vocabulum hoc *εὐπείθεια* corruptum arbitror, & pro eo reponendum *εὐπείθεια*: sicut & in extremo Xenophontis Agefilao scribitur *εὐπείθεισά τε*. Id si homines

A docti probabunt, ficerit interpretatio mutanda, vt legatur: *Quacumque in tribu quam plurimi fuerint summa peritia, fortitudine, obœdientia.*

* Hactenus ista fuerunt ad hunc locum a me notata priori editione, quæ quum ab eo tempore videam ab H. Stephano reprehensa; consideranda nobis veniunt eius rationes, quibus contra me nititur. Ait, libro de institutione Cyri secundo, pag. 43, C. scriptum reperiri *εὐπείθεια* *πείθεισά τε*, pro *εὐπείθεια*, *obœdientissima*. Hoc verò nihil probat, quum mihi dicere liceat, illo itidem loco scripturam esse vitiatam, & in *εὐπείθεια* mutandam. Dicit, ex aduerso reperiri etiam *ἀπεισ* pro *ἀπεισ*, *inobediens*. Nec id quidquam probat, quòd itidem, adfirmare possum, potius *ἀπεισ* hoc significato scribi debere; quum profus alia sit *ἀπεισ* significatio. Addit, istarum vocum vsum ratione non carere, quum verisimile sit, ipsam vocem *πίστ* a *πίσθ* deduci. Hoc verisimile si maxime admittam, tamen aliud esse dicam *εὐπείθεια* & *ἀπεισ*, & *δύσπειρος*, & verbum *ἀπεισ*: quam sint *εὐπείθεια*, & *ἀπεισ*, & *δύσπειρος*, & *ἀπεισ*. In illis *εὐπείθεια* significat morigerum, vel obsequentem; *ἀπεισ*, immorigerum; *δύσπειρος* persuasum difficile, vt pareat; & *ἀπεισ* morem nõ gerere, vel non obsequi, non obtemperare: quum in his *εὐπείθεια* ad fidem, non obœdientiam, pertineat; itidemq; *ἀπεισ*, & *δύσπειρος*, & *ἀπεισ*, eodem referenda sint. Quod si plane concedam, vocem *πίστ* a *πίσθ* verisimiliter videri deductam, & a *πίστ* itidem deductum *εὐπείθεια* & *ἀπεισ*, & *δύσπειρος*, & *ἀπεισ*: non propterea tamen cum his & illa confundam, *εὐπείθεια*, *ἀπεισ*, *δύσπειρος*, & *ἀπεισ*, quæ ab origine sua indubitata, nimirum a verbo *πίσθ* absque controuersia suum illud retinent. Hoc ego probavi editione prima per *εὐπείθεια*, vocabulum Xenophonteum, quod in extremo Xenophontis Agefilao sic reperitur scriptum in omnibus exemplaribus. Id non negat Stephanus, quia negare salua verecundia non potuit: sed vt aliquid tamen dicere videatur,

E ait illo *εὐπείθεισά τε* in Agefilao, nequaquam se moueri; quum alia sit eius ratio. sic enim scripsit, At cur aliam eius rationem non ostendit? Equidem adfirmo, *εὐπείθεια* deduci a verbo *εὐπείθεισά τε*, quo etiam Homerus est vsum, & propterea recte cum diphthongo scribi. Sic Aristoteli vox est *εὐμείπεισος*, huic plane similis, & a *μεπεισ* deducta, quo Aristoteles eodem vtitur loco, quum ait, *ὅταν μεπεισέδουται*. Pater idem ex significato, quum *εὐπείθεια* sit, qui falsa persuasionem decipitur; *εὐμείπεισος*, qui de sententia persuadendo facile dimouetur. Adeoque si *εὐπείθεια* Græcum, & quidem Xenophonteum est; *εὐμείπεισος* Græcum, & quidem Aristotelem: etiam *εὐπείθεια* Græcum erit, & ita recte scriberetur, ac segregabitur a *πίστ*. Eadem est ratio in omnibus aliis, ab hoc *εὐπείθεια* (quod *εὐπείθεια*, *obœdientem* & *morigerum* significat, vt o-

ἀπεισ,
ἀπεισ,
ἀπεισ,
ἀπεισ,
ἀπεισ,
ἀπεισ,
ἀπεισ.

εὐπείθεια,
εὐπείθεια.

εὐμείπεισος,
εὐμείπεισος.

πίστ.

stendemus e Suida) deriuatis, quæ diximus; nimirum in *ἐπιπειτος*, quum idem significat, quod *ἐπιεικής*: in *ἀπειτος*, pro *ἀπειθής*: in *δυσπειτος*, pro *δυσπειθής*: in *ἀπεισέν*, pro *ἀπειθεῖν*. Mox tamen Stephanus in *πεισιπρότος* sibi met ipse contradicit, quum Xenophōtis nostri p. 28, A. *πισοπίρος* apte mutari posse fatetur in *πικροτέρως*. At cur *πικροτέρως*, (quod esset *μολλον ὑπικρόως*, secundum Suidam) offensus significato vocis *πικροτέρως*, non scripsit? cur idem non valebit in hisce nostris, quæ ab eadem origine proficisci ostendimus? Sed adferamus & alia Xenophontis loca, quæ Stephanus non adigit: vt adpareat, quatum lucis accedat ex hac ipsa restitutione scripturæ verioris. Sub finem libri 11 *ἀναβάσεως*, 292, A. hæc verba leguntur: *φοβόμενος μάλλον ἢ φαεινός, τὸ ἀπεχθαιεῖν πῖς στρατιώταις, ἢ οἱ στρατιώται τὸ ἀπιστεῖν ἐκείνω*. Cuius notum, *ἀπιστεῖν* significationem habere non credendi, vel diffidendi. Ea locum heic habere nequit. At enim, manifestum fuisse, quod Proxenus magis metueret, ne militum odium incurreret: quam metuerent milites, ne ipsi satis obsequerentur ac parerent. Ergo si scribas *τὸ ἀπιστεῖν ἐκείνω*, statim hæc tibi se verior offert sententia. Pertinet huc certe, quod eodem loco, pag. 290, D de Clearcho dicitur, *ὡς πικρότερον ἢ Κλεάρχω*: militum animis hoc inferere poterat, vt *Clearcho parendum statuerent*: prorsus vt alibi Xenophon. 389, C. *πικρότερον δ, πᾶν κελεύωσιν*: & Plato similiter, *οἷς ἀμφοτέρως πικρότερον*. In his coëgit inuitabilis necessitas H. Stephanum, vt *πικρότερον* scriberet: licet in ceteris pertinax maneat, ne quid semel ab se scriptum mutare videatur, in aliis adeo non comitans. Ego quidem pag. 290, D. non *πικρότερον*, pro *ἀπιστεῖν* quod in editionibus ceteris legitur, sed *ἐκ ἀπιστεῖν* scribendum adfero, etiam ipse met hæc negationem *ἐκ*, mihi concedente. Cur autem *πικρότερον* admittit, in *ἀπιστεῖν* se difficilem præbet? Solidam heic nobis rationem ostendat, quam puto nullā inueniet. Sed ad priora redeamus. Libro vi eiusdem *ἀναβάσεως*, p. 389, B. legimus, *ὡς ἀπιστοῦντας Λακεδαιμονίους, ὡς ἀπίστοις ὄντας*. Si scribes, *ὡς ἀπιστοῦντας Λακεδαιμονίους*, mox se rectus hic offert sensus: *tamquam contumaces aduersus Lacedæmonios. Et improbus*. Etiam manifestior locus est in Symposio p. 888, A. vbi verbo *ἀπιστοῦντας*, pareo, statim opponitur *ἀπιστοῦντας, quum non obedivissim, non parvissim*. Quis heic *ἀπιστοῦντας* ferat? præsertim in oppositione duorum istorum, *πείθειν* & *ἀπιστεῖν*. Rutilius in Hipparchico, 957, D. *δυσπειτος* dixit Xenophon immorigeros, quibus aliquid difficulter persuadetur, vt in eo pareant. Quis heic *δυσπειτος* ferat? præsertim quum hoc *δυσπειτος* respiciat ad ea, quæ præcedenti periodo leguntur, *εἰ πείθειται, si persuasum eis fuerit, vt obediunt*. Etiam libro v *ἐκλωκῶν*, 551, D. locus alius exstat, *ὡς μὴ δυνάμεθα ἀπιστεῖν*. Socios, inquit, multare decreuerunt, eo que redigere; vt deinceps contumaces & inobedientes esse non possent. Optime conuenit *ἀπιστεῖν*, *contumacem esse*; quum *ἀπιστεῖν*, *diffidere*, prorsus alienum sit, ac ne quidē contumaciæ significationem vlllo modo habere possit. Hæc tamen planissima sint, ac refutari nequeant: tamen addendum, ab aliis quoque notatum, reperiri *ἀπιστεῖν* in significatione *τὸ ἀπειθεῖν*. Suidæ librorū, & Hesychij scripturas vitiatas opponi mihi citra exceptionem non patiar. Quippe sibi non constant, quum Suidas idem *πιστῶν* exponat *πειθῶν*: & *πειθῶν* non solum pro *πιστῶν* *δυναμῶν*

accipiat, sed etiā *ὑπὸ τῆς ἰσχυρῆς* interpretetur, quod notandum. Scriptum enim *πειθῶν* posterius vitiose, pro *πεισῶν*, quod reuera significat *ὑπὸ τῆς ἰσχυρῆς, morigerum, obediens*. Vnde scilicet illa reliqua sunt, *ἀπιστοῦντας, εὐπιστοῦντας, δυσπειτοῦντας*. Omitto *πειστικοὺς λόγους* Platonis, *πεισιπρότους* Euripidis. Originis eiusdem hæc esse omnia, negari nequit. Itidem *δυσπειτον*, *εὐπιστον*, & *εὐμολοπίστον*, scripta legimus apud Aristotelem libro vi de moribus ad Nicomachum, Petro Victorio lectionem hanc de libris vetustis adferente; cuius viri fidem H. Stephanus, opinor, suspectam non habebit. Dicamus igitur tandem Stephano, *πεισῶν τῶν πῶν ἀπείθει*. Sin contradicet obstinate, more suo faciet; vt plus aliis scire videatur & habere, quod omnibus opponat. Fortassis etiam persuadere nobis volet, scribendum *πιστῶν* & *πειθειν*, non *πιστῶν* & *πειθειν*: quum Memorabiliū 111, 780, B. *πιστῶν* quater scribat ex Stobæo in adnotationibus suis, iterum publicatis. Et aliud eadem pagina 780. in Notis meis indicatum de *πειθειν*. Ego quidem tot rationibus, & lectionum incorruptarum auctoritate fretus, licet vbiq; toto Xenophonte voces vitiatas excludere textu potuissem: tamen adhuc *πειθειν* malui, contentus adnotatione restitutarum ad margines, donec de aliorum ad sensu cognouerō.

7, D. pro *οἱ δὲ ἀπὸ πῖς ἐφύλοισ*, legit Philadelphus *οἱ δὲ ἀπὸ*, quod equidem probo. Nam idem infra quoque videbimus occurrere, pag. 74, B.

* 8, A. *ὀλίγω πλεόν*, adscripteram margini lubricationis secundæ *ὀλίγω πλεόνων*.

Ibidem, D. Græci libri habent *ὄσον*, pro quo Philadelphus *ὄσον* legit: quippe qui verterit, *quantum*.

* Ibidem. In omnibus libris Xenophontis *ἐπιθύρας* legitur, ac nihilominus hæc reddens Latine Camerarius, *in venatione* dixit. Hoc vero factum ex *ἐπιθύρας*. Atqui Cyrus hoc tempore necdum vllas apud Medos venationes viderat, necdum homines in venationibus. Et sequitur deinceps narrationes de iis, quæ Cyrus in venationibus & viderit, & ipse met egerit. Alterum illud *ἐπιθύρας*, vel reddendum ad portas, vel ad portam potius. Et omnino portam accipio, more orientalium, pro aula; quæ Persis, Tataris, Turcis, Capidicitur, hoc est, porta; sicut & Laonicus Chalcocandiles hoc Capi (quod quidem & Vngari habent in vsu, Capu Gallice pronuntiantes) reddens in historia sua Turcica, cuius exemplar Græcum habeo, *θύρας βασιλέως* dixit, quo Capi Sultanum, siue portam Osmaneam intelligit; prorsus vt etiam Xenophon nominavit *θύρας Κυαξάρους*, libro de institutione Cyri 11, p. 56, D. *ὡς ἀφικοντο ἐπὶ τῆς Κυαξάρους θύρας, ubi perventum ad Cyaxaris portam*: item libro 111, p. 78, C. *παρεῖναι ἐπὶ τῆς Κυαξάρους θύρας, ad portam Cyaxaris præsto esse*; ac paulo post simpliciter, *παρεῖναι ἐπὶ τῆς θύρας, ad portam aderant*: quibus in locis ipsa regia portæ nomen habere videtur. Contedere tamen cum quoquam rixoso nolim, qui portam heic, vel portas regie, non ipsam regiam intelligi velit: exceptis aliquibus locis, vt illo libri 1 v, pag. 104, D. quo dicitur, *ἐπὶ θύρας οὐδὲν ἦν, quum ad Cyaxaris portam nemo veniret*. Erat enim tunc rex Cyaxares in castris, longe a regia Medorum: nec porta tamen illinc aberat, hoc est, aula vel comitatus regius. Heic igitur alia porta nequit intelligi, quam Perfarum,

πεισῶν.

ἀπιστεῖν.

θύρας βασιλέως
Portarum
Capi Sultanum
Capu.

Turco-

1014
 Turcorum
 sona pri
 grat, ex
 emplat
 Cyri v.
 rutilius
 nariam
 cipiend
 eritum
 est, ad
 Chrysa
 ἢ ἄν
 ftri curi
 9, E.
 iusticia
 Philelp
 trem m
 * 10,
 secunda
 nuii p
 Hoc edi
 pit.
 * 11,
 Id Cam
 vt quib
 tibus de
 recitare
 liud, qu
 Stephan
 p. 787, I
 ἢ ἄν, q
 ἢ ἄν, no
 comeder
 quum no
 verba, n
 lacrum
 tandi mo
 que cess
 queretur
 cit, ἢ ἄν
 desinet: ἢ
 cessabit
 libro 111
 inquit, ἢ
 nor, illa
 metu: se
 tate, Pri
 * 11, C
 in libris
 Ibidem
 phum pr
 ini ter
 ret. Ac
 manu ex
 cedentis
 teras hab
 mutilatu
 immanis
 uxoriam
 eadem ca
 xar repol
 n sic plac
 recipere
 fecit, pr
 rum exen
 re videret
 14, A. I.

Turcorum, & aliorum orientalium; qua cum persona principis in loca quavis, etiam in castra migrat, extra regie structuras. Simile quoddam exemplum reperitur in fine libri de institutione Cyri v, pag. 147, D. & initio libri v i, ubi portarum in castris. De porta denique, regiam ordinariam significante, sunt hæc initio libri v i i i accipienda: *ἔδοξε τῶν ἀρχόντων ἀεὶ παρέναι ὅτι θύρας, decretum fuit, ut viri honorati semper ad portam, id est, ad regiam, præsto essent.* Id enim paullo ante Chryfantas verbis notioribus dixerat, *παρόµεν ἐπὶ τῆς πόλεως, præsto simus ad hanc magistratus nostri curiam, siue pratorium.*

9, E. In Græcis exemplaribus legitur, *ὅτι μου ἤµητι ἐξ ἡµῶν*, quod matrem meam colis; pro quo Philelphus legit, *ὅτι µητέρω πατέρω ἡµῶν*, quod patrem meum colis.

* 10, C. Notaram ad marginem lucubratione secunda, quam xv i i i annis H. Stephanus detinuit, pro *ἀρῶσαντες ἐπ' αὐτῶν*, legendum *ἀπ' αὐτῶν*. Hoc editione sua posteriore in textum ille recepit.

* 11, A. Dicit de patre suo Cyrus, *διδόναι κέραια*. Id Camerarius ita reddidit, *Cessat cum siti*: credo, ut quibusdam gratificaretur, qui nobis adulescentibus de illo suo, *Sitiens desinit*, prolixas orationes recitare solebant. Atqui *διδόναι κέραια*, nihil est aliud, quam, *sitire desinit*, uti recte monuit Hen. Stephanus, & aliunde paret. Memorabilem i i i. p. 787, D. debere dicit illum Socrates *παύσασθαι ἐδίδοντα*, qui iucunde vesci velit. Heic *παύσασθαι ἐδίδοντα*, non est qui comedens desinit, sed potius, qui comedere desinit. Refutat se ipsum Camerarius, quum non multo post, 13, C. illa Xenophontis verba, *οὐδέ κλάων ποτὲ ἐπαύετο*, recte reddidit, *Neg, lacrumari umquam cessavit*. Si priorem interpretandi modum sequi voluisset, dicendum erat, *Neg, que cessavit umquam cum lacrimis*. At quis ita loqueretur? Sic quum in Hipparchico p. 956, A. dicit, *βαδίζων οὐ ποτὲ ὄπισθεν παύσεται*, *ingredi equus non desinet*: haud facile quisquam reddet, *Equus non cessabit cum ingressu*: & propius ab hoc loco infra, libro i i i i *παύσεται* pag. 106, C. de Cyaxare Cyrus inquit, *ἄριστος μὲν παύσεται φρονιμῶν*: nullus, opinor, illa sic interpretaretur, *Primum cessabit cum metu*: sed simpliciter ex sermonis Græci proprietate, *Primum metuere desinet*.

* 11, C. Philelphus legit *πρώτους ἐπιθυμίας*, quum in libris editis habeamus *πρώτους*.

Ibidem, E. Non dubium est, rectius Philelphum pro *ἐπιθυμίας*, legisse *ἐπιθυμίας* πᾶσι δὲ νῦν. Nam *ἐπιθυμίας* sæpius ita mutilatum deinceps etiam occurret. Ac frequentes sunt eiusmodi mutilationes in manu exaratis, ubi præsertim ultima vocis præcedentis syllaba cum prima sequentis eadem litteras habet, ut in Casario meo *διωκεῖσθαι* legitur, mutilatum ex *διωκεῖσθαι*. Et infra, libro v i i *ἑλληνικῶν*, p. 636, B. C. ubi antea legebatur *καρτερώπρον*, οἱ πελλωεῖς ἢ ἢ Λακεδαιμονίων συμμαχίας, eadem causa motus, οἱ πελλωεῖς εἰς τὴν Λακ. συμμαχίαν reposui. Stephano quidem heic illud *ἐπιθυμίας* sic placuit, ut a me monitus id etiam in textum recipere non dubitarit. Idem & altero ἑλλω. loco fecit, prætexens interim secunda editione veterum exemplarium auctoritatem, ne id a me haberet videretur.

14, A. Legitur in omnibus, *τῶν πᾶσι* *ἡγεμονίας*, *ἡγε-*

A *πᾶσι* *ἡγεμονίας* *ἡγεμονίας* *ἡγεμονίας*, excepta H. Stephani lectione varia, loco *ἡγεμονίας*: reponente *ἡγεμονίας*: quæ quidem nullius est momenti. Ego primum aio, non *τῶν πᾶσι* *ἡγεμονίας* scribendum, sed *τῶν πᾶσι* *ἡγεμονίας*, quod illi *τῶν σκυλακῶδες*, recte respondet; *τῶν σκυλακῶδες*, *τῶν πᾶσι* *ἡγεμονίας*. Deinde dico *ἡγεμονίας*. loco suo temere motum, eidem restitui debere hoc modo: *τῶν πᾶσι* *ἡγεμονίας* *ἡγεμονίας*, *ἡγεμονίας* *ἡγεμονίας*. Ita scripsisse Xenophontem non dubito. Et plura transpositionum eiusmodi exempla deinceps suis indicatuti locis sumus.

B 18, C. Pro *οὐ ποτὲ ὄπισθεν* placuit mihi ex coniectura Guil. Canteri nostri, restituere potius *ὄπισθεν*. Nam alterum illud *ὄπισθεν* heic locum habere nequit. * Hæc olim heic a me notata, cum versione tali: *Quod ante hac ei permissum nunquam fuerat. usque adeo cupiebat us armis instrui, quæ sunt ad corpus animi paraverat.* Sed iam neque mutatum *ὄπισθεν* in *ὄπισθεν* placet, neque indicata versio; sed illa pristina, *οὐ ποτὲ ὄπισθεν*. *οὐ ποτὲ ὄπισθεν* *αὐτῶν* *ἡγεμονίας*.

C *παύσεται*. (Sic enim distincta leguntur in editione Stephani utraque) hoc modo scribenda dico: *οὐ ποτὲ ὄπισθεν* *ὄπισθεν*, *ὡς ἐπιθυμίας*, *αὐτῶν* *ἡγεμονίας*. Quo nimirum *ὡς* perierit ob similitudinem cum vitima syllaba præcedentis *ὄπισθεν*, prorsus ut ostensum paullo ante in *ἐπιθυμίας* *ἐπιθυμίας*. Atque horum recta iam sententia est, *Nondum fore putans, ut iis, pro desiderio suo, indueretur.* Hen. Stephani coniecturae posteriores hoc loco fluctuant, & illa mutatio lectionis *οὐ ποτὲ ὄπισθεν*, in *ὡς ὄπισθεν ἡγεμονίας*, aut *ὄπισθεν ὄπισθεν*, prorsus inepta est, & ingenio indigna tam subtili, quod in cerebro, non in calcibus locum suum habere vult.

19, A. Philelphus pro *ἡγεμονίας* *τῶν καὶ αὐτῶν* legit *ἡγεμονίας* *τῶν καὶ αὐτῶν*, rectius, ut opinor. * Equidem sic etiam verti, aliis verba scripturæ prioris exprimentibus, inter quos & Camerarius est, Henricus autem Stephanus sequendam ait Philelphi lectionem. Ne tamen eam ex indicatione mea cognovisse videatur, addit in alio etiam, quam Philelphi, exemplari eam inueniri; fortassis occulte meum librum intelligens, post editionem primam inspectum. Nam in iis exemplaribus, quibus ad editionem primam utebatur, nihil tale inuenerat.

* 29, B. Heic e textu & margine simul in hunc modum redintegrandæ lectio, *πῶς ἡγεμονίας* *ἡγεμονίας* *ἡγεμονίας*. Et talem scripturam ego in conversione sequutus sum.

30, B. Adnotavit hoc loco Brodæus aliam lectionem, fortasse non incommodam, ut mihi visa est: *πῶς ἡγεμονίας* *ἡγεμονίας*, *ἡγεμονίας* *ἡγεμονίας*. Et talem scripturam ego in conversione sequutus sum.

* 31, E. Pro *ἀνισκώπρον* habet liber Budensis, quo Camerarius usus est, *ἀνισκώπρον*. Quid si Xenophon dixerit *ἀνισκώπρον*; quod glossario veteri exponitur, magis efficax.

* 32, D. pro *καρτερώπρον* rectius scribi puto *καρτερώπρον*. Et *καρτερώπρον* glossario veteri Cyrilliano est tolerans. Sic etiam Xenophon in primo Memorabilium, p. 711, D. hoc usus est, *καρτερώπρον*.

* 33, B. Quod in editionib. nostris legitur *πλεονεκτεῖν* *πλεονεκτεῖν*, scriptum est paullo aliter in libro Budensi, quo Camerarium usum diximus, hoc nimirum modo: *πλεονεκτεῖν* (scilicet *π*), reperendo ex superioribus) *πλεονεκτεῖν*, quod Camerarius idem

vertit interceptorem commodorum hostilium. H. Stephanus ambigue scribit, *πλεονεκτω* in quodam libro legi, ut existiment imprudentes, apud ipsum esse quoddam exemplar, in quo sic legatur. Cur enim alioqui nō dicebat, in libro Camerarij?

34, A. Hisce verbis, *ὅς ἐδίδακκεν ἀπὸ τῶν παίδων πλεονεκτωσύνω, ὡς ἀπὸ καὶ σὺ κελύεις, . . . μὴ ψεύδεσθαι, καὶ ψεύδεσθαι*, notas punctorum inserui, quæ nonnihil deesse significarent. Arbitror autem sic Xenophontem scripsisse: *πλεονεκτωσύνω* (cum interiectis) *καὶ ἀδύνατον καὶ μὴ ψεύδεσθαι, καὶ ψεύδεσθαι*.

* Laudat H. Stephanus, sed ne nihil sit, quod non improbet, quodque non solus ipse perspexisse videatur; ait, nolle se post *ἀδύνατον* poni voculam *καὶ* copulantem. Belle vero, qui non animaduertit, in sequentibus etiam ter repetitam, quum inquit Xenophon, *καὶ μὴ ἐξαπατῶν, ἐξαπατῶν καὶ μὴ διαβάλλων, καὶ διαβάλλων καὶ μὴ πλεονεκτῶν, καὶ πλεονεκτῶν*. Cur igitur & ista, *καὶ μὴ ψεύδεσθαι, καὶ ψεύδεσθαι*, non ita scribenda? Vide censoris nostri subtilitatem.

Ibidem, C. Habent omnes editiones, etiam H. Stephani prior, *ἐγχετο οὐδὲν ἐκ τῶν φητέων*, pro qua voce vltima, restituenda est alia; nimirum *ρήτρα*.

ρήτρα, lex, editum.

Quid ea significet, ostendet tibi Xenophon ipse, pag. 391, B. & Plutarchus in Lycurgi vita. * His a me priori editione notatis, & voce *ρήτρα* margini adscripta, quam H. Stephanus, ut dictum, prius reponendam nō animaduertit: astute postea dissimulato is nomine meo, qui de hac monueram, altera sua editione dicit, se vocem *ρήτρα*, quorundam veterum exemplarium fide nitentem, in textum haud dubitanter recipere: *φήτρα* ne quidem in marginem recepta, ceu digna, quæ explodatur. Vide vanitatē hominis, qui ab aliis indicata, quum aliter malitiosa fraude sibi vindicare non auderet, verustis in lib. se reperisse fingit; in quibus tamen illa non inuenerat, quum editionem primam formaret. Quandoquidem vero in iis hæc ausus est facere, quæ iam publicata fuerant: quid eum non tentaturum fuisse dicemus in non editis ad Xenophontē lucubrationibus meis supprimendis, quas ut publicaret, a me gratis acceptas annos totos xvi retinuit; numquam profecto redditurus, nisi Prætor Francofurtensis, apud quem iure liber tandem reposcebatur, & maioris multæ metus, & amicorum voces, infamiā vitandam monentium, ad restitutionem eum compulissent?

* 35, B. Quod a me factum in Dione Cassio, libro historiae Romanae xxviii, ut pro *εὐχρότερος* scribendum monerem *εὐχρωτότερος*: idem heic faciendum dico, ut pro *εὐχρωτάτης*, præponatur *εὐχρωποτάτης*: quo usus est etiam libro vii παίδειας, 196, B. in his verbis Xenophon: *ἕδρα μὲν δὲ θρωποὶ εὐχρωτότεροι*. Quibus iam notatis, adlata H. Stephani secunda editio mihi ostendit, ab ipso quoq; idem hoc obseruatum.

* Ibidem, C. In his, *διῶξαι παειδόντες ἑαυτῶς*, testatur Camerarius *ῥηδόντες* habuisse librum Budensem. Id retinere visum interpretando.

* 37, B. In his, *πολλοὶ μὲν γὰρ ἡδὴ πολλὰς ἐπεισαν*, suspectum nonnullis est illud *πολλὰς*, pro quo notatum vides in margine *πολλοὶ*. Et retineri quidem id potest, tamen verius arbitror, scripsisse Xenophontem *πλείους*. Solent autem Græci per abbreviaturam hoc ita scribere, *πλείς*, de quo quum perisset illud *ς* in fine, quod reliquum erat *πλείς* in *πολλοὶς* mutatum fuit. Habes exemplum simile dein-

A cepis in notis ad pag. 520, C. vbi *πλείς* reperitur ex *πλείους* corruptum.

AD LIBRUM II DE INSTITUTIONE CYRI.

Pag. 39, D. Legitur in exemplaribus editis prius, *ὀλιγοὺς νομίσεις* (πρὸ τῶν ἑ), profus nullo cum vestigio voculae negantis *οὐκ*, quam editio H. Stephani ante *ὀλιγοὺς* habet. Eandem & Philéplhus interpretationi suæ inseruit, nisi forte corrupti libri sint, ac pro *Non*, scripserit ipse *Num*: quod quidem mihi consentaneum vero videtur. Nam ea sententia plana est. Miratur enim Cyaxares, Cyrum ad Medorum Armeniorumque copias, non etiam Persicas adiicere. Quapropter subiicit interrogando: *Quid ergo Cyre? tune tam exiguas arbitraris esse copias Persicas, quas ipse te aiebas adducere, ut illæ nostrarum numerum non adaugeant?* * Henricus autem Stephanus, editione iterata, negationem omisit; excusans vitium prioris, quod idem & in Aldina fuerit. Addit, ab aliis existimatum se nullius libri auctoritate niti, quum tamen editionem Aldinam sequutus sit; quasi ad errantis defensionem sufficiat, erroris habere ducem. Usus & ipse sum editione Aldina, licet hanc ignoratam in Germania fuisse scribat impudentia sibi familiari: sed ita sum usus, ut illa non imitarer, quæ in ea corrupta videbam.

43, B. Quod heic legitur vocabulum *πιπυδάριον*, & infra *πιπυδάριος*, arbitror esse vitiosa. Nam Æolica sunt, ut Hesychius testatur. Pollux vero *πιπυδάριος* & *πιπυδάριος* vocat. Nec est vero simile, Xenophontem quidquam Æolicum vsurpare voluisse, quum præsertim dixisset antea *πιπυδάριος*, pagina præcedenti 42, E. * Hæc editione priori. Nunc autem in ea sententia sum; ut esse Xenophontea statuam *πιπυδάριος*, & *πιπυδάριος*. Sic enim scriptum in textu Xenophontis reperi libro vii historiæ Græcarum, pag. 625, D. *ἀφ' ἐκάστης δὲ τῆς πιπυδάριος*. vbi lectio marginis *πιπυδάριος*, mihi quidē tanti non est, ut eā scripturæ textus integriori præferēdam existimare debeam. Pollucem vero, quū *πιπυδάριος* scripsit, & *πιπυδάριος*, cōmunem Græcorum dialectum in hoc sequutum puto.

Quod autem subiicitur heic vocabulum *δεκάριος*, itidem corruptum arbitror. Licet enim & *δεκάριος*, & *δεκάριος*, apud Hesychium quoque reperiantur: tamen editioni huius fidem habendam vix puto, partim quod ubiq; corruptissime sit excusus, partim quod iisdem locis & *δεκάριος*, & *δεκάριος*, itemque *δεκάριος*, & *δεκάριος*, scribantur. Immo etiam *δεκάριος* exponit *δεκάριος*, quod ex *δεκάριος* multo magis corruptum esse, quiuis perspicit. * Deniq; discrimen inter hæc eiusmodi statuo, ut *δεκάριος* intelligamus esse principes decemuirios, quemadmodum *τετάρχοι* sunt Dionii Cassio & aliis principes triumuirii, *επτάρχοι* nobis principes septemuirii. de quibus sane decemuiris nihil heic apud Xenophontem agitur. *δεκάριος* autem accipiemus, sicut Hesychius loquitur, *δεκάριος* *ἡγεμόνας*, decuriarum duces; hoc est, decuriarum principes, siue præfectos, qui huc pertinent. Et hæc opinio mea confirmatur isto Hipparchici Xenophontei loco, p. 962, A. quo *δεκάριος*, & *δεκάριος*, & *πιπυδάριος* legimus.

Ibidem,

1018
 * Ibidem
 adiectum ad
 perius expo
 tum adscrip
 tum videm
 ni dicitur: s
 recedere
 44, B. S
 tionem hu
 vocis
 dam censur
 mutari
 cum facere
 cum si quid
 num vel fa
 tempore p
 bus meis, s
 repererit in
 ruendis an
 ciarar, man
 animaduert
 est nono lib
 mere sine
 se quarenti
 nophontis
 tionem alte
 regis Henr
 mensium
 tibus illis,
 secundam p
 gomenis p
 persequutu
 more dissim
 ase libros
 tatos dica
 Xenophon
 men opera
 ibidem,
 de ista, ab
 nus a Xeno
 tum quod e
 tis reperra
 deficere S
 fertim qu
 hil adicien
 repertis iis
 tantam m
 Quia tam
 non inueni
 tione secu
 busdam
 * 49, C
 arbitror se
 id est. O
 50, B. I
 defectum
 defectum
 teler est. si
 curus) si
 riu reddi
 rus) impre
 pe curan
 & co
 no. Ego q

* Ibidem, C. pro *εὐφαιώνται ἐπιπέταται*, vides adiectum ad marginem *ἐπιπέταται*, de causis superius expositis. Editione quidem priori *ἐπιπέταται* adscriptam, sicut non multo ante loquutum videmus Xenophontem, *εὐφαιώνται ἐπιπέταται*: sed reuera mihi longius hoc ab *ἐπιπέταται* recedere videtur.

44, B. Simplificissimam puto viam ad emendationem huius loci, si pro vitiatō *περὶ*, legamus *περὶ*. Nam hoc modo non erit ingrata repetitio vocis *περὶ*, quam H. Stephanus heic reponendam censuit, quum insuaue quiddam habeat, & mutari *ἐν* in *ἐν*, non erit opus. Præterea mecum facere Philelphus videtur, qui vertit: *Agere eum si quid oporteret*. * Henticum verò Stephanum vel factum esse magis oculatum oportet a tempore prioris editionis, qui lectis cogitationibus meis, statim velut accedente oculis noua luce, repererit in manu scriptis a me notata, quibus eruendis antea se tantopere suis in notis excruciarat, manu scriptorum opem præ cæcitate non animaduertens: vel cottidie locupletari necesse est nouo librorum veterum thesaurō, de quo promere sine labore possit, quidquid aliis laboriose quarentibus tandem ad animum accidit. Xenophontis quidem exemplaria, quibus ad editionem alteram vsus est, credo nanc̄tum in aula regis Henrici Gallo-Poloni, quum illic toto x v mensium spatio hæreret: quantumuis in elegantibus illis, & arte aulica compositis ad editionem secundam prolegomenis, quibus nihil ex prolegomenis prioribus adigit, sed alia potius omnia persequutus est, non solum tale quid aulicorum more dissimulet, sed etiam totis illis x v mensibus a se librōs Xenophōreos ne quidem a limine salutato dicat, & nescio quid de quadam inrer se atq; Xenophontem similitate oborta narret, cuius tamen opera mōx a reditu editione iterata excudit.

Ibidem, D. In contextum hæc verba, *καὶ δεκάδα ἄλλω*, ab aliis omiſsa, recepi: partim quod hæcenus a Xenophonte hic ordo sit obseruatus, partim quod ea Philelphus etiam, suis in libris Græcis reperrā, sit interpretatus. * Mirum, heic nos deficere Stephani nostri exemplaria vetusta, præfertim quum hæc a me notata repetat, de suo nihil adiciens; nisi quod Camerarium ait testari de repertis iisdem in libro veteri suo, quamuis hic tantam manu exaratorum copiam non habebat. Quia tamen Stephanus suis in exemplaribus hæc non inuenit, hæud isto dignatus est honore, vt editione secunda in contextū reciperet, licet aliis quibusdam meis hæc gratiam fecerit.

* 49, C. pro *ποιούτους ἀνθρώπους, οἳ καὶ τὴν ὁδὸν λέγεται*, arbitror scribendum; *ποιούτους ἀνθρώπους, οἳ καὶ τὴν ὁδὸν λέγεται*. Ortum ex abbreviatura mendum.

50, B. In his verbis, *ἅτε γὰρ ἄρμα δὴ πρὸς τὰ γένοιτο αὐτῶν, βραχέων ἰππων ἐόντων; οὔτε δίκαιον, ἀδικῶν σιωπέουμένων*. notas punctorum inserendas duxi, quæ defectum indicarent. Omnes autem interpretes *δίκαιον* ad *ἄρμα* referunt, ac vertunt: *Neque currus celer est. si tardis utatur equis; neque iustus, (scilicet currus) si iniuncti sint iniusti*. Nam quod Camerarius reddidit, *Neque probe instructus, (scilicet currus) improbus*: eamdem habet absurditatem. Quippe currum probe instructum vertit ex *ἄρμα δίκαιον*, & equos improbos facit ex *ἀδικῶν σιωπέουμένων*. Ego quum deesse vocabulum ante *δίκαιον* non

dubitarem, notam adposui, ceu dictum. Quid est enim *δίκαιον ἄρμα*, currus iustus? quis hoc modo loquutus est vinqum? Quodnam vero vocabulum desit, statuere necdum possum. Putaui aliquando *σάπυμα* posse restitui, quemadmodum alibi *ἀλλήθινον σάπυμα* dixit Xenophon; sed diligenter intuenti locum, similia videntur heic tria poni a Xenophonte: primum a curru, alterum a quod ignoramus, tertium a familia. Putabat Camerarius noster reponi posse, *ἅτε σιωπέου δίκαιον*: quod ipsum quoque nec recipere possum, nec reicere; quamquam ter omnino *σιωπέου* voce Xenophontem vsus sciam. Hactenus editione dicta priori. * Quum autem post annum vigesimum quintum hæc ad istam editionem secundam recenserem, deprehendi veram esse coniecturam meam de amissione vocis *σάπυμα*, quæ reponi suo loco debet; vt intelligatur, exercitum non posse iustum esse, in quo cum aliis iuncti sint iniusti & improbi. Si quis autem ex me quaerat, quem Xenophon exercitum iustum vocet: respondebo; *δίκαιον σάπυμα* prorsus id esse, quod præcedenti pag. litera D. dixerat *ἐνεργῶν καὶ πειθόμενον σάπυμα*, exercitum nauum & obœdientem. Hæc enim reabsẽ militum iusticia est. Et ex his ipsis verbis colligimus, *σάπυμα* vocem illam esse, quæ heic a librariis omiſsa, locum mutilum reddiderit. Paulo etiam post obseruandum, in familia dici a Xenophonte *οἰκέτας ἀδίκους*, domesticos siue seruos iniustos; vt heic exercitum iustum, & milites iniustos. Et quid *σάπυμα δίκαιον, exercitum iustum*, dici miremur? quum in 1111 Memorabilem, 804, B. etiam bouem & equum dicat aliquos polliceri se *δίκαιους ποιήσασθαι*, iustos effecturos; nimirum ad operas suas idoneos.

* 50, E. In his verbis, *ποιῶν πότε σε ἔργω, αἰήρ οὐ πρὸς αἰήρηται*; scribendum huius *αἰήρηται* loco potius *αἰήρηται*. Id vero verbum esse Xenophonteum, ex illis patet initio libri *παρθερίας* primi, *τὸς παρθερίας αἰήρ αἰήρηται*. pag. 13, B. vbi scoliōn adiectum *αἰήρηται* exponit *αἰήρηται*, quod pro varia lectione nobis H. Stephanus illic obtrusit, vt ostensum. Heic quidem *αἰήρηται* similiter exponendum *αἰήρηται*. Quæ autem editione posteriori de interpretatione huius *αἰήρηται* se scripsit idem Stephanus; Philelphum reprehendens; dum interpretandum docet *αἰήρηται* se, *te demeritis est*, aut *in sui amorem te allexit*, vel *pellexit*, aut *te cepit*: numquam ille censor interpretū protulisset, si de hac vera lectione cogitasset, aut in suis eā vetustis libris inuenisset.

F 55, A. pro *ὅτι πρὸς ἀριστῶν*, vt hæcenus legebatur, restitui *ὅτι πρὸς ἀριστῶν*, sensu manifesto. Quippe nulla fit heic vellaua, vel dextra mentio; sed paullo post *δειπνῶν*: & more poetarum hæc voces, *ἀριστῶν* ac *δειπνῶν*, sæpe inter se confunduntur; vt ex Helychio, Athenæo, Eustathio potest intelligi, ad quos te remitto. Præterea dicendum fuerat non *ἐπ' ἀριστῶν*, sed *ἐπ' ἀριστῶν*, scilicet *μέρη*: sicut *ὅτι δέξια, ὅτι δάπερα*.

Ibidem, B. Placet tum H. Stephano, tum Brodæo, pro *ἰόντων* reponere *ἰέναι*: quod quidem etiam rationi est consentaneum. Sed H. Stephanus addit, post *ἰέναι* legendum, *τῶν εἰς ἡμῶν πρὸς τὸν λόχον*: vt scilicet ex duobus his, *ἰέναι τῶν*, vnum illud *ἰόντων* librarius fecisse videatur. Quid si multo commodius, & non maiori mutatione facta legamus, *καὶ ἀρχαίλας αὐ* (id enim *αὐ* pro *δύο* se reperisse dicit

Camerarius in manu exaratis εἰς ἕνα λέγει, οὐτως εἰς- ἦν, cum ceteris. Idem certe vocabulum paullo ante corrupte legi, vterque testatur, Philelphi etiam versione consentiente, in his verbis: οὐτοι δὲ οἱ πημι- πᾶδαρχοι, pro ἕτω δὲ οἱ πημιπᾶδαρχοι.

Ibidem, D. pro λοχαγῶν lego λόχων, in quomecum etiam Philelphus facit. * Hen. autem Stephanus etiam λοχαγῶν e contextu reiecit editione secunda, & λόχων reposuit, non auctore Leunclauio, sed adficiente aliquo (sicut ait ipse) veteri exemplari; nimirum versionis Philelphi, quam Leunclavius prior allegauerat.

* 56, C. Quum xxxci Perfarum in exercitu Cyri fuerint, & hos omnes tunc lustratos instructosque fuisse, paullo ante memoretur: necesse erit heic pro ὅτι διακοσίων, ad ducentos, scribi ὅτι διακοσίων, ad trecentos: quū centies ducenti, sint xxxci dumtaxat; ceteris vero trecenti, xxxci, qui numerus integer huius exercitus erat.

* 59, E. Reddidi verba nostrae lectionis hae, Ἐπὶ πληθὺς ἦν πηλῶν καὶ ἦν ἰσπείων ἄρμισσιν, ὡς ἐπὶ πόντος ἔα θηλα ἕλκυσσεν. Libri vero Budensis hanc lectionem Camerarius adfert, καὶ πὺ πληθὺς ἦν πηλῶν καὶ ἦν ἰσπείων ἄρμισσιν, ὡς ἐπὶ πόντος ἔα θηλα ἕλκυσσεν. Adducitur hic locus a Suida, qui ἄρμισσιν interpretatur ἐπιρύνου. De quo equidem colligo, verbum illud ἄρμισσιν, quod in nostris editionibus reperitur, esse glossam insolentioris illius verbi ἄρμισσιν: ita tamen, vt scribatur ἄρμισσιν, non ἄρμισσιν. Hae glossa Xenophonteum illud verbum antiquum ἄρμισσιν per librarium in scitiam loco suo depulit, & in textum iure nullo irrepit. Camerarianae vero lectionis huius, & verae, sensus hic est, *Procedebat equitum pedumque multitudo ante Cyrum, ut adgrediendo feras excitarent.* Et ἕρμις Theocrito series est procedentium in aruo messorum.

ἄρμισσιν, a verbo insolenti.

* 61, D. pro ἕχων ἀπίης καὶ τὸ δασυδόν, Ἐπὶ σφαιρῶν, legitur in libro Budensi, ἕχων ἀπίης τὸ δασυδόν. Sic infra, pag. 64, A. iterum loquitur Xenophon, δασυδόν εἶπεν.

AD LIBRVM III DE INSTITVTIONE CYRI.

Pag. 66, A. Quum locum hunc, ὡς ἐπὶ ῥῶν ἐφθα- ἔα ἐλθῶν, diligenter intuerer; non potui non animaduertere, vocem ἐπὶ ῥῶν heic γησιῶς non poni. Nam eleganter Graece dicitur, ἐφθασαις ἐλθῶν, ἔρην ἦτον ἢ δασυδόν ἀπρὸς αὐτῶν. Id vero ἔρην, non tantumdem valet, ac ἐπὶ ῥῶν: nec ἐπὶ ῥῶν vero simile est, factum ex ἔρην. Quapropter inspecta Philelphi versione, deprehendi multo rectius per scriptum in libris ipsius fuisse, ὡς ἐπὶ ῥῶν ἐφθασαις ἐλθῶν. Nam is vertit, *A loco longe distanti.* Nimirum auget facti celeritatem, quod Cyrus & procul distans e locis, & magnis cum copiis adueniens, prius Armenium oppressisset; quam ille vel suas copias coegisset, vel τὸς ἀμφ' αὐτῶν, (sic enim postea loquitur) sibi proximos.

* Ibid. C. pro οἱ οὐκ ἦν (cum interiectis) μᾶλλον κατὰ δουλοῦ αὐτῶν ἀπρὸς αὐτῶν, rectius scribi arbitror, οἱ οὐκ ἦν μᾶλλον κατὰ δουλοῦ αὐτῶν ἀπρὸς αὐτῶν. Nam verbum κατὰ δουλοῦ αὐτῶν heic παθητικόν est procul dubio.

68, A. Veriorem lectionem ad marginem adieci, voce δηλονότι, velut alibi quoque, in duas, δηλονότι, diuisa. H. Stephanus me monente recepit in textum.

A *Ibid. D. pro οὐκ ἔμδυσσεν, quod est, *Non neglexit,* (sic enim antea verti, scripturam sequutus vitiosam) repono οὐκ ἔμδυσσεν, non cunctatus, re non extracta. His autem iam ante notatis, inspecto Stephani libro, illum idem notasse vidi.

69, B. Ante vocem τῶτων, puto vel ἕσθ vel αἰτῆ deesse; sicut paullo post, litera C. ante αὐτῶν deest praepositio ἕσθ, etiam adficiente mihi H. Stephano. * Hac editione prima. Nunc autem arbitrator, potius vtrobique αἰτῆ reponendum, priore

B loco καὶ αἰτῆ τῶτων scribendo, posteriore μὴδὲν αἰτῆ αὐτῶν κατὰ θεῖς. Facilius enim hoc αἰτῆ perit ita scriptum αἰτῆ τῶτων, quam si scriptum fuisset, ἕσθ τῶτων, vel ἕσθ αὐτῶν: ac magis idem perspicuum in posteriori αἰτῆ αὐτῶν, ob similitudinem litterarum in αἰτῆ cum proxima vocis αἰτῆ primis litteris tribus, quae nihil cum ἕσθ similitudinis habent, vti nec tertium ἕνεκα, quod H. Stephanus profert. quamquam id etiam aliquin ab elegantia Xenophontis alienum sit, qui nunquam, opinor, scripsisset; C μὴδὲν ἕνεκα αὐτῶν κατὰ θεῖς. Fatebitur hoc diligentius expendens vel ipse Stephanus.

Ibidem, E. Hunc locum ita esse impeditum fateor, vt me nequiebam extricare de hisce verbis: ὡς σφραγιστέρας ποιούται τὰς γυναῖκας. praesertim quum in margine viderem ad illud σφραγιστέρας adscriptam aliam ab H. Stephano lectionem ἀμα δεστέρας, cui voci nulla cum σφραγιστέρας est adfinitas. Sum tamen in reddendis his, quum dico, *Quod magis impudicas reddant uxores suas,* Philelphum sequutus; qui Xenophontem scripsisse putauit, ἀσφραγιστέρας (si tamen id perinde Graecum est, vt ἀσφραγιστέρας) ποιούται τὰς γυναῖκας. hoc enim esse videretur, *magis impudicas.*

* His ante annos xxxv propemodum in expositam sententiam notatis, tandem in hac recensione nunc addo, veram verborum hanc esse scripturam, ὡς σφραγιστέρας ποιούται τὰς γυναῖκας, & germanam hanc sententiam, *Quod magis intelligentes reddant uxores suas.* Praecipue tum me, tum alios

E torfit huius vocabuli σφραγιστέρας significatum, quod heic nō est, vt etiam apud Xenophontem alibi, pudicitiae; sed intelligentiae, sicut & σφραγιστέρας plerumque dicit prudentiam. Ideoque non dubitanter aio σφραγιστέρας declaratum scholio marginis εὔμα δεστέρας, magis dociles, magis politas, magis ciuiles. Mutandum enim illud εὔμα δεστέρας, quod H. Stephanus & Camerarius adnotatum marginibus inuenerunt, in εὔμα δεστέρας. Atque ita nunc sensum perspicuum habemus. Non potui ferre, ait Armentius pater, illum filij magistrum, sed interfeci; non quia filium doctiorem efficeret, sed quia patri debitum amorem, dum filium erudiens sui obseruantem redderet, in se transferret: quemadmodum mariti viros alios cum suis vxoribus familiariter conuersantes non propterea occidunt, quod ex illorum consuetudine coniuges suae ciuilitatem discant, & politiores fiant; sed quod hac cōuersatione ciuiliore maritis amor debitus praeripiatur. Et σφραγιστέρας ἢ εὔμα δεστέρας, non simpliciter interpretor adulteros, vt Camerarius; sed consuetudinem, siue colloquia, siue conuersationem ac familiaritatem cum mulieribus habentes, qua ciuiliores quidem illae redduntur, sed neglectis maritis, in illos ciuilius secum agentes, amorem omnem transferunt. Idem Camerarius marginis lectionem illam corruptam

ἀμα-

1032
ἀμαρτία
res, senti
notation
pennis ad
pertinet
reddend
pag. 955
μὴδὲν αἰτῆ
Vi qu
E ad
mirum
tea firm
quum tal
bij loco
non veru
phontē
si hanc
sunt hae
ter, equo
ligeria.
perimus
πᾶσαν ἰ
Uquam h
gionum in
heic resp
dium add
liorum &
ti mus ha
nec quide
nem loci
tur veran
* 73, D
μὴδὲν αἰτῆ
pturam n
rarius. In
integre
modo re
νε γησιῶς
αὐτῶν ἀπρ
ne verba
82, E. I
nem marg
Placuit ea
83, B. I
na. Si resti
glossa illi
to posita.
ticis vti X
nuit; in q
stendimus
pro lecti
* 84, I
δυσπῶντα
noster, in
duj scolio
marginer
des ἕσθ
tum retul
* Ibid. I
ri, pro ἕσθ
dum pleni
que Came
scripturan
ἀπρὸς αὐτῶν.
facile fieri
Sua omitt
latam mi

ἀμαθιστέως sequens, mulieres reddi dixit indoctiores, sensu prorsus absurdo. Hinc excurret in adnotationibus ad longam commemorationem de pœnis adulterorum apud priscos, quæ huc non pertinet. Peccant vero in hoc vocabulo σάφρων reddendo sapius interpretes. ut in Hipparchico pag. 955, E. hæc verba Camerarius, πωλεῖν τοῖς μέγαν παρρησίαν, καὶ ἰσχυρῶς σάφρονέστερον, vertit ita: *Vt quisque talem equum vendere properaturus sit, & adisurus, ut sibi comparet moderatiorem.* Nimirum σάφρονέστερον, ad equum rettulit, quum antea ἵππος τοῖς, tales equos, non ἰσχυρῶς, equum talem, dixerit auctor, & σάφρονέστερον adverbij loco ponatur. Addit etiam in adnotationibus, non verum, non contumacem; vsumq; dicit Xenophontē pulcherrimo virtutis civilis nomine, quasi hanc scilicet equo tribuat. Absurda profecto sunt hæc, & ἰσχυρῶς σάφρονέστερον significat simpliciter, equos mercari prudentius, & maiore cum intelligentia. Sic pag. 227, B. παιδείας libro v r r r reperimus idem hoc vocabulum ita positum, ἐν πόλεσιν οἱ σάφρονες: hoc est, qui noticiam in urbibus aliquam habent, vel intelligentes, vel periti sunt regionum in urbibus. Henrico vero Stephano nihil heic respondendum arbitror, quia multis in medium adductis coniecturis, lectionibus variis, aliorum & suis interpretationibus, tamdein veluti mushærens in pice, seipsum explicare nequit, nec quidquam concludit. Meam hanc declarationem loci hæcenus obscuri posteriorem, non est, cur veram esse dubitare debeam.

* 73, D. Corrupta sunt istæc verba, ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς τὰ ἐλέγμεν. πάλαι ἔχομεν, ἔφαθ' οἱ χαλδαῖοι. Scripturam marginis a Budensi libro sumit Camerarius. Iuvat illa quidem nos aliquantulum, sed integre locum non restituit. Debet autem hoc modo restitui, νομίσει ἀσφαλιστέρον δὲ ἀσφαλῆ (ἢ), εἰρήνης γινόμενης, ἢ πλεμικωῦντες; ἐπεὶ καὶ ἡμεῖς τὰ ἐλέγμεν, οἱ τ' ἀπὸ ἔχουμεν, ἔφασαν οἱ χαλδαῖοι. Et hæc in versione verba expressimus.

82, E. Potiorem iudico adscriptam a me lectionem marginis ἡγήσασθαι, quam illud in textu ἡγήσασθαι. Placuit eadem Camerario.

83, B. Contextui verbum Xenophonticum πέπαθε restitui; reiecto ad marginem κέκασθε, quod glossa illius est, imperitia Librarij loco non debito posita. Solet autem sæpenumero verbis pœticis uti Xenophon, ut Hermogenes etiam monuit, in quorum numero πέπαθε habendum, ostendimus superius in catalogo glossarum, quas pro lectionibus variis H. Stephanus edidit.

* 84, C. Pro ἐξέσθησθε repono in ipso textu ἐξέσθησθε. Nam paullo post ait idem Xenophon noster, εἰς ἀπὸ ἐξέσθησθε αὐτοῖς. Huius autem ἐξέσθησθε scolion est illud ἀπὸ ἐξέσθησθε, quod itidem in margine reperitur: pro quo tandem librarij rudes ἐξέσθησθε scripserunt, & in ipsum contextum retulerunt.

* Ibid. E. Notavit H. Stephanus editione prioris, pro οὐτω δὲ ἐξέσθησθε τὰς μέλλοντας, &c. scribendum plenius, οὐτω δὲ ἐξέσθησθε καὶ τὰς μέλλοντας, idque Camerarius interpretando sequutus est. Ego scripturam origini propiorem arbitror, οὐτω δὲ ἐξέσθησθε, propter litterarum similitudinem; qua facile fieri potuit, ut illud δὲ a librariis ante ἐξέσθησθε ommitteretur. His autem exaratis, quum adlatam mihi editionem Stephani secundam inspi-

cerem: reperi verba eius, quibus inuentum scribit in quodam veteri libro verbum δὲ, ante ἐξέσθησθε; quod meam coniecturam tam adposite confirmare, mirabar. Et heic me nulla perinde, ut etiam in ceteris, fraude uti; nouit is, cui nota sunt omnia.

* 86, A. Vitiosa sunt hæc, οἱ μὲν δὲ τὸ ἐρημικὸν πορομαχουῦντες. Nam quide castrorum munitionibus propugnarent, in hoc quidem conflictu, nulli erant. Itaque scribendum videtur, οἱ μὲν δὲ τὸ ἐρημικὸν πορομαχουῦντες: ut intelligantur, qui de curribus in acie prima pugnabant, quo copias hostiles curruum suorum impetu dilicerent. Vix enim arbitror, ἐρημικὰ dixisse Xenophontem, quæ nunc munitiones plostales in re militari vocantur. Nam ita tunc ἀρμάτω dici non solebat. Camerarius quidem sic reddidit, ut eum ἀρμάτων reperisse suis in libris, non ἐρημικὰ, pareat: & hinc arbitror etiam H. Stephanum suam hausisse lectionem, quum ἀρμάτω vocem rectam esse notat, adsentiente quodam veteri libro, nimirum Budensi.

* Ibidem, C. Non reiicio temere lectionem hanc, πολλοὶ ἀπέκταναν; multos occiderunt. Sed quia repertum fuit in margine κατεσφάσσεν, prostrauerunt: arbitror hoc potius verbo Xenophontem vsum, ut paullo ante, ἡς πρῶτος ἀνδρα καὶ ἑκατά, quia primus virum deiecit; dixerat utens eiusdem significati verbo. Id autem κατεσφάσσεν scholiastes aliquis per ἀπέκταναν, verbum notius & vsitatus, exposuisse videtur. Et reuera congruit huic loco prosternendi verbum, quum prosterni plerumque magno numero soleant, qui præ hostium metu seiplos impediens, per aditum angustum in aliquem locum vel irrumperere poterant. Occupasse vero glossas in ipso contextu germanorum Xenophontis verborum loca, sapius & in superioribus animaduertimus ex glossarum catalogo, & deinceps ostensuri sumus. verbi gratia, pag. 91, A. B. quod adscriptum margine legebatur, ἐστὶν ἀπὸ πύργου, ad contextum pertinet; cuius alterum illud, εἰς ἀπὸ γὰρ πύργου, scholion est, vocula vsitatore declarans illam minus notam. Sic etiam pag. 93, A. ἐπέλασθε legitur, quod in margine positum, recipi debere in contextum aio; & vicissim verbum ἐκέλευσεν, habendum pro glossa, vel ea quoque de causa; quoniam alioqui breuissimo verborum ambitu, ter ἐκέλευσε reperitur, quod insuave lectu toties, verbo ἐπέλασθε semel interiecto, non nihil quasi conditur. Maluerunt autem non satis eruditi calligraphi, quæ sibi notiora viderentur, in contextum admittere; licet essent reuicæ glossæ; reiectis ad librorum margines obscurioribus. Huiusmodi multa licet apud Camerarium e libro Budensi obseruare, quæ suis pleraque locis notabimus. Exemplum quidem non leuis est momenti, & huc proprie pertinens, quod 95, B. legitur in nostris omnibus, οὐτοι δὲ χαμνοντων. Pro eo reperitur καίνε.

D prosternendi verbum, quum prosterni plerumque magno numero soleant, qui præ hostium metu seiplos impediens, per aditum angustum in aliquem locum vel irrumperere poterant. Occupasse vero glossas in ipso contextu germanorum Xenophontis verborum loca, sapius & in superioribus animaduertimus ex glossarum catalogo, & deinceps ostensuri sumus. verbi gratia, pag. 91, A. B. quod adscriptum margine legebatur, ἐστὶν ἀπὸ πύργου, ad contextum pertinet; cuius alterum illud, εἰς ἀπὸ γὰρ πύργου, scholion est, vocula vsitatore declarans illam minus notam. Sic etiam pag. 93, A. ἐπέλασθε legitur, quod in margine positum, recipi debere in contextum aio; & vicissim verbum ἐκέλευσεν, habendum pro glossa, vel ea quoque de causa; quoniam alioqui breuissimo verborum ambitu, ter ἐκέλευσε reperitur, quod insuave lectu toties, verbo ἐπέλασθε semel interiecto, non nihil quasi conditur. Maluerunt autem non satis eruditi calligraphi, quæ sibi notiora viderentur, in contextum admittere; licet essent reuicæ glossæ; reiectis ad librorum margines obscurioribus. Huiusmodi multa licet apud Camerarium e libro Budensi obseruare, quæ suis pleraque locis notabimus. Exemplum quidem non leuis est momenti, & huc proprie pertinens, quod 95, B. legitur in nostris omnibus, οὐτοι δὲ χαμνοντων. Pro eo reperitur καίνε.

E ἐστὶν ἀπὸ πύργου, ad contextum pertinet; cuius alterum illud, εἰς ἀπὸ γὰρ πύργου, scholion est, vocula vsitatore declarans illam minus notam. Sic etiam pag. 93, A. ἐπέλασθε legitur, quod in margine positum, recipi debere in contextum aio; & vicissim verbum ἐκέλευσεν, habendum pro glossa, vel ea quoque de causa; quoniam alioqui breuissimo verborum ambitu, ter ἐκέλευσε reperitur, quod insuave lectu toties, verbo ἐπέλασθε semel interiecto, non nihil quasi conditur. Maluerunt autem non satis eruditi calligraphi, quæ sibi notiora viderentur, in contextum admittere; licet essent reuicæ glossæ; reiectis ad librorum margines obscurioribus. Huiusmodi multa licet apud Camerarium e libro Budensi obseruare, quæ suis pleraque locis notabimus. Exemplum quidem non leuis est momenti, & huc proprie pertinens, quod 95, B. legitur in nostris omnibus, οὐτοι δὲ χαμνοντων. Pro eo reperitur καίνε.

F reiectis ad librorum margines obscurioribus. Huiusmodi multa licet apud Camerarium e libro Budensi obseruare, quæ suis pleraque locis notabimus. Exemplum quidem non leuis est momenti, & huc proprie pertinens, quod 95, B. legitur in nostris omnibus, οὐτοι δὲ χαμνοντων. Pro eo reperitur καίνε. in libro Budensi χαμνοντων. Id vero in contextum e margine, quum scholion esset, pro verbo Xenophonteo irrepsit: ideoque dicit eo loco Camerarius; χαμνοντων esse illius alterius χαμνοντων; minus vulgo noti verbi; interpretationem. Rursum idem bis occurrit pagina sequenti 96, B. vbi κατεσφάσσεν textus est, & ideo restitutum a me loco suo; χαμνοντων, marginis, ut scholion: ac ibid. C. pro χαμνοντων, repositui κατεσφάσσεν, in contextum; glossam vero huius, χαμνοντων, ad marginem

G χαμνοντων, minus vulgo noti verbi; interpretationem. Rursum idem bis occurrit pagina sequenti 96, B. vbi κατεσφάσσεν textus est, & ideo restitutum a me loco suo; χαμνοντων, marginis, ut scholion: ac ibid. C. pro χαμνοντων, repositui κατεσφάσσεν, in contextum; glossam vero huius, χαμνοντων, ad marginem

σάφρων
quid Xe-
nophonti.

πέπαθε.

ἐξέσθησθε.

κατεσφάσσεν
νύφιν προ-
ποκλίνας.

Glosse pro
verbi ge-
nuini.

καίνε.

κατεσφάσσεν

rettuli, quo pertinebat. Factum idem p. 99, D. & alibi semper fiet, quoties hæc inter se permutata deinceps occurrerint. Exemplum aliud est in exemplari Budensi, libro v παιδείας, pag. 128, C. vbi reperitur *περὶ ἡλίου* scriptum in modo nominato libro Budensi, rectius autem in nostris *περὶ ἡλίου*, *adcurrit*: cuius obscurioris alterū illud *περὶ ἡλίου* scholion est. Et in textum tamē hoc non recte irrepfit.

AD LIBRUM IIII DE INSTITVTIONE CYRI.

PAg. 89, C. Pro *ἰσού*, quod reiectum ad marginem vides, repositū ἐφ' ἰσάπων νέου, sicut in vetustis codicibus legitur. Atque hoc verbo *πονηροτέρω* vsus esse Xenophontem, mirabitur nemo, qui eius lectioni familiariter adfueuerit. In primis ei frequentia sunt Homericæ, de quorum numero etiam hoc est. Reperitur apud Homerum quum alibi, tum Vlyssæa libro, qui *Ξ* inscribitur, *ὅτι σπίνερα*. — Item Iliadis libro 11. — *οἰκόνδε νέεσσαι*.

91, A. pro *ὅτι*, recte me *ὅτι* substituisse arbitror. Hen. quidem Stephanus me sequutus est.

Ibidem, C. Pro *πῆς Σικελίας*, quod constanter habent omnes codices, aliud vel inuenit in libris suis Philelphus, vel confluxit. Facit enim *πῆς εἰλωσίων* mentionem. At hi prorsus serui erant, sicut & de v1 Athenæi, & 111 Pollucis, deque Platone, Thucydide, ceteris plurimis intelligere licet. Hircaniorum vero condicionem haudquaquam eiusmodi fuisse, satis adparet. Itaque cum Sciritis hos Xenophon confert, equites præsertim cum equibus. Eos Scirum incoluisse, Arcadum coloniam, epitome Stephani Byzantij prodidit. Et quia singularis horum virtus erat, adsciti fuerunt a Lacedæmoniis ad bellorum societatem; adeoque semper hi *σικελίῳ λόχῳ*, cohortem Sciriticam habuerunt, *ἢ περὶ Κανδωνεύουσα*, primo in periculis constitutum loco, quemadmodum Helychius ait, addens diserte, *λόχον* illum fuisse *αρκαδικόν*. Eorumdem infra quoque mentionem Xenophon, libro v Græcarum historiarum, facit.

Sciritis.

σικελίῳ λόχῳ.

οἰκίται.

Ibidem, D. Vtus est, meo quidem iudicio, *πονηροτέρω* hoc loco vocis *οἰκίται* significatione. Nam poëta, quemadmodum scripsit Pollux libri 111 capite v 111, capiunt eam *αὐτῶν οἰκίταιν*, pro domesticis, nō tantum scilicet pro seruis. Et Xenophon ipse subiicit, nationes Asiaticas secum domesticos in expeditionem sumere, *ἢ δ' αὖν οἰκίταιν*, hoc est familiam. Non autem soli serui *οἰκίται* *ἢ δ' ἡμεῖς*. Eadem vox hoc modo in 1111 *αἰαθῶσως* quoque bis inuenitur, ac posteriore loco inter *οἰκίταις* etiam filiusfamilias censetur. Item in v1 *αἰαθῶσως*. Immo *παιδείας* ipsius initio, pag. 1, B. vbi dicitur, *ἔχοντας ὀπίσθον οἰκίταις*. Nam in administratione domestica, de qua illic loquitur, mancipia sola non reperiuntur.

96, B. Adnotarat H. Stephanus pro *σωτωνώτα* legisse Philelphum *χολαιώτα*, qui vertisset, *Lente admodum incedebat*. Ego quia videbam *σωτωνώτα* quidem legi nō posse, *χολαιώτα* vero, quod ex coniectura Stephanus obtulit, lōgius ab altera illa voce recedere: putavi quam minima facta mutatione reponi posse *αἰωνώτα*. * Camerarius se in libro suo *σωτωνώτα* reperisse dicit, & vertit tamen, *minime festinanter*, quod plane non quadrat. Hen-

ricus autem Stephanus, more suo, meis inuidens coniecturis, vt eas supprimat; repertum, inquit editione posteriori, quibusdam in libris fuit *αἰωνώτα*, quod eandem cum *χολαιώτα* significationem habet. Quid facias cum homine, quem animi morbus ad fingendum ne quid grauius dicam, perpetuo impellit?

Ibidem, C. Notam huic loco punctorum adposui, qua significaretur, aliquid desiderari; quemadmodum cuius diligenter hæc consideranti licet animaduerrere. Fuerint autem illa, quæ defunt, huiusmodi fortasse quædam: *οἱ μὲν οὖν ἰσάπων νέου ἰκέλευσε τὸ στραπέδον, ἕως ἧς κοπίδας* cum ceteris, hoc est, *Equites ergo castra obsequitabant, & cum strictis copidibus, &c.* * Spectant enim hæc ad illud Cyri mandatum, paullo ante verbis his cōmemoratum a Xenophonte: *τὸς ἀρ' ἑαυτῶν ἰσάπων νέου ἰκέλευσε τὸ στραπέδον*. Henricus Stephanus, vt nodum in scirpo quarat, primum aliquid deesse negans, Camerarium & Gabrielium mihi obiicit, quorum

neuter aliquid desiderari animaduerrit. Ad hoc respondeat Stephanus ipse, qui ad locum libri *παιδείας* primi, p. 34, A. vbi similiter aliquid deesse notaueram: *Lenclauus*, inquit, *a ceteris interpretibus dissentiens, & acutius, quam illi, hoc in loco cernens, quod aliquid ei desit, veram lectionem coniectura nisi fallor, est consequutus*. Ergo nō est, quod heic mihi auctoritatem illorum opponat, quam ipsemet illic, nō posse melius aliquid perspicienti præiudicium adferre, statuit. Deinde remedium inuenit, quo huic loco cōsulat, *ἕως δὲ κοπίδας* scribendo.

Sed quam istæ abrupta oratio? quam mutila? *ἕως δὲ κοπίδας περὶ ἡλίου ἔχοντας, ὅτι πᾶσι περὶ αἰώνων*. Non enim hæc adnexa sunt præcedentibus, ideoque perquam ingrata est & hiulca versio Camerarij, dum verbis mutilis inhæret. Iulius autem Gabriellus voces quasdam adiecit, vt quæ defunt, expleret. Et quinam erant illi *ἕως κοπίδας ἔχοντας*, de quibus loquitur? Ad minimum deest *οἱ ἰσάπων*, equites, qui copides strictas in manibus habebant. Nec tamen id

quoque sufficit integrando loco. Videbat hoc Stephanus, ideoque recurrit ad mutationis paullo maiorem licentiam, dum scribi posse dicit, *οἱ μὲν οὖν πῆς κοπίδας ἔχοντας*, pro *τὸς ἧς κοπίδας*, prorsus illo *δὲ* reiecto & explorato. Addit etiam, incommodum hoc emergere de lectione mea, quod dicitur, *περὶ ἡλίου τὸ στραπέδον, circum castra vehebantur equites*, quum sequatur *περὶ αἰώνων, circumsteterunt*. At vero parebant Cyri mandato equites, *ὅς περὶ αἰώνων ἰκέλευσε τὸ στραπέδον, qui iussit equites circum castra vebi*, sicut ipse Xenophon his ipsis verbis vitur; ac deinde *οἱ πᾶσι περὶ αἰώνων, ordine instructi constituerunt*. Hæc eiusmodi sunt, vt prostratis H. Stephani arietibus infirmis euerti nequeant. Omnino *δὲ* vim talem habet, vt aliquid præcessisse, necessario fatendum sit. Cogitet ipse Stephanus de citato paullo ante loco pag. 34, A. vbi in his verbis, *τὴν περὶ διαγραφῶν*, quamuis nihil sequeretur, quod his responderet, *intactam se tamen uoculam reliquisse dicit, vt illa coniectura locum relinqueret, vestigia vera lectionis*

seruans; idque pro sua religione ac more tractandi libros veteres, ne temere quidquam nouet aut expungat. Idem heic faciat in *δὲ*, quæ difficiliter deleri potest, quam *π*, sæpius alioqui redundans.

Ibid. E. Equidem existimo, posse multo rectius hæc, *καὶ πῖναι ἔγω*, *ὅτι τᾶντις εἰκός* & cetera, legi; si dumtaxat in vno verbo, & in distinguendo, leuis

immuta-

1036
 immuta
 in tunc
 phai ai la
 va, & ce
 niam ai
 lxx toll
 colo co
 pretatio
 struere
 que po
 dantur,
 unum
 deretur.
 * 98,
 ante
 quam l
 propter
 que sic
 min, &
 huius m
 piora cu
 dicitur
 gligendo
 me decen
 tia, si sc
 pu min
 tias integ
 mirum h
 * 102,
 deesse ve
 χυμῶν π
 opinione
 τὸς ἧς
 est, qui
 flu. Fact
 10 Cyri,
 sit; si
 arma gest
 rarius ver
 ὅς περὶ
 si subinte
 phanus,
 phum alle
 Itaque vi
 se sentent
 * 105,
 tabat: sic
 su altero p
 tem v 11
 iam vit
 bimus in
 108,
 quam
 ca illud
 adprobat
 * 111 C
 ai δ' ian
 tem heic
 to huius p
 xian, q
 facto a
 feriant,
 dicunt. I
 pro gladi
 cis forma

immutatio fiat, tali quodam modo: καὶ πίνων γὰρ, ὅτι τῶν εἰκὸς μάλιστα παύσαν ἢ τῶν στρατοπέδων κατὰ λή-
 φθαι αὐτῶν, ὅτι τὸ ἀμφὶ συσκευασίαν ἔχον, ἐκέρυττε δὴ παρῆ-
 ναι, & cetera. Quod si quis pro γὰρ, ita legere malit, καὶ
 πίνων ὡς ἔγω, nimirum eadem erit ratio, modo post
 ἔχον tollatur πλεία σιγή, & vel cum commate, vel
 colo commutetur. * Camerarij vero hæc inter-
 pretatio, *Quod istud genus maxime omnium in ca-*
stris reliquum esse conveniat: indicio est, cum non
 κατὰ λήφθαι, sed κατὰ λείφθαι legisse. Retineri vtrum-
 que potest, sed ita tamen, ut paullo aliter hæc red-
 dantur, nempe sic: *Quod istud genus maxime o-*
mnium in castris nunc relictum esse, vero simile vi-
deretur.

* 98, D. In his, οὐκ αὖ ἀπέποντα ἡμῖν δοκοῖμεν ποιεῖν,
 ante ἀπέποντα procul dubio periit alia negatio,
 quam librarius imprudens omittendam putavit
 propter negationem οὐκ αὖ præcedentem: adeo-
 que sic illa scribenda, ἢ αὖ μὴ ἀπέποντα ἡμῖν δοκοῖμεν,
 ποιεῖν, & sic construenda, οὐκ αὖ δοκοῖμεν μὴ ἀπέποντα
 ἡμῖν ποιεῖν. Id vero magis perspicuum erit, si supe-
 riora cum his ita coniungantur; δεινὸν αὖ εἶναι, εἰ οὐκ αὖ
 δοκοῖμεν μὴ ἀπέποντα ἡμῖν ποιεῖν. *Mirum fuerit, si ne-*
gligendo divitias integras, non videamus nos mini-
me decencia facere. Nam alia profus est senten-
 tia, si scribas δεινὸν αὖ εἶναι, εἰ οὐκ αὖ δοκοῖμεν ἀπέποντα ἡ-
 μῖν ποιεῖν: hoc est, *mirum fuerit, si negligendo divi-*
tias integras, non videamus nos decencia facere. Ni-
 mirum hæc Hystaspæ menti contraria sunt.

* 102, E. Punctorum notis indicavi, aliquid
 deesse verbis his, τὸς δ' ἄρ' ἀδιδόντας ἀί-
 χμαλώτους ἐλάβετε. Fuerit autem hoc, mea quidem
 opinione, vox ὄπλα: sic ut integrari locus possit,
 τὸς δ' ἄρ' ἀδιδόντας τὰ ὄπλα, ἀίχμαλώτους ἐλάβετε: hoc
 est, *qui autem arma tradiderunt, eos captivos feci-*
stis. Facta vero fuit armorum traditio ex manda-
 to Cyri, qui, sicut est in narratione superiori, ius-
 sit; εἰ ἴνας σὺν ὄπλοις ἔξόντας ἰδοίην, κατακτείνω. *si quos*
arma gestantes exire viderent, eos occiderent. Came-
 rarius vertit, *Qui se tradiderunt*: ac si legisset, τὸς
 δ' ἄρ' ἀδιδόντας ἑαυτῶς. Parū sane grata fuerit oratio,
 si subintelligi hoc ipsum ἑαυτῶς debeat. Hen. Ste-
 phanus, cuius notas his exaratis inspexi, Philel-
 phum allegat, armorum mentionem facientem.
 Itaque videmus vtrumq; nobiscum in eadem ef-
 se sententia.

* 105, B. pro ἐπεκδήσῃ reponendum ἀπεκδήσῃ, ἀπο-
 cabar: sicut infra videmus scriptum in his, 107, B.
 ἀποκαθαινοῦντας τὸς ἰσθμίας: & rursum ibidem statim, ver-
 su altero post hunc, ὁ ἀποκαθαινὸν οὐ πὸς αὐτῶς. Libro au-
 tem VII ἐπιλωκῶν verbum hoc ἀποκαθαινὸν magis et-
 iam vitiose scriptum reperiemus ἀποκαθαινὸν, uti vide-
 bimus in notatis ad pag. 636, E.

108, A. Rectius legemus, ὡρὶν ὡς ἡμᾶς ἐλθεῖν,
 quam ἡμᾶς ἐλθεῖν, sicut paullo ante ὡς ἐμέ. Propter-
 ea illud ὡς ἡμᾶς ad marginem posui. H. Stephanus
 adprobat.

* 111 C. pro αἰδ' ἑαυτῶν habet liber Budensis,
 αἰδ' ἑαυτῶν, eodem vtrumque sensu. Obiter au-
 tem heic obseruandum, paullo ante, versu quar-
 to huius paginae, vocari a Xenophonte ψιλὰς μα-
 χήρας, quas κοπίδας alioqui dicere solet, nomine
 facto a κόπιον, quod ca sim hi gladij, non punctim
 feriant, propemodum ut sicam a secando nostri
 dicunt. Hac copidis voce Curtius etiam vsus est,
 pro gladio minus longo, leuiter incuruo, & fal-
 cis formam ex parte referente, cuiusmodi fue-

Quid ψι-
 λὰς μα-
 χήρας.
 κοπίς.
 σica.

runt olim gladij populorum orientalium, & sunt
 hodieque Persarum, Tatarorum, Turcorum, ce-
 terorum in his locis. Apud Arabes nomen eis est
 Seife, apud Turcos Kilitz, Græcis κοπίδες sunt, ut
 indicatum, Latinis sica, nisi fallor, Italis & Gal-
 lis cimitarra, Germanis sabeli, sicut & Bohemis
 a fabil, quod est interficere: Persis olim etiam a-
 cinaces. Ceterum ψιλὰς μαχήρας heic, non iam,
 ut olim, gladios nudos interpretor, sed gladios
 exiles. Camerarius etiam nudos reddidit, ac rati-
 onem adfert, ita nudos gladios dici, quemad-
 modum ψιλοὶ vocentur iidem in exercitu, qui &
 γυμνοὶ Xenophonti nostro & γυμνοί. Verum de
 his quoq; loquendo, ψιλοὶ sunt intelligendi, non
 nudi, sed quibus arma sunt exilia. Terram quoq;
 nudam adiicit a Græcis adpellari γῆν ψιλὴν, quod
 verum, si terram intelligamus arbores & filuas
 nullas habentem. Nam eleganter præterea γῆ ψι-
 λή, & γῆ ψιλὴ, priscis in glossariis exponitur & γῆ
 γολάρου & γῆ ψιλὴ, & terra vacua. Copidas
 autem vocari, quas heic nominat ψιλὰς μαχήρας,
 patet ex eo, quod libro V παιδείας, pag. 119, C. μέ-
 tionem horummet equitum faciens, copidas ge-
 stasse scribit, quibus exiles gladios antea tribuerat.

112, C. Sequutus sum lectionem librorum no-
 strorum hanc, αὐτῶς τὴν κατὰ γράσασθαι τὸ λέοντα, ἔστι
 δένου felici leonem conficiens. Budensis autem li-
 bri scriptura non inelegans, δυστυχῶς τὴν κατὰ γρά-
 σασθαι τὸ λέοντα, ἔστι infeliciter felici leonem conficiens,
 ad marginē a nobis adscripta, Camerario placuit.

* Ibidem, D. A verbo veteri Xenophonteo κα-
 τακτείνω, toties antehac reperto, non κατακτανών,
 quod heic legitur, sed κατακτανών deducitur. Id no-
 tare dumtaxat libuit, altero tamen minime re-
 lecto.

AD LIBRUM V DE INSTI-
 TUTIONE CYRI.

Ag. * 118, B. Prorsus hoc ἀι απόδοτον est, file-
 gas, ut hæctenus, ἀλλ' ἐγὼ μὲν, ἔφη, ὁ βασιλεὺς. Ni-
 hil enim sequitur, quod villo modo huc possit ac-
 commodari; quum aliquid tacite videamus in a-
 liis ἀι απόδοτις reperiri, quod prioribus respon-
 deat. Hæc me caussa mouet, ut omnino scriptum
 a Xenophonte iudicem: ἀλλ' ἐγὼ μὲν φημι, ὁ βασι-
 λεὺς. Quippe nec opus est alioquin illo ἔφη, quum
 præcellerit ἐλεξεν: & hoc modo plana oratio est,
 nullo indigens ad ἀι απόδοτον refugio. Vitiatæ scri-
 pturæ origo ex abbreviaturis. Henricus Stepha-
 nus post βασιλεὺς putat ex præcedentibus subau-
 diendum τὸ ἐμοὶ δοκοῦν ἔρω. Sed nihil tale in præce-
 dentibus exstat. Sensu quidem eius ἐγὼ φημι adtri-
 git, quod est in emendatione mea. Littera autem
 C. pro ἐγὼ γίνεται habet liber Budensis συζητήσεται,
 quod margini adiectum. Item littera B. pro ὁρῶμεν,
 in eodem est ἑαυτῶμεν, quod in versione sequi-
 tus sum.

119, E. pro οἰνεὺς αὐτῶν, legendum αἶψα, ut ad
 marginem notavi. * H. Stephanus probans, in
 textum recepit.

120, A. Notam adposui, quæ indicaretur, in his
 verbis, φέροντας οἶνον, ἀλευρα, διήεις δ' ἐλακίοντας, ali-
 quid deesse. Potest autem supplerilocus hoc quo-
 dam modo, πάντας ἐξήρη, διήεις μὲν φέροντας οἶνον, ἀλευ-
 ρα δ' ἄλλοις δ' ἐλακίοντας, &c. Exemplum simile de in-
 ceptis 164, D.

Seife. Fuller's Miscell. p. 118.
 Kilitz.
 Cimitarra.
 Sabel.
 Azinakis.

γῆ ψιλὴ.

* 122, A. In his verbis, ἐπιὶ κατενόησε ἢ μετενόησε ἢ οἴτων, hæctenus ἀπὸ δόξιν habuimus infanabile: quæque statim sequuntur, ἐπὶ οὐδενὶ γδ βρωμαί, vsque ad ἡμεῖς δὲ δόξα ἔστι; quidam παρενόησε longæ includerunt, quæ tamen nihil ad explicandam loci difficultatem prædest. Ego dumtaxat ante ἐπιὶ ἢ sublato puncto, siue πλεῖστα σιγή, & vnico illo ἐπιὶ ἢ, commutato in ἐπὶ δὲ, quæ sapius inter se permutantur, sic omnia restitui, vt nihil obscuritatis amplius superfit. De ἐπὶ δὲ ex ἐπὶ δὲ restituendo, habes exemplum inferius, ad pag. 204, B. & aliud ad pag. 338, E.

* 124, E. Legitur in omnibus, ἐκ πολλῶν καὶ πονηρῶν χημῶν, & a plerisque redditur, *Multis & malis rebus*. Equidem dum vocem λόζον, quæ præcedit, & ἀπορώπων, quæ sequitur, considero: facile animaduerto, χημῶν, quæ sunt siue res, siue pecuniæ, locum heic nullum habere; quum de tristibus & aduersis rebus heic sermo sit, quæ Græcis dicuntur ἀσχημάτα, non χημῶν. Nihil ergo magis idoneum præcedenti sequentiq; vocifuefit, quam si ἀσχημάτων, pro illo χημῶν, reponatur. Sic enim hæc tria sibi commodissime respondent, λόζον, τινιπυρες; ἀσχημάτω, res ipsæ tristes & aduersæ; ἀσχημάτων, vultus hominum trepidantium: de quibus & colligi, & augeti terror ac formido solet. Sic igitur apte voci vitiatæ remedium adlatum. Alioquin videri posset vocabulo χημῶν similius esse ἐπιὶ. Sed λόζον, quod præcessit, & ἀσχημάτα distingui nequeunt. Quod Philèphi scripturam adtinet, χημῶν legentis, pro ἀσχημάτων, vt mali perturbatorum colores intelligantur: per me quidem licet hæc retineat, qui vult. Nam mihi vix habere locum videtur; quum alij colores intelligi non possint, quam vultus; & statim vultus mentio subiiciatur, qui ab illis coloribus secerni nequit.

125, A. Lego pro ἀσχημάτων πότις ἀσχημάτων τὸ φρονήμα, fictamen, vt iudicium, vniciuique suum relinquam. * Camerarius quidem animaduertit, excitandi verbum deesse, verum id latere in ἀσχημάτων, si recte scriberetur, non deprehendit.

* 128, C. Sequutus sum lectionem vsitatam, τὸ ἡμετέρω φύλω, licet meliorem esse iudicem, quæ est in libro Budensi; τὸ ὑμετέρω φύλω, vt *& nationi vestra*, non ἡμετέρω nostræ.

* 130, D. m. E. Dico heic idem accidisse, quod superius aliquoties notatum. πῦτα τὰ ἐλάθηνα, vel ἐλάσθηνα, vt alij habent, textus est; πῦτα τὰ δὲ θῶν ἰόντα. scholij siue glossæ verba sunt. Nam ἐλάθηνα, voce vna respondet vocabulo præcedenti βαρυτάτω, seu quiniis perspicit. Camerarius quidem a nobis est, quum *leniora* posuit in textu, quæ scilicet ἐλάθηνα Græcis sunt.

* 131, B. pro istis, ἀφίκετο πρὸς ἡμᾶς, ὅππῃ τῆστις καὶ ἀγρῶν, plenior & rector libri Budensis est ista lectio; ἀφίκετο πρὸς ἡμᾶς, ὅππῃ τῆστις Σάκας ἀγρῶσαν. Nimirum post ἡμᾶς deerat plena distinctio, & vltimæ literæ vocis τῆστις, proxima, nimirum σ, cum α, perierat: vnde factum, vt Sacas heic prorsus amiserimus. Itidem versu post hunc altero, pro οὐ δὲ ὁ ἀγρῶν αὐτὸς, scribendum plenius, οὐ δὲ Ἀλλεῖνα ὁ ἀγρῶν αὐτὸς, ex eodem libro.

* Ibidem, D. Lectio marginis ἐγὼ δὲ τὸ ἐπίδω, pro qua nostri habet, παρεγγάτω ἐπίδω, haud inelegans est, ac libro Budensi deberet. Vtriusq; tamen scripturæ sensus ad idem recidit.

136, C. pro κινέμενος restituendum putat H. Ste-

A phanus κινέμενος. Ego minori cum mutatione κινέμενος repono. Nam eo verbo sape Xenophontem vti constat, sicut & ἀκούων, paullo post. Item Plato dixit, κινέμεται πρὸς σέ: & Euripides, λέγεις σὺ κινέμενῳ. H. Stephanus in textum deniq; recepit.

* 138, A. pro πῶ δὲ τὸ πολέμιον λέγει ἄγρῶν scribo & distingo sic, πῶ δὲ τὸ πολέμιον, λέγει ἄγρῶν, videlicet ἐκέλευσε. Vocem vero πῶ δὲ, non coniungo cum λέγει, sed illam præcedentem repeto, πῶ δὲ ὅππῃ τῶν τῶν πολέμιον ἐκέλευσε λέγει ἄγρῶν, ex hostium imperio prædam abigendam præcepit. Nā alioquin hostium prædam abducere, parum conuenienter dicitur, & ambigue.

* 139, B. pro εἰς αὐτὸν scribendum esse εἰς αὐτὸν, constat ex scholio marginis, εἰς ἀπολέση, quod tamen H. Stephanus pro diuersa lectione dedit. Iam statim sequitur, τὸ μέντοι ἐμὲ αὐτὸν, quod rectius scribitur τὸ μέντοι. Paret hoc manifestius, si cum his iungantur sequentia, τὸ μέντοι ἐμὲ αὐτὸν κρητῶν ἐσθλῶν.

* Ibidem, E. pro ἐν πῶς ἀφθονῶτα πῶς σραπύοιτο, rectius erit, ἐν πῶς ἀφθονῶτα πῶς σραπύοιτο, quod in versione sequutus sum, vt omnino fieri debuit.

* 140, C. Quod legitur heic ἀειμένους (cum intermediis) ἀκευφόροις, cōtrarium est proxime præcedentibus illis ἀμάξαις ἀκτεταμένας. Vt igitur hæc inuicem sibi respondeant, scribitor ἀειμένους ἀκευφόροις, in quo laxitatis apta loca inest significatio.

144, C. Adieci lectionem multo meliorem ad libri marginem, nimirum pro Μήδους τύπος scribendum, Μήδους, πῶτε παύσας αὐτὸς ἀνακίσειν.

A D LIBRVM VI DE INSTITVTIONE CYRI.

* Pag. 158, D. pro τὸ ὑπὸ βασιλεῖα βαρβαρῶν ἢ κατὰ Συρίας, legitur in Budensi libro, ἢ κατὰ Ἀσίας: non male quidem illo ἢ posteriore in ἢ mutato, sed non in idem Syria in Asiam. scribendum enim, ἢ κατὰ Συρίας.

* 162, C. In omnibus legitur, ἐξεπάτετε τὸς ἐφ' ὑμῶν, pro quo fortasse rectius τὸς ἐφ' ὑμῶν, sicut & antea verteram, *Interrogate illos, qui vobis parent*.

164, D. In hisce verbis, ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ἢ . . . ἐπιχλόν, οἱ δὲ ὅππῃ ἐύλα, notam punctoῦ adieci, quod haud dubie desit, οἱ δὲ ante ὅππῃ χλόν, cui responderet οἱ δὲ ὅππῃ ἐύλα: sicut & supra indicatum, pag. 120, A. de ἀλλυς μὲ ἀμίσσο ante ἀλλυς δὲ, quod ibidem sequitur. Hoc quidem loco mihi H. Stephanus adsentiri se dicit expresse.

* 166, C. pro ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν ἀμφοῖν τὰ τετραεκοῖα στάδια, plane reponendum ἐπὶ τῶν ἰσχυρῶν: vt ἐπὶ τῶν μὲ στάδια, sit occupare 40 stadia; quemadmodum statim subiicit, κατέχον χωρίον, verbo adfini, & heic idem significante. Alij simpliciter ἐχουσιν illi ἀπὸ τῶν ἰσχυρῶν substituant.

Ibidem, D. pro ἀλλ' ὅππῃ αὐτὸν εἰδέν, longe malim, ἀλλ' ὅππῃ αὐτὸν εἰδέν: *Nequaquam scire poterint*.

* 167, E. Quod pro κακωμένους ait Camerarius in veteri se libro suo reperisse μαλακωμένους, non nisi scholion est, siue glossa.

170, D. pro κατέχον σκοπᾶς reperitur in quibusdam κατέχον σκοπᾶς, in quo si transpositio fiat, ἐχον σκοπᾶς, rectius legetur.

Ibid. E. pro συνήθη κατ' αὐτῶν, rectius aliquanto legitur apud alios, συνήθη μετ' αὐτῶν: sed adhuc integrior est Budensis libri scriptura talis, συνήθη μετ' αὐτῶν, quam equidem sequutus sum.

AD LIBRUM VII DE INSTITUTIONE CYRI.

* Ag. 176, B. Editione priori notas heic inferueram cōtextui, quibus indicaretur, aliquid abesse. Id recta factum coniectura, nunc e libro Budensi constat; qui nobis etiam, quod deest, exhibet. Nam ita legendum, ἐξυτέρου ἔστι, (cum reliquis intermediis) ἢ τὰ ἐπανατιθέμενα κέραια. quod e quidem interpretando reddidi.

* 177, C. In versione lectionem vsitatam verbi B διαχωρήσει retinui, quod significare videtur, cedere de via se diuidendo. Liber autem Budensis habet verbum διαχάσαι, quod si corrigatur, Xenophōteum est, nimirum scribendo διαχάσαι. Et hoc quidem reponendum isto loco pro διαχωρήσει, quod scholion esse iudico. Nam verbo διαχάσαι Xenophon & alibi vsus est, in fine libri III ἀναβάσεως, 341, E. ἰδόντες αὐτὸς διαχάροντας, quum hostes se duas in partes scindere cōplexissent. Verbo autem διαχωρῆν, alio prorsus sensu est vsus Xenophon sequenti pagina 342, B. καὶ τὸ διαχωρῆν αὐτῶν, abscessus per inferiora fiebat.

* 178, C. Vitiosa sunt illa, εἰς τὸ πρῶτον παροῦστος, εἰ μὴ εἰς τὸ ὄπισθεν, & cet. pro quibus reponendum e libro Budensi, εἰς τὸ πρῶτον παροῦστος, ἢ εἰς τὸ ὄπισθεν, cū sequentibus. Quod autē paullo post legitur, 179, A. εἰ πῆ καὶ ἄλλοι μὲνοι ἦσαν πολέμιον, καὶ μάχοιτο, retinere volui, licet haud ignorare, in eodem Budensi hanc esse scripturam, εἰ πῆ καὶ ἄλλοι μένοντες πολέμιον. quæ recta si esse debeat, etiam μάχοιτο mutandum D in μάχοντο.

* 181, B. Non ita scribi debet hic locus, μένοντες ἢ πῆ ὄπισθεν, παρήχθηεν ἀεὶσσοπιῆσαι, sed rectius hoc modo; μένοντες ὅτι πῆ ὄπισθεν παρήχθηεν, καὶ ἀεὶσσοπιῆσαι, distinctione mutata, & copula καὶ adiecta, quam Budensis etiam liber habet.

Ibid. E. Post ἡξοισι punctōrū notas posui, quod deesse φέρωντες adhibere. * Hęc editione prima Henricus autem Stephanus post me deficere aliquid, adscripsit margini; non tamen, quid desit, exprimens diferte. Intuenti vero mihi locum hunc diligentius lucubratione tertia, mutatione verbi vnius ei posse consuli visum est; nimirum vt pro οἱ εἰς τὸ πρῶτον παρῶν, ὅ, πρῶτον ἐνθάδε καλόν, rectius scribatur, οἱ εἰς τὸ πρῶτον παρῶν, ὅ, πρῶτον ἐνθάδε καλόν. Sic nihil omnino deficit.

182, A. Pro ἔγωγο dico scribendum ἔγων, contra librorum omnium auctoritatem, ac ipsius etiam Philelphi. Sequitur enim, πῆ πω. posteaquam adgnoui, mitto.

* 183, A. Sequutus sum elegantē libri Budensis scripturam hanc, ἀποκρίθη ὁ κοπιῶν ὑπὸ τῷ αἰγυπτιῶν, quod in aliis est ὑπὸ τῷ αἰγυπτιῶν. sed potius tamen fuerit ὑπὸ πω, quam illud ὑπὸ τῷ. Non minus elegans est, quod in eodem paullo post, litera B. pro ὅ, πω ποίησαι legitur πῆ ποίησαι. sensu liquido & apto; itemque litera C. pro ἀξίως ἡμῶν, ex dignitate nostra, potius ἀξίως ὑμῶν, ex dignitate vestra, scilicet Abradatis & Panthæ.

186, A. Vitiosa sunt ista, καὶ ἰὼ τὸ μῆμα μέχρι τῶ νεῦ ἢ εὐνύχων κεχῶσαι λέγει. Nam post μέχρι, temere illa τῶ νεῦ, repetita de superioribus, irreplere. Sensus est is, quem reddendo expressimus. μέχρι τῶ εὐνύχων nihil est aliud, quam si dicas, vsq; ad locum, quo eunuchi se singularant. Absunt hæc quidem a libro Budensi, qui paullo post, litera C. pro εἰρήσων

A nobis offert καπερίσων, significati verbum plenioris, quod pro consueta vanitate se dicit H. Stephanus inuenisse quodam in exemplari, scilicet Camerariano, numquam ab se viso: & sequenti versu, A δουσιον ὃ ἀδρα Πέρσαι, qui pro Cadusio, recte quidem admitteretur, etiam adficiente Camera-rio; quum hoc viro Persæ proprium nomen fuerit, illud genti.

* Ibidem. pro εὐνύχων, in contextum recepi σκηπτήρων, reiecto illo εὐνύχων ad marginem, ceu scholio; quo significatur, sceptrigeros Xenophonti esse eunuchos, quod omnino verum est. Sic enim & infra legimus, libro II ἀναβάσεως, 266, B. πρῶτος αὐτῶν τῶ σκηπτήρων θεράπων: & libro παιδείας VIII, pag. 206, A. συμπαρακλήθῃ καὶ εἰς τῶν τῶ θεῶν σὺς πρῶτος αὐτῶν σκηπτήρων: ad hanc venationem sceptrigeros etiam suos inuocabat. Eodem vero libro, p. 215, C. ait, οἱ πρῶτος αὐτῶν σκηπτήροι. Solet autem adparitores intelligere Xenophon, quum dicit οἱ πρῶτος αὐτῶν, quos antea in bello nominarat ὑπαρίτας, vocabulo proprie adparitores significante lingua Latina, quum Gallica & Italica dicantur in castris hodie sergenti, Germanica Webeli. Notandum & hoc, quod Cyrus Gadatam σκηπτήρων hęc præfecerit, eunuchum scilicet eunuchis: vt libro παιδείας VIII legitur, pag. 220, C. Vidimus & ipsi coram Constantinopoli ad portam Ofinaneam eunuchos in illius Sultani feraio, vere σκηπτήρων siue sceptrigeros esse, more de Persis hoc antiquissimo a Turcis vsurpato; quos in Perside diu fuisse, nostris in prolegomenis historia Musulmana, atque alibi, prolixius ostendimus. Gestant enim scepra, quæ dignitatis & officiorum insignia sunt, vt apud Romanos fasces, apud Græcos imperatores Christianos recentiores baculi, qui lingua Græcorum σκηπτήρων adpellationem habent, quemadmodum in Pandectæ nostro rerum Turcicarum hæc pluribus declarata videre licet, capite 173. & 199. Atque hi baculi apud nos quoque conspiciuntur adhuc hodie in mœnibus tribunorum, & aliorum officialium militarium, etiam adparitorum, quos sergentes nunc vocari diximus. Xenophon quidem noster libro II ἀναβάσεως, 279, B. Clearchum, tamquam prætorem, vel tribunum militum, βακτηριαν in manu gestasse narrat; quæ σκηπτήρων illud est, & plane baculus. Sed de his satis heic, & alibi plura.

* 186, E. Equidem scripturam hanc, εἰσῆλατο εἰς τὸ πῆ, priori editione retinui, quum Philelphum reddidisse viderem, castella insiluit. Ipse vero tunc interpretatus sum, Castella cum equitatu ingressus est: dissimulata lectione, quam in hoc sequutus essem. Eam vero nunc fatebor, videri mihi commodiorem ac veriore illa priore εἰσῆλατο, nimirum εἰσῆλασε. Nam insilire in arcem cum exercitu, alienum a nostri Xenophontis ἀφελεία: & præferim, quum Adusio Cyrum in equitatus Persicæ noua illa copia concessisse cohortes equitum, quibus vteretur, vero sit consentaneum; verbo εἰσελάουσαν vsus videtur Xenophon, quod equitatu præcipue conuenit. At εἰσελάουσαν εἰς τὰ πῆ, nec de copiis equestribus dici potest, nec de pedestribus; extra munitionum expugnationes, quæ locum heic nullum habet, Adusio in arces vltro admissio. Confirmat vero hanc sententiā meā adscriptum a me margini verbum εἰσῆλθον εἰς τὰ πῆ, ingressus est in castella: quod pariter & equitibus, & pedi-

* 186, E. Equidem scripturam hanc, εἰσῆλατο εἰς τὸ πῆ, priori editione retinui, quum Philelphum reddidisse viderem, castella insiluit. Ipse vero tunc interpretatus sum, Castella cum equitatu ingressus est: dissimulata lectione, quam in hoc sequutus essem. Eam vero nunc fatebor, videri mihi commodiorem ac veriore illa priore εἰσῆλατο, nimirum εἰσῆλασε. Nam insilire in arcem cum exercitu, alienum a nostri Xenophontis ἀφελεία: & præferim, quum Adusio Cyrum in equitatus Persicæ noua illa copia concessisse cohortes equitum, quibus vteretur, vero sit consentaneum; verbo εἰσελάουσαν vsus videtur Xenophon, quod equitatu præcipue conuenit. At εἰσελάουσαν εἰς τὰ πῆ, nec de copiis equestribus dici potest, nec de pedestribus; extra munitionum expugnationes, quæ locum heic nullum habet, Adusio in arces vltro admissio. Confirmat vero hanc sententiā meā adscriptum a me margini verbum εἰσῆλθον εἰς τὰ πῆ, ingressus est in castella: quod pariter & equitibus, & pedi-

διαχωρήσει. φράσεις αὐτῶν.

διαχωρῆν alia significatione.

σκηπτήρων

οἱ πρῶτος αὐτῶν κῦροι, ὑπαρίτας, adparitores, sergenti, Webel.

Eunuchi adhuc apud Sultanicum sceptri gerunt.

σκηπτήρων, baculi, Pandectæ Turcicæ.

βακτηρία, baculus tribuni. Vide notata ad pag. 279, B. infra.

tibus conuenit. Est autem Budensis hac librillectio, cuius illud εἰσελάθεν, dubio procul est nostrialterius εἰσήλασε scholion siue glossa.

* 188, B. Non sequutus sum scripturam librorum editorum, ὅπως εἰδέναι ἔβη δὴ πρὸ πῶν εἶπε σὼα αὐτοῖς ἀποδιδόν, εἶπε μὴ: sed integriorem hanc Budensis, ἔβη δὴ πρὸ πῶν οἶτε σὼα αὐτοῖς ἀποδιδόν, οἶτε μὴ. Nam alterum illud εἶτε cum δὴ πρὸ πῶν vocabulo non conuenienter iungitur, vt hoc posterius.

* Ibidem. Vix placere potest, πάντα πειραμένους ποιεῖν ὅ, π ὠνόμα ἀπὸ χριεῖδης. Nam illud ὅ, π non respondet precedenti πάντα, nisi certo quodam respectu: sicut nec illud, si legas, ὅ λιν, quod tamen tolerabilius. At vero si scribatur εἶπε, hoc modo, πάντα πειραμένους ποιεῖν, εἶπε ὠνόμα ἀπὸ χριεῖδης, fuerit hoc dubio procul integrius: sicut & infra loquitur, ὡς εἶπε ἔπιμα, εἶπε ποτε δὴ χριεῖδης.

* 191, D. Aliud est, si dicas, φεύγειν τὰ γὰρ τὸς ἀπὸ οἰκῶν, quod heic legitur; aliud, φεύγειν τὰ γὰρ αὐτοῖς ἀπὸ οἰκῶν. Prius illud vix locum habere potest, licet in editis haec tenus, omnibus reperitur: alterum aptissimum huic esse loco, non est cur dubitem.

* Ibidem, E. Heic aliquid abesse, de verbis hifce quæ sequuntur, οὐδὲν αὖ εἶν θανμασόν, colligi videbatur mihi, quum Xenophontem meum primum darem. Nec aliter quidem existimari de hoc loco potest, idem & H. Stephano fatente, si lectionem hanc, & distinctionem retineamus: οὐδὲν αὖ εἶν θανμασόν· ὅ δ' ἀκλῆσαι αἰ πύλαι αἰ τῆ βασιλείου. Nimirum post θανμασόν reperitur in omnibus distinctione plena, periodum claudens; & inchoatur alia statim periodus ab iis, quæ sequuntur. Sed mihi nunc verba Xenophontis accuratius intuenti, vera se offert huiusmodi totius loci lectio: οὐδὲν αὖ εἶν θανμασόν, εἶπε εἰεν ἀκλῆσαι αἰ πύλαι αἰ τῆ βασιλείου, ὡς ἐν κόμῳ γὰρ δοκεῖ ἢ πόλις πᾶσα εἶν τῆ τῆ νικη. Sic integra sunt omnia, pro καὶ γὰρ succedente εἰ καὶ εἶεν: ac deinde pro δοκεῖ γὰρ, nuda transpositione, γὰρ δοκεῖ, facta. Sic etiam non opus est illa vocum ingrata repetitione, αἰ πύλαι αἰ τῆ βασιλείου, ὡς ἐν κόμῳ ἐν κόμῳ δοκεῖ γὰρ & cet. quam nobis H. Stephanus obtulit. Tandem & Camerarium consului, qui meam emendationem in prioribus confirmans, aliam exhibet in iis, quæ sequuntur, hanc lectionem: καμοδοκεῖ γὰρ ἢ πόλις πᾶσα τῆ τῆ νικη· quam defendat, qui uolet, aut poterit. verbum quidem καμοδοκεῖν mihi per videtur ignotum, nec illis simile, καραδοκεῖν & δωροδοκεῖν, quæ tuendi eius causa Camerarius adfert. Notum enim, quæ horum origo sit.

* 192, A. Rectius illud, οἱ δ' ἐφένον ὡδὴν εἶπε, scriptum in veteri libro suo reperit Camerarius, ἐφένον ὡδὴν εἶπε. Quod autem vltimo versu sequitur, ἰπειασπῆοισιν αὐτοῖς πῖνοισι πᾶς φῶς πᾶν, Camerarius his verbis reddidit, *Faciunt in illos potantes ad lumen ingens impetum.* Ego, licet ignorare non debeam, φῶς esse lumen; interpretari tamen heic aliter istud de industria volui, hoc quodam modo: *Irruunt in eos ad ignem luculentum potantes.* Nam in itinere meo Turcico cum Græcis ad focum, pro gentis consuetudine sedens, & prandens illic, itidemque more Græcico συμπίνειν πᾶς φῶς πᾶν, quemadmodum heic Xenophon loquitur, significare φῶς, etiam ignem intellexi, qui lucem de se præbet. Ac primum quidem hoc a sene quodam Græco Chalcedone in Asia, (non illa vulgò existimata, quæ prisca Chrysolis est, recentioribus Scutarium, Turcis schudar, sed vera) didicisse

φῶς, ignis lingua recentiori, & veteri.

Græcorum συμπίνειν. Chalcedon. Scutarium. Chrysolis.

recordor: præsentem Hieronymo Arconato, viro optimo & amicissimo, nunc Cæsari nostro a secretis bellicis castrensibus, qui linguam Græcorum recentiore notat, quod in Creta siue Candia prius militasset. Id vero vocis huius significatum Græcos hodiernos a maioribus suis accepisse, quemadmodum & alia vocum aliarum vulgo nobis ignota, non est cur dubitemus. Sic & in lacris, Marci xiiii capite legimus de Petro, ἡερμαυνομένους πᾶς πῶς, *se calefaciens ad ignem.* quo sane loco reddi nequit, *Se calefaciens ad lumen.*

Rursum Lucae xxii. ἰδοὺ καθήμενον πᾶς πῶς, *quum ad ignem sedentem conspexisset.* Sic itidem Xenophon noster alibi, libro ἀναβάσεως vii, pag. 400, C. δὲ πῶς καταφανῆς εἶεν, *conspicui essent propter ignem,* qui videlicet de se lucem spargit. Præcessit enim, ὅτι τὰ πρὸς πᾶς κακαυμένα εἶν τῶ σέδη, *quod ea de causa Sentes rogos & ignes accendisset.*

* 193, B. An rectum sit, ὡς ὀπῆσαι ἀπὸ φθόνου, pro *quam minima cum inuidia;* considerent eruditi. Comparemus ad illud scripturam hanc, ὡς ὀπῆσαι ἀπὸ φθόνου, & insigne discrimen videbimus. Mihi quidem posterius hoc probatur.

195, C. Reprehendit Philelphum H. Stephanus, qui non recte verbum εἰσελάθεν verterit. Ego vero multo rectius legisse Philelphum arbitror, quam vel Budæus, vel H. Stephanus existimant; nimirum εἰσελάθεν, *manu prehendisti,* quod videbunt facile qui diligenter locum inspicient. * Henquidem Stephanus, mutata lententia, meumque secutus iudicium, deinceps εἰσελάθεν in contextum recepit; licet nomen in adnotationibus meum silentio prætereant. Tandem & ad sensum libri Budensis reperimus.

* 197, B. Notauit ad ista, ὅτι τῆ φῶς εἶπε, H. Stephanus in margine prioris editionis hæc verba, velut diuersam lectionem ἰπὸ τῆ χριεῖδης εἶν: quum nihil sint hæc aliud, quam scholiolum, declarando verbo inustatori φῶς. Idem factum & a Cameratio, qui addit, non immerito scripturam verbi φῶς in eruditibus suspectam esse. Mihi vero purum putum hoc verbum Xenophonticum est, cui de significatione φῶς quiddam inest, quam Cicero tranquillitatem dixit. Atque hinc videre licet, id

verum esse, quod aliquoties ostendi; glossas apud hunc scriptorem occupasse multis in locis ipsas verborum genuinorum ac veterum sedes; quæ propter insolentiam calligraphis imperitis haud placerent. Ait enim Camerarius, in suo quoque libro manu exarato fuisse verbum φῶς sede sua motum; eiusque loco scholiolum illud, quod indicauimus, repositum: Ne quis vero dubitet, recte me iudicare de hoc & aliis scholiolis; consideret hæc ipsa pagina; littera D. scholion aliud, quod vocabulum ἀπὸ φθόνου, explicatur per ἀπὸ φθόνου. Quis, nisi dormitans, aut cæcus, haud perspicit, hanc esse glossam? Acutus tamen ille laborum hypocauisticorum flagellator H. Stephanus pro lectione diuersa dedit. Sed vel inuitum abducendum arbitror in aliquod hypocaustum Germanicum, ne cerebrum ei præ frigore profus torpescat. Quam enim hoc frigiditatis iudicij, quod ad φῶς editioni priori diuersam illam lectionem, quam glossam esse ostendimus, adscripserit: editione vero posteriori profus idem φῶς e textu profligari; ac ne margine quidem dignum censuerit; illa, quam exposui, glossa in textum recepta. Nimis hoc temerarium, Aristarcho

Glosse pro germanis verbis posita.

Modus adhibendus in censuris veterum.

1044
che. V
nume
starch
vsurpa
tro &
tate id
bito.
randa
profe
multa
bellis
legom
bis. Ar
sionem
not at
non pro
te in X
nimiru
tur? Na
monum
starchu
set? Ha
debis;
cum, se
redea;
qui vigi
orname
Perfaru
dem in
sed pot
rili resti
tia libr
vindican
pter info
runt, ac
ciderunt
mo ne
sauro in
197,
Nam ver
tur id qu
conueni
est, in q
intermitt
AD
P. Ag.
bas.
Steph
dem, sed
distincti
cum sub
vocem v
antiquis
rius ad p
ratione l
hoc, vt a
214,
quitur.
ipsa poste

che. Vbi nunc illa tua in tractandis veterum monumentis religio? vbi timiditas? Satis tibi sit, Aristarcho nouo, censuram in quosuis interpretes vsurpare: cuius tamen ius an tibi, qui te pro arbitro & iudice nulla munitum agnoscunt auctoritate idonea, semper concessuri sint, equidem dubito. Ad magnos saltim illos antiquitatis veneranda scriptores ne progreditor. Non mirum profecto, quamdam inter Xenophontem & te similitudinem obortam, propter quam in illis tuis bellis & *αὐλικώτατις* ad editionem secundam prolegomenis, cum eo tibi redeundum in gratiam scribis. An scilicet ille non aegre ferat, abs te per irrationem dici; cauendum ei, ne irrideatur a Luciano? at quali viro, si cum Xenophonte conferatur? non proditum abs te indignetur, animaduertisse te in Xenophonte, quæ tali sint indigna scriptore, nimirum illo, cuius ore Musæ loquuta perhibentur? Non Aristarchum te nouum expungere de monumentis suis moleste ferat, quæ priscus Aristarchus ille censuris suis adtingere non ausus esset? Hæc si tecum expendes, habere te causas videbis; ob quas non per iocum quemdam aulicum, sed plane serio cum Xenophonte in gratiam redeas; ac *σωφρονέστερον πῶς* in eo te geras auctore, qui vigiliis ceteroquin tuis multum debet, nec ornamenti parum; vt ingratitudini ex instituto Persarum infestus, vicissim tibi conciliauit. Equidem in huiusmodi audacia neminem imitabor, sed potius enitar, vt etiam Xenophonti ea pro virili restituam, quæ temporum iniuriis, & incertitia librorum amisit: vt suis locis deinceps ei me vindicare parebit, quæ ob causas indicatas, & propter insolentiam, de libris eius exturbata, perierunt, ac possessionis antiquæ iure immerenter exciderunt; licet nusquam in lexicis nostrorum, immo ne quidem in illo *πληνὴ μὲν* H. Stephani thesauro inueniantur.

197, D. Pro *μηνύσσει* legit Philelphus *ἀνύσσει*. Nam verbo perficiendi vsus est in versione. Videtur id quidem cum oratione sequenti non male conuenire, * sed libri Camerariani lectio melior est, in quo pro *μηνύσσει* scriptum *μὴ ἀνήσσει*, non *intermitterent exercitationes*.

AD LIBRUM VIII DE INSTITVTIONE CYRI.

PAG. 204, B. Sic legitur in libris editis omnibus, *ἐπεδείκνυεν ἑαυτὸν ἀπονομιῶντα ἐν τῷ τῷ ἄρχοντι*. ἐπὶ δὲ εὐδαιμονέστερον *ἴω*, καὶ πῶτε *πῶτε*. Hic primum H. Stephanus & Brodæus alia relinquunt, solum *εὐδαιμονέστερον* mutant in *εὐδαιμονέστερος*. Recte id quidem, sed elegantius lectum iri locum arbitror, si distinctio plena post *ἄρχοντι* tollatur, & in eius locum substituaturs comma, mutato *ἐπὶ δὲ* in *ἐπειδή* vocem vnā, quo in genere frequenter in libris antiquis peccari animaduerti, & exemplum superioris ad pag. 122, A. notatum reperitur. Hac igitur ratione locus integer legetur: *Ἐπεὶ τὸς θεοῦ μῆδον ἐπεδείκνυεν ἑαυτὸν ἀπονομιῶντα ἐν τῷ τῷ ἄρχοντι*, ἐπὶ δὲ εὐδαιμονέστερος *ἴω*. καὶ πῶτε cum ceteris. H. Stephanus hoc, vt a me fuerat emendatum, in textum recepit.

214, B. Pro *καίσαρ* ἢ πῶς ἐφίππειοις, restituo *καίσαρ*; ἢ τὸς δὲ τὸς ἐφίππειοις. Nam ea vox paullo post sequitur. * [Henr. Stephanus, a me monitus, hæc ipsa posterioris editionis margini adscripsit.] At-

que vt hoc etiam addam, *καίσαρ* Hefychius interpretatur *ἀμφιπέπηται καὶ πλωπῶ*, quod idcirco adicio, quia *καίσαρ* Philelphus interpretatur amictus.

* Hæc editione priori. Nunc addo; posteriori Xenophontis loco, quo *πῶτε* *δύω* *καίσαρ* dixit; Camerarium *amicula*, Iulium Gabrieliū simpliciter *vestes* interpretatum. Ego relicta Hefychij auctoritate, ad Iulij Pollucis sententiam nunc potius accedo; qui *καίσαρ* esse scripsit *ἵππικὸν χιτῶνα*, tunicā equestrem. Itaq; Xenophonti *καίσαρ* significare saga militum equestria, non dubito; eaq; de causa iam sic interpretatus sum. Saga etiam ab hoc *καίσαρ* deriuari per *μετὰ θεῶν* quamdam, existimare quis possit. Cafacas Galli & Hispani vocant, Italis *cafachi* sunt, & *cafachini*, (*cafaki* & *cafakini* ab ipsis pronuntiantur) posteriore *ἵπποκαστικῶς* sic efficto: quæ nomina videntur ab hoc Græco *καίσαρ* manasse. Quod autem putant aliqui discrimen inter *ἵππικὸν χιτῶνα*, & *ἐφίππειον* esse; tantum certe non est, vt huic meæ sententiæ de sagis militaribus officere possit. Etenim accipimus *ἵππικὸν χιτῶνα* pro saga simpliciter equestri, hoc est, quo equites, quo modo libet, vtuntur: *ἐφίππειον* vero, paullo restrictius, de illo, cuius vsus in equo est.

Ibidem, D. An *δηρότες* cum *δειρόσι*, quod sequitur, eiusdem sit originis, dispiciendum arbitror, * Mihi quidem sequens hoc verbum *δαιρόσι*, occasione præbuit; vt margini *δειρότες* adscriberem.

Ibid. E. Rectior est non nihil ad marginem a me notata lectio, *πολλῶν* (cum intermediis) *μῆδων*, quam altera *πολλῶν μῆδων*. * Sed aptior adhuc Budentis hæc libri, *πολύτῶν* (cum interiectis) *μῆδων*. vnde H. Stephanus eam in contextum editione secunda transtulit.

215, C. Hactenus in omnibus editionibus legebatur *ῥαβδῶ πῶς ἱματίοις καταπεπλεγμένοι*, [* etiam in H. Stephani priore] diuiso *ῥαβδῶ* voce a *πῶς ἱματίοις*. Verum ex Philelphi versione colligi debuerat, legendum esse *ῥαβδῶ πῶς*: quod sane quid sit, licet apud Pollucem, Hefychium, ceteros quæras.

* 216, C. Quæ verba nostris in editionibus existant *ὡς δὲ ὑστερον κληθεὶς αὐτῶν, πρὸς αὐτὰ ὑπέκουσε, πρὸς ἡλασεν ὁ Κύρος, καὶ ἵππον*, & cetera; sic in libro suo se reperisse scripta notat Camerarius, ὃ ἕστερος κληθεὶς αὐτῶν, πρὸς αὐτὰ πρὸς ἡλασε. καὶ ὁ Κύρος ἵππον αὐτὰ ἔδωκε, cum reliquis. Probat hanc ipse scripturam, & ego non improbatam expressi. Non enim est vero simile, Cyrum ad istum cum suo curru aduectum fuisse. Verbum autē *ὑπέκουσε*, quum scholion esset, adscriptum verbo *πρὸς ἡλασεν*, quo significaretur, illum adequitando paruisse, in textum ab imperito calligrapho relatum.

* 217, A. pro *κάν μύων*, quod tamen vt vitiosum reuici nequit, si commodior est scriptura libri Budentis hæc, *κάν καμύων*, iuxta Camerarium: forsitan etiam versu post hunc quinto pro *καταμύων*, reponendum sit *καμύων*. Rursum quod sequitur *πρὸς ἡλασεν πῶς πεταμένον πρὸς τῷ Κύρου*, docet Camerarius in libro suo ita scriptum, *πρὸς ἡλασεν πῶς (potius fortasse πρὸς ἡλασεν πῶς) τακτικὸν ὑπὸ Κύρου*. Ego vsitata retinui, & verti. Arbitror autem illud *πῶς τακτικὸν ὑπὸ Κύρου* esse glossam alicuius recentioris declarantis alterum *πῶς πεταμένον*. Solent enim Græci posteriores vt voce *τακτικῶν* non solum de rebus militaribus; verum etiam de mandatis in genere, quæ aliquem ad ordinem spectant.

*καίσαρ, ἰά-
petes vil-
lofi.*

*καίσαρ, ἰ-
lio signifi-
cato.*

Saga.

*Cafaca.
Cafachi
Cafachi-
ni.*

*ἵππικὸς
χιτῶν,
ἐφίππειος.*

Ibidem, D. pro μη μετ' ἑμὶν σοὶ τ' ἑμῆς δωρεάς, quod perspicue vitiosum est, reponendum μη μετ' ἑμὶν σοὶ τ' ἑμῆς δωρεάς. Non enim hoc Pheraulis, sed illius Sacae, Pheraui datum, munus erat; cuius vt Sacam non pœniteret, optabat Pheraules.

* 217, E. In textu hactenus erat ἕξ ταξίαι in margine ἕξ ταξιῶσαι. Putabam initio, verbum hoc ἕξ ταξιῶσαι nouum, & Græciæ recentioris esse. Verum vbi deinde cogitarem de quodam loco libri v ἱλλυκῶν, sub initium eius libri, in oratione Polydamantris de Iafone Phereo: plane diuersam in sententiam veni, verbumque ἕξ ταξιῶσαι germane Xenophonticum esse deprehendi, & in ipsum contextum haud dubie recipiendum, quantumvis aduersaturi essent aliqui propterea, quod in nullis lexicis nostrorum reperitur. Nam indicato loco, p. 181, A. vtitur verbo ταξιῶσαι Xenophon, quam ait, ὅταν ταξιῶσαι Θεσσαλία: & rursus ibidem, littera E. ὅταν ταξιῶσαι περὶ Θεσσαλίας. Item rursus 183, C. ἐπεὶ μετ' ἑμῶν ταξιῶσαι, διέταξεν ἱπποκῶν τε καὶ ὀπλιτικῶν: vbi vides vtumque verbum, ταξιῶσαι & ἕξ ταξιῶσαι, ita coniungi, vt amborum ad fine significatum, & discrimen, quod inter ea sane non admodum magnum est, percipi facile possit. Significat enim ταξιῶσαι, munus ordinatoris rerum præcipui gerere; ac ταξιῶσαι; regi & administrari per ταξίον, hoc est per imperatorem constituentem omnia, sic adpellatum apud Thessalos, velut ordinatorum rerum, cuius etiam officium Xenophonti τάξις est, quum libro v ἱλλυκῶν, pag. 601, A. ait, καὶ περὶ ταξίον ταξίαν παρανομιῶν διορίαν. Hinc igitur est illud compositum ἕξ ταξιῶσαι, quo significatur, aliquid eximium imperio τῆς ταξίως, vel imperatoris, aut præfæcti supremi, constituere ac ordinare. Quum autem minus hoc vsitatum esset, interpretatus est aliquis per aliud verbum ἕξ ταξίαι ordinare: quod quia scriptoribus librariis notius erat, in contextum, loco alterius insolentioris verbi, receptum fuit. Idem in aliis quoque plurimis factum, iam sapius ostendimus.

ταξιῶσαι
ταξιῶσαι
ταξίον
ταξίαι
ἕξ ταξιῶσαι
ταξίον

* 223, A. pro τὴν ἑμῶν, rectius scriptum in libro Budensi, τὴν ἑμῶν. Non enim erant in potestate Hystaspis illa pocula, sed Gobryæ; cuius hæc ipsa verba sunt.

*Ibid. D. pro ἐπεὶ τὴν ἀν' ἑσθ' ἀφ' ἑσθ', scribendum ἐπεὶ τὴν ἀν' ἑσθ' ἀφ' ἑσθ'. Frequenter illa vox corrupta reperitur, quod a Græcis abbreviari soleat, syllaba τὰ super ἐπι posita, que facile propterea librarios fugit. His scriptis, idem vidi obseruatū ab H. Stephano.

* 229, B. Transposita in his ἡ particula, καὶ ἑστὶ ἑστραπυήται ἢ χροα πρῶσιδι, suo loco sic reponenda; καὶ ἑστὶ ἑστραπυήται χροα πρῶσιδι, ἢ πρῶτων νόμοις ἕστραπυήται. Iam enim id necessario faciendum videmus. Quod autem versus ab hoc tertio sequitur, ἢ ἀφ' ἑστραπυήται ἢ ἕστραπυήται, scribendum rectius, vel ἀφ' ἑστραπυήται ἢ ἕστραπυήται, quod priori simillimum, vel ἀφ' ἑστραπυήται ἢ ἕστραπυήται: vt sua verbo ἀφ' ἑστραπυήται constet significatio.

* 231, A. In his, περὶ πει (cū intermediis) τοῖς σαβαπαῖς, ὅσα διώκται ἐξ ἑσθ' ἑσθ' ἀφ' ἑσθ', πάντα μεμειδῶ: legitur integrius περὶ πει τοῖς σαβαπαῖς, ὅσα διώκται ἐξ ἑσθ' ἑσθ' ἀφ' ἑσθ', πάντα μεμειδῶ: vt ὅσα διώκται, cum sequenti μεμειδῶ, coniungatur, & ὅσα periisse puretur ob similitudinem cum vltimis in σαβαπαῖς litteris.

Ibidem, C. pro corruptis istis, ἕστραπυήται ἢ περὶ ἕστραπυήται, ὅσα διώκται ἐξ ἑσθ' ἑσθ' ἀφ' ἑσθ', liber Budensis hanc offert lectionem: ἕστραπυήται ἢ περὶ ἕστραπυήται

A δραμ, ὡσπερ παρ' ἐμοὶ περὶ πημιμένους. hoc est, Simi etiam apud vos sessiones, quemadmodum apud me vestris honoratioribus; non mala sane, exclusa voce οἱ ἀφ' ἑσθ': quam tamen si retineamus ex aliis exemplaribus, solum ἕστραπυήται commutabimus in ἕστραπυήται, & melius adhuc ita legemas: ἕστραπυήται ἢ περὶ ἕστραπυήται, ὅσα διώκται ἐξ ἑσθ' ἑσθ' ἀφ' ἑσθ': sint apud vos etiam sessionibus, quemadmodum apud me, viri præstantissimi præ ceteris honorati. Sic nimirum & paullo post, 232, A. loquitur Xenophon: πάντες ὃ οἱ ἀφ' ἑσθ' ἕστραπυήται (περὶ πημιμένους), quibus e verbis illa superiora corrigere licet.

*Ibidem, E. Non φασὶ ἕστραπυήται a me reddidit, sed φασὶ ἕστραπυήται, quod aptius. Sequenti pag. 233, A. liber Budensis pro (ἀφ' ἑσθ' ἕστραπυήται, ὅσα διώκται), habet (ἀφ' ἑσθ' ἕστραπυήται ἕστραπυήται, ὅσα διώκται). Mihi priora retinere libuit. Sed quod altera linea sequitur, συνέταξις ἐστὶν ἐστραπυήται, rectius in eodem Budensi, συνέταξις ἐστὶν ἐστραπυήται.

* 239, C. pro ἀκριβῆ καὶ ἀκρίβητον, habet liber Budensis ἀκριβῆ καὶ ἀκρίβητον, quæ reddita expressimus. Arbitror autem, hæc posteriora prorsus esse Xenophontea, quum libro 1111 Memorabilium eadem verba sic scripta reperiantur, p. 802, D. ἀεὶ μὲν χρημῆνοις (τῆς κόσμου) ἀκριβῆ καὶ ἀκρίβητον παρέρχον. Heic ἀκριβῆ καὶ ἀκρίβητον ἕστραπυήται profert, illic ἀκριβῆ καὶ ἀκρίβητον ἕστραπυήται, quæ sunt eadem scilicet. Sequenti linea pro ἐστραπυήται, habet idem ἐστραπυήται: quod vix admittendum, quum Cicero quoque hunc locum interpretans pulchritudinem, adgnoscat a Xenophonte scriptam, non celeritatem. Sed vnius adhuc pœne oblitus eram. Quod in margine ante ἀκριβῆ legitur verbum συνέταξις ἐστὶν ἐστραπυήται ἐστραπυήται e libro Budensi, pro nostrorum συνέταξις; equidem scholion esse arbitror, idque vel eo confidentius, quod συνέταξις Xenophonticum esse pateat ex indicato nunc Memorabilium libri 1111 loco, pag. præcedenti 802, D. de verbis his, καὶ ὃ τὸ ἕστραπυήται συνέταξις καὶ συνέταξις: sicut heic, οἱ καὶ τὸ ἕστραπυήται συνέταξις συνέταξις, scribitur. Id vero quispiam per συνέταξις ἐστὶν ἐστραπυήται interpretatus. Nec apud me Gazæ, qui συνέταξις ἐστὶν ἐστραπυήται

E posuit, plus valet auctoritas; quam ipsius Xenophontis. Labet enim hoc addere, quod his exaratis, H. Stephani adnotationes inspiciens, Gazam pro hac lectione citatum reperi.

Gazæ interpretatio Casonis maioris Cæceronianis

AD LIBRVM I DE CYRI EXPEDITIONE.

* Pag. 244, D. Loco illius, ὡς περὶ ἑσθ' ἀφ' ἑσθ', ἀφ' ἑσθ' ἀφ' ἑσθ', arbitrator rectius nos scripturos, ὡς περὶ ἑσθ' ἀφ' ἑσθ', (cum interiectis) ἕστραπυήται ἢ ἀφ' ἑσθ' ἀφ' ἑσθ', tamquam superior aduersariis futurus, si a Cyropetita impetrasset: Hoc animaduerti, dum libros hosce cum illustriff. Barone Karolo Zerotinate rursus percurrerem.

246, D. ἐστραπυήται χρυσῶν verti strigilem auream, motus ea ratione, quod strigil ad militiam pertinet. Alioqui vocem ἐστραπυήται & ἐστραπυήται etiam constat significare σαβῆλα siue rudiculam, siue spatulam, vt medici loquuntur, qua in gymnasio promi oleum e lecythis ad inungēda corpora solebat. Hoc ideo locum videri possit habere, quod heic gymnasij mentio fiat.

247, B. pro οἶνω καὶ ἐστραπυήται, scribendum οἶνω, vt referatur ad vocem ἐστραπυήται præcedentem.

* 248, E. Punctis indicatis, abesse φυζῶντες: quo in hunc modum adiecto, τὸ πᾶν ἐξέλιπον (cum interiectis) ἐστραπυήται ἐστραπυήται ἐστραπυήται ὅτι τὰ ἕστραπυήται

teger

1048
teger
Ind
uisse; q
tudine
* 21
dum n
sta em
phila.
* 22
reper
imper
spatio l
est, vt
vero fu
ne verbi
262
maus, p
Quipp
mulus.
visum.
patum
collatio
dum
tencia:
fultus p
loco lib
Cyri non
ratione.
* 26
lus addi
bis red
quidem
fuisse Cy
a Plutar
Hoc eni
partis ac
* Ibi
q' i' s' u' p' s'
gente ad
terat loc
265,
περὶ ἑστραπυήται
cum cet.
* 271
lam καὶ p
debet esse
Ibid. l
ba, ὅτι n
existimo
& quæ se
quam sch
cienda.
stitutio
men nec
m' d' q' s' u'
idem est.
Ibidem
quam
ni posteri
priori.
A D
* Pag.
bendum p

teger est, ut cuius perspicuum. Et videri potest illud φυχόντες inter ista duo, ὄχυρον & ὄπην, facilius perisse; quod cum utriusque litteris aliquam similitudinem habeat.

* 259, D. pro μετὰ μεμνηταί σοι ἔφησα, vel scribendum necessario μετὰ μεμνηταί σοι ἔφησα, vel adiecta ὅπ, sic locus explendus, ὅπ μετὰ μεμνηταί σοι ἔφησα.

* 260, C. Verbum ἔφ' positum ante τὸς ἐξελόντας, repeti post ἐξελόντας debere videtur; omissum ab imperitis calligraphis propterea, quod tam exiguo spatio bis legeretur. Omnino quidem hoc rectum est, τὸς ἐξελόντας ἔφ' φίλεις, τὸς ἐξελόντας εὐ ποιῆν. Duriusculum vero fuerit, pro ἐξελόντας, reponere velle ἐξελόντας, ne verbo ἔφ' sit opus.

262, E. Hunc locum, ubi legitur ἀσπρον πυθόμενος, priori editione non recte interpretatus sum. Quippe verti πυθόμενος, interrogatus; sicut & Romulus. Verum deinceps intuenti diligentius aliud visum. Nam πωδάνειδα nunquam παθητικῶς usurpatum memini. Quapropter huic loco ex illius collatione, qui est p. 359, E. opem fero; & legendum πυθόμενος pro πυθόμενος αἰο, cum huiusmodi sententia: Quod Cyro die ante eū diem undecimo, consultis primis extis, dixisset. * Etenim ita & indicato loco libri v ἀναβάσεως loquitur, πυθόμενος κῆρυ, exta Cyri nomine consulens, & quidē in eiusdem rei narratione.

* 263, D. Notavi quiddam abesse, quia Romulus addit, In principis; quod e Xenophontis verbis redditum vix arbitror, sed ex coniectura. Re quidem vera deesse aliquid non dubito, nimirum fuisse Cyrum in medio, quod arbitror alicubi vel a Plutarcho, vel aliis traditum; ut desit, καὶ τὸ μέσον. Hoc enim tertium restat, quum dextra laeva que partis aciei mentio facta sit.

* Ibidem, E. pro χρόνῳ δὲ συχρῶ scribendum χρόνῳ δὲ συχρῶ, tempore non magno. Quippe iam vergente ad vesperam die, magnum tempus haud poterat locum habere.

265, D. Sic locum hunc distingue, ἔδδ πῆς ἀντιπαραμένους ἑμπαροδῶν, ἐπέκτα μῆθεν ὡς εἰς κύκλωσιν. ἔνθα δὴ, cum cet.

* 271, A. ante μαχόμενος σιωπῆς, necessario copulam καὶ ponendam certum est, si quidem integra debet esse oratio.

Ibid. B. Hic tibi significare cupimus, hæc verba, ὅπην πέλις, in parma, vel cetra, esse corrupta. Nā existimo debere legi ὅπην παλπῶν, in tragula vel hasta; & quæ sequuntur, nimirum ὅπην ξύλων, in ligno, tamquam scholion esse delenda, vel in marginem reicienda. Supra quidem certe, initio libri v r i de institutione Cyri, fit eiusdem ligni mentio: vbi tamen nec ὅπην πέλις, nec ὅπην ξύλων scriptum est; sed ἐπι δόξατος, in hasta, quod cum παλπῶν vel tragula fere idem est.

Ibidem, C. Rectius arbitror legi παροεληλακέναι, quam παροεληλακέναι. Idem & H. Stephanus margini posterioris editionis adposuit, a me notatum priore.

AD LIBRUM II DE CYRI EXPEDITIONE.

* P. Ag. 274, A. pro καὶ πρὸς ἡμῶν ἀγαθῶν μαχόμεθα, etiā de bonis nostris pugnabimus; scribendum plane, καὶ πρὸς ἡμῶν ἀγαθῶν, de bonis

A etiam vestris. Nā præter arma nihil erat reliquum Græcis, ut Xenophon ipse Phalino dixerat, τὰ μόνον ἡμῶν ἀγαθὰ ὄντα, quæ sola nobis reliquæ sunt bona. Cum his ait Græcos etiam de Persarum bonis dimicaturus, hoc est, de ipso Persarum imperio; quod paullo ante Græcos Ariæo legimus obtulisse, si arma secum veller coniungere.

* Ibidem, D. pro φαλίνος ἢ Ἰσπυρέτης, Phalinnus autem reuersus, videtur plenius scripsisse Xenophon, φαλίνος ἢ μετὰ τὴν καὶ Ἰσπυρέτης, Phalinnus secessit & reuersus est: ut infra, 280, C. μετὰ τὴν τὸς ἑλλήνες ἐβουλεύοντο, secesserunt Græci consultandi causa. Si tamen ita non scripsit, saltem hoc modo supplenda sunt eius verba. quod equidem feci.

* 277, E. Sane non video, quid illud sit, quod de asino in exercitum immisso dicitur, his verbis: ὅς αὖ τὸ ἀφίεντα τὸ ὄνον εἰς τὰ ὄπλα κατέμιλλυση, qui indicavit, a quo fuerit immissus in exercitum asinus. Itaque si coniecturis uti licet, τὸ φόβον substituam pro τὸ ὄνον, ὅς αὖ τὸ ἀφίεντα τὸ φόβον εἰς τὰ ὄπλα κατέμιλλυση, qui auctorem immissi exercitui terroris indicavit. Et vox hæc φόβος non solū bis a Xenophonte iam antea, versu ab hoc quinto & sexto ponitur, φόβος ἐμπύθη, & rursum φόβος ἐμπύσωνος: sed etiam post hæc, versu tertio repetitur, ὅπην κενὸς ἀφόβος εἶν. Quo fit, ut non dubitem, meam hanc emendationem plane admittendam; & ut illic metus e castris auctoritate ducum expulsus fuit, sic asinum hoc loco me auctore de libris Xenophonreis abigendum esse.

* 279, B. In his verbis, καὶ εἰ τις ἀπὸ δοκίμῃ τῶν παρὰ τὸν πελαγμένον βλακεύην, ἐκλεχόμενος τὸ ὄπην πῆθειον, ἔπαυσεν αὖ, vltima illa esse vitiata, ἔπαυσεν αὖ, nō est dubium. Editione priori verbo cædendi vsus sum, multandi Romulus, nimirum verberibus. Vtrumque decepit vox præcedēs βακτηρία, quam Romulus virgam reddidit, ego baculum, & sequens verbum ἔπαυσεν; quasi baculi mentio, cum παρὰν coniuncta, verbera nobis extorqueret. Sed dicam paucis, quo modo nunc restituam. Aio pro ἔπαυσεν αὖ, scribendum ἔπαυσεν αὐτῶν, videlicet τὸ δοκίμῃ τῶν βλακεύην. Si quis ei videretur ignavius se gerere, mox idoneum eligens, illum alterum remouebat, aut cessare iubebat. Ita Xenophonti verbum suum, quo vsus erat, restitutum videmus; & vocabulo βακτηρίας sensum alium, quem superius adtigi; nimirum quod eo Clearchus sit vsus, ut scepro, signo magistratū prætorij, quoungebatur. Vulgo quidem eiusmodi baculum in re castrensi regimentum adpellare solemus, Turcis est aga siue baculus, Italis ille stecco dicitur, voce originem Germanicam redolente, ac idem profus utraque lingua significante, quod βακτηρία. Henr. Stephanus hoc loco explicare se non potuit.

* 284, D. Vtitam lectionem, αὐτῶν πῆς ἑλλήνοι, sequutus est Romulus, qui reddidit, Ipsi Græcis. Ego priori editione, quum dicerē, Ipsi etiam hostibus, aliā sequutus sum lectionem, αὐτῶν πῆς ἐχθροῖς. Ea non esse reicienda temerē videtur. Quid enim opus erat ipsis Græcis ingentes videri copias? Hosti Clearchus arte quadā imperatoria magnas exhibere studebat, idque consequutum narrat auctor. Alteram tamen non minus licet defendere.

291, A. Lego ἢ ἀποφασίσαις ἰέναι, non ἢ μὴ ἀποφασίσαις, quemadmodum habet editiones alia; nec μὴ ἀποφασίσαις, quod est in H. Stephani & Florentino exemplari.

AD LIBRUM III DE CYRI EXPEDITIONE.

PAg. 293, D. Notas punctorum adposui, quod existimem in his, οὐδ' αὖ ἐνα . . . κατακρίνοιν, deesse φεύγοντα. Nam ita Romulus etiam vertit, & sensus loci postulat. Poterant interficere hostes in acie, verum a pugna propter equitum penuriam persequi neminem poterant. Hactenus editione priori notata, nec male quidem. Sic enim & supra, libro III de institutione Cyri, p. 99, D. ποῖος αὖ ἐν ἴσῳ πῶν ὄντες διωκόμεθα αὖ φεύγοντας ἢ λαβεῖν, ἢ κατακρίνοιν; vides φεύγοντας κατακρίνοιν dici, quod verbum insolentius heic quoque reperitur: vt omnino φεύγοντα κατακρίνοιν scribendum sit. Nam stantes, vt dictum, aduersarios in acie quin egregie Græci occidere possent, nullum erat dubium; fugientes vero non itidem, ob penuriam equitatus.

* 302, A. Notabilis heic se locus offert, de quo perspicitur, quam exigua vel vnus syllabæ variatione plurium verborum sensus vitietur. Sic legitur hactenus in editis omnibus, εἰ οἱ Κύριοι παρῶθεν σὺν ἡμῖν παρῶμενοι, νῦν ἀφῆστησαν. Id editione priori ego sic verti, sequutus scripturam corruptam: *Quod quibus proprie conveniebat hac nobiscum in acie stare, iam defecerint.* Durum hoc recensenti nunc visum. Itaque circumspiciens de vitio latente, sic vnicam voculam mutandam deprehendi; vt Κυρεῖοι, pro Κύριοι, scribatur. quo fit, vt perspicua iam verba sint, εἰ οἱ Κυρεῖοι παρῶθεν σὺν ἡμῖν παρῶμενοι, νῦν ἀφῆστησαν: *quod Cyriani, prius a partibus nostris stantes, iam defecerint.* Κυρεῖοι namq; Cyriani sunt, hoc est, Cyrianarum partium Pertæ, Ariæus, & alij; sicut & supra dixit libro præcedenti, p. 269, E. τὸ Κυρεῖον στρατόπεδον, castra Cyriana. Item libro VII, 398, E. πᾶσι τῶν Κυρεῖων στρατιώμασιν. Item libro III ἐλληνικῶν, 487, B. ὁ δὲ Κυρεῖων παρῆστησας.

* 303, B. pro οὐκ αὖ φάσω ἔρχομαι, scribendum rectius, οὐκ αὖ φάσω ἔρχομαι.

* 304, A. Quum dico, κρατούμενον ἐστὶ πάντα τὰ ἀλλότρια, non aliud ex meis hisce verbis intelligitur, quam res alienas omnes illorum esse, qui victi sunt. Hoc falso dici, nemo nō perspicit. Ergo scribendum erat, κρατούμενων πάντων τὰ ἀλλότρια, *cedunt aliena victoribus omnia.* Sed locum illud heic nequit habere, quum ostendat primum militibus Xenophon, quid eis victis, (hi sunt κρατούμενοι) futurum sit: deinde subiiciat, quid futurum victoribus, quum ait, ἡ δὲ κρατούμενα. Ergo delendus articulus τὰ post πάντα, qui ex vltima syllaba dicti πάντων geminatus irrepit, & ita scribendum rectius, κρατούμενων μὲν δὲ πάντα αὖ ἐπὶ πάντα, ἀλλότρια, scilicet ἐστίν. hoc est, *Nostis eorum, qui vincuntur, fortunas omnes, esse alienas; id est, ad alios transire.* Pusillum hoc quiddam, at momenti non exigui.

Ibidem, C. pro ἢ ἐργῶ παραινῆται, rectius erit ἐργῶ παραινῆται. Item secundo post hunc versu, κοινῆς σωτηρίας δέομεθα, *communis salutis egemus*, rectius scribetur, κοινῆς σωτηρίας δέομεθα, *communiter salutis egemus.* Sic & Romulus legit, qui pariter interpretatur: & infra similiter scriptum videmus p. 336, D. κοινῆς ἐβουλεύοντο, *communiter consultabant.*

* 307, B. In his verbis, ὀλίγον ἢ ἔνθα οὐδ' εἰ τυχὸς εἴη, aliquid mendæ hæret. Si marginis lectionem recipias, ἐν ὀλίγῳ ἢ ἔνθα οὐδ' εἰ τυχὸς εἴη, videmus ἔνθα superfluum. Id vero ne temere reiiciamus, transpositione tantum hac vtamur in lectione textus: ἢ-

κυρεῖοι. κύριοι.

A 9α ἢ ὀλίγον, (χωρίων ex superioribus repetitur) οὐδ' εἰ τυχὸς εἴη, cum ceteris, recte iam coherentibus.

Ibid. D. Quid proprie σαλάδες sint, ingenue me fateor ignorare: ac propterea vocem Græcam retinui. Hæc notis primis, addamushis aliquid. * Suidas ait, armatura σαλάδα quoddam genus esse; nec quale sit, explicat. Superius in VI παιδείας legitur χιτῶν σαλιδάρας. Hanc ego tunicam palla, plicas habenti, similem reddidi. Fortassis hinc vtrumque colligi potest, quid σαλάδες sint; præsertim si liceat (& licere nonnumquam puto) mutationem exiguam adhibere, scribendo σαλίδες: nimirum vs tunica rugosa striataue intelligantur, qualibus equitum Brunsvicensium famuli puerique militares apud nos vtuntur. Si cui vero non placet hæc scriptura, per me licet Suidæo more generaliter accipiat vocem σαλάδες, pro indumento militari: quemadmodum ipse deinceps libro sequenti, p. 318, B. feci.

308, D. πλήθος αἰνῆ redditur significatione peruulgata, quamquam non ignorem quid in columnis πλήθος sit, de quo Vitruium cōsulat in III, qui volet,

309, A. Retinui vocem Græcam, lapide conchyliato, certa de causa. κοχυλίαις autem, λίθος σκληρός, ἔχων ἐν ἑαυτῷ κοχυλίαι τύπαις: lapis est durus, conchilij figuras in se continens. De quo pater, minus recte vertisse Romulum, cuius hæc verba sunt: *Murus crepidine nitebatur lapidea, excisis in muricis modis lapidibus.* Nam figuras illas natiuas esse intelleximus, non opere factas humano. Pollux in VII κοχυλίαν Aristophanis, & κοχυλίαν Xenophontis, cepisse pro eodem videtur, & quidem addit, hanc esse ἰδὲν λίθου.

AD LIBRUM IIII DE CYRI EXPEDITIONE.

* PAg. 316, B Pro ἐδόξα τις στρατιώταις, scribendum omnino ἐδόξα τις στρατηγῆς, constat ex præcedentis hōri conclusione. Versu autem post hunc sexto, non καὶ ἔστιν οὕτω γενόν, legi debet; sed καὶ ἔστιν οὕτω γενόν. Subintelligitur autem χωρίων, vt infra 322, ὅπῃ εἴη γενόν χωρίων, oratione plena. Hoc melius illis H. Stephani, καὶ ἔστιν οὕτω γενόν. Nam illud πὸ γενόν haud quadrat, quum sit δεικνόν, certas quoddam denotans angustias, de quibus heic nullum verbum.

* 319, D. Locus hic corruptus est, ideoque sic eum interpretatus sum, vt mentem auctoris respicerem. Videtur autem pro αὐτοὶ ἢ συμβουληθεῖσιν ἀκχαίνοντες, sic legi debere, αὐτοὶ ἢ συμβουληθεῖεν ἀκχαίνοντες, ὡς αὖ διώκοντα τὰ χεῖρα. quorum sensum expressimus. Nam quod margini legitur adnotatum pro lectione diuersa, συμβολῆς (non συμβουλῆς, quod in H. Stephani editione altera corruptum) ἐνεκεν βαίνοντες, scholion vitiatum esse arbitror illorum συμβουληθεῖεν ἀκχαίνοντες, ita restituendum, συμβουλῆς ἐνεκεν βαίνοντες, hoc est, *ad coniungendum se pergerent ascendendo.* Quæ quidem illum ipsum reddunt sensum quem ego indicaui. Quod sequitur, ταῦτα σου δέμενοι, οἱ μὲν ἐπερεύοντο, scriptum hactenus in margine, nos in textum recepimus, quum respondeat, illis præcedentibus, καὶ συμπίθεται ἢ μὲν οὐκ αὖ. Quod autem in textu erat, ταῦτα συμβαίνουσι, vt lut scholion illius ταῦτα σου δέμενοι, ad marginem reieci. Nam Græcæ non imperiti vident, quid in hoc

ταῦτα

1052
 scribo
 fessum
 pro i
 fessus d
 scriptu
 dem ill
 am p
 quan
 leant
 proben
 321,
 terit
 Ibidem
 ai n
 est; qu
 proban
 32
 plicatio
 vitiolu
 Sic enim
 tio sequ
 duchoru
 Eius Gra
 tebantur
 dico, ac
 terpreto
 tes) / G
 quanta
 amentu
 sarium i
 per ame
 dito, fia
 332,
 333, A
 intelliga
 mium,
 phontis
 teiligere
 gia prim
 cedunt.
 niorum
 autem p
 bro III
 ait, in
 cer, qua
 335, B
 dum, ca
 tus est, &
 Ibidem
 pud Rom
 336, C
 nili si ad
 Tum ver
 338, C
 ex ingen
 nim, ser
 346, Xen
 editione

ταυτα συμβαινουσιν etiam vitij lateat.

αιφοδος.

* 320, E. pro καταλιπντης αφοδον τις πολεμους, scribo καταλιπντης αφοδον τις πολεμους, exitum, abscissum. Idem vocabulum & infra corrigo, 346, D. pro η αφοδος χαλεπη, scribens, η αφοδος χαλεπη, abscissus difficilis. Paulo post ibidem, 348, A. recte scriptum παρεσκευασεν η αφοδον. Lexicographi quidem illi, qui de locis his Xenophonteis novum αφοδος vocabulum libris suis inseruerunt alia, quam abscissus, significatione; licet id modo delectant, locis hisce nunc emendatis, aut aliunde B

321, A. legit pro αυθις Amasæus ευθις, qui verterit sine ulla cunctatione.

Ibidem B. Sequutus sum istam lectionem, η επι τη πυει καταληφθεις φυλακης, quæ in libris editis est; quum in aliis καταληφθεις inueniatur, parum probanda.

* 322, D. Quod heic dico, Pedem sinistrum applicantes; non est usitata lectionis interpretatio, η εριστορα ποδι παραβαινουσες, in quibus hoc vltimum vitiosum est; sed horum, η εριστορα ποδι παραβαινουσες. Sic enim scribi debet. Quod versu post hunc tertio sequitur, εχοντο η αυ τις (scilicet sagittis Carduchorum duos cubitos longis) οι ελληεις οπλα φορουσιν ακοντιους ανακλωδους, sic versum antehac fuit: Eas Græci si consequuntur essent, ad iacula religatis vtebantur. Nunc vero primum ακοντιους sic positum dico, ac si scriptum esset ως ακοντιους, deinde sic interpretor: Illis (sagittis duobus cubitis longiores) si Græci uancti essent, amentabant; & eis tamquam iaculis utebantur. Notum vero ανακλωε esse amentum hastæ, hoc est, αμμα λοβης, ut vetus glossarium interpretatur: ideoque ανακλωδους reddo per amentandi verbum vetus, quod amento addito, fiant hastæ amentatæ.

αγκυλα, αμεντιου, φρακουλου αμεντιου.

332, B. Deest post ης in quibusdam libris vox κριθησ, & apud alios κριθησ scribitur. Romulus addidit, plenissimi, scilicet κραθησ: qua lectione fretus, ignoro. Ceterum hoc nomine Polybium quoque εζησ adpellasse; quæ ceruicia vulgo est, testatur libro primo Athenæus.

αινθ κριθησ, κριθησ, κριθησ, κριθησ, κριθησ.

335, A. In his verbis, οβισησ ο υσιων, quinam intelligantur per illud υσιων vocabulum, id est similitudinem, aut parium potius, videor ex libro Xenophontis nostri de republica Lacedæmoniorum intelligere: nimirum qui legibus & institutis Lycurgi primis annis vsi, ita deinde ad rempublicam accedunt. Persarum quidem ομοιοι, & Lacedæmoniorum ομοιοι, possunt inter se comparari. ομοιοι autem pares heic interpretor. Nam sic & infra, libro 111 ελληικων, pag. 498, E. quum Xenophon ait, ουτες παρομοιοι η εριστων, aliter reddere non licet, quam numero pares.

ομοιοι qui Lacedæmonιοι.

ομοιοι Persarum.

335, B. Existimo pro κλεπιδου τις η ορις, scribendum, κλεπιδου τις η ορις, sicut & paullo ante loquutus est, & non multo post, λαβαιμεν η η ορις.

Ibidem, D. Legitur in libris nostris οιπερας, apud Romulum Teius, quod Græcis est ο πιδος.

336, C. Quo referatur αποπιδος, scire nequeo; nisi si ad χωριον, quod precessit, recurrere velis. Tum vero legendum erit αποπιδων.

338, C. pro εχοντο η αυ τις οχυροις Hen. Stephanus ex ingenio putat reponendum ελοχωντο. Dicit enim, se non dubitare, quin alio verbo, quam εχοντο, Xenophon heic vsus sit. * Mihi vero priori editione longius ab εχοντο illud ελοχωντο recedere,

A litteris etiam aliquibus auctum videbatur, & videtur adhuc. ideoque nonnihil vacillans cogitabam de propiori verbo εχοντο, quod ipsum quoque ut tunc mihi non satisfaciebat, ita modo non probatur. Non enim facile mirandum aliquid, ubi lectio vetus retineri potest. Et video verbum εχοντο non tantum hoc loco posse, verum etiam debere retineri; modo dextre accipiat, & ira reddatur, ut ipsius loci ratio postulat. Non enim dumtaxat οχουσαι significationem abeundi & discedendi habet, ut ex H. Stephani opinione necesse sit tantum οχουσαι εις το πιν υια, vel οχουσαι εις τα οχυρα dici: sed etiam in loco dici de aliquo potest, εχοντο, euasit, elapsus est, qualique euasit, uti de mortuis etiam hoc verbo Græci utebantur. Sic de Lacedæmonijs in oratione Thrasylbuli, 11 ελληικων, 479, A. υμας παραδοντες τη δημο, εχοντο αποπιδους. Vobis huic populo traditis, inde discedentes nusquam adparent. Ita scilicet heic etiam vsus est Xenophon, quum ait, εχοντο η αυ τις οχυροις, in illis natura munitis locis elaborantur. Et occulta quadam εμψυχη itidem concurrat, quasi scripsisset: εχοντο η αυ τις οχυροις εν πε. Nihil hoc iam planius, nec habebit Stephanus, quod contradicat, ni contentiosus esse pergat. Lenis autem hoc loco mendii pæne oblitus erã, quod versu ab hoc sexto superius in his hæret: κρησ αποπιδων τις αυ της κεφαλας εχοντες επορευοντο. Fetti nequit αυ illud, toties in Xenophonteis libris corruptum. Perest ei simile αυ, sed mihi tamen magis probatur, cum exigua transpositione sequentium, hoc modo: κρησ αποπιδωντες κρησ εχοντες της κεφαλας επορευοντο.

338, D. In his, οκ ταυτης η χωρας ο αρχων, si tollatur οκ, commodior erit hæc scriptura: ταυτης η χωρας ο αρχων τις ελληικων η γεμια πεμπε. Ibidem, E. in his, ει η μη, τεθαιαει επηζημεπο και ηρουμνος, επι η ανεβαλεν, cum ceteris, vnico επι η in aptius επηδη mutato, quod mendium sæpius in libris Xenophonteis, ut superius ad pag. 122, A. ostensum, occurrit; & distinctione meliori adhibita, locus egregie restitutus erit, hoc modo: οι η μη, τεθαιαει επηζημεπο, και ηρουμνος, επηδη ανεβαλεν, &c. Scriptura quidem prior occasionem mihi præbuit, ut inepte redderem: Id nisi præstaret, mortem se perpessurum aiebat, & itineris ducem. Hostile solum quum ingressus esset, cum reliquis. At nullus, præter ipsum, tunc itineris dux erat. Itaque illa posteriora rectius quadrant: Id nisi præstaret, mortem se perpessurum aiebat. Simul eos præcedens, quum hostile solum ingressus esset, &c.

* 339, A. Articulus in his, και οι ο πιδων οκ η καιμεινης χωρας, potius ita collocabitur, και ο πιδων (scilicet αποπιδωνοι) οι οκ η καιμεινης χωρας. Exile quiddam, sed non absque momento.

* Ibidem, B. pro εθου δρομων, reponendum εθου δρομων dixerim; nisi quis velut απηκιστον probare velit. Sed infra, p. 347, B. scripsit, εθου δρομων οι ο πιδων, de quo iam perspicuum, alterum illud Atticum non videri, eo quidem significato, quo heic ponitur.

341, D. Si marginis lectionem sequaris, hic erit sensus: Hostes, quum eos in se cursu ferri viderent, partim versus dextram, partim sinistram latus dispersi sunt, aciemque mediam, cum reliquis.

342, D. Sequutus sum lectionem marginis superiorum editionum, & quidem in cõtextum relatum; quum altera manca sit, ac voti Græcorum, antea concepti, mentionem expresse nullam faciat; cuius & initium libri sequentis meminit in verbis a me receptis in textum, quæ ipsa quoque

non in libris omnibus reperiuntur. Vt autem hæc ab aliis dignosci possint, vsuatis illis*] notis inclusi. πλέον tamen in his, ἤλθον πλέον βόες, mutandum in πλέονες αἰο, vel in πλέονα, respiciendo ad præmissum illud ξένια, hoc modo; ξένια ἤλθον πλέονα, βόες. quod quidem proximum scripturæ priori.

343, A. Heic quoque marginis illa lectio, quam H. Stephano debemus, πάλιν δ, καὶ πάλιν, καὶ πάλιν κράπιν ἐπεροι, (scilicet ἠγροῦνοντο, ex superioribus) καὶ καλὴ δία ἐγγύετο: plenior est, ac potior altera.

AD LIBRVM V DE CYRI EXPEDITIONE.

Pag. 344, A. Pro καὶ ἄλλοις τῶντα, malo scribere καὶ ἄλλοις τῶντα, sensu magis idoneo.

345, B. pro βυλευέδξ, non dubitanter reponendum adfirmo βύλευδα.

* Ibidem, E. Pro οἰκίων in his, οἰ κώλοισι ἀπὸ οὐπεπλωκόπες ἐκ τῶν οἰκίων, scribendum ἐκ τῶν οἰκείων. Notum dicendi genus, ἐκ πύλων ἐκ τῶν οἰκείων, suis rebus ac facultatibus excedere, suis expelli, amittere sua. Sequitur est eandem scripturam & Amasæus.

348, C. Deprauatam sequutus lectionem Romulus, ita verit: Qui quidem eo irruerunt, ὡς δὲ αὐτὸν σὺν ἐπιπέδον. Multo rectius H. Stephanus reposit, ὡς δὲ αὐτὸν (scilicet οἰκία) σὺν ἐπιπέδον, sensu eo, quem expressi.

350, B. Sequutus sum lectionem, quam duobus in exemplaribus inueni, videlicet οἰκιδέντες, quod in aliis οἰκιδέντες, corrupte. * H. Stephanus editione altera de meis vsurpauit. Romulum ita legisse nō dubium est. Florentina editio vitiosum illud οἰκιδέντες habet, quod nōnulli sequuntur. Id mihi duriusculum videtur, præsertim quod inter καπικουώπης ἢ δὴ ἐν Σκιλοῦπι, & inter ὑπὸ Λακεδαιμονίων οἰκιδέντες, copula nulla sit interiecta.

* Ibidem. Pro ἐν τῷ Σκιλοῦπι χωρίῳ, legendum ἐν τῷ Σκιλοῦπι χωρίῳ. Perit alterum ἐν, propter geminationem infra spatium exiguum eiusdem vocula.

Ibidem, C. Retinui πῆς σκλωῶσιν, lectionem videlicet vsitatam. Nonnullis placet pro σκλωῶσιν legere σκίλωπῆσις, quod nec reicere, nec probare libet: quum in exemplaribus fide dignis necdum ita scriptum inuenerim.

351, B. pro πορεύονται, malim πορεύονται.

Ibidem, E. Puto factam quamdam vocum traiectionem, vt hoc modo legatur, ἔσθ' ἀνὰ ἐκάτ' μάλισα, ὡς ἀπὸ οἰ χοροί. Nam quod H. Stephanus in margine notauit, vix puto de libris fide dignis promtum fuisse. Nam quis ita loquutum Xenophontem, elegantissimum scriptorem, credat? positus duabus eodem loco vocibus idem significantibus, ὡς ἀπὸ οἰ & οἰ, hoc modo: ἔσθ' ἀπὸ οἰ ἀπὸ οἰ ἐκάτ' μάλισα οἰ χοροί. Sed hæc aliorum iudiciis permitto.

352, C. non περιόντων, sed potius περιόντων legendum, adpareret etiam de Romuli versione, qui accedendi verbo vsus est.

* Ibidem, D. pro ἐν τῇ στρατῶ, scribendum ἐν τῇ στρατῶ, facile quiuis perspicit.

Κάρυα. 353, E. Κάρυα non interpretor heiciuglandes, vt alij, sed castaneas. Est enim vox late significationis, hoc autem loco intelligenda κατὰ Κάρυαν Σινωπιδ, νωπιδόν, quæ & Ευβοϊκὰ vocantur, & sunt Κασάνια, quemadmodum ait Mnesireus Atheniensis ἐν τῷ, κατὰ ἐδέσων. Item paullo post coctarum fit mentio.

A Denique Pollux in primo respiciens ad hunc locum: Κάρυα, inquit, τὰ ἐκ ἐχθρῶν δειφύλω. εἴη δὲ αὐτῶν τὰ λεπτοκάρυα, ἢ μὲν τὰ κασαῖα ὀνομαζόμενα. φησὶ γὰρ κατὰ αὐτῶν Ξενοφῶν. πύδας σσειτυμένους κάρυους ἐφθόισ. Quibus in verbis obiter nota codicum Pollucis mendam in voce δειφύλω, quam in δειφύλω commutauit, qua fissura significatur. Idem enim valet, quod χίσμα, interstitium vel fissura. Hoc addere libuit, quum etiam Romulus eam aliter interpretatur.

B * Addendum & hoc, post alteram lineam non τῆτω καὶ πλείω σίτω ἐχθρῶν legendum, sed τῶντις καὶ πλείω ὡς σίτω ἐχθρῶν ἐφθόισ: vt ad τῆτις subaudiatur κάρυοις. Vitij origo in hoc ex abbreviatura, in πλείω σίτω amissum ὡς, propter similitudinem cum vltimis & primis litteris in horum vtroque. Nimirum ait, eos castaneis coctis cū pane, vel panis loco, vt plurimum vesci solitos. Si quis marginis lectionem recipiendam putat, ἐφθόισ καὶ ἀρπῆς οἰκιδέντες, intelligemus ex elixis castaneis panes ab eis fuisse tostos. Videtur hoc tamen potius esse scholiolum quoddam, quo σίτω vox, alioqui panem Xenophonti significans in multis locis, per ἀρπῆς declaretur, vna cum vsus modo, qui expressus est in οἰκιδέντες.

354, D. μετ' ἄλλων ἰόντες rectius scribitur μετ' ἄλλων ὄντες: sicut bis paullo ante dixit, ἐν τῷ χλωῶντες, & μόνον τῷ ὄντες. Neque me quidquam, quod Romuli codex ἰόντες habuerit, mouet.

357, A. Sequor in conuersione lectionem marginis. Nam quod in ipso textu legitur, φίλον ποιέσθαι Κορύλαι, καὶ τὸν Παφλαγῶνα, haud dubie corruptum est. Articulus enim heic profecto Atticorum more positus est, & certum quemdam indicat. Nullius autem, præter Corylam, facta est antehac mentio, ad quem referri possit. Itaque vel marginis est seruanda lectio, & existimandum Κορύλαι irrepsisse in contextum, quum esset scholion, quo significaretur, per τὸν παφλαγῶνα intelligi Corylam, sicut & paullo post in altera Hecatonymy oratione: vel legendum, Κορύλαι τῶν Παφλαγῶνας, vt supra. Sed commodior est marginis lectio, * quam & illa, eadem hac pag. littera E. ὡς τ' παφλαγῶνα φίλον ποιέσθαι, confirmant.

359, A. Legitur & in Henrici, & in Florentina, & aliis editionibus, οἱ μὲν αὐτῶν εἰ ἠρρωταται πορείαν, λὺ ὑμῖς συμβουλεύετε. Ego vero quum inuenerim etiam libros sententiam meam comprobantes, non dubito particulam εἰ, tamquam superuacaneam tollere. Quod enim Stephanus idem verti debere

F hanc in οἰδὲ vel ὄντι putat, apud me parum auctoritatis meretur.

* 360, A. In his verbis, ὅτι εἰ μὴ ἀπολοῦσι τῇ στρατῶν μῶν, ὡς ἐχθρῶν τὰ ὀπτιπῆδα ἀκπλέοντας, ὅτι κινδυνεύουσιν μῶναι τῶν αὐτῶν δυνάμεις, nemo non videt abundare vel primo, vel altero loco particulam ὅτι, bis positam. Ego priori expungendam crediderim. nisi quis ἀπικισμὸν aliquem in his edoceat.

Ibidem, B. πλοῖα ἡμῶν πάρεσι lego, vel extrita particula δὲ, vel in δὴ mutata. Nec id dissimile, quod paullo post H. Stephanus norat, omittendam particulam γὰρ, in ὁμοδ μὲ γὰρ ὄντες. Atque adeo sæpe vsuuenit, vt hæ voces abundant. Stephanus editione posteriori adscripsit πλοῖα γ' ἡμῶν, quod cur probari non debeat, intelligit ipse.

367, B. Legitur in editis, τῶν γαυλικῶν χερμῶν τὸ γαυλικὸν μῆνα. Quænam sit heic Gaultica pecunia, (sic enim

1056
nim an
tum, i
quemq
pinor,
ne adp
pter Ka
sentent
fauilica
lus vel
reper
glossari
ponit,
J. C. cla
lic) mu
vt folet
Joco lib
ipsum e
ma illa
carum
Ku we
Sido
sed etia
pinor, a
vixia p
quæ in
ad locu
pertinet
licas pe
Prater
sex libr
De quib
modo &
nophon
sychius
dixerat
pecunia
enim est
Ibide
posui, q
ex me q
tam illu
ἀρχοπι
bus pate
ἀρχοπι
αρχοπι
alibi, tū
editione
post ἀρχ
quanto
neto ite
gendum
est, Soph
mirum
navigi
Hanc eg
plius ap
mitti fac
vltima p
trinfecu
A D
Pag.
legit

nim ante me scriptura hoc reperitur, & reddi-
 tum, in conuersione Amasiana) vix puto facile
 quemquam indicaturum. Nam absurdum est, o-
 pinor, dicere; nomen hoc factum ab insula γαυ-
 λος adpellatione, quam Stephanus Byzantius pro-
 pter Karthaginem sitam esse tradit. Ego vt meam
 sententiam pace aliorum aperiam, existimo pro
 γαυλικῶν legendum γαυλικῶν χημῶν. Est autem gau-
 lus vel Festo auctore, qui vocem hanc in Plauto
 repererat, nauigij rotundioris genus, vel etiam
 glossario veteri, quod tamen εἶδος πλοῦν tantum ex-
 ponit, & cupam. Cyrillianum Basilij Amerbachij
 I. C. clarissimi declarat γαυλῶν, (sic enim scribitur il-
 lic) ποιμενικῶν ἀγρίων: & latine, hoc signum credi,
 vt solet, ad Virgilij *Signum lactis* respiciens; quo
 loco libri nostri, *Signum lactis*, habent. Et hoc illud
 ipsum est, quod cupa in altero dicitur; de quo for-
 ma illa rotundior intelligitur. Patet idem signifi-
 catum non solum e Callimachi versu,

Κυπρῶθεν Σιδωνίος μακατήρα γαυλῶν,
Sidonius me e Cypro gaulus in hac loca vexit:

sed etiam de verbis Helychij, qui respiciens, vt o-
 pinor, ad γαυλῶν Σιδωνίου Callimachi; γαυλῶν, ait, τὰ φοι-
 νικικά πλοῖα καλοῦνται. Sic enim lego, mutata voce
 φοίνικα in φοινικικά. Idem Helychius addit hoc, quod
 ad locum hunc nostrum emendandum proprie
 pertinet, dici γαυλικὰ χημῆματα, τὰ ἀπὸ τῶν πλοίων, gau-
 λicas pecunias esse, quæ de nauigijs redigantur.
 Præterea vsus est & Homerus gauli voce, Vly-
 σεα libro ι x.

γαυλοὶ πικραίδες πικρὰ
Gaulique & cumba

De quibus iam nemini obscurū arbitror esse, quo-
 modo & emendandus, & intelligendus heic sit Xe-
 nophon; cuius verba, ceu dictum, tantum nō He-
 lychius interpretari videtur. Nimirum & antea
 dixerat, nauiculas fuisse captas, & ex iis coactas
 pecunias; de quibus aliquid subtrahitū fuerat. hoc
 enim est χημῶν illud μείωμα.

Ibidem, B. ad verbum ἀρεθεῖς notas punctorum
 posui, quæ significarent, aliquid deesse. Iam si quis
 ex me quæret, quidnam illud esse arbitret; remit-
 tam illum ad ea verba, quæ paullo ante habuimus,
 ἀρχόντας ἀρεθμένων ὑμῶν ἐστὶν ἐμποδῶν εἶμι; De qui-
 bus patere arbitror, hoc etiam loco sic legendum,
 ἀρχόντων ἀρεθεῖς. Ne dicam, id dicendi genus, ἀρχόντων
 ἀρεθῶν, etiam apud Xenophontem reperiri, quum
 alibi, τῷ κύρῳ παιδείας libro primo. * Et hæc quidem
 editione priori a me hoc loco notata. Nunc autem
 post ἀρεθεῖς aliquid deesse, nec tam procul, sed ali-
 quanto propius ab his verbis, Σοφάνετος δὲ, ὅτι ἀρεθεῖς
 κατημέλι, latere causam multæ, Sophane-
 neto irrogatæ, animaduerrere videor: adeoque le-
 gendum, Σοφάνετος δὲ, ὅτι ἀρεθεῖς εἰς τὸ δὲ κατημέλι, hoc
 est, *Sophanetus multatus est, quod lectus ad hoc, ni-*
mirum εἰς φυλακῶν τῶν γαυλικῶν χημῶν, ad pecunia de
nauigijs redactæ custodiam, id muneris spreuisset.
 Hanc ego lectionem veram puto, loci quidem i-
 psius aptissimam sententiæ. Nec dubium est, εἰς ἀ-
 mitti facile potuisse, propter similitudinem cum
 vltima præcedentis ἀρεθεῖς: vt τὸ δὲ dumtaxat ex-
 trinsecus adsumendum sit.

AD LIBRUM VI DE CY-
 RI EXPÉDITIONE.

Pag. 371, C. Lego, ὅτι δὲ τῷ πρώτῳ ὅππῳ (ante hæc
 legimus ἐμπύοντες) οἱ Μάδανεῖς, καὶ ἄλλοι Ἰνέες τῶν

A Ἀρκάδων ἀσάντες, ἐξοπλισμένοι οἰς ἠδυνάσας καὶ κλισίας
 Nam illud ἐμπύοντες habere locum nequit. Post ἀρ-
 κάδων quæ in aliis est distinctio, tollenda; & post
 vocem proximā ἀσάντες collocanda. Sic is sensus
 efficitur, qui rectus est, & in versione mea ex-
 pressus.

373, A. Non ἀσάντες heic legendum, quod aliē-
 num a præcedentibus & sequētib; sed ὁ πόρῳ μάν-
 τις πρὸς πέμπων αὐτὸν ἐλεγε, ὅτι μέγας οἰωνὸς εἶναι: quod va-
 res aiebat, esse magnum augurium.

B 374, A. Non dubito, particulam negantem o-
 mīsam hoc esse loco, γαυλῶν εἶναι, εἰ ἕτως ἔχῃ, ὡς ὀργουῶ-
 ται Λακεδαιμόνιοι. Eam si suo loco reponas, constab-
 it sensus verborū perpulchre, ὡς ἐν ὀργουῶται Λα-
 κεδαιμόνιοι. Si soli Lacedæmonij habere imperium
 debent, ridiculum sit, non tunc etiam ipsos irasci,
 quum nonnullis, vt vna prandeant, conuenientib;
 magisterium conuiuij Lacedæmonio non de-
 fertur.

375, C. pro ἀμφοῖν γὰρ τῶν, potius τῶν τε.

C 377, D. In his, ἡ γῆ σαυδρος ἐσώθη, καὶ ἄλλοι δὲ λοχα-
 γοὶ σωθήσονται, scribendum οἱ ἄλλοι δὲ λοχαγοὶ. recte. pro οἱ
 nimirum irrepsit καὶ alienum.

* Ibidem, E. Notas his, ἕτε πρὸς τὴν εἶχον,
 ἕτε ἰσπία, inserui; quibus indicarem, aliquid deesse.
 Nam plenius ita legitur in libris quibusdam, ἕτε
 πρὸς τὴν εἶχον, ἕτε ἀκονίσταν, ἕτε ἰσπία. Et arbitror ἀκονί-
 σταν ab Amasæo intelligi, quum feretarium dicit,
 quamquam alibi sic γυμνήται reddat. Idem tamen
 ἕτε ἰσπία, quod sequitur, omisit.

D 379, B. Pro καὶ τὰ μακρὰ, lego καὶ τὰ ἀκρα. Nam
 paullo ante Xenophon nonnullos expeditos, quos
 heic πλεῖστεις vocat, εἰς τὰ ἀκρα dimittit. Ne dicam,
 intelligere homines doctos, qualis illa sit Romuli
 versio, qui hæc verba, ὅτι πλεῖστοι οἱ πλεῖστα καὶ τὰ
 μακρὰ, reddidit: *Eos sequentes peltati in longum di-*
rectis ordinibus.

* 382, D. Qui diligenter hæc inspicit, ὡς γὰρ ἐστὶ
 (cum interiectis) ἡ καὶ Ἰνέος, ὅτι Κλέανδρος μελέτησεν,
 facile πλεονασμὸν illius ὅτι deprehendit. Sed animadu-
 uertit & in aliis locis ita Xenophontem loqui. vt in
 πόροις, 930, A. ὡς εἰ μάλιστ' αἰ πᾶσαι αἱ ἀρεστοὶ δὲ πόλιες
 ἀρεστέοναι, ὅτι εἰρήνην δει (τ). Et alius locus infra nota-
 tus ad pag. 489, B. Item ad pag. 601, D. Ita fuerit
 fortassis hic quidam ἀσπικισμός, nec delendum ὅτι,
 vel in articulum ὁ mutandum; quod H. Stephanus
 sine dubio faciendum putauit, me tamen ambi-
 gente.

383, A. Post καβαλῶντες notam punctorum po-
 sui, qua significare volui, vocabulum heic aliquod
 perisse. Nonnulla tamen vidi exemplaria, in qui-
 bus perscriptum esset, καβαλῶντες τὰ σκεύη, *relictis*
sarcinis. Quæ sane vox ideo quoque mihi videretur
 rursus velut in possessionem mittenda, vnde deie-
 cta fuit; quod hac ipsa pagina Xenophon eadem
 vsus sit. Nā vt heic ait, καβαλῶντες τὰ σκεύη: ita istic,
 ἀναλαβόντες τὰ σκεύη, repetit. * Probat hæc H. Ste-
 phanus, sed quia semper aliquid est, quod acutius
 aliis ipse perspicit; animaduerrendum ait, hoc po-
 steriore loco scriptum quidem ἀναλαβόντες τὰ σκεύη,
 sed præfixum tamen etiam τὰ ὅπλα: innuere, credo,
 verbis hisce volens, perinde vt posterius hæc con-
 iuncta sint, ita superius etiam scribendum καβαλῶ-
 ντες τὰ ὅπλα καὶ τὰ σκεύη, *relictis in loco munio & ar-*
mis, & sarcinis. At quo pergendum erat, armis &
 sarcinis relictis: *ad pugnam instructi progrediemur,*
inquit Xenophon. Heic aulicus iste regius ab aulicis

G

γαυλῶν
 insula.

γαυλικῶν
 χημῶν
 γαυλῶν.

Signum la-
 ctis apud
 Virgilium,
 pro cupa.

Gaulique
 cumba.

ceteris, qui plerumque non omnino rei militaris rudes sunt, exploderetur; quum armis in tuto relictis, militem aduersus hostes inermem velit educere.

Ibidem, D. Locus hic, οἱ μέχρι περικοντα εἰπὼν παύης, ita legitur in H. Stephani editione. Ceteri codices omnes habent περικοντα, quibuscum consentit etiam Romuli versio. Atq; hoc equidem praeulerim. Quippe milites omnes Xenophontem sequutos intelligit, exceptis emeritis. Nec vacationem a militia impetrari a trigesimo anno, sed potius a quinquagesimo, constat. * Stephanus heic se per Aldinam scripturam excusat editione secunda, cuius ignorationem in Germania, magnam sibi hoc etiam loco iniuriam facere queritur. At ego illam non ignorabam, sed in lectione vitiosa Stephani editionem, ceu posteriorem, illa priore silentio praeterita, citandam arbitrabar; quod in ea vitium Aldinae tolli debuerat, aut tam necessaria saltim lectionis varietas ab illo notari, qui glossas alioqui pro verbis contextus, & plurima non necessaria passim chartis illeuisset.

386, D. Si hoc modo legas, καὶ ἄμα ὑφ' ἡμῶν φάλαγξ, ὅτις πλεῖστα ἐκατέρωθεν ποιησάμενοι, ἐπορεύοντο. videri potest aliquid deesse. Nequeunt enim haec recte coniungi, ὑφ' ἡμῶν, & ποιησάμενοι. Non ignoro tamen, quomodo possint haec etiam sine defectu, & nulla mutatione facta, retineri.

* 389, B. Haec verba, ὡς ἀπιστώτως Λακεδαιμονίους, prius ita verti, vt lectionem hanc sequeretur, ὡς ἀπιστώτως Λακεδαιμονίων, quum dicere, Quasi qui a Lacedaemonis defecerimus. Ea lectio non incommoda videtur, & vt ἀπιστώτως non admodum est illi alteri ἀπιστώντως dissimile; sic etiam Λακεδαιμονίων facile transire potuit in Λακεδαιμονίους, ob confusio- nem horum ex abbreviaturis vilitatissimam. Verbis quidem haec Cleandri confirmatur, quae deinceps, p. 392, A. leguntur huiusmodi: ὡς τὸ σπᾶνιμα ἀπιστώτε ἀπὸ Λακεδαιμονίων, quod exercitus ad defectio- nem a Lacedaemonis per vos impellatur. Sed nihil est caussa, cur hanc alteri praefereamus; si dumtaxat ἀπιστώτως scribamus loco illius ἀπιστώντως vitia- ti, quemadmodum superius in notis ad pag. 6, B. faciendum ostendimus.

390, C. 391, A. Heic sequi nos lectionem marginis necesse est, vt legamus non ὡς ἀπίστες, sed ὡς κλέ- αιδες. Nam secundo loco non οἷος dicendum erat, si plures adpellasset, sed οἷος. Monere de hoc lectorem propterea volui, quod hoc loco etiā Romulus sit alucinatus, qui verbum οἷος pro persona tertia cepit, hoc est, pro οἷος. Verit enim; *Et si Cleander me iniuriam intulisse putat.* Recta vero lectionis haec sententia est: *Et si, Cleander, abductum me fuisse putas, velut aliquid iniuste perpetrantiem.* Et posteriori quidem loco H. Stephanus editione altera hoc in contextum admisit.

* 391, A. pro verbis his, δίκαια πάθην αὐτῶν, scripsisse Xenophontem non dubito, δὲν βίαα πάθην αὐτῶν, quorum interpretatio siue scholion est illud in margine, βίαν χεῖλαι πάθην αὐτῶν. Non enim hanc diuersam esse iudico lectionem, sed glossam verae lectionis. Ortus error ex abbreviatura in verbo δὲν, & similitudine litterarum β cū x. initio vocis βίαα. Nam β Graeci libri manu scripti sic habet pictum, ac si tale u Latinum esset, vnde non pauci manasse reperiuntur errores in manu exaratis. Et in notis ad Dionem Cassium nostris idem alicubi adtigimus.

AD LIBRVM VII DE CY- RI EXPEDITIONE.

P Ag. 395, D. pro ὅτι τὸ κέρας ἐκάτεροι ὄρεθρα μὴ κέσται, scribe κέρας ἐκάτερον. Sic & Romulus red- didit.

398, A. pro εἰς κέρας ἦν ὄρεθρῶν ὄρεθρῶντες, scribo ὄρεθρῶντες. Nam ὄρεθρῶν εἰς ἀγροῦν, εἰς κέρας, re- ctum est; non ὄρεθρῶν εἰς ἀγροῦν. quippe ὄρεθρῶν κέρας dicunt, vt Demosthenes ὄρεθρῶν πῆς λο- γισαίς.

* 401, B. Vides heic scriptum Σηλυβρίαν. Ego quum istic essem, nec a Turcis, nec ab ipsis Graecis aliter hoc opidum nominari audiui, quam Σηλυ- βρίαν, Silyurian, non Selybrian, ininus Selym- brian: quod sane quum corruptum esse iudicem, marginibus alteram illam scripturam adnotavi.

Ibidem, E. pro ὄρεθρῶν Μηδοῦ, legitur etiam παρὰ Ἀμαδοῦ in libris ἐκκλησιῶν.

421, C. H. Stephanus sequutus editionem Flo- rentinam, hunc locum ita legit: οὐκοῦν τῶν μὲν ὄρεθρῶν τὸ πεινυεῖται σε καὶ τὴ βασιλείαν τοῖς κατεργασμένοιαν τῶν ἡμῶν χεῖμα. ἵππο ὅδ' ἀπιστώσεται. atque haec verba sic interpretatur, emendata versione Romuli: *Primum itaque fides a te his ipsis etiam quibus regnum parasti, pecunias venditur.* At Seuthes regnum pa- ternum pecuniis redemisse dici nequit. Et quae fuerint illae pecuniae, quibus regnum parauerit? nonne Xenophon paulo ante Seuthen ait in ma- gna pecunia inopia tantum ea re parasse regnum, & militum animos excitasse, quod verax fore cre- deretur? Ego quod pace Stephani dixerim, existimo propius ad Xenophontis mentem Romulum accessisse, si solam interrogationis notam tollas, quam Romulus habet. Nam vt explicem, quid sentiam; legendum aliter arbitror, quam in Flo- rentina, & ipsius editione legatur, nimirum hoc modo: οὐκοῦν τῶν μὲν ὄρεθρῶν, τὸ πεινυεῖται σε, τὸ καὶ τῶν βασιλείαν τοῖς κατεργασμένοιαν, ὅστων ἦν χεῖμα. ἵππο ὅδ' ἀπιστώσεται, quorum hic sensus est: *Ergo primum ho-*

minis fide digni existimatio, quae quidem etiam re- gnum tibi adquisiuit, abs te hac pecunia (quam sci- licet militibus debitam tibi seruas) venditur. Vi- des optime cum superioribus haec cohaerere. Ne- gabat Xenophon, Seuthen initio quidquam mi- litibus numerasse, ac nihilominus illos se ipsi ad- iunxisse dicebat. Cur illud? quia fore creditum ef- fet, vt quae promississet, re ipsa praestaret. Hanc igitur existimationem hominum de ipso primum ait amissurum, si pecuniam militi promissam reti- neat. H. Stephanus editione secunda probat.

* Ibidem, D. Quid sit ἐπὶ κῶσι, notum est velex hoc, quod paulo ante dicitur p. 413, E. ἐν ἐπὶ κῶσι εἰ- σήκη, stabat in loco, de quo audire omnia posset. Qua- propter heic equidē ἐπὶ κῶσι scripsisse Xenophon- tem arbitror. Nam huic respondet, τὸ ἵππο σὺν ὄρεθρῶν, quod sequitur.

* 423, C. pro κακόνοιαν πνα οὐδὲν τις με πρὸς σε, scri- bendū κακόνοιαν πνα οὐδὲν τις με πρὸς σε. His exaratis, vidi animaduersum hoc etiam ab H. Stephano se- cunda editione.

* 425, D. Bis heic irrepsit in locum indebitum, nomen Λυδίας; priori commutandum cum voce Ἀσίας, quum mare minoris Asiae Xenophon intel- ligat, adluens expressa heic loca, Helleponto vi- cina, remota longe a Lydia: secundum, versu ab hoc tertio, in vocabulum Μυδίας mutandum. Nam Lydia

1060
Lydia
cinum
* 42
tius le
vt scrib
non am
chius,
impedi
A
Titulus
liber
P
elle qu
eas
tur eis
relicta
Nihil e
Thucy
cuiusm
phon si
rum T
ad x
pertine
tuit, du
litteris
in adpe
spici po
tur, a c
dentia,
ti, Thuc
plit: qu
reddere
atum re
aufus.
rupta n
tis exer
dixeru
carente
eadem
Prin
tionis h
cipere
Ergo p
repetit
lia mar
quo ru
tisse La
nimiru
ducibus
datum
gnam i
quitur
nem vi
bus Do
darum
cum x
Prælio
si recte
xxx n
opport
tio pug
lio Min
nis ere
Syracu
urere m

Lydia non est opidum Pergamus, sed Myſia, vicinum Troadi.

* 427, B. pro τ δὸν ἠσπείλο ὁ Ξενοφῶν, admitto potius lectionem marginis ἠσπείλο, sed emendatam: ut scribatur, τ δὸν οὐκ ἠσπείλο ὁ Ξενοφῶν, Deum illum non amplius culpabat. Et intelligitur Iupiter Mili-chius, de quo dixerat hariolus paullo ante, quod impedimento Xenophonti esset.

AD PRIMVM HISTORIA- RVM GRÆCARVM.

Titulus ἠσπείλων.

An παρὰ τὸ πρῶτον dici hæc debeant.

Chytraus.

Quadam in chronologi- ca confirmata & correctâ.

Thucydis & Xenophontis coherentiâ.

Ag. 428, A. Initio monendus lector, titulum librorum sequentium vere Xenophontem esse qui nonnullis in libris reperitur, ἐλλωικῶν ἐπιβληθῆναι βιβλίων τῶν τῶν. Nam a quibusdam inepte datur eis inscriptio τῶν τῶν quasi a Thucydide relicta Xenophon libris hisce complecti voluerit. Nihil enim in his reperitur, quod ad historiam Thucydidis pertinens, & a Thucydide neglectum, cuiusmodi scimus dici & esse τῶν τῶν, Xenophon suppleuerit: sed nouam scribit historiam rerum Thucydidis ætatem subsequutarum, & vsq; ad xlvii annos a fine historia Thucydidæ pertinentium. Has res Thucydides videre non potuit, dudum ante mortuus: Xenophon & vidit, & litteris prodidit, ut e chronologia Xenophontea, in adpendice tomi secundi exhibita, liquido perspicui potest. In ea vero quum nonnulla reperiantur, a communi chronologorum opinione dissidentia, præsertim Dauidis Chytræi, qui Herodoti, Thucydidis, Xenophontis, chronologias scripsit: quorumdam tibi nostrorum rationem heic reddere lubet, optime lector, ne quid a me factum temere putes, qui a plerisque dissentire sum ausus. Simul a proposito nostro emendandi corrupta non discedemus. Nimirum hi Xenophontis exemplaria vitiosa non prius corrigenda sibi duxerunt, sed numeros in eis positos, ut mendis carentes, sequi simpliciter maluerunt. Eos igitur eadem opera tibi repurgatos dabimus.

Primum id obseruandum, quod margini editionis huius, initio primi ἐλλωικῶν adscriptum: incipere Xenophontem, ubi Thucydides desierit. Ergo pugna Mindari, a Thucydide descripta, non repetitur a Xenophote; sed post illam noua prælia maritima describuntur. Horum primum est, quo rursus Hegesandridæ ductu victores extitisse Lacedæmonios, expresse recitat Xenophon; nimirum post victum a Thrasylulo & Thrasyllo ducibus Atticis inter Abydum. Sextumque Mindarum, paucis diebus inter priorem & hanc pugnam interiectis, ut ipsemet loquitur. Deinde sequitur altera Mindari pugna, cepta per occasionem victi tunc in Helleſponto cum xlii nauibus Dorici: qua quidem Athenienses denuo Mindarum, & Pharnabazum auxiliariūm, Alcibiade cum xviii nauibus superueniente, vicerunt. Prælio priori perire Lacedæmoniis xxi naues, si recte memini, & abfuit Alcibiades: hoc capte xxx naues, Alcibiade præſente, cuius aduentus opportune victoriam Atheniesium adiuuit. Tertio pugnatum a Mindaro ad Cyzicum, eoq; prælio Mindarus fuit cæsus, & lx naues Lacedæmoniis ereptæ, tota classis eorum scilicet, exceptis Syraculanis nauibus, quas ipsimet Syracusani exurere maluerunt, quam permittere, ut in hostis

potestatem venirent. Hæc ad annum belli Peloponesiaci xxi pertinent, quo gesta pleraq; Thucydides recitat, Xenophonti cetera debemus. Ex hoc etiam constat, isto xxi belli anno fuisse functum ephori officio Spartæ Alexippidam, ceu videre de Chronologia mea licet; cuius rationes, ob ephorum successiōnem continuam, quorum magistratus annotinus erat, absque dubio firmæ sunt.

Sequitur annus belli xxi, ephoratu Misgo- laida notabilis. Hoc ἀναρχίας fuisse apud Lacedæmonios, & anno fortassis etiam sequenti, mirum videri non debet; quum classe deleta, non esset cur nauarchum, Mindaro extincto successorē mitterent. Interim ope Pharnabazi ad Antandrum noua classis exstructa. Fortasse tamen aliquis putet, Pasippidam statim Mindaro successisse; licet id Xenophon aperte non prodar. Vere tamen nauarchus esse non potuit, quum is etiam magistratus anno finiretur.

Annus belli xxi Ephorum habuit Isiam, Annus belli xxi ephorum Spartæ habuit Aracum, classis vero Laconicæ præfectum reabse Pasippidam, cuius Xenophon expresse iam mentionem facit, quod classem a sociis collegit, eiq; præfuerit; & exilio multatum narrat ob Thasi- rum seditionem; cuius vna cum Tissapherne au- ctor fuisse credebatur.

Annus xxv clare Xenophon, ac bis quidem, ephorum fuisse tradit Euarchippum, & in eum- dem annum incidisse refert olympiadem xciii, quod notandum propter olympiadem xciii, quam suo repetituri loco sumus. Apud classem vero Laconicam fuisse dicit Cratesippidam nauarchum, quem disertis verbis Pasippidæ succes- sorem nominat. Sed postea, quo loco concluditur hic annus, (pag. 43, B.) fuisse belli Peloponesiaci vigesimus & secundus legitur. Heic repō- nendum aio numerum veriorē, anni scilicet xxv.

Anno xxvi erat ephorus Pantacles, at Laco- nicæ classis præfectus Lyfander. Mutandus igitur pag. 442, E. m. numerus anni xxi necessario, in xxvi.

Anno xxvii belli huius, ephori munus gessit Pityas, nauarchus fuit Callicratidas. Ergo pag. 454, B. m. positus numerus xxv, vitiose scriptus est, & cum xxvii commutari debet.

Anno xxviii fuit ephorus Archytas, classis autem præfectus Aracus, & eius loco Lyfander, cum legati potestate, ceu pronauarchus.

Restant sex ad belli finem menses, qui ad xxi annum pertinent, quo ephoratum gessit Eudicus; ut Xenophon scripsit, initium belli fuisse, quum ephorus esset Aneſias; finem, quum Eudicus. Idem ait, hoc anno fuisse xciii olympiadem, quæ ipsa quoque computatio recta est, & cum rationibus hisce nostris conuenit. Ita iam plana sunt omnia, sublatis vitiosis numerorum scripturis; quæ chronologis nostris, ut dixi, non mediocriter alucinandi occasionem præbuerunt.

A Chytræo quidem tradita biennij fere spatio nonnumquam a veris temporibus aberrant.

* 428, B. pro ὡς λέγουσι τὸ Πόινδρον, scribendum arbitror, ὡς λέγουσι. Leue quidem hoc videretur, sed non omnino negligendum. Sic infra, pag. 441, D. ἀρχὴν τῶν ἑκατὸς ἑξήκοντα. Utrobique rectum ex- VVu

Annus xxi belli Peloponesiaci.

Cur Chronologia hæc certior alius.

Annus xxii ἀναρχίας.

Annus xxiii. Annus xxiiii. Pasippidæ classis præfectus.

Annus xxv.

Cratesippidæ nauarchus.

Numeri vitiosi corriguntur.

Annus xxvi. Lyfander nauarchus.

Annus xxvii. Callicratidas nauarchus.

Annus xxviii. Lyfander pronauarchus.

Annus xxix.

Olympiade 94.

pressi sensum, de quo non cogitans quidam, ce-
 teroqui Græca peritissimus, atque illi adeo genti
 adfinis, suspectum hoc verbum habuit, & pro eo
 reponendum *ἠπείρ* censuit, nulla quidem id ratio-
 ne. Nam *αἰόρ* verbum nauticum est, quo signifi-
 catur euasto de locis artioribus, in spatiosius &
 liberum pelagus. Italici nauar alargarfi dicunt, &
 andar a largo. Ipsemet in his nauigau locis, qui-
 bus hæc contigisse scribit Xenophon. Extra Hel-
 lespōtum, quo is angustissimus est, infra geminas
 arces, quæ fretum illud tuentur, & Dardanelli a
 nostris vocantur, Dardan-ili, a Turcis, (olim qui-
 dem arx Europæa Sestus erat, Asiatica vero Aby-
 dus, nunc Turcis Aydos, vt historia Musulma-
 nae libro 1111 ostendimus) apertum se mare sta-
 tim offert, in cuius litore lauo prodeuntibus e di-
 cto freto Hellepōtico spectatur Phrygiæ Troias,
 & Ida mons, cum campis, vbi Troia fuit, secundum
 poëtam. Heic Rhæteum promontorium Troia-
 dis, & Sigeum, monumentis Achillis, & Atiacis
 nobile, quod nauar nostri Capo Ienitzari nomi-
 nabant, ceu promontorium Ienizarorum. Hoc
 loco Dorieus, inquit heic Xenophon, *ὡς ὡς τὸ
 ποίτην ἰσχυρῶς, quum circa Rhæteum in mare lar-
 gium prodisset*, naues ad terram subducebat. Nec
 Rhæteum a Sigeo procul abesse, de libro x 111
 Diodori Siculi patet, vbi narrans eadem, *ἢ δὴ τὸ
 Δω-
 εῖως*, inquit, *ἐν τῷ ὄρει τῷ Σίγειον τὸ Τρωάδος, quum esset
 Dorieus propter Sigeum Troadis*. Vt autem locor-
 um interualla, secundum hodiernas adpellatio-
 nes, lector cognoscat; hæc addere lubet. Ab arce
 Dardanellorum Asiatica, quondam Abydo, in A-
 siatico litore, quod nauigantibus e freto ad lauam
 esse diximus, abest Chifime milliario Græco vno.
 Illi loco Simois fluius nomen dedisse videtur, cuius
 heic ostiū. A Chifime Pefkiam milliaria Græca
 sunt octo. Pefkia distat a Capo Ienitzari, hoc
 est a Sigeo, milliariibus quatuor. Vnde colligi vi-
 detur, Pefkiam esse Rhæteum. A Capo Ienitzari
 ad Tenedum milliaria sunt x 11. A Tenedo ad
 Troiæ ruinas, milliaria x. A Troiæ ruinis ad Capo
 Santa Maria, quod Iarganum Asiæ promōtorium
 est, e regione insula Lesbi, nunc Mitellini, millia-
 ria x 1.

* 431, D. Mutilatus esse videtur hic locus, si deo-
 μέων retineri debeat: *ἔδενός δὲ ἔδεν ἐπαλωμένον, δεο-
 μέων, ἔμηναν*. Ita quidem hæc dici videtur, ac si scri-
 psisset Xenophon, *ἔδενός δὲ ἔδεν ἐπαλωμένον, καὶ παλ-
 τῶν δεομένων, quum nihil in eos culpa quisquam con-
 ferret, Et omnes rogarent*. Sed Pyrcamerus aliam
 scripturam suis in libris reperit, in qua pro *δεομένων*,
 exaratum *ἦν λεγομένων* esset, hoc modo: *ἔδενός δὲ ἔ-
 δεν ἐπαλωμένον ἢ λεγομένων*. vertit enim, *quum omnes
 his, quæ dicebantur, adfentirentur*: paullo rectius
 sic interpretatur, *quum nemo quidquam eorum,
 quæ dicebantur, culparet*. Ego prius istud *δεομένων*
 sequutus sum, sed non absque supplemento illius,
 quod deest; tamen si lectionem alterā non incom-
 modam iudicem, adeoque probabilem.

433, A. In his, *Σελινουῶντα ὁ Ἰμέρον*, retinui lectio-
 nem vsitatam. In epitome vero Stephani Byzan-
 tij, quæ ciuitatum nomenclatorem continet, scri-
 bitur *Χείμωρα*, & ab Himera, tamquam opido di-
 uerso, distinguitur. Citat etiā hunc ipsum locum.
Ξενοφῶν, inquit, *ἐκ Μελικῶν ποταμῶν*. * *Στρατιῶντες ὅτι Σι-
 κελίαν δὲ καὶ μωραῖσι στρατῶσι, αἰρῶσιν ἐν περὶ μισὶ δύο πόλεις
 ἐκ Μελικῶν, Σελινουῶντα καὶ Χείμωρα*.

Stephani Byzantij nomenclator urbium. Himera e Chime ra Sicilie. * στρατιῶντες.

A 434, C. Hæc verba, *ἐν τῷ δευτέρῳ* (scilicet *ἐκ τῶν Σησοῦ,*
ab opido Sesto) ἢ *στρατῶν διέλη ἐς Λάμψακον*, Pyrcame-
 rus aliter scripta legisse videtur, nimirum ἢ *στρατῶν
 κατὰ τὴν ἐς Λάμψακον*. *Ab opido Sesto descendit Lampsa-
 cum exercitus*. Verum hoc & cum fide librorum
 omnium, & cum ratione pugnat. * Non enim Se-
 sto Lampfacum descenditur, sed ascenditur ad
 † x x v 11 milliaria Græca circiter; & ita quidem
 ascenditur, vt Hellepōtum traici necesse sit:
 quippe quum Lampfacus in Abydeno, id est, A-
 siatico litore sita sit, supra Sestum tamen, e regio-
 ne Calliopoleos, vt e Musulmanæ nostræ libro
 x 111 videre est, quo loco Lampfacū a Turcis iam
 Lepseke dici ostendimus; quod ideo præterite si-
 lentio nolui, quoniam Franciscus Billerbeckius,
 in epistola de itinere suo ad Chytræum, nomen a-
 liud prodidit. Hoc autem Lepseke, Græcis Lap-
 sako, non nimis alienum est a veteri adpellatione;
 quum præfiscis etiam in libris *λάμψακος* scriptum inue-
 nisse meminerim.

C 437, A. Persuadere mihi non possum, hanc le-
 ctionem incorruptam esse, καὶ αὖ ἐν Ἡμοσφιδίδας εἶχεν
ὅτι Θεόλυνος, ὁτιβάνης ὁν Μινδάρον. Quo enim modo
 Hegesandrides simul & *ὁτιβάνης* esse potuit, &
 dux? Nam initio certe primi huius libri narratur,
 eius ductu Athenienses fuisse victos. Quapropter
 vt quid ipse sentiam, breuiter significem: existimo
 legendum, *ὁτιβάνης ἦν Μινδάρον*, hoc est, a Mindaro
 præfectus operis naupegicis. Numquam enim le-
 gere memini, *ὁτιβάνης* cum imperio nauibus præ-
 fuisse. At vero vox altera in ista significatione fa-
 pius a Xenophonte posita est, sicut & *ὁτιβάνης*
 quum alibi, tum initio *παρθεῖας* significat præfisse.
 Notissimi quoque sunt *ἐργασίης*, & *ἐργασίται*.

* 439, A, pro his, *λέγοντες ὅτι οἱ μὲν, ὡς κεραιπὸς εἶναι
 πολιτῶν*, dico scribendum, *λέγοντες οἱ μὲν, ὅτι εἰς κεραιπὸς
 εἶναι ἦν πολιτῶν*. quæ quidem scriptura recta est.

Ibidem, C. Nequit hæc recipi lectio, quam H.
 Stephani, Florentina, ceteræ editiones sequun-
 tur, *ἐν ἔφασαν ἦν οἰάν τῶν ἀπὸ τῶν ἐν τῶν κεραιπῶν δεῖσαι πο-
 λειτῶν*. Id quum nonnulli animaduertissent, lege-
 re maluerūt, *τὸς οἰόσαντες αὐτὸς ὄντας*. Verum hoc lon-
 gius a pristina lectionis litteris recedit. Multo igitur
 commodius hoc modo scriberetur, *ἐν ἔφασαν τῶν
 οἰόσαντες αὐτὸς ὄντας, κεραιπῶν δεῖσαι πολεῖται*. Nam ex ἢ fa-
 ctum a rudi librario ἦν, deinde reliquæ voces *οἰάν
 & ὄντων* ad hanc conformata, præferim quum &
 aliæ sequerentur, *κεραιπῶν ἀποκλεισθῆναι*, terminatione
 simili. * Probat quidem H. Stephanus, sed suam
 addit coniecturam de *ἔδεν* voce amissa, qua resti-
 tuta scriberetur, *ἐν ἔφασαν ἦν ἔδεν ὡς οἰάν τῶν ὄν-
 των, &c.* * Quod autē sequitur versu ab hoc quin-
 to, *ὕστερον ἢ δυναδῶσιν*, plane corruptum est, & sic ta-
 men a me redditum, ac si scriptum esset, *ὕστερον ἢ
 δυναδῶσιντας, δυναδῶσιν τὸς βήτας*. quæ scriptura re-
 cta est. Nam ita *δυναδῶσιντας* responderet ei, quod se-
 quitur, *αὐτὸς ἢ μόνος κεραιπῶντας*. Huiusmodi mendæ
 de Græcorum abbreviaturis, quas vocant, oriantur.

* 441, B. Notas punctorum textui Græco in-
 ferui, significantes alicuius verbi defectum in his,
ἀπὸ αὐτὸς ἐπιπύ . . . πύθεις ἔστω Ἀλκιβιάδου. Sic
 autem supplendum, quod deest, arbitror: *ἀπὸ αὐ-
 τὸς ἐπιπύ, παρὲν πύθεις ἔστω Ἀλκιβιάδου*. Nimirum eius-
 dem verbi repetitio causam calligrapho præbuit
 omittendi posterioris. Quod ipsum dicēdi genus
 adinet, *πιπύ πύθεις*, Xenophonteum est, & Atti-
 cum;

* 441, B. Notas punctorum textui Græco in-
 ferui, significantes alicuius verbi defectum in his,
ἀπὸ αὐτὸς ἐπιπύ . . . πύθεις ἔστω Ἀλκιβιάδου. Sic
 autem supplendum, quod deest, arbitror: *ἀπὸ αὐ-
 τὸς ἐπιπύ, παρὲν πύθεις ἔστω Ἀλκιβιάδου*. Nimirum eius-
 dem verbi repetitio causam calligrapho præbuit
 omittendi posterioris. Quod ipsum dicēdi genus
 adinet, *πιπύ πύθεις*, Xenophonteum est, & Atti-
 cum;

Situs Lampfaci. † Pande- tis Turci- ci cap. 26. λάρψακος. λάρψακος. ἐργασίης. ἐργασίται. κεραιπῶν. κεραιπῶντας. δυναδῶσιν. δυναδῶσιντας. δυναδῶσιν τὸς βήτας.

1064
 cum;
 nostri
 rit
 sterior
 44
 his,
 exple
 Idem
 reper
 * Ib
 dam le
 vult
 poni
 non de
 bari. S
 alioqui
 * 44
 ho
 me vero
 phonti
 etiam n
 aliorum
 nuscrip
 me ad
 est, edo
 ribus in
 pœticu
 to; quo
 edition
 nostra
 * 44
 nari ab
 tanda p
 Portici
 Ibide
 A. vbi n
 autem c
 phanus
 bat, sicu
 Ibide
 Sic em
 defunt
 ipe
 licet
 quien
 xō, per
 * Ibide
 quō
 simi
 catum
 ipso loc
 volui. S
 da sunt,
 Quum
 qui eran
 mi
 co apud
 447
 dat illud

cum; habemusque locum similem in Symposio A nostri auctoris, p. 887, B. ὡς σπικράτης χαλαζών στυδι-
μερβύδην.

* 442, C. pro ἐλεήσαντες ἀφῆσαν, commodius fuerit ἀφῆσαν. H. Stephanus ἀφῆσεν scripsit editione posteriori.

443, B. C. Puncta significant, aliquid deesse in his, ἔγνωσκόντων . . . ἀπίρος θαλάσσης. Ego sic expleo, ἔγνωσκόντων, καὶ ὁ ἀπίρος θαλάσσης πύμποντες. Idem, his scriptis, apud H. Stephanum notatum reperi.

* Ibidem, D. H. Stephanus heic, ad expediendam lectionem intricatam, pro ξυμβυλεύω πα, scribi vult ξυμβυλεύε πα ἀεσα, & deinde pro ἐροῦντας, reponi ἐροῦντα, me sane adsentiente. Sed dissimulare non debeo, ne verbum quidem ἀπᾶςται in his, καὶ ἡ πόλις ἡμῶν ἀπᾶςται, magnopere mihi hoc loco probari. Sic quidem reddidi, ac si scriptum esset, καὶ ἡ πόλις ἡμῶν ἀπᾶται, quod etiam rectum arbitror, & alioquin vsitatum Xenophonti.

* 444, D. pro πὸ κείνῃ, quod in omnibus est, scribo πὸ κείνῃ, quod Atticis vsitatum scriptoribus. κείνῃς vero, pro ἐκείνῃς, nimis est poeticum, & Xenophonti vix tribuendum: licet non heic tantum, sed etiam multoties deinceps in editione Stephani & aliorum reperitur, non aduersantibus etiam manuscriptis alicubi. Loca quidem ipsa notata sunt a me ad marginem. Quod si quidam hic Atticismus est, edoceri velim, cur ille non etiam alibi superioribus in libris sit obseruatus. Sic σπείας pro σπᾶς, vt poeticum adgnosco, ita Xenophonteum non puto; quod tamen in Stephani quoque posterioris editionis loco reperitur, qui pag. 492, C. editionis nostræ legitur.

* 445, A. Vitiose scripta sunt illa, ὡς ἔφη ὑπὸ τῶν πολιτῶν καθυκαλυφθεῖς, quando quidem ciues Mitylenæi ab Atheniensibus stabant. Itaque sic illa mutanda potius, ὡς ἔφη ὑπὸ τῶν πολεμίων καθυκαλυφθεῖς, quæ Porti est emendatio.

Ibidem, C. pro ἀρᾶν ῥύματα ἀρᾶλαβῶν, lego παρᾶλαβῶν. Hoc vt faciam, mouet me locus pag. 456, A. vbi nonnullis in exemplaribus ἀρᾶν ῥύματα παρᾶλαβῶν, sicut & heic, vitiose legitur; in melioribus autem codicibus ἀρᾶλαβῶν, vel ἀρᾶβᾶλλον. H. Stephanus editione secūda margini adscriptum probat, sicut & quod sequitur.

Ibidem. Pro ἔπως αὐτῶν ἔχον, lego potius ἔπως αὐτῶν ἔχον. Sic enim huius loci sententia postulat. * Neque defunt exempla, in quibus ἀνέχον idem est, quod ἐπέχον. vt pagina sequenti 446, C. ἐπι δὲ ἀνέχον, scilicet τὸ ἔδωκε καὶ αὐτῶν βρονταί, posteaquam cessauit ἔς con-
quieuit tempestas. Etiam Helychius exposuit ἀνέ-
χον, per ἀνέσιν ἔχον.

* Ibid. C. pro οἱ ἐφορμούπτες legunt quidam οἱ ἐφορῶντες, & versu ab hoc tertio rursus pro ἐφορῶντων similiter ἐφορῶντων. Nam his speculandi significatum inest, aliud in ἐφορμῶν: sicut videre licet hoc ipso loco, paullo post, in his verbis, ἐς τὸ πᾶλα γοε-
φορμήσασθαι γυνῶν. Ita legit Pycamerus, quem sequi volui. Si tamen ἐφορμούπτες & ἐφορμούτων retinenda sunt, aliter reddi debent: nimirum priore loco, G
Quum ij, qui stationem habebant: altero sic, Tum qui erant in statione. Sic & paullo post, 447, C. τὰς μετ' Ε' πονίκου τῆ Μιτυλιῶν ἐφορμούπτες, quæ cum Eteonico apud Mitylenam stationem habebant.

* 447, A. In his, Ἐρμῶν δὲ καὶ Μεγαροῦ, abundat illud καὶ, atque induci debet; quum de vno
ἐφορμῶν.

Hermone Megarensi sermo fit,

* Ibidem, B. pro ἐξ μὲ καὶ τετραερέκοντα ναυσί, reponendum ἐπὶ μὲ καὶ τετραερέκοντα. Nam infra, p. 451, D. ita naues numerantur. Duces erant octo, quorum quisque naues tres relinquebat. Hæ quatuor & viginti naues erant. Illis adiungebantur x naues tribunorum pedestris militis, (hi namque Xenophonti sunt παζιάρχοι) & x Samiorum, & tres nauarchorum. Hæ simul x l v i i naues conficiunt.

B 450, C. pro καὶ τὰς ἀδικουῦντας εἰδότες καλοῦσατε, sequitur meliores libros lego εἰδότες. H. Stephanus editione altera margini adscripsit.

* Ibidem, Quis ille Κανῶνος fuerit, ignoratur. Sunt qui Κανῶν loco, putent Κανῶν nomen reponendum, hominis & illud æque obscuri. Fortasse Χαράνδου mentio rectius huc congruerit, qui legibus apud Athenienses latis inclaruit.

Ibidem, D. Eorumdem auctoritate pro αἰσχρῶν μοι βῆσιν, reposui αἰσχρῶν γὰρ μοι ad marginem. H. Stephanus laudat.

Ibidem, E. pro διηρημένῃς ἢ ἡμέρας περὶ ἡμερῶν, legendum αἰο, διηρημένῶν ἢ ἡμέρας περὶ ἡμερῶν, & quidem ita faciendum necessario. Quo enim modo ceteroqui sequentibus hæc verba περὶ ἡμερῶν respondebunt? Non enim dici poterit, ἐνὸς μὲ ἡμέρας; item, ἕτερον δ', ἢ ὄν φ', cum ceteris. H. Stephanus editione altera, monitu meo, margini adscripsit.

451, A. Adnotavi coniecturam meam ad marginem. Sunt enim plane contraria, οἱ αἰαίποι ἐλευθέρωθησόν, & quæ his subiiciuntur, καὶ ἐκ ἀδικουῦντες ἀπολοῦνται. Quamobrem putavi commodissime ἀδικουῦντες, posse in ἀδίκως mutari, quod si fiat, facilis est loci sensus. Bilibaldus quidem ita legisse colligitur, quum dixerit, Ne iniuste pereant.

* Ibidem, B. Locus est impeditus, & explicatu difficilis in hisce verbis, ἀγαμνήσθητε ὡς ἀλγῶν καὶ ἀνωφελῆς ἢ δὴ βῆ, πρὸς δὲ ἐπὶ τῷ θανάτῳ ἀνθρώπων ἡμῶν τῆσδε. Equidem ita reddidi, ac si scriptum esset: ἀγαμνήσθητε, ὡς ἀλγῶν, καὶ ἀνωφελῆς ἢ δὴ πῶς ἔσαι πρὸς δὲ ἐπὶ, καὶ αὐτῇ τῷ θανάτῳ εἰς ἀνθρώπους πόσους ἡμῶν τῆσδε. sensu tali, Veniat vobis in mentem, quam id triste futurum sit, & inutile: ac præterea, si capitis sententia tot in homines lata, recto a iudicio aberraueritis. Verba quidem illa, τῇ θανάτῳ, satis vsitatam habent ἐμφάν, ac si diceretur, τῇ ἡμῶν θανάτῳ, vt etiam loqui Græci solent, ἀπάγῃ θανάτῳ, subintelligendo δίκῳ. Monet autem Athenienses, vt considerent, quam triste futurum sit, ac inutile, si vel vnum (id enim præcessit) innocentem interfecerint: ac multo magis, si capitis sententiam in tot homines errore ducti tulerint. Hic verborum scopus est, a quo Hen. Stephanus aberrat, dum abesse quiddam, nimirum ὡς ἀνοσίον ἔσαι, putat; quod præcedentibus, ὡς ἀλγῶν καὶ ἀνωφελῆς, respondere debeat.

* Ibidem, D. Illud κατὰ diuido in κατὰ ἀ, scilicet πρᾶγμα, quod præcessit. Quibus, inquit, in rebus duces deliquerint. non, quo pacto deliquerint, quod prius sequutus eram.

AD LIBRVM II HISTORIARVM GRÆCARVM.

P Ag. 454, B. Lego, ὑεῖς ὄντας ὁ Δαρείου ἀδελφῆς, ἢ ὁ Δαρείου. Nam aliter hunc appellari, quam Darium, nusquam legere memini. Mendum i-
V Vu 2

dem pag. eadem etiam, litera C. corrigo, ἐλέγοντες
 Δαρείον, non Δαρειόν. Intelligitur enim Darius,
 Cyri minoris pater, * cognomento Nothus; non
 Xerxis, ut heic scribitur, sed Artaxerxis filius; eius,
 qui Μακρόχρηρ siue Longimanus fuit adpellatus.
 ideoque heic & illud emendandum.

* Ibidem. in his, οὐ διέσωσαν δὲ τὴν πόλιν ἅς χεῖρας,
 rectius scriberetur οὐ διέσωσαν, eo sensu, quem ex-
 pressimus. Idem & ab aliis, Porto præsertim dein-
 de notatum reperi. Coren vero arbitror eiusmodi
 manicam esse longiorem, quali nunc in exteriori-
 bus vestibus suis & Ungari utantur, & Turci;
 qui e Perside profecti, velut ostensum alibi proli-
 xius, haud dubie vestitum etiam Persicum in alias
 secum regiones adtulerunt. Nec mutare solent
 vestium formas hæ nationes, originis eiusdem,
 quam lib. 11 Musulmana declarauimus opinione
 singulari, & ab aliorum iudiciis discrepante, sed
 vera. Propendent hæ Turcorum manicæ prope-
 modum ad terram, menteis talaribus (quæ μα-
 νικὰ Persico vocabulo Græcis † dicuntur) longi-
 tudine pares. Candys vero Persicus catuisse ma-
 nicis videtur, idque propterea, quod sibiula necite-
 retur; ut e priscorum monumentis hoc obserua-
 tum, libro παιδείας V 111. 214. ad marginem notaui.
 Quæ ipsa de causa vestem hanc in primis mili-
 tarem, & quidem equestrem fuisse conicio. Sed
 ad institutum. Ad illud, quod sequitur, ἡ δὲ κόρη βῆ
 μακρότερον ἢ χροῖς, notaram editione priori, scriben-
 dum μακρότερον ἢ χροῖς, nec male quidem: sed me-
 lior Porti scriptura, μακρότερον ἢ χροῖδος, longius
 quiddam manica: nimirum ut plane Turcica lon-
 gior illa manica, quam modo propendentem ad
 terram descripsimus, intelligatur.

καὶ μὲν ἔστι
 κα.

καὶ μὲν ἔστι
 ταντα.
 † Pande-
 ctes Turci-
 cus cap.
 199.
 Κανδύς
 Περσικός.

Hellepon-
 ti latitu-
 do ad Cal-
 diopolim.

† Pande-
 ctes Turci-
 cus cap. 24.
 Quæ Hel-
 lespontus
 angustissi-
 mus.

* 455. E. pro διὰ τὴν δὲ ἐπισημαντικὴν ἑστῶτος καὶ δὲ οὗ
 πρὸς τὴν δὲ κα, necessario scribendum, διὰ τὴν δὲ ἐπιση-
 μαντικὴν ἑστῶτος καὶ δὲ οὗ, id est, Erat heic in-
 ternallium in Helleponto stadiorū quindecim: quod
 rursus est tantumdem, ac si dixisset: Distabat i-
 stic Helleponti litus unum ab altero stadus x v, vi-
 delicet dimidio milliari Germanico, vel duobus
 miliaribus Græcis siue Romanis. Ad Chiridoca-
 strum quidem, ut ostendimus † alibi latius, quo
 loco plane angustissimus est Hellepontos, latitu-
 dine sua Græcum vnum milliare nō superat. Hæc
 esse vera, testis ipse oculatus adfirmare possunt.
 Sic διὰ τὴν δὲ κα recte redditur. Nam si quis dicat, διὰ τὴν δὲ
 ἐπισημαντικὴν ἑστῶτος (scilicet καμψαίου) καὶ δὲ οὗ, sic in-
 terpretandum, Aberat Hellepontos a Lampfacō
 stadus quasi x v: prorsus fallitur, uti lapsus est heic
 & Pycamerus, quum Lampfacus, hodie locorum
 illorum incolis Lepseco, sit e regione Calliopo-
 leos ad ipsum Hellepantum sita. Et aliud est διὰ
 τὴν δὲ κα, quam ἀπὸ κα. Notum etiā, τῶν τῆν significare, hoc
 loco. Sic alibi οὐ τῶν τῆν ἐπισημαντικὴν, qui sunt hoc loco Græci.

457. D. post ἀφρονεῖν inferit Bilibaldus Pyr-
 camerus hæc verba: At ille (Philoctetes) ad ca-
 lamitatem minime demissus, respondit; Ne victor a-
 geret, quæ victus passurus fuisset. Deinde iorus, ac
 splendida sumra veste, ante alios, ut iugularetur, pro-
 cessit cines. ea vero Plutarchus non e Xenophōte,
 sed Theophrasto, se proficetur exscripsisse. Quā-
 obrem hæc nullis in exemplaribus Xenophon-
 teis inuenta, visum est tamquam aliena delere ac
 omittere.

* 459. D. Hæc verba corrupta sunt, εἰ βούλονται
 αὐτὸν πικρὰν ἰδέσθαι ἡδὲ Λυσανδροῦ καὶ Λακεδαιμονίους. sic

autem & suo reponenda loco, & integranda sunt
 εἰ βούλονται αὐτὸν πικρὰν ἰδέσθαι ἡδὲ Λυσανδροῦ καὶ Λακεδαιμονί-
 ούς, εἰ δὲ αὐτὸν ἰδέσθαι, πόπρον & cetera. Quod statim sequitur
 αὐτὸν ἰδέσθαι ἡδὲ τῶν τεχνῶν, etiam αὐτὸν ἰδέσθαι ἡδὲ τῶν τεχνῶν
 scriptum reperitur, in significatione resistendi.

469. A. pro τὸ μὲν εἶναι, scribendum εἶναι μὲν εἶναι. Nam
 illud εἶναι, respondet verbo ἡδὲ τῶν τεχνῶν sequenti; alte-
 rum πὶ non respondet, nec τῶν H. Stephani. Sic ite-
 dem tam multa mutari non necesse est secundum
 eundem, quum addit, etiam pro τὸ μὲν εἶναι τῶν τεχνῶν
 ναμῶν, scribi posse τῶν μὲν εἶναι τῶν τεχνῶν ναμῶν.

Ibidem, C. & 470. B. In omnibus editis ante-
 hac libris, etiam Stephani, legitur δρυφράκτις. Sed
 ego Pollucis, Hesychij, Suidæ, interpretis Aristoph-
 anis, aliorum sequutus auctoritatem, scriben-
 dum δρυφάκτις non dubitō. H. Stephanus editio-
 ne secunda in contextum recepit, δρυφράκτις ad
 marginem reiecit.

472. D. pro ἐπὶ τῶν δὲ μὲν εἶναι αὐτῶν, scribo ἐπὶ αὐ-
 τῶν. Sic & Bilibaldus legit, & statim heic subiicitur,
 C. ἐπὶ τῶν δὲ μὲν εἶναι, non autem ἐπὶ τῶν δὲ μὲν εἶναι.

473. B. Sequitur lectionem Florentini codicis
 H. Stephanus, extraquam quod pro ὅτι πῶς substi-
 tuit ὅ, πὶ πῶς, virgula scilicet interposita; quam ta-
 men in adnotationibus tollendam esse censet, ac
 recte quidem. Ceterum in aliis libris locus hic ita
 legitur: οὐδὲ θεοὶ εἰδότες, ὅτι πῶς cum ceteris: nimirum
 addita voce εἰδότες, quæ in editione Florentina de-
 sideratur. * Heic ex candescens editione secunda
 noster ille Stephanus, Quicumque tandem, in-
 quit illi sint libri, in quibus εἰδότες existat, scripturam
 certe non magni momenti habent: quum locus hic
 eo participio facile carere possit, meam interpretatio-
 nem sequendo. Itane vero, Stephane, licebit in scri-
 ptoribus bonis inuentas voces & verba prorsus o-
 mittere, modo tu fingere possis interpretatio-
 nem, quæ illa non contineat? Belle profecto. Si
 tu nostris in libris omisissim aliquid tale reperis-
 ses, nequaquam id silentio tibi duxisses præter-
 eundum. Nunc a nobis inuentum, scripturam te
 iudicem non magni momenti habet. Adgnosce
 vero inuidiam tuam, inepte iudex, quæ te recta
 nihili facere propterea cogit, quod abs te profe-
 cta non sint. Sed cogita vicissim, quam multis abs
 te temere illitis edicio Xenophontea carere po-
 tuisset, si iudicium in segregandis lectionibus ve-
 ris a glossarum expositionibus adhibuisses.

Iidem libri nostri non οὐχ οὕτως ἀδικουῦντες ha-
 bent, (quod in Florentino & Aldino codice re-
 pertum H. Stephanus in textu quidem ipso reti-
 nuit, sed in adnotationibus quasi ex ingenio cor-
 rexit) sed planissime, οὐχ οὕτως ἀδικουῦντες. Hoc equi-
 dem adicere propterea volui, ut ostenderem, a-
 licubi etiam Germanicas editiones non sine fru-
 ctu me consuluisse.

473. C. Ridet hoc loco H. Stephanus perquam
 false cuiusdam dininationem acutam, ut ipse ad-
 pellant, & ingeniosam; qui pro αἰετὸς ἰδέσθαι, quod est
 in editione Florentina, legendum censuerit, αἰε-
 τὸς ἰδέσθαι. Non nego rectius facturum fuisse, si
 sequutus editionem Aldinam, αἰετὸς ἰδέσθαι scripsisset:
 sed quum in Germanum hominem lepidam illam
 diuinationem confert, nescio quid sit, ut insolenti-
 us mihi aliquanto in nationis nostræ homines
 inuehi videatur, quos ipse tamquam ex alto despi-
 ciens, τὸ ἐκείνου ὄντος πικρὰς καὶ πικρὰς παθημένον φορεῖν, hoc
 est, cerebrum in plantis conculcatum gestare scribit,
 ac ver-

H. Stepha-
 nus Ger-
 manoma-
 stris.

1068
 ac ver-
 molest
 graph
 dam no
 dis pro
 disse,
 non fa
 illum d
 man
 enim
 mines
 tis labo
 vel fel
 ab hor
 nense:
 ri prop
 tear, n
 ctore r
 mitat
 rebrun
 secto
 multis
 quatus
 uerim
 etor sp
 que de
 ta, nesc
 mo par
 primo
 cum fo
 no, lib
 buldar
 de rin
 * H
 cunda
 versio
 culcati
 homin
 elegate
 bium p
 dat, qu
 in plan
 e glosa
 stor au
 get, hæ
 itrorun
 cogitati
 se, qua
 pane i
 quonia
 nam e
 uate vo
 sum ap
 malicia
 pudent
 lum no
 drum
 nibus
 ab se pu
 * 47
 cum, q
 ne, sic
 semper
 rit, nec
 dico po
 Floren

ac versiones hypocausticas conficere. Numquam A moleste tuli, vituperari ab ipso plerisque typographos Germanos: quod reable constet, quosdam non nisi sui lucrificatione habita, libros mendis propemodum infinitis fœde deformatos cuditisse, ac recudisse. Verum transiri ad alios quoque, non satis æquum esse arbitror. Quod si lepidum illum diuinatorem exagitare volebat, nõ ad Germanum aliquem tantum respicere debebat. Sunt enim complures aliarum quoque nationum homines, qui restituendis locis auctorum deprauatis laborarunt, non omnes eadem vel industria, vel felicitate ingenij. Certe hoc ipsum *ἀξιωμαχόουθα*, quod inepte alteri substituitur, profectum ab homine Gallo fuit, Brodæo nimirum Turo-nense: quem tamen ego tantum abest, vt insectari propterea velim, vt etiam vere lubenterque fatear, multa fuisse ab illo viro recte non in vno auctore restituta. Nimirum aliquando bonus dormitat Homerus. *Henrico ipsi nonnumquam cerebrum ita friget, vt hypocausto indigeat. Profecto multis in locis editionem Florentinam, in multis Aldinam tantum, aliis non consultis, sequutus est: vbi nos rectius alios legisse animaduertimus, idque perspicere de notis his nostris lector sparsim poterit. Nec est, quod obicit mihi, quæ de Aldina editione, apud Germanos ignorata, nescio quibus insultans, non vere profert vltimo partu tuo: quum hæc mihi non defuerit, optimo viro, & optime de litteris, etiam insigni cum fortunarum iactura merito, Ioanne Oporino, liberali beneuolentia mihi eam cum aliis quibusdam exemplaribus suppeditante; quod aliunde tunc Aldina commode potiri non possem.

* His exaratis, inueni editione Stephanica secunda nos Germanos hypocausticarum quidem versionum crimine subleuari; sed in plantis conculcati cerebri gestationem repeti. Ridere lubet hominis ineptias, qui fidei iacturam facere quam elegatè adeo prius vsurpatum hoc loco proverbium perire sibi maluerit: quum non deprehendat, quam ipsimet aliquando misere proculcatum in plantis cerebrum hæreat, vt tum ex aliis, tum e glossarum catalogo, cuius existimare licet. Testor autem ad omnes, quibus hæc legere contingeret, hæc me commemorationem de irrisione nostrorum prorsus hac editione secunda non modo cogitasse delere; sed etiam plane deleram sustulisse, quam meum secundæ lucubrationis exemplar pene iam ad umbilicum perductum esset. Sed quoniam frõte peruicaci factam Germanis iniuriam editione sua Xenophontis altera quasi renouare voluit, non iam prius exarata reuocare possum amplius; sed dico, vanum hominem iterata malitia per calumniam totum hoc Germano impudenter adtingere; quum Germanum ipse nulum nominare queat, auctore ego Gallum, Brodæum Turonensem, prodiderim: e cuius lectionibus Xenophontis Brylingerus, typographus, ab se publicatis, hoc *ἀξιωμαχόουθα* sumisit.

* 476, A. Nimis hoc poëticum est, non Atticum, quod *ἔξυγα* legimus in H. Stephani editione, sicut & *σπείας* paullo ante indicauimus: quum semper *ἔξυγα*, & *σπείας*, hæctenus Xenophon dixerit, nec aliter loqui debuerit. Stephanum quum dico posteriorem Xenophontis editionem post Florentinam, & Aldinam, & alias intelligo; cere-

Brodæum, Gallus.

Ioann. Oporino.

ris ideo non exclusis.

* Ibidem, D. Hic locus vnus est ex iis, de quibus ad pag. 6, C. primi *παρδείας* disserui. Nam pro *βυλομένοι* ἢ ἢ ἀθηναίων χόρσαν οἰκείαν ἐπιστῶ ποιήσασθαι, dico scribendum *οἰκείαν καὶ πεισὴν ποιήσασθαι*, ac de Suidæ sententia *πεισὴν* interpretor *ἰσθηκῶν, morigeram & obsequentem*.

* Ibidem 477, A. pro *ὄν δὲ βοῆς ἐνεκεν*, reponendum *ὄν δὲ βοῆς ἐνεκεν*. H. Stephanus temere putat expungendum *δὲ*.

* 479, A. Vitiosa sunt ista, *ἰσπὸ ἧς οὐδὲν τῶτων ἐχόντων ἀδελιηλύθαπ*. nam *ἀδελιηλύθαπ* nequit accipi *παθηλικῶς*. Itaque Portum sequor, ita scribentem; *ἰσπὸ ἧς οὐδὲν τῶτων ἐχόντων εἰς τῶπο ἀδελιηλύθαπ*. Sequuntur & ista corrupta, *οἷζε ὡσπερ τῶς δακνονταὶ κλοιδά θήσαντες*, sic integrius scribenda, *οἷζε ὡσπερ οἱ τῶς δακνονταὶ κλώας κλοιδά θήσαντες*. Portus ex Plurarchi Solone legem de canibus profert, at locum hunc ipsum nõ emendat.

AD LIBRVM III HISTORIARVM GRÆCARVM.

* Pag. 480, A. Hic est ille locus, quæ alicubi Plurarchus hisce verbis adigit: *Ξενοφῶν αὐτὸς ἐαυτὸν γέροντα ἰστορεῖα, καὶ τὰς ἀ ἐστρατηγήσας καὶ κατὰρθώσας, καὶ Θεμιστογῆνη λέγει ὡς τῶτων σιωπῆσαι ἢ Συσσεκούσιον, ἵνα πτόπρος ἢ, διηροῦμενος ἐαυτὸν, ὡς ἄλλον, ἐπὶ τῶ πῶ ἧς λόγῳ δόξαν χηρίζομενος*: hoc est, Xenophon ipse sibi fuit historia, descriptis iis, quæ administravit vt dux, & præclare gessit. Themistogenem vero Syracusanum de his scripsisse dicit, vt plus fidei nanciscatur, dum de seipso, tamquam de alio, narrat; scriptionis gloriam alij largiens. In his autem post *Θεμιστογῆνη* adiectum a me *λέγει*, quod † in editis deest, & periit propter similitudinem cum *γῆνη* syllabis vltimæ vocis proxima.

† Plurarchi locus emendatus.

Ibid. D. Sequor lectionem verbi *ἐπείθοντο*, pro *ἐπείθοντο* a me notatam in margine libri. Eamdẽ & Bilibaldus suis in libris repererat, vt de conuersione ipsius colligi potest. Si Florentinam mauius, quani & H. Stephanus sequutus est, hæc erit sententia: *Omnes enim vrbes audiebant, hominem Lacedæmonium cum imperio præesse*. Nostram Stephanus ad marginem notauit.

* 482, D. In his, *ὡσπερ ἐν τυραννίδι πορῶ ἦκεν*, illius verbi *πορῶ ἦκεν* loco reponendum adfirmo *πορῶ ἦκεν*.

* 486, D. Locum hunc non recte interpretatus est Bilibaldus, nec quidquam in versione mutauit editio prior H. Stephani. Vnum est, quod moneam, me sequutum esse lectionem, in qua editi libri omnes consentiunt, vna particula dempta, nimirum *καθ' ἑρμῆνοι ἐν τῶ σαυράμαλι, ὡς ἀνδρομήκη ὄντι, non ὡς ἐν ἀνδρομήκη ὄντι*. Plane autem ab hac lectione veteris interpretis conuersione discrepat. Sunt enim hæc ipsius verba: *Quos tamquam in cauea in vallo deprehensos circumdederunt*. Itaque suspicari licet, eum ἐν ἀνδρομήκη mutasse in *μανδρῶμαλι*, quod caueam reddidit, aut caulam. Id equidem probare non possum, nisi libri manu exarati fidem eius mihi faciant. Nec ignoro, Brodæum etiam ex ingenio sic locum hunc correxisse, vt vel ἐν ἀνδρομήκη, vel *μανδρῶμαλι* legendum censuerit: sed eum sapius animaduerti coniecturas suas ad interpretum verba direxisse.

* Ibidem. Non putat tolerandum illud *ἰσπὸ χόρου* H. Stephanus, & recte quidem. Sed quum mutet in *ἰσπὸ χεχόρου*, arbitror aliud minoricum

dissimilitudine substitui posse; nimirum ἰσχυροῦ, quod margini adscripti.

488, C. pro Ἀπηνεία, notavi ad marginem legendum esse Ἀπηνά. Sic enim Stephanus Byzantius nomenclatore πάλαιον. Certe Ἀπηνεία si vertas, dices Atarnensem. Idem supra quoque in extremo VII αἰαλάσιος libro notatum a me fuit.

489, A. Quin istis in verbis, ἀλλὰ οὐδὲ ὑπερφρονεῖ τῆ σραπᾶ πάλαιον ἀπηνεία, aliquid vitij lateat, equidem non dubito. Primum φρονεῖν cum patrio & dandi casu construi plane constat. Plutarchus Cæsare, ὡς κείτων, φρονεῖ σοὶ τὸ θανάτου. Nam quā alicubi etiam accusandi casum admittit, aliam significationem habere videtur, videlicet succensendi. Deinde pro σραπᾶ substituedum videtur σραπῆς vocabulum. Præcessit enim, Τιλλαφηνὴν σραπῆν τῶ πάντων designatum fuisse. Quare fuerit hæc, puto, germana lectio; ἰσχυροῦ τὸ σραπῆς πάλαιον ἀπηνεία. Eam tamen quia de manu scriptis probare non potui, nihil immutare volui. H. Stephanus de meis sumtam editione secunda margini adscripti.

* Ibid. B. Superfluum illud ὅτι videri queat in his verbis, ὡς ὅτι οὐκ οἶν, quæ rectius in quibusdam, ὡς οὐκ οἶν. Sed memini eorum, quæ superius ad pag. 382, D. notata, & deinceps ad pag. 500, B. repetentur.

491, C. Quod heic pro ἐχόμενοι ἢ Πέλαγίαις scripserim ἐχόμενοι ἢ ὀπλιῆς, nō Stephani Byzantij tantum auctoritate factū est, sed ipsius etiam Xenophontis, qui paullo post 492, C. opidum hoc ὀπλιῆσιον adpellat. Henr. Stephanus ad marginem hinc adscripti.

Ibid. D. Quin pro ἐχέτω αὐτὴ ἢ σραπᾶ ὡς αὐτὸ ὀπλιῆσιος τῆ πελοποννήσου, scribi debeat ἢ σραπᾶ, non est cur dubitem. H. Stephanus hinc in contextum recepit.

* Ibidem, E. Locus hic mancus est, ac propterea dubium non est, quin ante τῶ defuit nō articulus, ἀπομνήσασθαι τὸ τῶ τῆ πατρὸς ἀργύρεον, quod quidem proverbij forma profertur. Sed quæ sequuntur, magis mutilata sunt, διὰ αὐτῶν παρεχρησάται πῆς Λακεδαιμονίαις. Ego sic reddidi, ac si scriptum esset, καὶ διὰ αὐτῶν (scilicet βυλομένοι, de superioribus) παρεχρησάται ἡλείας πῆς Λακεδαιμονίαις. Neque dubito, veram scripturam, quæcumq; tandem illa sit, ab hac diversam non esse. Locus etiam sensu recto a me redditus. Nam quod existimat quidam illa verba, τῶ τῆ πατρὸς ἀργύρεον, prorsus esse inducenda; saneparum in hoc perire iudicat, ne temere dicam, ac more suo. Non enim sumere licentiam talem sine manuscriptorum auctoritate, vel rationibus luce meridiana clarioribus, sibi quisquam debet. Rapere factionis adversæ bona volebāt Xenia complices, sine modo ac mensura; & deinde his partim oppressis, partim deleris, Eleos Lacedæmoniis adiungere. Vides apte proverbium quadrare.

Locus emendatus difficilis.

493, B. cum sequentibus. Qui non animadverit, hunc locum esse mendis deformatum, is vel solam interpretis conuersionem cum Xenophontis verbis conferat. Inueniet neque Latina quædam cum Græcis conuenire, & vtræque correctionis egerere. Nam primo ridiculum est, ὡς μάλα σοὶ ψυδομένω κατεμύουσαν, interpretari; Quod te adulterinum esse indicauit. Deinde pro ἐξέλασας σραπᾶ, quod & manuscripti & editi habent, substituitur ab interprete σραπᾶς. Tertio, non dubium est, contra sermonis Græci consuetudinem heic poni ὅτι οὐκ αὐ, quod homines eleganti doctrina præditos videre

A non dubito. Quarto, pugnat cum ipsius Agefilai verbis, quod legitur heic vel ἐφρησε, vel ἐφρησε, vel vt alij codices habent, ἐφρησε: reddente hoc ipsum Pyrcamero his verbis, Post ultimum Agidis cum matre congressum. Nam quo pacto vere negare poterat Agefilaus, esse Leotychildem Agidis filium, si congressum esse cum matre huius Agidem ipse fatebatur? De his omnibus difficultatibus vt nos expediamus, indicabo lectori rationes meas, quibus opem ferri posse tam deprauato loco existimem.

B Primū in Agefilao Plutarchi legimus, Agefilaum in hac aduersus Leotychildam controuersia Neptunum quoq; testem adulterinorum Leotychildæ natalium citasse, qui Agidem terræmotu cubiculo eiecisset. ἔφη, ait Plutarchus, καὶ τὸ Ποσειδῶνα κατεμύουσαν τὸν Λεωτυχίδου πύλον θείαν, ἐκβαλόντα σραπᾶ τὸ θαλάμου τὸ ἄγιον. hoc est, Dicebat etiam Neptunum testem esse nō legitimarum Leotychildæ natalium, qui terræmotu e thalamo Agidem eiecisset. Hæc verba cum Xenophonte conferens, animaduertere videor, esse de hoc ipso loco descripta; sicut & alia multa de hisce libris sumta, parallelis suis Plutarchus inseruit. Itaque Plutarchi ope Xenophontea restituamus, & pro αὐτὸ ὅτι οὐκ αὐ ὡς μάλα σοὶ ψυδομένω κατεμύουσαν, legamus αὐτὸ ὅτι οὐκ αὐτῶν. Deinde pro αὐτῶν τῶν ἐφρησε, substituiamus ἐφρησε. Denique ante verbum ἐφρησε, negatiua ἐκ reponenda. Hoc modo fiet, vt locum integrum sic recte lecturi simus; ὅτι οὐκ αὐτῶν καλεῖς πατέρα, ἐκ ἐφρησε τῶ αὐτῶν. αὐτὸ ἢ πολὺ κάλλιον ἐκείνῳ εἰδήσῃ μήτηρ καὶ νῦν ἐπὶ φησίν. αὐτὸ ὅτι οὐκ αὐτῶν ὡς μάλα σοὶ ψυδομένω κατεμύουσαν, ἐκ τῶ θαλάμου ἐξέλασας σραπᾶ ἐς τὸ φανερόν τῶ πατέρα. σωμαδροπήσῃ παύτῃ αὐτῶν καὶ ἄλλῃ θείας τῶν κειμένων χρόνος ἐστίν. αὐτῶν τῶν ἐφρησε, καὶ ἐκ ἐφρησε τῶν θαλάμου, δεκάτω μύουσαν ἐφρησε. Viden quot Agefilaus testes aduersus Leotychildam producat? Primum Agidem, qui filium esse negauerat. Secundo, matrem ipsam Leotychildæ. Tertio Neptunum, qui terræmotu Agidem e cubiculo expulerit. Nā terræmotus ad auctorem Neptunum referri solitos, vel de ἐνοσίχθονος (terram quatientis) & ἐνοσίχθονος epithetis intelligitur. Quarto, tempus ipsum. Etenim posteaquam e cubiculo fugerat Agis, nec amplius in eo conspectus fuerat, totos decem menses abstinerat ab vxore, atq; interea Leotychildes natus fuerat. Has ego rationes sequutus, locum hunc ita sum interpretatus, vt est a me ope Plutarchi emaculatus. Nihil tamen in Græcis immutare volui, sine codicum manuscriptorum, & eruditorum suffragio. * Henr. Stephanus editione posteriori me quasi per transfennam inuitus inueniens, margini adscripti: Quidam ex Plutarcho scribunt αὐτὸ ὅτι οὐκ αὐτῶν ὡς μάλα, & paullo post, αὐτῶν τῶν ἐφρησε. Sed negationis ante verbum ἐφρησε non meminit, quæ tamen & ipsa necessario requiritur.

E Plutarcho correctus Xenophon.

C

D

E

F

G

* Ibidem, B. Quæ hæcenus heic ad marginem adscripta legebantur, ceu vere Xenophontea, in contextum recepi, exigua tantum mutatione facta. Nam pro ἐνθα μὲν ἕνα, ἐνθα δὲ . . . πολέμοις, re-

posui

1071
posui
se, pro
49
lego
tius
ne sua
in tex
Albi
lan
enti
poru
substi
munc
49
phani
alioru
yphila
ibud
xoti,
motu
cellar
* D
a x x
tioner
litteri
re cep
bo X
fa ver
quibu
ctius,
quent
hi, tan
Xeno
enim
uocar
stian
tet Eu
cum
heic v
Hoc
peritis
H. St
cerem
si ex a
sulpici
nea, co
pertur
quid d
cam
ἐνθα, αὐ
ἐνθα
icit
bo
fus, &
loco fi
facit,
hyper
phont
tilai re
pter at
fuisse
disse,
mninc
nō At
to man
tamē
vius fu
quidq

posui in dca q̄ duo plerūq; quod omnino fieri neces- se, propter unā vocem præcedentem.

496, B. προ ἐπαγγελιαμένους τῷ Ἀθηναίῳ πύραυλον, lego πύραυλον. Non enim exercitum, quem potius a suis ipse poscebat; sed operam in expeditione suā policebatur. H. Stephanus editione altera in textum rettulit.

Ibidem, D. Includit geminis hisce notis *]vocalam ὄπ Stephanus. Non enim ad ea, quæ sequuntur, vlla ratione quadrat. Ego tamen corruptam potius, quam otiosam arbitror. Nimirum pro πῶ, substitutum esse ὄπ. Nam quum præcedat, ἕως δὲ μέγιστος ἦν; recte subiicitur, πῶ ἔστι πύραυλος αὐτῶν.

497, B. Miror hoc loco sequutum esse H. Stephanum editionem Florentinam, & quorundam aliorum, quæ huiusmodi est: ὅτι μὲν οὐκ ἔμενε καὶ τῷ Ἀθηναίῳ τῷ πύραυλον, ἐδήλωσεν ἕτερον. Nam quid tandem est illud ἔμενε? Quod autem ego substitui verbum ἐλάπει, id etiam exemplarium editorum consensu motus feci: ne dicam, sensum ipsum huius loci necessario tale quoddam verbum poscere.

Locus admodum difficultis emendatus.

* Dum autem hæc, editione priori notata, nūc a xxi annis recenseo: videre videor aliam rationem huius loci restituendi. Nam ἐλάπει valde litteris est diversum ab ἔμενε. Quapropter cogitare cepi, hoc ἔμενε corruptum ex quodam alio verbo Xenophonteo, parum vsitato, cuius esset glossa verbum ἐλάπει, quod quidem ἐλάπει tandem a quibusdam receptum sit in contextum; veluti rectius, quam illud ἔμενε, præcedentibus & subsequentibus congruens. Circumspicienti vero mihi, tandem obtulit se verbum ἐμύλια, vetus illud Xenophonteum, per ἐλάπει expositum. Significat enim ἐμύλια, iræ causam præbere, vel ad iram provocare; quod idem scilicet est cum λυπεῖν, molestiam adferre, molestiam exhibere. Quumq; notet Eustathius expresse, ἐμύλια esse verbum Atticum: minus iam dubitare debemus, eo profus heic vsum Xenophontem, scriptorem ἀθηναίων. Hoc ἐμύλια deinde in ἔμενε mutatum fuit a parum peritis calligraphis. His autem iam scriptis, quum H. Stephani cogitationes & notas alteras inspicterem; vidi verbum ἐλάπει suspectum ei fuisse, quasi ex alicuius coniectura profectum. Hac cum suspicione libero, qui meliori fide, quam Stephanea, confirmare possum, & ostendere, id a me repertum in exemplaribus, vt dixi, etiam editis: ne quid de dissimilitudine horum, ἐλάπει & ἔμενε, dicam & facile me purgant, quæ de origine huius

ἐμύλια, ἢ ἐλάπει.

ἐλάπει modo certis indicis explicavi. Dum vero cōiicit mutandum ἔμενε potius in ἔμηνε, quod sit a verbo μᾶιν minus noto, mihi quidem ignoto profusus, & aptissimam (sic parum prudenter ait) huic loco significationem habeat: in eo nec mihi satisfacit, nec aliis satisfaciet. Nam eiusmodi locutio hyperbolica, velut ipse faterur, aliena est a Xenophontis ἀφελεία, & longe quidem a moribus Agesilai regis alienior; quam vt dici possit cum propter auctoritatem Lylandri apud alios, redactum fuisse ad insaniam. Molesta quidem hæc illi accidisse, nonque nihil iræ in eo excitasse; dignum omnino fide, atque apriori declaratum verbo μνήσῃ Attico; quam nullius auctoritate idonea frecto μᾶιν, quantumvis ἐμᾶιν non ignorem; qui tamē illo magno H. Stephani thesauro numquam vsus fui, ac ne quidem inspexisse, præter titulum, quidquam in eo meminī. Licebit autem Step-

proferre, an admittendum.

phaneum, quod huiusmodi est: ὅτι μὲν οὐκ ἔμενε καὶ τῷ Ἀθηναίῳ τῷ πύραυλον, ἐδήλωσεν ἕτερον. Nam quid tandem est illud ἔμενε? Quod autem ego substitui verbum ἐλάπει, id etiam exemplarium editorum consensu motus feci: ne dicam, sensum ipsum huius loci necessario tale quoddam verbum poscere. * Dum autem hæc, editione priori notata, nūc a xxi annis recenseo: videre videor aliam rationem huius loci restituendi. Nam ἐλάπει valde litteris est diversum ab ἔμενε. Quapropter cogitare cepi, hoc ἔμενε corruptum ex quodam alio verbo Xenophonteo, parum vsitato, cuius esset glossa verbum ἐλάπει, quod quidem ἐλάπει tandem a quibusdam receptum sit in contextum; veluti rectius, quam illud ἔμενε, præcedentibus & subsequentibus congruens. Circumspicienti vero mihi, tandem obtulit se verbum ἐμύλια, vetus illud Xenophonteum, per ἐλάπει expositum. Significat enim ἐμύλια, iræ causam præbere, vel ad iram provocare; quod idem scilicet est cum λυπεῖν, molestiam adferre, molestiam exhibere. Quumq; notet Eustathius expresse, ἐμύλια esse verbum Atticum: minus iam dubitare debemus, eo profus heic vsum Xenophontem, scriptorem ἀθηναίων. Hoc ἐμύλια deinde in ἔμενε mutatum fuit a parum peritis calligraphis. His autem iam scriptis, quum H. Stephani cogitationes & notas alteras inspicterem; vidi verbum ἐλάπει suspectum ei fuisse, quasi ex alicuius coniectura profectum. Hac cum suspicione libero, qui meliori fide, quam Stephanea, confirmare possum, & ostendere, id a me repertum in exemplaribus, vt dixi, etiam editis: ne quid de dissimilitudine horum, ἐλάπει & ἔμενε, dicam & facile me purgant, quæ de origine huius

no iam thesaurum suum hac symbola mea verbi μύλια Xenophonteī, quod hæctenus ignorasse videtur, auctiorem reddere. Nullus enim thesaurus tam magnus est, quin aliquod incrementum admittat.

498, A. προ τῆς αὐτῆς χειρὸς, repono αὐτῆς αὐτῶν. H. Stephanus editione posteriori admisit.

Ibid. B. Editionem Florentinam, & alias quasdam, (hoc a me non adiectum, μύλια τῆς αὐτῆς. liceat enim mihi nunc illo νεοπαλαίῳ verbo vti) sequutus H. Stephanus legit, αὐτῶν πολλῶν χειρῶν αὐτῶν ἔχον. Ego codices alios imitari malui, & pro ἔχον, substituere potius ἔχοι.

* Ibidem, D. Illud ἐμύλια τῶν ἀποστρέφας, vitiosum est, præpositione deficiente. Nam ἐμύλια εἰς τῶν ἀποστρέφας scribendum. Perit autem hoc εἰς, propter eius similitudinē cum vltima syllaba præcedentis ἐμύλια.

Ibidem. Sequitur & verborum sententiam, & interpretis præci auctoritatem, lego ἀποστρέφας αὐτῶν οἱ ἴπποις, non ἀποστρέφας. H. Stephanus editione secunda sic mutavit.

* Versu post hunc altero, pro τῶν ἀποστρέφας rectius τῶν ἀποστρέφας, quod ex τῶν ἀποστρέφας factum, illi ἢ respondet: ἢ τῶν ἀποστρέφας εἶναι. nam minus commode legas, ἢ τῶν ἀποστρέφας εἶναι, licet admitti possit.

499, C. Omnino locus hic mendo non caret. Nam qui tandem quilibet opulentiorum equitatum dare poterat? Quin & diuersa in editis libris est scriptura. Nam quum omnes habeant, ὅτις παρέχοντο ἵππων, H. Stephanus verbum illud ita diuisit, vt scriberet παρέχοντο ἵππων: credo, quod existimaret, παρέχοντο potius hac significatione dici, quam παρέχοντο. At Xenophon noster multis in locis, itemque ceteri scriptores Græci eodem vtrumque significatu cepere. Quamobrem vt, quo pacto mendum hoc tollendum censuerim, aperiam: Plutarchi Agesilaum, maxima parte de libris hisce descriptum, cum Xenophonte contuli.

Eius verba sunt: ὅτις ἐν πόρει ἀποστρέφας, ἀποστρέφας, ἕκαστος ἵππων αὐτῶν εἰς τὸν ἵππον: locupletibus denuntiauit, vt quilibet equum pro se præberet. Itaque vt quam minima mutatio fieret in verbis Xenophonteis, sic legendum existimaui: ὅτις παρέχοντο ἵππων καὶ ἵππων, quibus utque suppediaret equum ἑαυτοῦ. Credo te, candide lector, mihi libenter in hoc adfensurum. * Idem occurrit deinceps in Agesilao, tomi i i pag. 654, E.

* Ibidem. Quod heic positum legebatur hæctenus, ἀποστρέφας ἵππων, recte quidem Græcis dicitur: sed iudico profus a Xenophonte scriptum fuisse ἀποστρέφας μαστίχοι: quod vetus verbum aliquis interpretatus sit per ἵππων. Nam in Agesilao Xenophontis expresse legitur in istarum rerum narratione, ἀποστρέφας μαστίχοι. Solere vero Xenophontem quodam loco posita verba nonnumquam alibi reperere, licet ex notatis ad pag. 239, C. & ad pag. 802. manifesto colligere, sicut etiam ex iis quæ heic proxime subieciimus, cum Xenophontis Agesilao collata. Verbum autem μαστίχοι quum alibi reperitur apud auctorem nostrum, tum in v libro Memorabilium, qui Oeconomicus inscribitur, pag. 832, C. τῶν ἐφελώ μαστίχων, videtur querere.

* 500, B. In his, ἀποστρέφας αὐτῶν, ὅτις ἐν πόρει ἵππων: superfluum esse videtur illud ὅτις, sicut etiam non reperitur in Agesilao Xenophontis, vbi verba ista repetuntur. Aliter vero admittitur, si cum ἀποστρέφας

μαστίχοι, ἢ ἵππων.

μαστίχοι, ἢ ἵππων. * Ibidem. Quod heic positum legebatur hæctenus, ἀποστρέφας ἵππων, recte quidem Græcis dicitur: sed iudico profus a Xenophonte scriptum fuisse ἀποστρέφας μαστίχοι: quod vetus verbum aliquis interpretatus sit per ἵππων. Nam in Agesilao Xenophontis expresse legitur in istarum rerum narratione, ἀποστρέφας μαστίχοι. Solere vero Xenophontem quodam loco posita verba nonnumquam alibi reperere, licet ex notatis ad pag. 239, C. & ad pag. 802. manifesto colligere, sicut etiam ex iis quæ heic proxime subieciimus, cum Xenophontis Agesilao collata. Verbum autem μαστίχοι quum alibi reperitur apud auctorem nostrum, tum in v libro Memorabilium, qui Oeconomicus inscribitur, pag. 832, C. τῶν ἐφελώ μαστίχων, videtur querere. * 500, B. In his, ἀποστρέφας αὐτῶν, ὅτις ἐν πόρει ἵππων: superfluum esse videtur illud ὅτις, sicut etiam non reperitur in Agesilao Xenophontis, vbi verba ista repetuntur. Aliter vero admittitur, si cum ἀποστρέφας

coniungatur, aliter si cum *ως*. Confer autem cum his notata ad p. 382, D. & p. 489, B. item 601, D.

* Ibid. C. pro *αὐτὸν ἐπὶ* legitur & *αὐτὸν αὐτὰ*. Item versu ab hoc quinto, pro *ὁμοίως* rectius *ἐμοὶ*.

* Ibidem, D. Mutila sunt ista, καὶ τὰ μὲν ἀρχὸν ἦν σκευοφόρον ἔπει. Non enim exprimitur, quis hoc dixerit, aut iusserit. Existimabam aliquando, intelligendum de Agefilao: sed nunc Xenophontis Agefilao cum hisce conferens, quid desit, reperi. Sic enim illic legimus verbis iisdem, pag. 656, A. *τὰ μὲν ἀρχὸν ἦν σκευοφόρον ἔπει*, sed adiicitur *ὁ ἡγεμῶν*: dixit dux, scilicet equitatus hostilis, recte. Nam hoc ipsum est, quod heic deest.

* Ibid. E. pro *καλὸν*, rectius in Agefilao Xenophontis legitur *καρὸν ἡγήσατο*. Item paullo post, versu ab hoc tertio, pro *ὅτι τὸς παρὰ τοὺς ἰσπῆτας*, rectius ibidem *αὐτὸς ἰσπῆτας*. Et quod statim sequitur, *ὅτι ἦν ἰσπῆτων*, notat H. Stephanus, tamquam suspectum; quia de equitibus expresse sequatur, *παρήγαγε ἢ καὶ πῆς ἰσπῆται*, ex quo constat, de aliis heic eum loqui, quam de equitibus. recte. Nam ex Agefilao illud *ὅτι ἦν ἰσπῆτων*, mutandum in *ὅτι ἦν ὀπλιτῶν*, quod in libro indicato reperitur. Item quod sequitur, *ὅτι ὁμοίως αὐτοῖς*, in Agefilao *ὅτι ὁμοίως αὐτῶν* legitur. Rufum pag. 501, A. *ἐπὶ δὲ ἅμα*, plenius illic *ἐπὶ δὲ ἅμα*.

501, D. Fidenter heic notas punctorum inferui, quibus significarem, talia quaedam, *κελεύων αὐτὸν*, desiderari: adeoque fretus auctoritate Plutarchi faciendum hoc duxi. Nam is magna ex parte libros hos, vt dictum, in diuinum illud parallelorum opus suum transcripsit. Eius sunt verba: *σκευοφόρον δὲ τὸν ἦν οἱ πλῶν, κελεύων αὐτὸν ἀρχὸν ἐπὶ ναυτικοῦ*. Neminem esse arbitror, qui Plutarchianis in verbis hisce quasi latere Xenophontea non animaduertat.

* Hac editione priori hoc loco a me fuere notata. Nunc addo, recte quidem e Plutarchi verbis collectum, huiusmodi quiddam abesse; sed non videri, supplendum his plane verbis, *ἐρχετο δὲ τὸ οἱ πλῶν, κελεύων αὐτὸν ἀρχὸν ἐπὶ ναυτικοῦ*. Quippe coniecturam adhuc aliam habeo, continētē aliquid heic positū similius; vt scriptum scilicet existimemus a Xenophonte potius hoc modo, *ἐρχετο δὲ τὸ οἱ πλῶν ὁ ὅπισθεν ἀρχὸν καὶ ἐπὶ ναυτικοῦ*: quod quidem ὅπισθεν exposuit Plutarchus per *κελεύων*. Et perire potuit ὁ ὅπισθεν facile, propter similitudinē cum vocabulis proxime præcedentibus *οἱ πλῶν*. Neque tātum heic ita vitiatum hoc fuit, sed etiam inferius in Agefilao, pag. 657, C. vbi plura quaedam adscripta lector inueniet.

AD LIBRVM IIII HISTORIARVM GRÆCARVM.

P Ag. 507, D. Pro voce *ὅπως* reposui *κόπως*, idemque deinceps vbique feci. Nam hoc nomen in Agefilao Xenophontis nostri, atq; etiam in Plutarchiano, & apud Dionem Cassium, sic constanter scribi animaduertimus. * H. Stephanus editione secunda nos in hoc imitatus est.

Ceterum paullo post aliter numeros expressos in Agefilao scriptoris nostri video. Nam quū heic legamus, *χλῖες μὲν ἰσπῆτας, διχλῖες δὲ πλεῖστας*: illic scriptum reperimus, *διχλῖες μὲν ἰσπῆτας, τετρακλῖες δὲ πλεῖστας ἔχων*, qui numerus duplo maior est heic pos-

sito. Puto tamen idcirco locum hunc carere vitio, quod cum Plutarchi verbis consentiat.

510, C. pro *ἰσπῆτας*, rectius scribetur *ὀπισθῆτας*, quod interpretando reddidi.

Ibidem, D. Pro *ἀπολήφας*, quæ vox in edita exemplaria vniuersa irrepsit, lego *ἀπολήφας*. Nam altera illa deducta *ἀπὸ τοῦ ἀπολαμβάνειν*, contraria loci huius est sententia: quippe quæ potius retentionem, receptionemue, quæ desertionem significet. * Hen. Stephanus editione secunda sic in textu mutauit.

* Ibidem, E. In his, *πολλὰ πολλὴ χυσοῦ ἀξίαν*, equidem abundare vocem *χυσοῦ* arbitror, e quodam scholio profectam. Elegantius enim est, *πολλὰ πολλὴ ἀξίαν*. Propterea *χυσοῦ* notis vsitatis inclusi.

* 512, B. In his, *ἐάν* (cum interiectis) *πρὸς τὰ ἦν, τοῖς πῶν ἡ, ὡς εἴκοι, φιλομῖας ὄτι*, plana erit oratio, si post *πρὸς τὰ ἦν* sequatur, *ἐπὶ τοῖς πῶν ἡ, ὡς εἴκοι, φιλομῖας ὄτι*.

Ibidem, D. Omnino sic legendum erit, vt est a me notatum ad marginem, *ὅπως ἐκρίθειν πῶν σαδῶν*, non *ὅπως ἐκρίθειν πῶν σαδῶν*. Nam sic & Demosthenes, *εἰς τὴν χειρῶν ἐκρίθειν*, & Plutarchus Lycurgo, *ἐκρίθειν εἰς τὴν πελαγονίαν*.

515, A. Lego *πρὸς τὴν δὲ τῶν πεδῶν*, non *πρὸς τὴν δὲ τῶν πεδῶν*. Nam verbum idem mox repetitur, *ἐπὶ τῶν πεδῶν οἱ λακεδαίμονιοι*.

516, A. Reliqui locum hunc ita, vt scriptus est in editione Stephani, nota punctorum tamen adiecta, quæ verbum quoddam deesse significaret.

Quod si Florentinam, & quaedam alias editiones sequamur, integer locus erit. Sic enim ille habent: *οἱ δὲ ἀβλυαῖοι, ἵνα μὴ δὲ καταδῶσιν*, (pro quo Stephanus *δὲ καταδῶσιν* substituit) *ἐπιπλεῖστων, καὶ ὄτι, &c.*

* Quum autem hanc lectionem veram esse viderem, exprimenda in editione secunda cœnsui; præsertim quod monitus a me Stephanus idem editione sua posteriori fecerit, sed tacite, ne prius deliquisse videretur, minus etiam aliquid alicui Germano recte monēū debere. Sic hominis mos est.

Ibidem, D. Verba, quæ ad marginem adieci, quamquā ab H. Stephano sint omissa: Bilibaldus tamen expressit, & tum in Florentinis, tum aliis codicibus reperiuntur.

* Hac editione priori notata. Sic autem in exemplari H. Stephani locus iste tunc legebatur, *ἐπιπλεῖστων καὶ Κορινθίων ἀναχωρούτων ὅτι δὲ δὴ ἔξω. καὶ Κορινθίων ἀναχωρούτων. ἐπὶ δὲ ἐπιπλεῖστων οἱ λακεδαίμονιοι καὶ τῶν Θηβαίων ἰσπῆτων, ἀναχωροῦσιν ὅτι δὲ διαξέως*, cum ceteris. Inseruit autem Stephanus hæc editioni secunda, notis meis admonitus; sed ita locum silentio vulpecula præterit & in notis suis, & in margine contextus ipsius; vt eum ne verbulo quidem tangat. Astute vērō. Non meministi, quam largo clamites aduersus homines Germanos tuæ professionis ore, qui nescio quid omiserint alicubi; quum heic os tibi clausum sit, ac mutum, quasi non eadē culpa tenearis? Non habes igitur, quod amplius non dicam mihi, qui liberali & nobili animo commodis publicis operas meas ab aliis negotiis liber tribuo, vestris a typographis longissime remotus; sed typographis Germanis, tuæ professionis inquam hominibus obiectes, qui in eodem hæreas ipse crimine. Si quid in editione mea priori saltim admissum non a me, sed typographis tale reperis-

H. Steph. in eo peccat, quod in alius cul pat.

1076
ses, q
minu
quan
præse
limi,
prim
indul
Quo
tur i
ai a
prior
ribus
on ver
hinc a
ai a
peter
na
rum a
ne no
pag. 7
verba
quid h
μ
κ
lius d
indica
exemp
1111
libris h
hinc c
tionem
notis v
quibus
] m
incur
non m
117
Etoria
terpret
ca i
telligu
bris rep
118
Nam B
in Age
iam 17
καὶ λ
locum
quema
inueni
adscrip
lius est
psit Xe
distinc
sint. Si
120,
λῆς, qu
pit. Equ
propriu
trater
tate vix
πλῆς, c
solent.
nophon
* Ha

Hieremias Mylius.

ses, quos non egiffes triumphos? ac nihilo tamen minus eam fuggillare per calumniam nō vereris, quamquam diligentia illorum, qui ei præfuerunt, præfertim Hieremiæ Mylij, viri optimi & doctissimi, ac Ioanni Opörino, dum superstes esset, imprimis cari, post Cæsareæ maiestati ab epistolis, industria tuæ tuorumque nullo modo cesserit. Quod autem editione tuâ secunda post *αιαχοροῦτων* in textu ponis illud *ἐκ τῆς διώξεως*, ac deinde post *αιαχοροῦτων* idem repetis, nullo iudicio facis. Nam priore loco post *αιαχοροῦτων* id in meis exemplaribus non reperitur, quæ bona sunt: post *αιαχοροῦτων* vero locum sibi debitum occupat. Et quidem hinc amissa sunt illa, quæ tu omiseras; quod post *αιαχοροῦτων* non magno interuallo *αιαχοροῦτων* repereretur, adiectis illis *ἐκ τῆς διώξεως*, quæ ad prius *αιαχοροῦτων* non pertinebant, sed ad posterius *αιαχοροῦτων*. Ostendam tibi, negligentia Germanorum accusatori, simillimum peccatū tuum in Dione non ita dudum abs te impresso. Libro LIX. pag. 738. A. 4. leguntur in exemplaribus tuis hæc verba: *καὶ πολλὰ μὲν μεγάλα ἀδικήσαντες ἀπέσπαξε*. Vide quid heic omiseris, notis [] inclusum. *καὶ πολλὰς μὲν μεγάλα ἀδικήσαντες [ἐκ ἐκλόσε, πολλὰς δὲ καὶ μηδὲν ἀδικήσαντας] ἀπέσπαξε*. Causa horum omissorum in illius *ἀδικήσαντας* repetitione lateret, prorsus ut heic iā indicatum de *αιαχοροῦτων*. Monstrabo tibi & aliud exemplum secordia tuæ in eodem Dione. Libro LIII. pag. 604. leguntur in editionis vltimæ tuæ libris hæc verba, *ἐπὶ οὐδὲ τῆς οὐ μὲν οὐ παρὸς*. Quis hinc colligi sensus queat ab eo, qui tuam hanc editionem sequi velit? Nimirum & heic omisisti, quæ notis vsitatis inclusa subiiciam. *ἐπὶ οὐδὲ τῆς (in quibusdam reperi *αὐτῆς*) οὐ [Ἀγέλαος ἀπὸ στρατεύσεως, ἔργε] μὲν οὐ καὶ παρὸς*, cum ceteris. In nunc, & propter incuriam aduersus alios acerbus esto, negligentia non minoris ipse reus.

517, D. Sequitur & Bilibaldi, & Philelphi auctoritatem, qui Agesilaum Xenophontis est interpretatus, non *πλαγίους ἔχοντας τὴν ἰσπίαν* lego: sed *τῆς ἰσπίας*, per quos Agesilai nimirum equites intelliguntur. Sic autem utrumque horum suis in libris reperisse, de interpretatione colligere licet.

518, A. Magna scripturæ heic diuersitas est. Nam Bilibaldus *ὄρια* legit, hoc est, fines. Phlelphus in Agesilao montes vertit, qui sunt Græcis *ὄρη*. Etiam *ὄρη* reperi. Denique apud Aristidem *ὄρη* ἀφ' ὁλοῦ λόγου, in extremo legitur *ὄρη*. Citat enim hunc locum. Equidem *ὄρη* retinendum existimaui, quemadmodum & heic & in Agesilao scriptum inueni.

* 519, A. Quod heic vides ad *τῆς ἐγγύεως*, pro *τῆς ἀδελφικῆς* in margine, aliquāto quidem melius est, sed recte locum nō restituit. Quippe scripsit Xenophon, *καὶ τῶν ἐγγύεως*: ut post *μαζέω* plena distinctio ponatur, & hæc verba periodus noua sint. Sic in Agesilao.

520, C. Valde mihi suspectum est hoc loco *πελάεις*, quod Bilibaldus pro nomine proprio viri cepit. Equidem vel aliter scribendum hoc nomen, si proprium sit, vel *τῶν πελάειων* πολλοὶ legendum arbitraretur: sed absque vetustorum codicum auctoritate vix aliquid admitti posse videtur. Vicinius est *πολλοί*, quo & Homerus & alij poetæ pro *πολλοί* vti solent. Verum vsque adeo poetice loquutum Xenophontem, adfirmare non ausim.

* Hæc editione prima. Nunc mihi ad animum

accidit, posse in his, *καὶ τῶν πελάειων*, commodius scribi *καὶ τῶν πελάειων*, præfertim quum & *τῶν πελάειων* & *τῶν πελάειων* cum vnico *α* heic in quibusdam reperiantur. Solent enim Græci vocabulum *πελάεις* per abbreviaturā ita scribere, ut supra *πελάεις* ponant *οι*. quod quum in exemplari vetusto perisset, reliquum *πελάεις* fuisse mutatum a calligraphis in *πελάεις*, & ab aliis in *πελάεις*, & a tertiis in *πελάειος*, cuius H. Stephanus meminit, sane vero est consentaneum. Equidem in reddendo loco scripturam hæc sequutus sum, & rectam arbitror. Exemplum simile superius in fine libri *παιδείας* primi, ad pag. 37, B. lector in notis hîsce reperit.

* Ibidem, D. Hæc verba, *τῶν πελάειων* *καὶ τῶν πελάειων*, expleri posse sic videntur, *τῶν πελάειων* *καὶ τῶν πελάειων*, vel *αὐτῶν πελάειων* *καὶ τῶν πελάειων*. H. Stephanus *πολλοὶ τῶν πελάειων* mauult.

* 525, A. pro *μὴ ὅτι τὰ μακρὰ πείρη* *τῶν Κορινθίων*, & *δὴ ἔστιν*, *ἐλθοῦν ὅτι σπᾶς*, dico legendum; *μὴ ἐπὶ τὰ μακρὰ πείρη* *τῶν Κορινθίων* *δὴ ἔστιν*, *ἐλθοῦν ὅτι σπᾶς*. Et propterea margini hanc emendationem adieci, quod rectam arbitret. Prior lectio locum habere nequit, nec emendatio H. Stephani, pro *ὅτι τὰ μακρὰ πείρη* scribentis *τῶν μακρὰ πείρη*. Nam leue quiddam est, *ὅτι* mutari in *ἐπὶ*: quum *ὅτι* & *ἐπὶ* nullā similitudinem inter se habeant. Et quis sensus idoneus ex his *μὴ ἐπὶ τὰ μακρὰ πείρη* *ἐλθοῦν ὅτι σπᾶς*, elici possit?

* Ibidem, B. corrupta sunt istæc verba, *καὶ τῶν πελάειων* *καὶ τῶν πελάειων*, & hoc modo de Xenophontis Agesilao, p. 661, A. corrigenda: *καὶ τῶν πελάειων* *καὶ τῶν πελάειων*. Atque horum ego sententiam expressi.

Ibidem, C. Plane in his verbis, *καὶ τὸ μὲν πολὺ οὐκ ἀπέπλησε*, particula *μὲν* tollenda est, quam extra libros ab H. Stephano editos exemplaria præterea nulla habent. Et idem a me monitus, editione secunda prorsus eam exclusit. Ceterum ut obiter hoc quoque in gratiam studiosorum addam, emendari de hoc Xenophontis loco Plutarchi verba in Agesilao debent. Sunt autem hæc, quæ intelligo: *αὐτῶν μὲν ἡρᾶ καὶ γλυκὺ τὰ μακρὰ πείρη*. *ταῖς δὲ ναυσίν, ὁ πλεονέτας*. Ea si cū Xenophontis conferas, (& descripta esse de hoc loco minime dubito) animaduertes scribendū *ταῖς δὲ ναῦς* (scilicet *ἡρᾶς*, quod præcessit) *ὁ πλεονέτας*. Sic enim paullo ante Xenophon: *ὁ μὲν καὶ γλυκὺ τὰ πείρη τῶν πολεμίων*, *ὁ δὲ καὶ δακρύων τῶν ναῦς* *καὶ τῶν ναυέων ἡρᾶς*. Nimirum dum ab vna parte muros Agesilao inuaderet, interim ab altera Teleutias frater in portum classe vectus, Corinthiorum naues cepit. Nec id omittendum, scripsisse Stephanum Byzantium, vel (ut magis est consentaneum, & Xylander probat) Hermolaum Byzantium, qui Stephani librum in breuem epitomen redegit, Piræum heic a Xenophonte nominatum, esse *λιμένα* *τῆς Κορινθίας*. Idcirco non abs re videri potest, scribendum paullo post, p. 527, A. *καὶ τῶν λιμένων*, pro *πελάειων*.

* Ibidem. Non ex H. Stephani sententia, *ἀκούσαντες τῶν φευγόντων*, lego; sed *ἀκούσαντες τῶν φευγόντων* simpliciter. Quod autem statim sequitur, *ὅτι ἐν τῆ πόλει*, potius scribendum *ὅτι οἱ ἐν τῆ πόλει*. Articulus enim deest. Sic vero legendum, ex Agesilai Xenophontei verbis hîsce, *τὸς Κορινθίους* (nota, quod heic, *οἱ ἐν τῆ πόλει*) *πάντα μὲν τὰ κτήνη ἐν τῶν περὶ τὴν πόλιν*, colligitur: quæ quidem loco iam emendato inspecta, sententiam meam confirmarunt.

528, C. D. Neminem non videre arbitror, deesse hoc loco verbum *οἰόμενοι* post *μηδὲνα*, quo inte-

Plutarchi locus emendatus.

gra sit fententia, μηδὲνα οἰόμενοι αὐτῶν ἄρσενος σφίσι. Iden & Bilibaldus expressit. * Perille vero videtur inter μηδὲνα & αὐτῶν, propter aliquam litterarum similitudinem cum ultimis in μηδὲνα & cum αὐτῶν.

531, D. pro αὐτῶν δὲ πρὸν ἀποσκευασθῶμεν, rectius arbitror, αὐτῶν δὲ πρὸν ἀποσκευασθῶμενον.

533, C. In omnibus libris editis legitur, ἰσοπέρον τὰς μύθους. Id nonnulli sic interpretantur, ut menses intelligi dicant, quibus mensibus fas non fuit, copias educere. Hoc ut probent, auctoritate Thucydidei scholiasta utuntur. Ego vero Xenophontem nostrum voce usum Homericam iudico, quod ei per esse familiare iam dudum adparuit; scripsisseque adeo, ὅτι τῶν ἰσοπερον τὰς μύθους. Est enim apud Homerum hæc vox libro Vlyssæ x xi, ubi Telemachum poeta sic loquentem fecit:

Quid mihi...

ἀλλ' ἄγε μὴ μύθοι παρέλεπεν. —
Definite his causis prætextis nos remorari.

Ea verba videtur interpretatus Hesychius, quum inquit μύθος, ἀποφάσις ἐπικειμένη τῷ π, ἀπὸ τῶν μύθων ἑσθμιετὰ τὸς ἀποφασισμένους. Ait μύθος significare prætextus, & tergiversationes; factamque vocem a verbo μύθω, quod ij nictent oculis, qui prætextus quarunt. * Sunt qui Gallicæ linguæ cognationem esse quamdam cum Græca sibi persuadent. Hoc si verum est, videri queat, vocem mine Gallicam ab hac Græca μύθη promanasse, quum dicunt faire mine, ac frequenter, faire bonne mine, pro egregie prætendere vel simulare. Sed ad notata prior editione redeamus. Non multo aliter poetam hoc loco interpretatur & Didymus, cuius verba mutilata corruptaq; nunc emendare libet. Nam quum in editis libris legatur, μύθοι ἀποφάσεις . . . μύθοισι τὰ ὅμιλα σέπεται.) ἢ χερῶν; τῶν δὲ χερῶν ἀποφασίζονται, ἵνα ὁμιλίαισι: ego sic commode locum restitui posse arbitror, μύθοι ἀποφάσεις. ἄλλ' ἄγε μὴ μύθοι παρέλεπεν, ἢ χερῶν τῶν δὲ χερῶν & cet. Longe tamē magis Eustathij placet enarratio, qui ubi eodem Vlyssæ libro vocabulum ὁμιλίαις interpretatur ἀποφάσεις, addit: ἐπὶ τῶν ἀποφασισμένων ἐπιχρῶσι, ὅ δὲ μένοισι, ἐνούμενοι ἢ αὐτῶν. ἔθεν δὲ τὸ αὐτῶν ὁμιλίαις, καὶ μύθω, τῶν τῶν ὁμιλίαις οἰαί μετ' ὀλίγα ἵρησιν τῶν

Gallice cū... Graeca lingua cognatio... Faire mine, μύθω.

ὁμιλίαις...

μύθω, ἀποφάσεις.

ἰσοπέρον τὰς μύθους.

μύθω.

ἀλλ' ἄγε, μὴ μύθοι παρέλεπεν —
ἢ χερῶν ἀποφάσεις. ἵνα ἢ μύθω, οἰοῦντες μόνη. ἔκ τῶν μόνη, γίνεται ἀποφάσεις μύθω, καὶ τὰ πρὸν σφίσι πῖνον καὶ ἔπειτα τὸ ο, οἰοῦντες τὸ σφίσι, καὶ ὀπίπτοι, ἀσφίπτοι. μύθω τὸ βανος χερῶν πῖς ἀποφασισμένοις, ὅ δὲ ὁμιλίαις, ἢ τὸ ἐπιχρῶσι. Nimirum in his verbis vult ὁμιλίαις dici ab ἐπιχρῶν, & significare prætendum quemdam, idq; propterea, quod qui tergiversantur, sese cōtineant, & cogitabundi expectent, quid sit dicendum. *Qua causa est,* inquit, *quamobrem poeta non multo post pro voce ὁμιλίαις, alia sit usus, videlicet μύθω, qua moram quasi quamdam significat, facta Æolico more de μόνη, accentu graui mutato, proque o paruo, littera u substituta, quod itidem sit in ὄνομα, ἔσιν ἀσφίπτοι, pro quibus Æoles dicunt ὄνομα ἔσιν ἀσφίπτοι. Nimirum mora quamdam iis est opus, qui tergiversantur, & ad sensum inhihent.* Ita igitur hoc loco Xenophontis quoq; verba sunt intelligenda, ut ἰσοπέρον τὰς μύθους sit vel obterdere causas, nimirum belli differendi gratia; vel uti prætente, vel moræ causas neckere, quemadmodum poeta loquitur. Eustathius certe Alexium etiã verbo μύθω usum esse in significatione tergiversandi scripsit. Et libro Xenophontis sequente, p. 550, A. verba eius

Atidem sic corrigo, ut pro μύθω, scribam μύθω, quum ait: γινώσκοντες ὅτι ἢ τῶν μύθω ἀποφάσεις ἔθεν ἐπὶ σφίσι ὀφελήσιν. Idem facio in eiusdem libri pag. 565, E. verbis hæc: δὲ τὸ μὴ δὲν ἐπὶ ὀφελὲν αὐτῶν τῶν μύθω τῶν ἀποφάσεων. quo itidem loco τῶν μύθω vulgo legitur, etiam in Stephani libris: qui tamen heic indicata Xenophontis a me loca de voce μύθω margini adscripsit.

533, C. Pro ἐπιχρῶσιν αὐτῶν ἄλλω, scribendum arbitror ἐπιχρῶσιν αὐτῶν ἄλλω, diuisa dictione, quemadmodum ad marginem notavi. Sic & interpretem legisse, colligi de verbis eius potest. Henr. quidem Stephanus editione secunda hinc in textum transtulit.

535, C. pro εἰ τῆ νασμαχία ἐκρῆθημεν, ita plenius, ὅτι εἰ τῆ νασμαχία ἐκρῆθημεν, scribendum. Origo mendæ ex similitudine horum, εἰ τῆ & ὅτι, inter se; qua factum, ut per negligetiam alterum omitteretur. H. Stephanus notat aliquid deesse, non exprimens tamen, quid illud sit.

536, C. Quo pacto φερῶς, oppidi nomen, cuius heic sit mentio, rectius scribatur, nimirum φηρῶς, notavi ad marginem. Feci autem ex Eustathij auctoritate, qui ad librum Vlyssæ tertium in extremo tradit, φηρῶς per litteram ε, oppidum esse Thesalia; φηρῶς autem per η, esse in Laconica, non procula Messenia & Elide: quod quidem etiã de Homeri verbis, itemq; de urbium nomenclatore Stephani Byzantij, licet ex hoc obscuriuscule, intelligi potest.

537, D. Et heic, & sequentibus paginis ubique scripsi Τηλυθαλῶς, non Τηλυθαλῶς, partim quod supra perpetuo sic adpellatur, partim quod eamdem scripturam Plutarchiani cōdices habeant.

538, B. H. Stephanus hoc loco scripturam Florentini exemplaris est sequutus, ubi legitur, καὶ γὰρ ἡδὲ βασιλεῖα γραπύειται διωπάνη ἢ ἀβλαφῶς, ἢ πῆμν. Ego vero prorsus adfirmo, si legas ita, deesse præpositionem ἡδὲ, ante βασιλεῖα, sic ut scribatur, καὶ γὰρ ἡδὲ ἡδὲ βασιλεῖα γραπύειται, &c. Hoc Stephanus approbat editione secunda.

539, C. Notas punctorum adieci, quibus indicarem, verbum aliquod deesse, vel ἀπίθανον, vel aliud simile. * Sic editione prima. Nunc aio scribendum, καὶ πλείους ἀπλείπουν, maior pars a tergo manebat. Omisssi verbi ἀπλείπουν post πλείους origo repetenda videtur a similitudine quarumdam in utroque litterarū. Ita vero loqui Xenophon frequentissime solet, ut in Hipparchico, 967, D. οἱ μὲν ἀπερχοῦν, οἱ δὲ ἀπολείπουν: alij procedunt, alij longius, quam par sit, a tergo manent. item libro de venatione, 990, τὰ ἀποπνὸν δρόμον αἱ κύνες ἀπολείπουν: manent canes a tergo, vel relinquuntur a tergo primo cursu. Et alioqui verbum illud, ἀπολείπουν hoc loco recte reponi, parer e proxime sequentibus istis, quum ait; hos a tergo mansisse, quia solitus esset Thimbro, nemine militum monito, suis opem latum excurrere.

541, A. pro τὰς ὑπὸ τῆ θεῶν ἀκούσεως πύλας, legendum potius οἰκούσας. quamquam nō ignorem eum, qui Bilibaldi versionem in editione Stephani emendauit, ἀκούσεως rettulisse ad ἀποφάσεις τῶν νοῦν, sane quam dūriter, & lōgo ex interuallo. Genus ipsum dictionis huius frequens. Nam paullo ante usus est eodem Xenophon, quum ait, καὶ ἐν τῆ ἀσία, ἢ ἐξ ἀρχῆς βασιλεῖας ὄντι, καὶ τῆμος, (cum interiectis) ὁ δὲ χρεῖα οἰκῶν δυνάει: hoc est, rem publicam suam ad-

541, A. pro τὰς ὑπὸ τῆ θεῶν ἀκούσεως πύλας, legendum potius οἰκούσας. quamquam nō ignorem eum, qui Bilibaldi versionem in editione Stephani emendauit, ἀκούσεως rettulisse ad ἀποφάσεις τῶν νοῦν, sane quam dūriter, & lōgo ex interuallo. Genus ipsum dictionis huius frequens. Nam paullo ante usus est eodem Xenophon, quum ait, καὶ ἐν τῆ ἀσία, ἢ ἐξ ἀρχῆς βασιλεῖας ὄντι, καὶ τῆμος, (cum interiectis) ὁ δὲ χρεῖα οἰκῶν δυνάει: hoc est, rem publicam suam ad-

1080
min
Plat
de m
5
prato
men
do p
ferre
inte
diu
minu
an m
fuit:
Nam
A' cul
mod
igitu
ctio
cistre
Eta, f
E' d
A' cul
conu
entem
lius r
Ibi
propt
* Nar
sursu
per P
uigan
diund
legeb
marm
inuen
no A
Conit
sancti
Lectio
Steph

A

P
it
ἐν τῶ
de tert
ὑπὸ τ
arbitro
quam
pete
tur, ve
cum sy
ὑπο

547
edition
scribed
da me
54
ἵνα ὑπο
reponi
quomo
bus, vt
vel hæc
λογῶν
in v. d.

ministrare possunt. Nec ab hoc alienum est, quod Plato & alij dicere consueverunt, εν πόλει καλώς, & εν πόλει κακώς οικούσας.

§ 42, C. Omnino corrupta sunt hæc verba, περιεσπασμένους τῶν Φαρναβάζου, καὶ ὀπισθροπέδους τῶν πόλεων, ὅτι ἂν Ἐυδὸν ἀντιπερράπνευ. Nam quo fieri modo poterat, ut Anaxibius vicissim Abydo arma inferret, quā Abydum ipse teneret? Vidit hoc prior interpres, itaq; locum pro deplorato relinquens, diuersum quiddam finxit. Nam pro verbis hæc omnibus, καὶ ὀπισθροπέδους τῶν πόλεων, ὅτι ἂν Ἐυδὸν ἀντιπερράπνευ, tantū hæc in conuersione Latina posuit: Ex Abydo procedens. Sed hoc ἔστιν ἄνευ ἰστορίας. Nam id Græce diceretur, ἐκ τῆς Ἐυδου, non ὅτι τῶν Ἐυδου. Quod si ἐκ τῆς Ἐυδου maxime legas, quomodo verbum ἀντιπερράπνευ ad illa congruet? Ut igitur tecum, lector, communicem, quam ipse lectionem sequutus, locum hunc reddiderim; paucis rem omnem accipere. Nō magna mutatione facta, sic legendum puto: περιεσπασμένους τῶν Φαρναβάζου, ὀπισθροπέδους (scilicet ἀντι) σὺν τῶν πόλεων ὅτι τῶν Ἐυδου, ἀντιπερράπνευ. Eorum sententiam habes in conuersione nostra, huic loco haud dubie cōgruentem. Pag. autem § 43, A. pro τῶν Ἀβυδωνῶν melius recipietur τῶν Ἀβυδωνῶν.

Ibidem. Pro τῶν ἀντι, scribo equidem τῶν ἀντι: idq; propterea, quod statim sequitur, τῶν ὅτι Προικόνητον. * Nam Præconesus insula respectu Sesti est ἀντι, sursum; nimirum in Propontide sita, qua Silyuria per Propontidē versus Hellepontii angustias nauigantibus ipsum Hellepontii ostium est ingrediendum; vbi ad sinistram Præconesum præterlegebamus, Marmoræ nomen nunc habentem, a marmore puto, quo nullum hodieq; præstantius inuenitur, & quo S. Sophiæ templum a Iustiniano Augusto pulcherrime incrustatum hodieque Constantinopoli conspicitur, præsertim ea parte sanctiori, quam vulgō chorū dicere solemus. Lectionem τῶν ἀντι probat editio secunda Hen. Stephanus.

AD LIBRVM V HISTORIARVM GRÆCARVM.

* Pag. § 46, D. Locus mutilus, punctis notatus, ita suppleri de H. Stephani sententia potest, ἔτι δὲ τῶν Ἐπειῶν περὶ τῆς ἠδελου οἰκίας. Versu deinde tertio post hunc, pro αὐτῶν ὅτι τῶν ἐπιπέμοισιν ὅτι τῶν τῶν ναῦς, priore illo ὅτι reiecto, scribendum arbitror, αὐτῶν τῶν ἐπιπέμοισιν ὅτι τῶν τῶν ναῦς. quamquam ne illud ipsum quidem τῶν τῶν magno opere mihi probetur, & inducendum potius videatur; veluti quod irrepserit ex repetitione tot vocum syllabarumque similitum, αὐτῶν, & τῶν τῶν, & ναῦς.

§ 47, D. H. Stephanus Florentinam & Aldinam editionē sequutus, περιεσπασμένους retinuit, quum scribendum sit περιεσπασμένοι. Editione vero secunda me sequutus, περιεσπασμένοι in textum rettulit.

* § 48, A. Omnes editiones habent, καὶ δὲ ἐν ἐν εἰς σρογγύλων πλοίων; pro quo fortasse putet aliquis reponi posse σρογγύλων πλοίων. Non tamen ignoro, quomodo prior lectio defendi possit ex sequentibus, ut ellipsis quædam particula ἕνα admittatur, vel hæc ipsa sic potius addatur, καὶ δὲ ἐν ἐν εἰς σρογγύλων πλοίων ἕνα. commodius hoc, quam mutatum ἐν ἐν in ἔστιν, de H. Stephani sententia. Sic & illud sanan-

dum, quod sequitur, ἐς δὲ τῶν μείζονων ἐμβασνοντας, scribendo ἐς δὲ ἕνα τῶν μείζονων, vel ἐς δὲ ἕνα τῶν μείζονων ἐμβασνοντας. Horum quidem alterutrum periisse librarium incuria mihi videtur. Et aliud exemplum habes ad p. 654, D. in notis hæc.

§ 49, B. Vtrobique reponendum δὲ, bis exiguo corruptum interuallo: primum in his, ὡς ἦδὲ ἐδύνατο, ut legatur ὡς δὲ ἐδύνατο: deinde in istis, ὅτι ἀνταλλίδας, ut legatur ὅτι ἀνταλλίδας. Nam ita post longam parenthesis cum præcedentibus hæc recte coherent.

* § 50, B. pro κλαζομενάς rectius ponetur κλαζομενάς, subintelligendo νήγας. Sic ad κλαζομενάς non opus est addi κτ, quod H. Stephanus fieri voluit. Et paullo post, lit. D, pro ἴτε νῦν, forsitan melius ἴτε οὐδ'.

* Ibidem, D. Aut post ὀπισθροπέδους deest αὐτῶν, ceu priori editione dictum, ut hæc sententia sit; Qui eos ad properandum excitarent: aut potius nihil addendum arbitror, sed ita scribendum, ὀπισθροπέδους καὶ τῶν ἀπολοῦσιν, pro κτ τῶν ἀπολοῦσιν.

§ 51, B. In his verbis, ἔτι δὲ τῶν ὑπερον πόλεμον τῆς καθερέσεως τῶν ἀβυδωνῶν τῶν αὐτῶν ἐπιπέμοισιν, articulus ἢ post ἔτι δὲ collocatus ferri non potest. Nam quis ita loqueretur? ἔτι δὲ τῶν αὐτῶν ἐπιπέμοισιν ἐπιπέμοισιν. Quamobrem vel alio transferri hoc modo debet, ἔτι δὲ τῶν αὐτῶν ἐπιπέμοισιν ἐπιπέμοισιν, quod apte dicitur; vel scribendum ἔτι δὲ τῶν αὐτῶν ἐπιπέμοισιν, vltima littera mutata in cognatam: quod idcirco magis Xenophontem videri potest, quoniam Atticum est. Henr. quidem Stephanus hinc ad marginem editionis suæ posterioris transtulit.

§ 55, A. Pro ἰσχυρῶς reposui ad marginem ἰσχυρῶς, sequutus in hoc non modo rationē sententiæ verborum; sed etiā librorum quorundam auctoritatem. Henr. quidem Stephanus aptius esse fatetur.

Ibidem, E. pro στρατιῶν ποιῶν, reposui στρατιῶν. Sic enim Græci loquuntur. Isocrates ad Philippum Macedonem: πῶς ἔστιν ἰσχυρῶς ποιῶν τῶν στρατιῶν τῶν αὐτῶν; Idem & paullo post corruptum emendauit, vbi τῶν στρατιῶν ἐκλείπειν, non στρατιῶν, scribendum. Prius in textū admisit Stephanus, alterum aptius fatetur.

Ibidem. Locum hunc, ita scriptum in libris H. Stephani, ἔδδξε πέμπην πρὸς τῶν μωείων ξυμπάγμα, cum ceteris, satis obscurum, cum verbis sequentibus contuli pag. § 59, A. quæ & plane cum his consentiunt, & satis ea perspicue declarant. Sunt autem hæc: τῶν δὲ ἐς τῶν μωείων ξυμπάγμα αὐτοῖς τε ἀπαντες συνἔειπεμον, καὶ εἰς τῶν συμμαχίδας πόλεις σκυβάλας διέπεμον, κελυδοί τε ἀκόλυθον. Atque hoc loco (nam id etiam addi necesse est) ut recte articulus τῶν ad ξυμπάγμα adiciatur, quo δεικτικῶς significetur, eam ξυμπάγμα intelligi, cuius esset antea facta mentio: ita contra, in his verbis, ἔδδξε πέμπην πρὸς τῶν μωείων ξυμπάγμα ἐς ἐκάστην πόλιν, articulus πρὸ ferri non potest; quem tamen H. Stephanus retinuit, ab aliis editionibus dissentiens.

§ 56, D. Vti deinceps vbique Xenophonteis in libris Λεοντίδης reperitur, ita Plutarchiani perpetuo Λεοντίδης habent.

§ 57, A. pro καὶ πίνω μὲν, scripsisse Xenophontem arbitror, καὶ πίνω μὲν. Sequitur enim, aliud futurum, si status iste rerum mutaretur. Hen. Stephanus hinc ad marginem editionis posterioris transtulit.

Ibidem, E. Non probo εἰρημένον ἦδοντο οἱ ἐν τῇ Κασ-
μείᾳ, sed oi voce deleta, εἰρημένον ἐν τῇ Κασμείᾳ. Nam
illud ἦδοντο non ad eos pertinet, qui erant in arce;
sed ad illos, quos statim subicit ab Androclidæ Iff-
meniaq; partibus steriflo. * Stephanus istud hinc
editione altera in contextum recepit, priori sua
male scriptum οἱ ἐν τῇ Κασμείᾳ, in margine fatetur.

559, C. Strabo, Stephanus Byzantius, Plutar-
chus nunc ἐλιμίαν, nunc ἐλιμίαν vocant, quæ Ptole-
mæo dicitur ἔλυμα. Nomen oppidi est, infra Apolloniam
siti.

561, C. Omnino heic ante τὸ κερρόδ, vel ἔρω, vel
πῦρα, vel quid aliud tale deest, quod indicare pun-
ctorum notis adiectis volui.

* Nunc autē plane statuo, non aliud esse, quam
πῦρα, quod desit. Quippe facilius hoc omitti po-
tuit ob similitudinem quandam cum sequētis κερ-
ρόδ primis litteris.

Ibidem, D. pro πῶρα μὲν οἱ τῆ φάλαγγι, scribo πῶ-
ρα μὲν, sequutus etiam prioris interpretis lectio-
nem, qui turbatam phalangem vertit. * H. Ste-
phanus hinc πῶρα μὲν contextus iure donavit,
alterum fuisse male scriptum in editione sua prio-
ri, fatetur.

Ibidem, E. In his verbis, ὡς ἐξ ἑφ' ἡμετέρας ἀνθρώπων
παίδευέσθαι, μάλα μὲ, loco suo motum illud ὡς, ita
reponi debet; ἐξ ἑφ' ἡμετέρας ἀνθρώπων παίδευέσθαι, ὡς μὲν ἡμε-
τέρας οὐδ' οὐδέ τις ἐξ ἡμετέρας ἀνθρώπων.

562, B. Arbitror non μετ' αὐτὸν ἢ, ὡς αὐτὸν Ἀθηναίων,
legendum esse, sed ὡς αὐτὸν Ἀθηναίων: facile quovis
animaduerrante, repetendum e præcedentibus,
ὡς αὐτὸν Ἀθηναίων. H. Stephanus hinc in adnota-
tiones suas editione posteriori transtulit.

Ibidem. Trophimos Xenophon quos vecet
hoc loco, nescire me fateor equidem, libenter ex
aliis cogniturus, qui rem melius intelligūt. * Vox
quidem ipsa nutricios & alumnos denotat. For-
tassis ita fuere dicti, quod licet extranei essent, ta-
men a Lacedæmoniiis a pueritia sumtu publico al-
lerentur.

Ibidem, C. Rursus heic nobis illud occurrit,
quod toties antehac deprauatum ostēdimus, χη-
ματὰ ἐς πῶρα στρατιῶν ἔδωσαν, pro εἰς πῶρα στρατιῶν, quod
equidem mutandum non putarem, nisi legisset
etiam interpres στρατιῶν. Non enim vertit, in exer-
citiis, sed in usum belli.

563, C. Malo cum aliis legere, ἐνέθεθέ τε εἰς πῶ-
ρα, καὶ τὰ χη, & cet. quam cum H. Stephano ad πῶ-
ρα, etiam καὶ adicere. * Quod vero posteriori edi-
tione miratur idem, medicere, καὶ illud ab ipso
adiectum; sane adiectum intelligat, ex libris hoc
loco vitiosis, vel Florentinis, vel Aldinis; quorum
scripturas deprauatas imitari non debuit. Hoc ei
responsum esto etiam ad alia, quæ inculcare hu-
iusmodi solet.

* Ibidem, D. Mendum in his latet, καὶ εἰς τὰ ὅτι-
πῶρα ἰκαλὸν δίδοναι. Quippe deest aliquid. Non ta-
men ἰκαλὸν δίδοναι probō, quod cuidam pla-
cet. Potius ita restitui recte iudico, καὶ ὅτι εἰς τὰ ὅτι-
πῶρα ἰκαλὸν δίδοναι. Nam illud ὅτι quasi latet in εἰς
sequēti, ac propter hanc similitudinem facile per-
ire potuit. Audacter autem vel infercire voces, vt
heic δίδοναι, vel delere, vt idem facit 561, A. εἰ
δένδρον expungendum censens, nimis est temera-
rium.

564, A. Mutila sunt hæc verba, πὸ τε Ὀ κωδίας
εἰ ἢ ἢ . . . εδῆου. Ego sic scripsisse Xeno-

εδῆου
amissum
ante εδῆου.

phontem aio, πὸ τε πῶρα Ὀ κωδίας εἰ ἢ ἢ ἀδῆου εδῆου.
Periit enim ἀδῆου, omiffum per negligentiam,
propter similitudinem cum sequenti εδῆου. Sic ni-
mirum & paullo ante loquutus est, 561, A. ὡς εἰ π
δένδρον ὑπολοιπὸν, εἰ ἢ εἰρασμῆνον, φθίρει. Quod illic ὑ-
πολοιπὸν, heic eodem sensu ἀδῆου dixit: quod illic
φθίρει, heic δηνόω. Etiam ἀδῆου alioqui familiare
Xenophonti est. vt supra, libro 111 ἑλλησπόνδων, 480,
D. πῶρα εδῆου ἀδῆου δηνόω φθίρει.

564, A. pro πῶρα καὶ πῶρα εδῆου εἰλε, scribi pos-
se arbitror elegantius, καὶ πῶρα καὶ πῶρα εδῆου εἰλε κα-
περάτος. Sæpius autem animaduerti hæctenus hu-
iusmodi vocum traiectiones in antiquis scriptoribus,
a librariis oscitantia profectas.

* 565, A. Pro πῶρα καὶ πῶρα εἰλε εἰς Λακεδαιμόνα ἰε-
σι, dico scribendum, πῶρα καὶ πῶρα εἰλε εἰς Λακεδαι-
μόνα ἰεσι, idque propterea, quod paullo post ait ε-
πῶρα καὶ πῶρα εἰλε.

* Ibidem, D. In his verbis, καὶ ὁμοίαιτες τῶντα ἰε-
μένον, non nego recte dici posse, ὁμοίαιτες τῶντα: sed
admittēdum nego τῶντα ἰεμένον. Itaq; mutandum
hoc vel in τῶντα ἰεμένον, vt semper alibi Xenophō,
& alij loquuntur; vel in τῶντα ἰεμένον, ad συνθήκας
respiciendo, quod præcessit, & H. Stephano pro-
batur.

* Ibidem. pro his, ἐπιμύσαν δ' ἰσπῆτας οἱ καλλιλυθό-
τες ὅτι τῶρα πῶρα εδῆου ἀθηναίων, τῶρα δὲ οὐδ' ἰσπῆτας
legendum existimo, ἐπιμύσαν δ' ἰσπῆτας οἱ καλλιλυθό-
τες ὅτι τῶρα πῶρα εδῆου ἀθηναίων, καὶ τῶρα δὲ οὐδ' ἰσπῆτας
vt καὶ desit ante τῶρα δὲ. Nam inter ceteros prætō-
res siue duces Athenienses, fuisse duos, qui The-
banos exsules in recuperanda patria iuuerint, nar-
rat paullo post Xenophon, addens etiam propterea
mutatos fuisse. Quæ vero deinde sequuntur,
οἱ δ' εἰδότες τὸ πῶρα, εἰ ὁ ἀπίστους, ὁ μὲν οἱ τῶρα ἀ-
κροπόλη, cum ceteris; omnino mutila sunt, vt qui-
uis animaduerrere potest. * H. Stephanus, & alij,
quid desit, haud indicant. Equidem arbitror, vni-
co dumtaxat ὄρον suppleri locum hoc modo pos-
se, οἱ δ' εἰδότες τὸ πῶρα, εἰ ὁ ἀπίστους, ὄρον: quod
quidem familiare Xenophonti verbum est, & hinc
adposite quadrat, & aliquam cum δαίνοτι, quod se-
quitur, litterarum similitudinem habet.

568, D. pro εἰ αὐτὸν ἀνέβη βουλευέσθαι ὁ βουλευέσθαι
τῶρα, aio scribendum, βουλευέσθαι ὁ πῶρα βούλοιν-
το τῶρα. Et ὁ πῶρα quidem, ex aliis deprom-
tum libris; βούλοιντο autem ex coniectura mea; cum
qua conuenire & H. Stephani coniecturam, eius
ad me adlata editione posteriore cognoui.

569, A. Habent libri omnes editi, πῶρα εδῆου Κρεῖ-
σιος, quum legendum sit Κρεῖσιος. Erat enim Creu-
sis oppidum Bæotix, versus Megatensium ditio-
nem situm, auctore Stephano Byzantio, cuius et-
iam supra Xenophon noster in ἑλλησπόνδων hæc me-
minit, & pagina sequente proxima. H. Stephanus
hinc editione posteriore margini adscripsit.

571, D. Sequutus sum lectionem vsitatam. In-
terpres autem non ὑστρον, sed τῶρα ὑστρον legisse vide-
tur. vertit enim, postridie.

572, A. pro τῶρα ποιέσθαι ἀθηναίων, scribo πῶρα
sicut & interpretem legisse, verba ipsius decla-
rant. H. Stephanus editione secūda in textum re-
cepit.

Ibidem, D. H. Stephanus editionem Florentis-
nam sequutus legit ὡς οὐδ' εἰ, ὅτι τῶρα δουκίη, αἰ τῶρα
πῶρα. quum aliis in libris legatur αἰ τῶρα, & rectius
sit αἰ τῶρα, * quod editione posteriori adprobat.
Nequit

G

Nequit enim adeo temere tolli particula $\epsilon\pi$, quo $\omega\tau\epsilon\pi\acute{\alpha}\nu$ seruetur, ut idem faciendum putat.

573, A. pro $\epsilon\omega\varsigma$ $\sigma\rho\alpha\pi\acute{\alpha}$ $\epsilon\eta\iota$, notavi ad marginem, legendum esse $\sigma\rho\alpha\pi\iota\alpha$. Probat hoc Stephanus, & hinc editione secunda, in cōtextum accepit. Quod autem sequitur statim, $\sigma\rho\alpha\iota\acute{\alpha}\varsigma$ $\delta\sigma\eta\varsigma$ $\delta\epsilon\omega$, non mutandum duxi, licet Bilibaldus illic etiam $\sigma\rho\alpha\tau\epsilon\iota\alpha\varsigma$ reddiderit.

*Ibidē, D. Quod heic legitur, $\epsilon\acute{\iota}\phi\iota\kappa\epsilon\acute{\iota}$ $\chi\alpha\sigma\pi\eta\lambda\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota$ $\pi\omicron\upsilon$ $\delta\iota$ $\mu\epsilon\sigma\eta\mu\epsilon\lambda\epsilon\iota\alpha$, Camerarius de Xenophontis alio loco emendandum arbitratur, qui sequenti $\epsilon\lambda\lambda\eta\mu\eta\kappa\theta\epsilon\upsilon$ libro legitur, $\delta\iota$ $\tau\eta$ $\mu\epsilon\sigma\eta\mu\epsilon\lambda\epsilon\iota\alpha$ $\chi\alpha\sigma\pi\eta\lambda\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota\tau\omega\upsilon$, ϵ $\tau\epsilon$ $\omicron\iota\upsilon\omicron\upsilon$ $\pi\alpha\rho\zeta\upsilon\mu\acute{\alpha}\iota$ $\delta\epsilon$ $\alpha\upsilon\tau\acute{\iota}\varsigma$ $\epsilon\lambda\iota\gamma\epsilon\theta\epsilon$, *quum in meridie biberent largius, vinum quoque nonnihil eos iritasse vel exstimulasse fertur.* Nimirum vult heic quoq; pro $\chi\alpha\sigma\pi\eta\lambda\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota$ $\pi\omicron\upsilon$, legendum $\chi\alpha\sigma\pi\eta\lambda\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota$ $\pi\omicron\upsilon$. Ac licet sane locum alium adferre magis idoneū hoc, vbi scilicet ipse Xenophon in narratione de conuiuio apud Seuthen, ultimo $\alpha\upsilon\alpha\lambda\acute{\alpha}\sigma\tau\omega\varsigma$, p. 405, E. de seipso commemorat, $\eta\delta\eta$ $\gamma\delta$ $\chi\alpha\sigma\pi\eta\lambda\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota\varsigma$ $\epsilon\pi\iota\beta\eta\epsilon\upsilon\tau\epsilon$, *iam paullo plus potus erat.* Nam ibi quoq; verbum $\chi\alpha\sigma\pi\eta\lambda\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota$ explosum e textu, & ad marginem reiectum vides. Idem heic faciendum putat Camerarius, ut pro $\chi\alpha\sigma\pi\eta\lambda\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota$ scribatur $\chi\alpha\sigma\pi\eta\lambda\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota$, *nonnihil potis.* Sed pace tanti viri, non putem heic alectione recepta discedendum. Dicit enim Xenophon, Thebanos equites factos esse paullo languidiores, & ad cedendum inclinatos; quemadmodum solent, qui post, quam laborarunt diu, tandem appetente meridie fatigari languent, & de contentione remittētes cedere incipiunt. Hoc enim significatum est illius $\chi\alpha\sigma\pi\eta\lambda\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota\tau\epsilon\varsigma$. At vero qui largius in meridie biberunt, hoc est $\chi\alpha\sigma\pi\eta\lambda\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota\tau\epsilon\varsigma$ $\delta\iota$ $\mu\epsilon\sigma\eta\mu\epsilon\lambda\epsilon\iota\alpha$ non languidiores fiunt, ut cedere velint; sed hoc ipso magis incidantur, ut in verbis libri sequentis expresse dicitur, & ex ultimi $\alpha\upsilon\alpha\lambda\acute{\alpha}\sigma\tau\omega\varsigma$ loco de Xenophonte intelligitur; qui plusculum potus, etiam cum Seuthe loquutus est audacius & confidentius.

574, B. Locus hic tantum non pro deplorato relictus est ab H. Stephano, & ceteris. Nam quid tandem significet $\omega\epsilon\delta\varsigma$ $\tau\eta\omega$ $\pi\omicron\iota\eta\sigma\tau\alpha\iota$, voce alia nulla his addita? Ego, mutatione perexigua facta; restitui eum commode posse putavi, si ex $\omega\epsilon\delta\varsigma$ $\tau\eta\omega$ fieret $\epsilon\sigma\tau\eta\omega$ $\pi\omicron\iota\eta\sigma\tau\alpha\iota$, quod iam dicendi genus Thucydidi, Herodoto, Plutarcho, ipsi Xenophonti est vsitatum. Sic enim libro vii $\epsilon\mu\lambda\omega\kappa\acute{\iota}\omega\upsilon$ 628, E. dixit $\epsilon\sigma\tau\eta\omega$ $\pi\omicron\iota\eta\sigma\tau\alpha\iota$. Neq; nouum putari debet, π & τ litteras inter se commutatas esse: itemq; pro vna ω litteras duas σ irrepisse. Nam in talilitterarū similitudine plurimum librariorum scriptores impigisse, res ipsa docet, & norunt ij qui libros manu exaratos frequentius tractarunt. *Henricus Stephanus heic editione secunda: Quidam, inquit, recte pro $\omega\epsilon\delta\varsigma$ $\tau\eta\omega$ scribunt $\epsilon\sigma\tau\eta\omega$: credo, quod ei religio sit, aliquem nominare, qui plurimum in eodem scriptore purgando pręstiterit, quem soli sibi deberi velit. At ego hanc hominis inuidiam imitari nefas arbitror, ideoq; ab ipso restituta nominatim auctori suo tribuo.

575, A. Rufus alios codices potius, quam Florentinos ac Stephani priores sequor, & $\tau\omega\upsilon\tau\alpha$ $\gamma\eta\gamma\omega\sigma\kappa\alpha\upsilon$, non $\tau\alpha\upsilon\tau\alpha$ scribo; quod idem Stephanus editione secunda textui inferuit.

Ibid. C. Verbum $\delta\pi\sigma\iota\mu\acute{\omega}\sigma\tau\epsilon\varsigma$ interpres ita vertit, ut haud dubie quiddam aliud inuenisse videatur. Nam $\delta\pi\sigma\iota\mu\acute{\omega}\sigma\iota$ pro *signum dare*, nusquam le-

gere memini. Quæ causâ fuit, cur nonnulli scriberēt $\delta\pi\sigma\iota\mu\acute{\omega}\sigma\tau\epsilon\varsigma$, quod originē ab $\delta\pi\sigma\iota\mu\acute{\omega}\sigma\iota$ ducere debebat, verbo scilicet minime græco. Brodaus in $\delta\pi\sigma\iota\mu\acute{\omega}\sigma\tau\epsilon\varsigma$ commutauit, quod esset ab $\delta\pi\sigma\iota\mu\acute{\omega}\sigma\iota$, verbo ne illo quidem græco. Nam ab $\delta\pi\sigma\iota\mu\acute{\omega}\sigma\iota$ quidem certe deduci hoc non potest. Ego ut breuiter indicem, quid sentiam; dico scripsisse Xenophontem, $\omega\epsilon\delta\varsigma$ $\epsilon\kappa\epsilon\iota\omicron\upsilon\varsigma$ $\mu\acute{\iota}$ $\omicron\upsilon\kappa\eta$ $\eta\gamma\eta$, $\delta\pi\sigma\iota\mu\acute{\omega}\sigma\tau\epsilon\varsigma$ δ , $\omega\epsilon\delta\varsigma$ $\delta\pi\sigma\iota\mu\acute{\omega}\sigma\iota$ $\tau\eta\omega$ $\pi\acute{\iota}\lambda\upsilon$ $\eta\delta$, *aduersus ipsos quidem non ducebat, sed auersa deflectendo acie, ad urbem pergebat.* *Atque hoc verbo $\delta\pi\sigma\iota\mu\acute{\omega}\sigma\iota$ etiam Thucydides vsus est, ad naues translato, & significante deflexionem in obliquum, & auersionem in altum, velut ex loco fimo, id est depresso, quemadmodum ex Pausania notauit Eustathius. Hesychius $\mu\epsilon\lambda\epsilon\delta\eta\mu\acute{\alpha}\varsigma$ interpretatur, ideoque reddidi: *Auersa deflectendo acie, ad urbem pergebat.* Ita nimirum intelligendum esse hunc locum, Xenophon ipse mox declarat. Nam quod heic ait, $\delta\pi\sigma\iota\mu\acute{\omega}\sigma\tau\epsilon\varsigma$: id paullo post dixit, $\alpha\pi\alpha\rho\alpha\gamma\theta\acute{\epsilon}\nu$ $\delta\pi\omicron$ $\eta\delta$ $\pi\omicron\lambda\epsilon\mu\acute{\iota}\omega\upsilon$, *abducens ab hostibus.* vnde perspicitur, non $\delta\pi\iota$ locum heic habere posse, sed $\delta\pi\omicron$, quo $\delta\pi\sigma\iota\mu\acute{\omega}\sigma\tau\epsilon\varsigma$ respondeat alteri $\alpha\pi\alpha\rho\alpha\gamma\theta\acute{\epsilon}\nu$. H. Stephanus silentio transit, Iudicium penes eruditiores esto.

576, A. Notam adposui, qua significarem, aliquid deesse. Nam sequi necessario debebat aliquid, ob particula π non ignotum vsus, nisi quis forte dicat eam hoc loco superuacaneam, * aut in π mutandam, ut scribatur $\eta\epsilon\delta\pi\alpha\mu\acute{\epsilon}\nu\eta$. H. quidem Stephani γ , pro π , non placet.

578, A. Vel sequi nos hoc loco necesse est aliarum editionum, præter Florentinam & H. Stephani, lectionem ad marginem a me notatam: vel deinde pro $\omicron\upsilon$ $\delta\iota\omega\alpha\pi\acute{\alpha}\nu$ $\epsilon\theta\iota\sigma\iota\varsigma$, legendum ϵ $\delta\iota\omega\alpha\pi\acute{\alpha}\nu$ $\epsilon\sigma\iota\delta\eta$. * H. Stephanus editione secunda margini adscripsit, fortassis $\epsilon\pi$ $\epsilon\iota$ legendum. quasi hoc proficiscatur ex ipsius coniectura, non expressa librorum editorum scriptura.

Ibidem, C. Haud scio, an non rectius sit, $\delta\iota$ $\Lambda\lambda\omega\zeta\epsilon\iota\alpha$, quam $\delta\iota$ $\Lambda\iota\lambda\omega\zeta\epsilon\iota\alpha$. Stephani quidem Byzantij nomenclatoris urbium epitome $\Lambda\lambda\omega\zeta\epsilon\iota\alpha$ Acarnania oppidum fecit.

AD LIBRVM VI HISTORIARVM GRÆCARVM.

*Pag. 581, A. Si pro $\omega\varsigma$ $\gamma\epsilon$ $\mu\acute{\iota}\omega$, scribatur $\nu\acute{\omicron}\tau\omega\varsigma$ $\gamma\epsilon$ $\mu\acute{\iota}\omega$, quam minima mutatione facta huic loco consuluerimus.

*582, C. Transferendo illud $\omega\varsigma$ ad sequentia, post $\delta\iota\omega\alpha\mu\acute{\iota}\omega$, ante $\mu\acute{\iota}\omega$, nec deerit aliquid, nec alia mutatione opus erit. Si tamen pro $\delta\delta\kappa\epsilon\iota\upsilon$ aliquis $\delta\delta\kappa\omicron\upsilon\sigma\alpha\upsilon$ scribere malit, loco moueri $\omega\varsigma$ non erit necesse, atque omnia recte habebunt. Mihi quidem posterius hoc probatur.

587, D. Mallem $\epsilon\pi\acute{\alpha}$ $\sigma\eta\mu\acute{\iota}\omega\upsilon\epsilon\iota\upsilon$, quam $\sigma\eta\mu\acute{\iota}\omega\upsilon\alpha\upsilon$, ut ad Iphicratem referatur. Hen. Stephanus hinc ad marginem editionis secundæ transtulit.

589, C. Notat epitome Stephani Byzantij ad vocem $\theta\upsilon\rho\epsilon\alpha$, esse $\theta\upsilon\rho\epsilon\iota\omega\upsilon$ Acarnania oppidū, quod cum scribatur, & ab eo fieri $\theta\upsilon\rho\iota\delta\epsilon\iota$: quæ sane causa me permouit, ut heic etiam $\theta\upsilon\rho\epsilon\iota\omega\upsilon$ pro $\theta\upsilon\rho\epsilon\iota\omega\upsilon$ ad marginem collocarem. * H. autem Stephanus hinc sumtum rettulit in ipsum contextum editione secunda, prioris $\theta\upsilon\rho\epsilon\iota\omega\upsilon$ ad marginem reiecto.

592, D. Post $\pi\omega\epsilon\alpha$ $\chi\delta\alpha\iota$ notat H. Stephanus deesse verbum $\beta\omicron\upsilon\lambda\omicron\iota\sigma\iota$, aut $\beta\omicron\upsilon\lambda\epsilon\tau\alpha\iota$, quod sane ita esse

$\chi\alpha\sigma\pi\eta\lambda\omega\kappa\acute{\iota}\sigma\iota\tau\epsilon\varsigma$

$\omega\epsilon\delta\varsigma$ $\tau\eta\omega$ $\pi\omicron\iota\eta\sigma\tau\alpha\iota$

$\delta\pi\sigma\iota\mu\acute{\omega}\sigma\iota$

statuo, & in reddendo sequutus sum.

Ibidem, E. Primum heic abundare mihi videtur in particula in his verbis, εὐδελον δὲ εἰ ἢ συμμάχων ἕνεκα οὐκ ἀρεσάτωσιν ἡμῖν, ἢ ὑμῖν ἀρεσάτω. Deinde suspecta mihi est ἡ particula, non satis apte ante ὑμῖν collocata. Quod si libri correctiores adfuerint, arbitraret ita scribi posse: εὐδελον δὲ ἢ συμμάχων ἕνεκα οὐκ ἀρεσάτωσιν ἡμῖν, οὐδὲ ὑμῖν ἀρεσάτω.

* 593, A. pro δὴ μὲν πολέμοι αἰεὶ ποτὶ γίγνονται, καὶ ὅπῃ καλεῖσθαι, scribendum δὴ μὲν ὅπῃ πολέμοι, facile perspicit, qui sequentia considerat, καὶ ὅπῃ καλεῖσθαι, item rursus, καὶ ὅπῃ ἡμεῖς cum ceteris.

594, B. Si sola negatio, quæ deest, hoc modo post ἀπήραρον adiciatur hisce verbis, τὸς φρηροὶ ἀπήραρον, οὐ Κλεόμωρον δὲ, locus integer erit; nec indigebimus excusatione vulgari, quasi sit heic ἀνακόληθον ἔστω, quo sæpe sine causa recurritur. versu post hunc tertio Προθύος λέξαντες, integrius erit Προθύος δὲ λέξαντες. Origo scripturæ mutilatæ, de similitudine litteræ Δ cum Λ, quatum altera est in δὲ, altera λέξαντες inchoat.

αἰ ἀρεσάτωσιν, qui.

* 596, E. Qui sint οἱ ἀρεσάτωσιν δημοσίαν, facilius verbis indicari posse videtur aliquibus; quam reable ostendi, quæ vox subintelligatur. Nam Xenophon in libro de Lacedæmoniorum republica, mentionem horum faciens: Sunt, inquit, illi ἀρεσάτωσιν, quicumque cum paribus, eodem contubernio videntur; ut haruspices, & medici, & tibicines, & copiarum apud impedimenta præfecti, & qui supra sponte militant. Hæc tamen verba quum diligenter considero, præsertim quod ait, ὅσοι οὐ σκωλοῖσιν ἢ ὁμοίαν, in eam venio sententiam, vt existimem in his, οἱ ἀρεσάτωσιν δημοσίαν, subaudiri σκωλοῖσιν: idque adeo manifestissime postea patet e dicti libri verbis, quæ leguntur in extremo, quum δημοσίαν σκωλοῖσιν expresse nominat, vti mox videbimus. Idem quoque Turnebum statuisse, virum in litteris cum paucis omnino conferendum, monuit me Guilælmus Canterus meus. Vnum addo, videri mihi δημοσίαν σκωλοῖσιν esse aliam ab ea, in qua rex cum polemarchis verfabatur, adeoque proximam a regia, destinata iis, quicumque belli præsertim tempore publico quodam munere fungerentur. Potest hoc ex illo, quem dixi, Xenophontis libro intelligi; quum refert, non domi, sed foris præstantes vel cenantes reges, ad σκωλοῖσιν δημοσίαν fuisse remissos. Sic enim in extremo dicti libri, p. 690, C. scriptum reperimus: ὅπως ὃ καὶ οἱ βασιλεῖς ἔδωκε (scilicet ὁ σκωλοῖσιν βασιλικῆς) σκωλοῖσιν, σκωλοῖσιν αὐτοῖς δημοσίαν ἀπέδειξε. Vides post βασιλικῆς, sequi δημοσίαν σκωλοῖσιν, qua regibus vti liceret, extra societatem suam foris præstantibus.

ὅσοι οὐ σκωλοῖσιν ἢ ὁμοίαν.

δημοσία σκωλοῖσιν.

σκωλοῖσιν βασιλικῆς.

ἢ ὅπως σκωλοῖσιν, ἢ ὅπως σκωλοῖσιν βασιλικῆς.

596, pro οἱ μὲν ἵπποι, lego cum Pircamero ἵπποις. Nam vertitis non equos, sed equites. H. Stephanus hinc in marginem editionis secundæ trāstulit. * 601, D. In his verbis, ὡς ἐπὶ πύργους αὐτῶν οὐκ ἐγγίγνοντο ἐκ ταύτης, ὅπῃ πέμπων ἐμνήσαντε, cum ceteris, abundare rursus alterutrum ex his, vel ὡς, vel ὅπῃ, existimari posset; nisi πλεονασμὸν, quemdam Atticum prius in huiusmodi genere loquendi notassem p. 382, D. & 500, B. Heic quidem prius illud ὡς irrepsisse videri queat de præcedentis vocis ἕνεκα vltimis litteris es, quibus cum ὡς similitudo quædam. Tale quiddam & paullo post sequitur, p. 604, C. γρόντες οἱ Μαντινεῖς, ὡς εἰ μὴ ἀποκρούσονται αὐτοῖς ὅπῃ πολλοὶ σπῶν κατακλονήσονται. Nimirum & heic illud ὡς, ex vltimis eius vocabuli Μαντινεῖς litteris manasse videri

A posset; nisi πλεονασμὸς hic tot locis occurreret.

606, E. Non potest hoc loco recte legi σιωπεῖσθαι, quum verbum illud ne Græcum quidem sit. Quamobrè arbitror equidē vel σιωπεῖσθαι quod interpretando expressi, vel aliud simile substituendum. Pircamerum certe aliter legisse vel ex eo patet, quod enumerandi verbo id, quod suis in codicibus repererat, expresserit.

608, C. pro εἰς γαλαχόρου, non dubito restituendum εἰς γαλαχόρου. Quippe Neptuni, cognomento γαλαχόρου, meminit Pausanias, sic Laconum Dorumque lingua dicti, qui communi est γαλαχόρος, terram continens, vel qui terræ invehitur. Et notum est idem Neptuni epitheton ex Homero, ποτῆρις que ceteris. Hen. Stephanus hinc editione secunda margini adscripsit.

Ibidem, E. In his verbis, καὶ τὸ μὴ πρὸς τὴν πόλιν παρεσθῆναι αὐτῶν ἐπὶ αὐτοῖς, ἢ δὴ ἔδωκε διαρραλεῖσθαι, arbitror expungendam esse μὴ particulam, post μὲν collocatam; vt ea sententia sit, quam expressi. Videtur quidem μὴ, propter similitudinem cum μὲν, irrepsisse.

610, E. Male scriptum in omnibus libris, etiam H. Stephani, hæc tenus editis legitur εἰ αὐτοῖς διωπατὶ γυμνασίου, quum legendum sit, εἰ αὐτοῖς ἀδιωπατὶ. Nam propterea nobis aliquid comparamus, vt amissis aliquando viribus, non nihil præsidij nobis restet. * Hanc emendationem H. Stephanus hinc tacite surreptam editione sua secunda in cōtextum transtulit. Depravata tamen in priori reperitur.

* 611, A. In hisce verbis, ἐλπίζω ὅτι χεῖρ, ὡς αὐτῶν ἀγαθοῦ μέγιστον, ἢ κακοῦ αὐτοῖς γυμνασίου, mihi non est dubium, rursus illud ὡς superfluum esse.

AD LIBRUM VII HISTORIARVM GRÆCARVM.

AD LIBRUM VII HISTORIARVM GRÆCARVM.

P Ag. 616, C. Haud scio, quid hoc loco sibi velit verbū ἐδῆτο, ne qua ratione cum ceteris coherereat. Fortassis ἐκείθεν legendum pro ἐδῆτο, qua scriptura nihil commodius, ἐκ ἢ ἐβλάδων ἀνίσταντο, ὅπου ἐκείθεν ἐκείθεν, de stramentis surgebant, vbi quisque cubabat. * Hen. autem Stephanus, ne lectionem hanc admittat, vide quam multa retinendi ἐδῆτο causa subintelligere nos velit: vt scilicet ἐκ ἢ ἐβλάδων ἀνίσταντο, ὅπου ἐδῆτο ἐκείθεν, tantumdem sit, ac si scripsisset Xenophon, ἐκ ἢ ἐβλάδων ἀνίσταντο, καὶ ἀναστάντες ἐπορεύοντο, ὅπου ἐδῆτο ἐκείθεν. Bellus sane subaudiendi modus. Si surgentes abibant, quo abeundum singulis erat, ab irruentibus Thebanis opprimi non poterant, quod eis arma corripere licuisset. Id autem faciendi copiam non habebant de stramentis primum surgentes, vbi quisque cubabat, vt e nostra lectione colligitur. Ego vero quum talia scribit Stephanus, sane dubitare soleo, quonam loco cerebrum gestet is vir, qui Germanis cerebrum in plantis collocat.

* 619, C. Locus hic, Ἐναντία Θηβαίως Λακεδαιμονίαν ὃ, cum ceteris, sic & emendandus, & supplendus mihi videtur, ὡς χεῖρ ἐν εἰς αὐτοῖς εἰς Θηβαίαν ἔναντία Θηβαίως πέμπειν. Λακεδαιμονίαν ὃ [λεχόντων] ὡς εἰς τὴν Λακωνικῆν. Ita enim integer erit.

* 620, A. In istis, ὅπου ὅτι γαλαχόρου ὅπῃ πύργου, scribetur rectius, ὅπου ὅτι γαλαχόρου ὅπῃ πύργου. Nam illi ὅπου responderet hoc, quod sequitur, ἐν ταῦτα οὐκ ἔστω.

Ibidem, C. pro ὅτι νίκης τὸ μέγιστον, legendum erit τῆς δὲ. nam alioqui deesset aliquid. Hoc autem mo-

ic 88
modo
tibus
62
tatem
rentin
tur ad
ne sec
62
phan
stultu
lb
u τις
u ὅτι
ne sec
* lb
interca
ἐπι
scribere
extra
versib
* 6
(cum i
ὅτι ὅτι
* 6
legitur
ne sum
delicet
profici
modi
* 63
aliis re
gendu
* 53
κατα
signifi
* 6
dum h
enim d
lum ge
* lb
uic ai
κατα
nus pre
putat,
num h
dum di
militu
ni scrip
verbo
ait, κα
κα, Cam
& sup
105, B.
Exarat
icisse
* 63

modo non erit necesse vel aliud π, vel καί sequen-

623, A. Malo sequi aliorum librorum auctori-

625, C. pro ἐν τῷ πρώτῳ, repono ἐν δὲ τῷ πρώτῳ. H. Ste-

Ibidem, B. pro οἱ δὲ ὅτι πὸ τείχεος, puto legendum οἱ B

*Ibid. C. οἱ ἐξω ἀλόμενοι, non est qui extra urbem

*627, C. Deest in his negatio, ὡς γὰρ πῶς σὺ πῶς μιν

*633, E. Scio, qua possit ratione defendi, quod

*634, E. Non ὡς ἐν τῇ ἐαυτοῦ πόλει ἔχοντες, sed cum

*635, A. Loco verbi περὶ σπουδαίου repono περὶ

*636, C. In his, καὶ τὰ ἐαυτοῦ πατρίδῳ, legendum

Ibidem, E. Corruptum esse in his, νομίζοντες ἔ-

*637, B. Bis heic in vna voce peccatum. Quip-

pe non legendum, εἰ μὴ αὐτὸ π, nec linea sequente,

*641, B. Corrupta sunt istae, καὶ ἄνευ ἐπαυλιῶν,

*642, E. Leue quiddam esse videtur, sed recte

643, D. Arbitror rectius legi μηδὲν πλεον μαχεῖσθαι

646, A. In omnibus editis haec enus libris ὅτι

Ibidem, E. Verbum συννενοηκότες prorsus huic lo-

Articuli defectus. al. ἰστέον πείν.

IO. LEVNCLAVII NOTATORVM AD XENOPHONTEM LIBER II, REPVRGANDO A MENDIS TOMO POSTERIORI.

Tomus secundus cur diffcilior.

ABENT iam lectores tomum priorem, insigni cum accessione locorum emendatorum, & diligentia nostrae. Pergendum ad alterum, & in eo tanto magis elaborandum, quanto minus ab aliis heic praestitum. Prior quidem hoc duplo fere maior est, sed observationes in posteriores hosce libros Xenophonteos, ab H. Stephano editae, vix quintam eorum equant partem, quae in priorem congestit. Incertum etiam, qua de causa pleraque, Schediasmatum suorum operi magno, & toties ab se laudato reseruata, nobis haec tenus inuideat; & quando tandem illud in lucem proditurum sit. Pluribus quidem ab annis frustra expectatur. Nec desunt, qui eum hoc astu putant alios deterrere velle, ne quid in Thucydide, Herodoto, Xenophonte, Dione Cassio, quorum libris adfixum huius herbae parietariae Schediasmatum nomen adheret, vtilis operae collocet: quando primi nominis, opinione sua, criticus nescio quid schediasmatum in eos ab annis iam viginti plus minusue promiserit. Itaque plus heic & ipsi libris Graecis expoliendis, & cum dexteritate Latino sermone tradendis, adhibendum mihi studij fuit, ac laboris exhaustiendum. Tantum sane videt effectum industria mea lector, vt hoc a me notata libro in tomum Xenophontis posteriorem, qui parte dimidia priori minor est, prope modum magnitudine sua praecedentibus paria sint. Omissa vero longiori proemio, re totius ipsa viris eruditus aestimandum huius operae fructum offeramus.

AD AGESILAVM XENOPHONTIS.

* P Ag. 651, A. Pro δὲ τὸ μείνων ἀντιγράφοι ἐπιγράφων, scribendum δὲ τὸ οὐδὲ μείνων ἀντιγράφοι ἐπιγράφων. Causam intelligis ex ipso verborum sensu. Adlato libro secundae Stephani editionis, vidi etiam illud de οὐδὲ ἀντιγράφοι differere, ac prolixè quidem.

* 652, B. Quod heic legitur, ἐάν δῶσιν αὐτῶν πενήκοντα μὲν Σπαρτιάται, rectius scribetur ἑξήκοντα μὲν Σπαρτιάται. Nam xxx viros Spartani regibus adiungere magnis in expeditionibus solebant, isque numerus adiunctorum Agesilao in hac etiam militia, non semel in Graecis libris reperitur. Versu etiam sequenti περὶ τῶν νεοδαμωδῶν legitimus, qui δὲ γὰρ οὗτοι εἰσι τῶν ἑλλήνων.

Ibid. E. Legimus heic ἐπιβίβω παρῶσιν, quod est pacem conficere; quum in Graecis sit ἐπιβίβω ἔχει, pacem habere. Sed existimem, hoc ἔχει ab ipso Xenophonte sic correctum; vt etiam versu ab hoc tertio scriptum ἐνέμεινε τῆς ἀποστάσεως, quum in Graecis inueniatur ἐπέμεινε.

* 653, D. pro εὐθύς ἀντιγράφοις, scriptum in Agesilao εὐθύς τῶν ἀποστάσεων, quod rectum erit, si addatur praepositio, εὐθύς εἰς τῶν ἀποστάσεων. Ac

A perit eis, propter similitudinem eius cum vltima syllaba praecedentis εὐθύς.

* Ibidem, E. pro ἔλαβε scriptum in Graecis ἐλάμβανεν. Id recte superioribus illis, ἐπορεύετο, & ἦγε, & καπερέφετο respondet.

* 654, D. Existimem pro istis, καὶ τῶν ἀεικλιῶν τεχνῶν, scribendum, καὶ τῶν ἀεικλιῶν τεχνῶν ἕνα τῆ φιλαίθροια ὑποχέου ἐποιεῖτο, quum durior sit oratio, si ἕνα subintelligatur. Facile quidem fieri potuit, vt ἕνα propter similitudinem cum τῆ sequenti a librariis ommitteretur. Sed Graecis eiusmodi exempla superius etiam notauimus ad p. 548, A.

* Ibid. E. De lectione marginis, παρεχόμενον, quam vocem pro ἰσχυρόν, ego substitui, vide superius ad p. 499, C. notata.

* Ibidem, pro ὡς ἐξέσαι legitur in historiis Graecis ὡς ἐξέσαι. Addamus heic vno loco & alias lectiones collocatas, p. 655, C. pro κακίνα ἰδών, ibid. καὶ κείνο ἰδών. & statim post pro σέβοιεν, ibidem σέβοντο. & litera eadem non περὶ τῶν, sed περὶ τῶν rectius ibidem legitimus. Item litera D. eiusdem p. pro ἐμβάλειν ibidem ἐμβάλλειν. Item ibidem, E. pro αὐτῶν ἀπὸ rectius ibidem αὐτῶν οὐπὼ. Item versu ab hoc quarto, pro ἐμβαλεῖν ibid. ἐμβαλεῖν scribitur.

655, B. Pro κναφεῖς non dubito reponendum γραφεῖς, sicut etiam in margine notavi. Nam vt heic coniunguntur σκυπέτις καὶ γραφεῖς, ita supra in Graecis scripsit οἱ σκυπέτιμοι καὶ οἱ γραφεῖς, quod postremum cum κναφεῖς adfinitate nullam habet. H. Stephanus γραφεῖς editione secunda margini adscripsit, cum infami littera Π, multis haec tenus aliis etiam adiecta, quae de notis meis prioribus sum sit.

Diuinandum vero nobis relinquit, nequaquam OEdipis, quid in illo Π secreti lateat. Si Π lectionem fortasse παλαιά, antiquam, denotat, sane denovo quaeremus, an talia de libris ex aula regis Henrici I I domum adlatis depromserit, quo tempore Xenophontem depereratam editione altera extrussit, ne a me preueniretur, cuius tamen labores aliquos iam tunc in manibus habebat: an solita fraude, & occulta quidem, in auertendis alienis vtatur. Editione quidem prima protulisset haec, si quid eorum habuisset: secunda, si demas ex Camerarij, Gabrielij, nostris lecythis hausta, cum adrogantibus illis censuris interpretum, noui nihil adtulit; vt praecipue de hoc Xenophonteorum operum tomo posteriori perspicere licet.

656, A. Supra in Graecis pro εὐθύς τῶν Σαρδανῶν τὸν ἐχάρησε, legitur rectius εὐθύς εἰς τῶν Σαρδανῶν. quae praepositio mihi quidem omitti non posse videtur, & perit propter similitudinem cum vltima syllaba dictionis εὐθύς praecedentis. H. Stephanus editione altera de notis meis in contextum transtulit, idem procul dubio facturum in εὐθύς εἰς τῶν τῶν ἀποστάσεων, quod paullo ante posuimus, si tunc deficiente secreto Π, in iisdem notis illud reperisset.

Ibidem, pro ἐπιβίβω καὶ ἀπαρτῶν legitimus in Graecis ἐπιβίβω καὶ ἀπαρτῶν. H. Stephanus hinc in mar-

H. Stephani II.

marginem transtulit, more suo etiam libri cuiusdam veteris ad sensum verbis proferens, quo prius caruerat.

* Ibidem, B. pro κερών ηγήσατο, legitur in ελληνικών historiis κερών ηγήσατο. sed equidem κερών, rectius existimo.

Ibidem, C. Rectius heic legitur, εκ τῶν ὀπιπῶν, quam in Græcis historiis, εκ τῶν ἰωπέων. Rurfus heic male, ἐκέλευσε ἄναξ ἀφ' ἠβης θεῖν: quæ rectius istic, ἐκέλευσε τὸς δέκα ἀφ' ἠβης θεῖν. H. Stephanus in hoc nos editione altera sequutus est.

* Ibidem. Pro ἐμβαλεῖν rectius in ελληνικαῖς scribitur ἐμβάλλειν.

* Rurfum, ibid. D. pro ἐφ' ἀρπαζῶν ἐπρέποντο, reperitur in historiis Græcis ἐς ἀρπαζῶν ἐπρέποντο.

* 657, C. Nemo non videt in his aliquid abesse, ἐπεὶ δὴ ἠλθεν αὐτῶν δὴ οἰκοὶ τελευτῶν . . . βοηθεῖν τῇ πατρίδι. Etenim præter illud ἠλθεν, aliud haud dubie ponendum erat, nimirum ἀγέλας, vel aliquid aliud tale. Nam id quidem haud sufficit. Ego paucis aio, sic a Xenophonte scriptum fuisse: ἐπεὶ δὴ ἠλθεν αὐτῶν δὴ οἰκοὶ τελευτῶν ὁ ὄπισθεν βοηθεῖν τῇ πατρίδι. Quippe fuit omissum illud ὁ ὄπισθεν, propter similitudinem cum vocabulis præcedentibus οἰκοὶ τελευτῶν. Quasi manu me duxit ad inveniendam hanc emendationem id, quod superius ἐλληνικῶν libro IIII, p. 513, B. legitur in harum ipsarum rerum narratione, verbis his: ὅπῃ ἡ πόλις ὄπισθεν αὐτῶν βοηθεῖν ὡς τὰ χεῖρα τῇ πατρίδι: quibus inesse pleraque videmus, heic etiam posita. Peccatum similiter superius libro III ἐλληνικῶν, vbi ad p. 501, D. notata quarito.

Ibidem. Rectius omnino legisse conicio interprete Philelphum ἐν τῷ ἐφορέῳ, quæ si vel φορεῖ scribas, vt H. Stephanus fecit, vel φορέῳ, vt alij. Nam hoc nomine significari curiam ephorum, quos heic per τὸς πέντε, per quinque viros, notauit Xenophon; ex Plutarcho, & alijs, parer. * H. Stephanus editione secunda textui meam hanc emendationem nõ in elegantem inseruit, Philelphum auctorem prætexens, apud quem id priori editione non obseruarat, secunda obseruare non poterat ob festinationem. Sed erat in meis inuenire procliue.

* 658, B. pro καὶ τῷ κερῶν, legitur in Græcis historiis κερῶν τῷ κερῶν, quod rectum arbitror. Nam quos apud se habebat, deinceps misisse legitur. Versu post hunc tertio, πρέσαντες βάδλυ ἀπεχώρου, mutandum in πρέσαντες, sicut etiam in historiis Græcis reperitur.

* Ibidem, D. Quod heic legitur, πρὶν ἢ ὅπῃ τῶν ὄρει σιθηρακίων τῶν ἀνθρακίων ἐγγύοντο, antequam ad carbonariorum montem peruenissent, vitiosum esse colligitur ex historiis Græcis. Habent enim illæ, πρὶν ἢ τῶν ὄρει Ναρθακίων ἐγγύοντο. Vt autem in his Ναρθακίων, vel etiã Ναρθακίων probandum, quia Ptolemæus quoque montem Narthacium vocauit, & paullo post sequitur Ναρθηκίον, mutandum in Ναρθακίον, quod & mons, & oppidum nomen habuit: ita malim ex his dicere, πρὶν ἢ ὅπῃ τῶν ὄρει τῶν Ναρθακίων, quam vt istic, ὅπῃ τῶν ὄρει Ναρθακίων. Quidam ἀτρακίον Strabonis, & tam ἀτρακίον, quam ἀτρακίον Stephani Byzantij huc trahunt.

* Ibidem. Post ἀθλωαίος inserui ἀργίος, ex historiis Græcis. Ac paullo post heic quoque mentio fit Argiuorum in descriptione conflictus.

659, A. Scribo τὸτ' ἄλλο σράτευμα, non τὸ δ' ἄλλο, quod etiam superius nobis occurrit. H. Stephanus editione posteriori probat.

Ibidem, B. Aristides in bello κερῶν ἀφελῶς λόγου, legit ἀπαντα μὲν χαλκῶν, ἀπαντα δὲ φοίνικα, non φοίνικα: cuiusque dicendi generis rationem indicat. Hunc dicere Stephanus Hermogenem interdum solet.

* Ibidem, D. pro εἶχε δὲ ὁ Ἀγησίλαος μὲν τὸ δεξιὸν τῶ μὲν ἑαυτῶν, legitur in historiis Græcis, ἀγησίλαος μὲν δεξιὸν τὸ μετ' αὐτῶν, in quibus exiguum discrimen. Sed vltima linea scriptū heic ἀφικόμενοι ἐπὶ τὸ καθεῖ ἑαυτῶν, pro quo malim scribere cum historiis Græcis, ἐπὶ τὸ καθεῖ ἑαυτῶν.

B * 660, A. pro εἶσι, scripsit Xenophon in historiis Græcis εἶσαν: pro νίκη σὺν ἀγησίλαῳ ἐγγύοντο, ibidem, C. est νίκη ἀγησίλαῳ ἐγγύοντο: & sequenti linea, loco verbi κερῶν ἐγγύοντο, scriptum illic κερῶν ἐγγύοντο. Rurfus linea post hanc tertia, pro καὶ εἶσι, legitur νεῶ εἶσι, quod magis est Atticum, & propterea Xenophon τῶτον. Item ibid. D. pro σάμαλι, reperit Philelphus σάμασι, commodius quiddam altero. Item eadem pag. E. pro Γύλον reperimus illic Γύλι, quod rectius arbitror. Denique sub initium pag. 661,

C A. pro κατανοήσαντες omnino reponendum κατανοήσας, vt respondeat sequenti στρατεύς, & rurfus alteri δηῶδες. Nam alioquin addendum erat ad κατανοήσαντες aliud quiddam, videlicet οἱ Λακεδαιμόνιοι, cuius causa si maxime στρατεύς mutes in στρατεύουσι, vt notatum ad marginem in quibusdam; tamen sequentia non congruent, videlicet nec δηῶδες, nec ἰσθμίων, nec ἀρεῖ, cum ceteris vltius subiectis.

661, A. Quod heic legitur καὶ τὰ σενά, rectius est, quam illud in ἐλληνικαῖς supra, p. 525, B. καὶ τὰ σενά. Nõ multo post, pro ὑακίονθνα, lego ὑακίονθνα. H. Stephanus editione secunda hoc in textum admisit.

Ibidem, B. Negat H. Stephanus editione priori se locum hunc, ἐπιπέως πῶς Κορινθίους ἐγγύοντο, potuisse corrigere. Verum si Germanicas editiones consulisset, scriptum inuenisset non πῶς Κορινθίους ἐγγύοντο, sed πῶς Κορινθίους σιωεγγύοντο. * Post, in editione secunda, tacite locum hunc ita scriptum in contextum recepit, & quod prius in adnotationibus suis scripserat, se locum emendare non posse, profus inductum delerumque sustulit; ne vel Germanis hoc debere se fateri cogereretur inuitus, vel secordia propria vestigiū aliquod accusator inertia Germanorum relinqueret.

* Ibidem. Pro ἐνδιδομένης τῆ πόλεως, ἐξ ἀείσου μετὰ στρατοπέδου, legitur in historiis Græcis, μετὰ διδομένης τῆ πόλεως μετὰ ἀείσου μετὰ στρατοπέδου. Quæ lectio confirmatur etiam inde, quod postea subiicitur, δέισαντες μὴ μετὰ διδοῖτο ἡ πόλις ὑπὸ Ἰνῶν, hoc est; *veriti, ne ab aliquibus vrbs proderetur.*

* Ibidem, C. Hæc verba, καὶ τὰ πύργη ἀναπέτεχτο, sic editione mea priore reddidi, ac si scriptum esset, καὶ τὰ πύργη, οἷς ἐπέτεχτο. * Hen. autem Stephanus editione sua secunda mauult legere, καὶ τὰ πύργη, ἀναπέτεχτο. Probat hoc per ista ex ἐλληνικῶν libris verba, Οἰνόλω τὸ ὀπετεχόμενον πύργος ἀίρεῖ. Ego illud οἷς ἐπέτεχτο, referebam ad Piræum. Sed præstat referre ad alia, præter Piræum, castella; in quibus erat & Oenoë. Tandem ab H. Stephano recuperata lucubratione mea secunda, reperi & hæc lectionem margini adscriptam, τὰ πύργη, ἀναπέτεχτο, cum interpretatione huiusmodi: *Sed etiam castella, quæ instaurata denno fuerant.*

Ibidem, D. H. Stephanus legit editione priori, ἕως τὸς Λακεδαιμονίους συζήσαντας Κορινθίων, cum ceteris, quasdam editiones sequutus; quum legendum sit,

ἀντιπύργων ὅτι ἐπιπέως

ἐφορέων, ex φορεῖ, curia ephorum.

σιθηρακίων τῶν ἀνθρακίων ἐγγύοντο. Ναρθακίων ὄρη. Ναρθηκίον.

τῆς δὲ ἀκρίτου ἀποδομῆς φησὶν. Posteriori verbis his adfensus, ita scripsit in ipso textu.

663, A. Rectius in aliis exemplaribus legitur ὁ ἄσως, de qua Stephani Byzantij nomenclatorem consule, quam in Hen. Stephani editione prima ὁ Νάσως. Secūda vero sumtum hinc ὁ ἄσως, transtulit in contextum.

* Ibidem, B. Non coherent hæc, Μαύστωλος ἀπέπεμψεν αὐτὸν εἰς ἀσῶν, ἀποστομπεύδοντες μεγαλοπρεπῆ. Itaque videndum, an scribi debeat, ἀπέπεμψεν αὐτὸν εἰς ἀσῶν, ἀποστομπεύδοντες μεγαλοπρεπῆ: an illa mutatio δόντες in δού, admitti nō debeat, in qua sum equidem nunc opinione. Frequentes vero sunt vocum ac verborum traiectiones in hisce libris Xenophontis, a negligentia libratorum profectæ. Quapropter existimo, statim post illa, quæ versu ab hoc tertio superius leguntur, ἡμίματ' ἀμφοτέροι' ἔδοξ', reponi debere hæc verba, ἀποστομπεύδοντες μεγαλοπρεπῆ. Nam quum illa forte omis̄sa, & deinde in margine collocata essent: per calligraphi alterius incertiam locum deinceps indebitum occuparunt. His igitur ordini suo restituis, nihil mutandum restat, præter illud ἀπέπεμψεν, in ἀπέπεμψεν. H. Stephanus sententiam meam priorem probat, ego posteriori potius adfentior. Exemplum simile traiectionum vocum paullo post inuenies, ad pag. 677, E.

Locus emendatus difficult.

H. Stephani promissa admodum schediasmatis.

* 664, B. Locus hic mutilus, & punctis quinque notatus hoc modo, ἢ τὴν ἐαυτῶν φιλίαν. . . . μὲ ἄκρου εἰς ταυτὸν ἰέναι, sic pro deplorato, secundæ quidem editionis tempore, ab H. Stephano relictus est. Ne tamen nihil habere remedij ad eum sanandum existimetur, adscribit more suo, se non modo sensum eorum verborum, quæ defunt; sed etiam illa ipsa, quænam sint, coniectura sibi adsequutum videri suis in illis SCHEDIASMATIS. Ita nos operis eius expectatione diuturna suspensus tenet, atque adeo præ nimio illius videndi desiderio languētes ex cruciat. Sed meo iudicio male facit, qui euntatione sua nobis hypocauticis occasionem cogitandi de locorum talium emendatione præbet; ac mensibus æstiuis, postquam aère benigniore de nostris illis hypocautis prodimus, diuinare de secretis SCHEDIASMATVM suorum patitur. Nam quidquid ad explicationem horum id temporis præter spem se nobis obrufioris alioquin genij forte fortuna, felicius offert, id totum schediasmatis Stephaneis, tardius in lucem exeuntibus, decedit. Sed videamus, ecquid in ipso solstitio æstiuo, iussis valere iam pridem hypocautis, proferre in medium ad emendationem loci adeo mutilati possim, quod non ab homine profectum existimetur, qui cerebrum in plantis conculcatum gesserit. Dico igitur hæc verba, post vocem φιλίαν, quæ periodum præcedentem claudit, † μὲ ἄκρου εἰς ταυτὸν ἰέναι: sic integritati pristina restitui debere: καὶ πῶς ἐαυτῶ μὲ ἄκρου εἰς ταυτὸν ἰέναι: quibus iam respondent illa sequentia, ἀγροισιὰ φ' αὐτῶς ἐνεχίειλον: hoc est, Et cum suis quidem hominibus in eundem locum coire reformidabant, at Agesilao in manus ipsimet se tradebant. Vitiatus autem locus inde fuit, quod exiguo spatio bis illud ἐαυτῶ hoc modo repeteretur: τὰς ἀκρόνου σπονδὰς πρὸς τὴν ἐνὸν, ἢ τὴν ἐαυτῶν φιλίαν. Ἐ πῶς ἐαυτῶν μὲ ἄκρου εἰς ταυτὸν ἰέναι, ἀγροισιὰ φ' αὐτῶς ἐνεχίειλον. Expectemus nunc animo nō nihil æquiore, quid Stephani schediasmata rei secretioris de hoc loco tandem aliquando nobis sint patefactura.

* Ibidem, D. Suspectum mihi est illud, πάσις ὁ στρατηγίας στρατηγός, quod & in aliis, & in vtraque Stephani editione reperitur: ideoque scribendum aliter arbitror, videlicet πάσις ὁ στρατῶν στρατηγός, quod vitio caret. Ostendimus etiam superius, libro notatorum priore, horum inter se permutatorum exempla.

* 667, A. In his verbis, πρὸς τὸν μὲ ἐαυτὸν τήλων, profus abundat illud μὲ, ac vel expungendum erit, vel in αεί, vel aliud quidpiam ei similis mutandum.

668, A. Hæc verba, ὡς ἀπερ' αὐτὸν παρ' ἑνός ἢ σωφρονεσάτη, Aristides sic collocasse Xenophontem tradit, ὡς ἀπερ' αὐτὸν ἢ σωφρονεσάτη παρ' ἑνός, eiusque rei rationem adfert in libello περὶ ἀφελῆς λόγου. Atque hinc patet, non abs re illa de omis̄sis articulis a me paullo antecum aliqua diligentia fuisse notata; quum etiam in transpositione articuli veteres aliquid momentisum esse iudicarent.

* 669, A. Ista minime integra, ἐγγύς δ' μύελοι πεθαίνεν, sic ex historiis Græcis suppleo, ἐγγύς δ' ἦν πολέμων μύελοι πεθαίνεν. Illud autem μύελοι non decies mille, sed innumeros reddidi; quum in historiis Græcis legatur, ἦν πολέμων παμπληθεῖς, hostium numerus ingens: ut sit vtrimque dictum ἀόριστος.

* 674, D. Locus hic asteriscis notatus in editionibus Stephani, ἐκείνος γουὶ ἐν ἀπίτε μάλιν καὶ καλλὶ ἐφιέμενος τὸ σῶμα φέρειν ἠδυνάτο τὴν δ' ψυχῆς αὐτῆς ῥάμβου, ita cōuersus a me prius fuit, ut verba Græca fere sonant. Nunc vero, quia sic integrum legisse mihi Philephus videtur, ἐκείνος γουὶ ἐν ἀπίτε μάλιν ἔκαλλὶ ἐφιέμενος [ἀρετῶς, ἕως] τὸ σῶμα φέρειν ἠδυνάτο τὴν δ' ψυχῆς αὐτῆς ῥάμβου: ea verba sic reddere interpretando volui, Numquam ille saltem despondit animum, quo minus magna ac pulchra virutis studio duceretur, quam diu corpus ferre robur animi poterat. Atque in hac lectione nobis ad quietendum existimamus, donec aliquis ostendat, aliter aliunde, quam e Philepho, locum restitui debere. Quamquam haud video, cur ita scripsisse Xenophontem, nisi certiora de libris manuscriptis notæ melioris promat, negare quispiam velit.

AD LACEDÆMONIORVM REMPUBLICAM.

* Pag. 675, A. Exordij forma istæ, ἀλλ' ἐξ ὅθεν ἄν ἦν ἡ πόλις, quæ videtur aliquibus abrupta, hic Xenophonis non insolens est Xenophonti; qui sic & Sympotium suum incepit, ἀλλ' ἐμοὶ δοκεῖ. Et ex hoc ipso patet initio, scriptum hoc esse Xenophonticum; contra iudicium Demetrii cuiusdam Magnesij, negantis inepte, Xenophonti tribuenda, quæ nemo non ex verbis & sententiis pro Xenophontis agnoscit.

Ibidem, C. Adlata mihi lucubratione mea in Xenophontem secunda, Taurini elaborata, dum illic in aula principis illius degerem, quam ab H. Stephano inuito vix tandem recepi, statim in ipso libri huius initio notatam pro his, οἴνου καὶ μέλιτος ἢ πᾶμπαν ἀπεχόμενας, ἢ ὑδαρὲν χρωμένους δέξασθαι, aliam tamen inueni scripturam, ἢ πᾶμπαν ἀπεχόμενας, ἢ ὑδαρὲν χρωμένους δέξασθαι. Eam indicare volui, licet aliam interpretando sequutus.

Ibidem E. scriptum erat τὸ πρὸς τὸν τῆς ῥῶν, ubi nostri legunt τὸν πρὸς τὸν τῆς ῥῶν.

* 676, A. pro εἰ βλαστάνοιεν, quod apud Sto-
bæum reperitur, in aliis magis vitiose legitur, βλά-
πιοιεν. Id dum Camerarius in κλέπιοιεν, vel κλάπιοιεν,
mutandum putat; sane locum non minus corri-
gēdo peruertit, quam Philelphum vertendo per-
uertisse memorat. Dixi vero, εἰ βλαστάνοιεν, minus
esse vitiosum; quia sic facillime restitui hæc posse
iudico, ἐρρωμένεσσι δὲ γίγνεσθαι εἰ βλαστάνοιεν. Non
enim ignoro, cur Henricus etiam Stephanus pa-
rum sibi βλαστάνοιεν placere dicat, in huiusmodi scilicet
collocatōne, εἰ βλαστάνοιεν, qua verbum hoc
ἀρρηκτικῶς accipi necesse est. Sed emendatio mea
causam hanc displicendi tollit, ut usus sit hoc Xe-
nophon, quemadmodum & Sophocles, ἡ ἀριστοῦ
δουὸν βλαστάνοιεν. Atque hoc modo nec longe petitam
eiusdem Stephani coniecturam de substituendo
ἀφελείπιοιεν, quod neque cum βλαστάνοιεν, neque cum
βλάπιοιεν, alicuius momenti similitudinem habet,
admitteremus.

* Ibidem, B. pro καὶ τὸ νόμιμον ἐπίσησε, rectius est
legi, καὶ τὸ νόμιμον ἐπίσησε, hoc est, etiam huic le-
gimitate esse voluit, vel potius, etiam huic lege per-
misit.

* 677, E. pro ἀρπίασι πυρῶν παρ' Ὀρθίας καλὸν θεῖς,
recte Camerarius scribendum ostendit, ἀρπίασι
πυρῶν καλὸν θεῖς, παρ' Ὀρθίας (subintellige βωμῶν) μα-
σιζοῦν ἐπίταξε. Nam ciborum furto lege permisso,
etiam triticum hoc nomine comprehensum fuisse,
dubitari non debet; præsertim quum tritici,
furto ab eis auferri soliti, Plutarchus quoque me-
minerit, ac in tritico præcipue sit λιμὸδ' ὀπικουεῖα
leuamen famis, ut Xenophon loquitur. Quæ vero
statim sequuntur, τὸ πρὸ δηλοῦσαι, rectius existimem
scribi, τὸ πρὸ δηλοῦσαι; ac rursus, δηλοῦται δὲ ὅτι
καὶ ὅπου πάρος δέ, malim ita, δηλοῦται καὶ ὅτι
ὅπου πάρος δέ.

679, A. Quum Philelphi versionem confide-
ro, legisse is mihi videtur, non πλείους μὲν πόνοις αὐτῶν
ὑπέβλεπε, sed aliquando rectius, πλείους μὲν πόνοις αὐ-
τῶν ὑπέβλεπε. Non tamen nescius sum, etiam alte-
rum illud utcumque defendi posse.

* 680, D. Quum ἀργυρομένων Camerarius in ἀ-
γρευομένων mutat, recte facit, quum pro sequenti ἀρ-
γῶν, reponit ἀρῶν, incite. Nam parum fuerit a di-
uite panem contribui: totam vero prædam venatu
captam, quæ ἀγρὰ est, in commune conferri,
maius aliquid, & homine locuplete dignum.

* pag. 681, litera B. Vitiosa sunt hæc, ὀπιμυεῖ-
σαι, ὡς μὴ ποτε αὐτοὶ ἐλάττωσιν τὸ σιτίον γίγνεσθαι. Primum
certe ὀπιμυεῖσαι, locum habere nequit. Nam quid
tamdem est, γίγνεσθαι ἐλάττωσιν τὸ σιτίον, fieri cibis infe-
riores? Coactus aliquis et uisus potest, idoneus
sane non potest. Itaq; dico scripsisse Xenophon-
tem, ἐλάττωσιν τὸ σιτίον, ne fiant inferiores aut dete-
rioris conuictioribus. Deinde vel ὀπιμυεῖσαι, ὡς μὴ
ποτε αὐτοὶ ἐλάττωσιν τὸ σιτίον γίγνεσθαι, scribendum;
vel ὀπιμυεῖσαι τὸ μὴ ποτε αὐτῶν ἐλάττωσιν τὸ σιτίον γί-
γνεσθαι, quorum alterutrius optio per me quidem
aliis relinquatur.

* 684, C. In his, ἡ αὐτῶν ἀνδρῶν αἰτίαν ὑπεκρίνον,
repono τὸ ἀνδρῶν: sicut & pagina sequenti 685, G
B. viros huiusmodi culpæ obnoxios ἀνδρῶν vo-
cat. & 684, D. in his, τὴν κρίσιν τῆς γερουσίας παρὰ θεῶν,
adnotata erat lucubratione mea secunda, lectio
alia, παρὰ θεῶν.

Ibidem, E. In his verbis, ὅτι ὅπου οἱ βουλομένοι ὀπι-
μυεῖσαι τὸ ἀρετῆς, οὐχ ἵκανοὶ εἰσι τὰς παρὰ θεῶν αἰτίαν, par-

ticula negans ante βουλομένοι deest; qua restituta,
sensus efficitur, quem interpretando expressi, re-
spondentem verbis Græcis huiusmodi, ὅτι οἱ μὴ βου-
λομένοι ὀπιμυεῖσαι τὸ ἀρετῆς, cum sequentibus.

685, D. pro τὰς στρατίας τεpono τὰς στρατίας, in quod
Philelphum quoque mecum facere, verba eius
indicant. H. Stephanus editione secunda in tex-
tum admisit.

* 686, A. pro πολεμικῶν τῶν δὲ πύλων, plenius scri-
bendum aio, πολεμικῶν τῶν δὲ πύλων: & respicit
hoc πύλων, ad ἀσπίδα, vocem præcedentem, sicut
αὐτὴν ad σὸλλω φουρνίδα.

* 687, B. In his, τὰς μὲν τὰς τὰ ὀπλὰ εἰς βλεπύνας,
abundare μὲν illud videtur.

* Ibidem, C. Illud αὐτῶν ἴσως συμπαρόντες, vitiosum
& σόλοικον est: pro quo si scribas αὐτῶν ἴσως συμπαρόν-
των, sublatus ille solæcismus erit; nimirum in istis
verbis νῦν δὲ ἡ δὴ καὶ ὑποξένων, subaudiendo παρὰ φυ-
λάσονται. Originem scripturæ corruptæ ad abbrevi-
aturas Græcas refero. Camerarius sequentia
quoque mendosa putauit, sed sine causa; sicut in-
telliget, qui cōferet ipsius interpretationem cum
mea.

* Ibidem E. pro οὐτε ἀδείπτον οὐτε δρόμον ἐλάσσει
πιεῖσαι, scribendum potius εἴτε ἀδείπτον, εἴτε δρόμον ἐ-
λάσσει πιεῖσαι. Camerarius quidem in his reddendis,
dum scripturam vitiatam sequitur, impedit.

* Ibidem, pro τὸ πρὸ ἀποσκοπὸν ὑπολύεσθαι, ali-
quanto melius scribi videtur τὸ ἀποσκοπὸν ἀπολύεσθαι.
Camerarij mutata vox τὸ ἀποσκοπὸν in τὸ ἀπέρτερον κό-
πον non placet; minus etiam in τὸ πάρος κόπον. Loqui
sane videtur Xenophon de speculatore suum in
locum ablegado, qui faciat officium interea, dum
pranderetur. Nec verbum tamen ἀπολύεσθαι mihi om-
nino satisfacit.

688, B. Notatam lucubratione mea secunda
reperi pro ὀπιμυεῖσαι lectionem aliam, ὀπιμυεῖσαι.

* 689, A. Ad hæc verba, οἱ τὸ στρατὸν . . .
ἀρχόντες, notas punctorum inserui, quibus aliquid
abesse significarem. Nam de polemarchis, qui
cum rege reuera τὸ στρατὸν ἀρχόντες erant, iam ante
dictum; nec illi profecto post haruspices, medi-
cos, tibicines, recensendi erant. Quapropter a-
lios minorum gentium duces ac præfectos hoc lo-
co fuisse positos a Xenophonte statuendum est,
adeoque supplendum in his verbis, quod deest,
ex pagina præcedentis littera D. ubi leguntur στρα-
τὸν σκευοφορεῖσθαι ἀρχόντες, coriarum apud impedi-
ta præfecti.

Ibidem, C. Pro ἀρχόνται, legit Philelphus ἐρχοῦνται,
sed non satis bene.

* 690, C. pro τὴν μὲν βασιλείαν παρὰ τὴν πόλιν, non
dubito scribendum, ὑπὸ τὴν πόλιν. Sic enim & de
Perfici regis sacrificiis ait libro παιδείας VII I Xe-
nophon, p. 229, C. τὸ πρὸ τῆς πόλεως ὑπὸ τὴν πόλιν: & de
ipso Sparta rege Agesilao, III ἐλληνικῶν, 493, D:
ἐπὶ τὸν αὐτὸν (cum interiectis) ὑπὸ τὴν πόλιν.

AD ATHENIENSIVM
REMPUBLICAM.

Pag. 692, C. Videtur Castalio reperisse ante
ἐπίσης τῶν ἀνθρώπων verbum ἔνεστιν, hoc quodam
modo scriptum; καὶ ἡ ἀμαθία δὲ ἐνδραχνημύξεν ἐνεστιν ἐ-
πίσης τῶν ἀνθρώπων. Id rectum arbitror, & in reddendo
sequutus sum.

* 693, B. Locus hic, ἀνάσσει τὸν ἀνδραπόδιστον δού-
λον, YYY 2

Locus e-
mendatio
difficilis.

λαύαν, να λαμβάνων μὲν ἀποφορεῖς, καὶ ἐλευθε-
 ρους ἀφέναι. a Seb. Castalione, Camerario, H. Ste-
 phano, relinquitur in emendatus; & propterea tam
 a Castalione, quam Camerario non recte reddi-
 tur. Ego pro να λαμβάνων μὲν ἀποφορεῖς, scri-
 bendum dico, να λαμβάνων μὲν ἀποφορεῖς (scilicet πᾶ-
 νί δ' αὖ ποδα ἀποφορεῖς. Dixit autem λαμβάνων, ve-
 lut omnium Atheniensium nomine, sicut & paulo
 post, ἰονορέαν ἐπιθήσμεν. Illud denique ἐλευθεροῦς
 ἀφέναι, non est, *mancipia libertatem consequi*, se-
 cundum Castalionei; nec *mancipia manumitti*, se-
 cundum Camerarium; sed alio sensu accipien-
 dum, quem interpretando expressi.

*Ibidem, D. In his verbis, τὸς ἰγυμαστράτους αὐ-
 τῶν, καὶ πῶ μοισικῶν, ὀππιδένοντας καταλέλκεν ὁ δῆμος,
 νομίζων ὅτι οὐ κέρων ἔστι. contrarium quiddam inest
 sententiae Xenophontis, qui exercitia corporum,
 & musicam, minime sublata dicit ab Atheniensibus,
 pag. 696, D. quum ait, populum sibi pecu-
 liariter multas palastras, apodyteria, lauacra stru-
 rere. Quapropter unica vox negans loco suo re-
 posita, nimirum ante καταλέλκεν, ac deleta post νο-
 μίζων ὅτι οὐ κέρων ἔστι, locum plane restituit hoc modo, πῶ μοι-
 σικῶν ὀππιδένοντας οὐ καταλέλκεν ὁ δῆμος, νομίζων ὅτι το κα-
 λὸν ἔστι.

*Ibidem, quum sequitur, νομίζων ὅτι το καλὸν ἔστι, γνῶς
 ἐπ' οὐ δίωπα τῶν ὄντων ὀππιδένων, inter ἔστι & γνοῦς
 copula καὶ deest, ommissa propter similitudinem eius
 cum vltima syllaba in ἔστι. Rursum inter hac οὐ δίω-
 πα, & τῶν ὄντων, deest pronomen αὐτῶν, quod pe-
 rixit ob adfinitatem & similitudinem cum sequen-
 ti voce τῶν. Sic integre locus scribetur, νομίζων ἔ-
 στω καλὸν ἔστι, καὶ γνοῦς, ὅτι οὐ δίωπα τῶν ὄντων ὀππιδέ-
 νων.

*Item ibidem. Notas punctorum inserui, quae
 indicarent in his, καὶ . . . γυμνασιαρχοῦσιν οἱ
 πλουσιοί, non nihil desiderari. Pater hoc ex statim
 subiectis, ὅτι δῆμος περιπαρχεῖται καὶ γυμνασιαρχεῖται. I-
 taque sic & illa manca suppleri debent, καὶ περιπαρ-
 χεῖται ὁ γυμνασιαρχοῦσιν οἱ πλουσιοί.

695, B. Corrupta sunt illa, οἱ ἡ πολλοὶ ἐλαυῶν ἐυδῶς
 ὡς οἶον πε εἰσβάντες εἰς ναῦς, atque ita potius scribenda,
 οἱ ἡ πολλοὶ ἐλαυῶσιν ἐυδῶς ὡς εἰσβάντες εἰς ναῦς. Et in his ἐ-
 λαυῶσιν ex aliis petiitum libris, ὡς autem expungit-
 ur, quasi promanans ex vltimis litteris illius ἐυ-
 δῶς, quod praecedit, vel ex glossa, declarante per
 ὡς, particulam ὡς sequentem. Deletur & π, pro-
 fectum ab imperitia librarij, qui non animaduertit
 aliud heic significatum illius ὡς esse, quam si
 scribatur οἶον π. Sequitur versu ab hoc tertio, οὐ πο
 καδέσκει. καὶ ἔστι μὲν πολεμίων, cum reliquis. Hac ita
 scribenda sunt, οὐ πο καδέσκει. ἔστι μὲν πολεμίων, & cet.
 Redundat enim καὶ propter similitudinem cum
 vltima in καδέσκει duplicatum, velut alibi similia
 inutilare librariorum incuria solet.

* 696, A. Potius Castalionei lectionem pro-
 bo, quam vel mutationem Camerarij, vel emen-
 dationem H. Stephani. Camerarius hanc sibi le-
 ctionem finxit, & ὡς & κα adiciens, & ἀλλὰ quae in
 Graecis exemplaribus non reperiuntur: ἡ ἡ πλείονα,
 οὐ μὲν αὖ ἡ [αῖς] κρείσσον, ἔστιν [κα] ἀπολέωσιν, [ἀλλὰ]
 ἡ ἡ πλείονα ἡ ἡ πλείονα, quorum hanc senten-
 tiam expressit: *Navigantes vero, ubi fuerint super-
 iores se, in illam terram exire necesse non est, sed pos-
 sunt praeteruehi eo usque*, cum ceteris. H. Step-
 hanus post τῶν ἡ ἡ πλείονα scribendum pro ἡ ἡ
 πλείονα, quod itidem probare non pos-

sum. Quippe in verbis his mutilis, οὐ μὲν αὖ ἡ κρείσσον,
 ἔστιν ἀπολέωσιν . . . πλείονα ἡ ἡ πλείονα, facile perspicitur aliquid desiderari, quod
 illis praecedentibus ὡς &, deinde respondeat in huc
 modum, οὐ μὲν. Quapropter integritati pristinae sic
 exaratus hic locus restituetur, ἡ ἡ πλείονα, οὐ μὲν αὖ ἡ
 κρείσσον, ἔστιν ἀπολέωσιν, οὐ ἡ ἡ πλείονα τῶν ἡ ἡ πλείονα
 ἡ ἡ πλείονα. Solet autem Xenophon hac duo, κρείσ-
 ταν & ἡ ἡ πλείονα, ita sibi opponere. velut, exempli gra-
 tia, in Hipparchico pag. 969, C. scriptum legi-
 mus, σαφῶς δὴ ἴστανται ἡ ἡ πλείονα οὐκ ὄντες, quod quidem op-
 ponitur illis praecedentibus, οἶονται κρείσσοντες.

* 696, C. pro ἡ ἡ πλείονα, non dubito reponendum
 ἡ ἡ πλείονα, posita prius integra distinctione post ὄν-
 τας ἡ ἡ πλείονα. Nam ita recte sequuntur haec,
 ὡς ἡ ἡ πλείονα ἡ ἡ πλείονα (cum interiectis) ἡ ἡ πλείονα ἡ ἡ πλείονα,
 ἡ ἡ πλείονα, ταῦτα πάντα εἰς ἐν ἡ ἡ πλείονα.

* 697, E. Hac verba, τῶν ἡ ἡ πλείονα ἡ ἡ πλείονα
 καὶ, ἡ ἡ πλείονα ἡ ἡ πλείονα ἀδικεῖν ὀνόματα ἀπὸ ἡ ἡ πλείονα οἱ σωθέντες.
 sunt omnino corruptissima, praesertim illa in me-
 dio, ἀδικεῖν ὀνόματα. Propterea loco asteriscum ad-
 posuit Stephanus. Camerarius explicare se non
 potuit, alius quidam Delio natatore opus esse di-
 xit, & is quidem haud procul a Delo natus. Ego
 prima etiam editione sententiam expressi eorum,
 quae a Xenophonte scripta fuisse iudicabam; &
 nunc animaduerto, me a scriptura recta nequa-
 quam aberrasse, nimirum huiusmodi: τῶν ἡ ἡ πλείονα
 καὶ, ἡ ἡ πλείονα ἡ ἡ πλείονα ἀδικεῖται νομίζων ἡ ἡ πλείονα,
 ἡ ἡ πλείονα ἡ ἡ πλείονα; Margini autem haec adscripsi, vt
 interpretationis ratio lectori constaret. Ita nodus
 a me difficilis solutus.

* Rurfus 698, A. pro δὲ καὶ ἡ ἡ πλείονα, dico scri-
 bendum, δὲ καὶ τῶν ἡ ἡ πλείονα.

699, C. pro δὲ καὶ ἡ ἡ πλείονα, quod in omnibus exem-
 plaribus exstat corruptum, restituo δὲ καὶ ἡ ἡ πλείονα.

* H. Stephanus editione altera me sequutus, ita-
 men illud suum adpinxit.

* Ibidem. pro καὶ τῶν ἡ ἡ πλείονα ἡ ἡ πλείονα, scribo καὶ
 τῶν ἡ ἡ πλείονα ἡ ἡ πλείονα, articulo remoto.

* Rurfus ibidem, D. pro ταῦτα οὐ μὲν αὖ ἡ ἡ πλείονα
 ἡ ἡ πλείονα, repono cum recta distin-
 ctione, ταῦτα οὐ μὲν αὖ ἡ ἡ πλείονα ἡ ἡ πλείονα ἡ ἡ πλείονα.

* Iterū, ibid. E. in his, δὲ καὶ ἡ ἡ πλείονα ἡ ἡ πλείονα
 quilibet illud χρεῖται, post δὲ καὶ, ceu superfluum,
 induci debere videt, siquidem in neutro nihil muta-
 teretur. In secunda quidem lucubratione mea Tau-
 rinensi notatam inueni scripturam talem, εἰ δ' αὖ
 ἡ ἡ πλείονα δὲ καὶ ἡ ἡ πλείονα χρεῖται ἡ ἡ πλείονα. Ea vero melior
 est, & utrumque commode retinet. Ibidem praeceden-
 tia sic erant scripta, εἰ πᾶσι τῶν ἡ ἡ πλείονα, οὐ μὲν αὖ
 ἡ ἡ πλείονα ἡ ἡ πλείονα, protinus esse cognoscendum. Re-
 cte. nam de tempore non de loco nunc agit. De-
 nique 700, A. τῶν ἡ ἡ πλείονα πολλὸν ἡ ἡ πλείονα δικαίως δικαίως,
 sic muta-
 tandum: τῶν ἡ ἡ πλείονα εἰς τὸ πολλὸν ἡ ἡ πλείονα δικαίως δικαίως.

A D S O C R A T I C A M
 D E F E N S I O N E M.

* Pag. 702, C. Nihil in his, τῶν ἡ ἡ πλείονα καὶ τῶν ἡ ἡ πλείονα
 duxi mutandum; tamen si plane scribendum
 arbitretur, τῶν ἡ ἡ πλείονα καὶ τῶν ἡ ἡ πλείονα: vt in locum illius
 suo loco reponatur. Et in sequentibus, ante τῶν
 πλείονα, rurfus abundat ἡ particula, propterea no-
 tis vltimis a me inclusa. Nec ignoro, quā prius il-
 lud defendi possit, sed parum commode. Idem ita
 repeti

Locus emendatus
 difficilis.

Taurin

H
 cum i
 in eis
 dixi m
 phon
 γυναικ
 * 70
 videlic
 hanc l
 * 7
 cuius
 * 72
 τὸν μὲν
 sic esse
 stitui
 τε τῶν
 tentia
 pressio
 722
 legend
 quo lo
 dam in
 kn inu
 * 73
 tem ho
 τὸν μὲν
 aliter
 ctis) ὡ
 ficatio
 τῶν μ
 nusqu

reperi emendatum a me Taurini, lucubratione secunda, postquam ea mihi missa fuit, ab H. Stephano per litem extorta.

* Ibidem. pro ὄχις δὲ τὸ σῶμα ἔχον, integrius ac plenius scriberetur, ὄχις δὲ τις τὸ σῶμα ἔχων (cum interiectis, ἀποδοχίηται).

* pag. 703, lit. A. in his, γόνυ αὐτὸ ἐφῆ εἰπῆν, ἐπειδή καταγρησῶν, abundat verbum εἰπῆν veluti quod ex sequentis ἐπειδή primis litteris irrepsit. Itaque delendum, ac praesertim propterea, quod versu ab hoc tertio, iusto loco ponatur, quum ait παρηγόνηται εἰπῆν.

* Ibidem, B. Rectius in his, ὅτι θεοὶ μὴ φωνῆ φάνηται, reponendum θεοὶ μοι φωνῆ φάνηται. Quippe nihil omnino sequitur, quod illi μὴ deinceps respondeat.

* Ibidem, C. Mutila sunt ista, μάντεος ὀνομαζοῦσι τὸς ἀποσημαίνοντας . . . ἔ). quae quidem ita rectissime quis expleuerit, τὸς ἀποσημαίνοντας ἀδεῖ εἶναι. Perire enim εἶ, quum esset in vltima syllaba vocabuli praecedentis; & δεῖ, propter adfinitatem cum initio sequentis ἔ). Vidi postea coniecturam H. Stephani, scribendum existimantis, ἀποσημαίνοντας τὰ μέλαινα ἔ). Sed ut illud μέλαινα difficilius omitti potuit a librariis, veluti nec praecedenti voci, nec sequenti simile: sic etiam difficilius, praeter illo nostro, rursus admittendum videtur.

* 707, D. pro εἰ δὲ τις ἴδῃ ἀρετὴν ἐπιμένον, scriptum in meo reperi exemplari lucubrationis secundae Taurinensis, εἰ δὲ τις ἴδῃ ἀρετὴν ἐπιμένον. quae omnino elegantior est lectio.

AD MEMORABILIVM LIBRVM PRIMVM.

Taurinus

Hilibrum titulum ἀποσημαίνοντων Σωκράτους habent, quod Socratis mores, ac viuendi ratio, cum iis, quae ad familiares suos disserere soleret, in eis exponantur. Equidem hos ἀποσημαίνοντες, dixi memorabilium libros, quia sic loqui Xenophon consuevit: λόγος ἀποσημαίνοντες, vel ἔργον ἀποσημαίνοντες, dictum factumue memoratur.

* 709, A. pro ὅς ἀνάμειξεν reponendum ὡς ὀνόμαζον, videlicet οἱ ὀνομαζοῦσι, quae vox praecessit. Et inuenit hanc lectionem in suis etiam Bessarion Cardinalis.

* 717, A. pro ἐπειδή (cum interiectis) ἀγοεῖς, cuius parer scribendum potius, ἐπειδή ἀγοεῖς.

* 720, A. Puto haec verba, ζῶν ἕκαστος ἐαυτὸν ὁ πάντων μέγιστος φιλεῖ τὸ σῶμα εἶναι, ἢ ἀνὰ ἄλλοις, cum ceteris, sic esse traiecta, ut hoc modo singula suo loco restitui debeant: ζῶν ἕκαστος τὸ σῶμα εἶναι ὁ πάντων μέγιστος φιλεῖ, ὅς πᾶσι ἀνὰ ἄλλοις ἢ, cum reliquis. Ita enim sententia redditur idonea, quam interpretando expressimus.

722, A. Hoc loco non πόλις τὴν καὶ οἴκος εὐοικουμένην legendum existimem, sed potius οἴκος εὐοικουμένην: de quo loquendi genere superius in notis hisce quaedam indicauimus. Non ignoro tamen, & alibi οἴκος inueniri, ut initio libri sequentis.

* 724, D. Equidem minime dubito, Xenophontem heic ita non scripsisse, οὐτω δὲ καὶ ἀφροδισίαν τὸς μὴ ἀσπιδίους ἔχοντες πρὸς ἀφροδισίαν ὡς χρωμαί: sed aliter, nimirum οὐτω δὲ καὶ ἀφροδισίαν (cum interiectis) ὡς χρωμαί. Nam id verbum ἀφροδισίαν, in significatione lecedendi, respondet praecedenti ἀπεινωμένοι, anni spatium abesse. Neque me sane mouet, quod nusquam ἀφροδισίαν in lexicis nostris, ac fortaesse ne

A Stephani quidem thesauro, reperiatur. Norum est, ab ἐφοδία, quod idem est cum ἐφοδος, factum ἐφοδιάζω, verbum haud insolens, & glossariis praesertim notum. Ἐφοδιαν pro expeditione ac profectioe dixit Polybius in libris, qui perierunt: vnde verbum est Ἐφοδιάζω, diuersa licet significationis. Sic & ἐφοδιάζω reperitur in antiquis glossariis. Eodem modo fas est existimemus, ἀφροδιάζω quoque dici, πρὸς τὴν ἀφροδιάν & ἐφοδον, quo posteriore Xenophon in abscissionis significatione usus est, ut superius in hisce notis ad paginam 320, E. ostendimus. Et adiungatur hoc ἀφροδιάζω sane ceteris inusitatis, μιλίαν, δισπαλίον, ῥαίξιν, ὀμίαν, ῥήτρα, διχάλας, ὀπιεύς, ἑρπικας, aliisque pluribus, quae in ipso textu Xenophonti restitimus. Quod autem heic statim sequitur οἶα, in istis verbis, οἶα μὴ πᾶν μὴ δεομένον, si mutetur in ἴνα, prorsus integer locus erit.

* 725, B. quum dicitur, καὶ μαθῶν οὐτε δύοντα πῖς θεοῖς μηχανώμενον, οὐτε μαρτυρῶμενον, adtente considerantibus illud μηχανώμενον, satis apparet esse vitiatum. Si me quis roget, οὐτὲ εὐχόμενον esse respondebo, pro quo μηχανώμενον substitutum fuerit. Quippe sic iam illa sunt pleniora, καὶ μαθῶν οὐτε δύοντα πῖς θεοῖς, οὐτε εὐχόμενον, οὐτε μαρτυρῶμενον.

* Ibidem, D. In his, οὐ δοκεῖ ἴσθαι τὸ δὲ πρῶτον εἰσπέναι, rectius scriberetur πρῶτον εἰσπέναι, sicut & vltimo paginae huius, & primo sequentis versu legimus εἰσπέναι πρῶτον.

726, C. In his δι ἀφροδισίαν ἴνα ὡς οἶα εὐτακτως ἔχον, solum illud ὡς mutandum dico in οὕτως.

D. * 727, A. verbis his, μέχρι γήρας ταύτης παρέχον . . . editioe priori punctorum notas adposueram, defectum aliquem indicantes. Et supplere haec posse putabam olim, si scriberetur, μέχρι γήρας ταύτης παρέχον, πῶν ὄντων; vel aliquid aliud tale addendo, quod in libro suo reperisset Bessarion, nos in editis desiderarem. Sed nunc exigua remedi me loco posse perspexi nimirum initio periodi, versu ab hoc tertio, pro πῶν ὄντων ἀφροδισίαν ἴνα εἶναι, scribendo ἴσθαι, (subauditur ὄντων) καὶ ὡς, cum ceteris.

* 732, D. Exiguum quiddam est, sed indicandum tamen; in his, ἀπαπάντα δὲ ἐκείνη, ἢ οὐ μικρόν μὲν, potius illud ἢ, transponendum hoc modo; ἀπαπάντα δὲ ἐκείνη, οὐτὲ μικρόν μὲν, (scilicet ὄντων ἀπαπάντων) οὐδὲ εἰς ἀργύριον, cum reliquis. Magis enim ita perspicua & elegans est oratio. Et accuratam in ἀφροδισία sua collocationis habuisse rationem ipsum Xenophontem, ex Aristide ostendimus.

AD LIBRVM II MEMORABILIVM.

* Pag. 733, A. Ut commodior est oratio, si pro ἀσπιδίους ἐκράτησαν scribatur ἀσπιδίους καρπεῖαν, quod simul & ad πρὸς ὀπθισμῶν βρωπῶν, καὶ ποπῶν, καὶ λαγνείας, & ad voces sequentes, ὑπνοῦ, ῥιζοῦς, θαλαπῶν, quae πρὸς ὀπθισμῶν non admittunt, responderet: ita nihil etiam murando, recte illud ἀσπιδίους ἐκράτησαν cū ὑπνοῦ, ῥιζοῦς, θαλαπῶν, πόνου vocabulis coniungitur.

G An autem secretius aliquid heic nobis datura sint SCHEDIASMATA Stephani, sane videbimus, vbi tandem aliquando prodierint.

* 734, D. pro μηδὲ ἀνὴρ πηλομαίνους ἔαρχῃ, repono ἀνὴρ πηλομαίνους, quemadmodum & initio libri huius scriptum illud, ὅπως μὴ ἀνὴρ πηλομαίνους ἔαρχῃ. Item paullo post, littera E, pro ἀρκεῖν τὸ πρῶτον, rectius di-

Verba obsoleta Xenophonti restituta.

ἀφροδισίαν.

cemus ἀρκῶν τῶτω, quum sequatur ἀρεσάτα δέσται, A quod itidem illi τῶτω respondet.

*735, C. pro ἀλλ' ἵνα τις μοι δοκῆ μέση τῶτων ὁδός, quod in editis libris, etiam Stephani legitur; non dubito reponere, ἀλλ' εἶναι τις μοι δοκῆ μέση τῶτων ὁδός.

*737, D. Versus hic Epicharmi senarius, πωλοῦσιν ἡμῶν πάντα ἑξατά σοί, quum in ultima vocis ἑξατά claudicat; sic redintegrandus erit,

πωλοῦσιν ἡμῶν πάντα ἑξατά σοί.

Versus Epicharmi restituendus. Quae vero sequuntur eiusdem Epicharmi, ὦ πόνηρε, μη τὰ μαλακὰ μῦθο, μη τὸ σκληρὸν ἔχεις, velut orationem proflam haecenus alij posuere; quum tamen & illa senario dimidio & integro constent, siquidem ita restituantur: ut emendanda non dubito,

— ὦ πόνηρε σὺ,

μη μοι τὰ μαλακὰ μῦθο, μη τὸ σκληρὸν ἔχεις.

In μη quidem, later illud μοι, quod versui complendo deerat, & ob similitudinem alterius a librariis erat omisium. Etiam πόνηρε scripsi, non πόνηρε, sequutus iudicium vulgi grammaticorum, haec inter se distinguuntur accentu; more quidem suo, sed ratione non magni momenti.

*748, B. pro σκοπῶμαι δὴ τῶ, notaui lucubratione secunda Taurinensi, reponendum σκοπῶμαι δὴ τῶ, idq; cum Bessarione Cardinali. Versu autem post hunc sexto quum dicitur, τὸ ἄπειρον χρημάτων καὶ πόνων ἀπορρηματισμῶ, primum & abesse illud ἀπειρῶ potest, & adesse: sed quin pro πόνων reponendum sit πόνων, dubitari non debet. Rectius enim χρημάτων cum πόνων coniunguntur, quam cum πόνων: ac praesertim amicos laboribus praeferrī, non satis apte dicitur; opum redditibus, aptissime.

Ibidem, D. Haec verba, καὶ ἀποδῶται τῷ εὐρόντος, non est dubium vitiose scripta legi, sicut & H. Stephanus notaui. Quum autem ille sibi placere neget, ut pro iis reponatur ἀποδῶται τῷ εὐρέθεντος, quod ad Bessarionis interpretationē aliquo modo conveniret: cogitare cepi, an non propius ad lectionem priorem accederet, ἀποδῶται τῷ εὐρέθεντος: quod quidem ad pretium vel aestimationem referretur, quasi si scripsisset Xenophon, ἀποδῶται τῷ εὐρέθεντος ἡμῶν. In reddendo quidem hoc sequutus sum. Alij τῶντος pro εὐρόντος scribendum autumant.

*757, B. Lucubratione mea Taurinensi notatam ad marginem pro hac, αἰπὸν ὑφορομένων εἰσῆς, ἡ δὲ αἰσ δὴ ἡλίας εἰσῶν, aliam lectionem reperi, αἰπὸν ὑφορομένων εἰσῆς.

*759, C. pro καὶ τὰ τοιαῦτα πάντα ἐπιμύσειτο, vel scribendum, καὶ κατὰ τοιαῦτα πάντα, vel καὶ κατὰ τοιαῦτα ἐπιμύσειτο. Vix quidem abesse κατὰ potest.

A D L I B R V M I I I M E M O R A B I L I V M .

*Ag. 765, C. pro ἃ τὸ δινεῖλαιεν τῷ δῆλον, scribendum vel καὶ κατὰ τὸ δινεῖλαιεν, quod saepe κατὰ post καὶ positum perisse videamus ob confusione ex abbreviaturis, ut etiam loco proxime precedenti; vel κατὰ τῶτω, quod H. Stephano placet.

*766, A. Hoc equidem loco φιλόνομος rectius scribi puto, quam φιλονίκος. Item visum & H. Stephano deprehendi, quum his notatis, secundam eius editionem inspicerem.

*Ibid. D. Bessarion legisse videtur, ὡς δὲ τὸ ἀρεσάτα ἔκαστος ἑπιτηδεύει ἀρεσάται; quae sane lectio ceteris a me praelata fuit editione prima. Sed quum locum hunc Taurini diligentius inspicerem, deprehendi legendum simpliciter, ut est in textu; non dumtaxat in τῶ, nec alia mutatione facta: ὡς δὲ τῶ ἀρεσάται ἑκαστος ἑπιτηδεύει ἀρεσάται; quod haud dubie rectum puto, & exprimendum interpretando censui.

*767, D. Bessarion post χρημάτων videtur in libris suis reperisse vocabulum αἰσῶντος, quod animadvertens tantum non necessario requiri, ad marginem adscripsi, notis adiectis contextui, quae deesse aliquid indicarent. Ex prioribus quidem huius vocis non parum ingrata est repetitio.

*Ibidem, D. pro σὺ δὲ κρατῆσαι, rectius scribi σὺ δὲ κρατῆσαι, paret ex subiectis hisce verbis, ἔσθαι & κρατῆσαι.

*Ibidem, E. pro Αἰσῶντος reperit Bessarion Cardinalis Αἰσῶντος scriptum, quod etiam rectius illi Βοιωτῶν praecedenti respondet.

*768, D. E. Illud αἰσῶντος ἀρχαῖος ἀρεσάται, scribatur; αἰσῶντος ἀρχαῖος ἀρεσάται.

*773, D. Diuersa reperiuntur in his, ἀπειρῶ καὶ ὁ δὲ χῶρος, scripturae. Nam pro ἀπειρῶ, videtur Bessarion Cardinalis inuenisse, βλάπτης: Henricus autem Stephanus ἀρεσάται notaui itidem ex libro veteri, sicut ait. Ego verā esse scripturam Xenophontis ἀπειρῶ iudico, reliquas duas ex scholiis promanasse similiter affirmo. Nam ἀπειρῶ καὶ ὁ χῶρος (sic enim scribi praestat, non ὁ δὲ χῶρος) quum fit, adtingit regionis, utente Xenophonte verbo ἀπειρῶ in quo est ἀφείλιος, pro consuetudine sua: voluit hanc ἀφείλιος alius verbo efficaciori βλάπτης, detrimento adfici, declarare scholij vice: alius verbo ἀρεσάται, quod direptionis significationem habet. Non igitur haec ad lectiones varias, sed ad glossas referenda.

*774, A. pro ἵνα μὴ τῶτω γε, reponenda lectio verior, ἵνα μὴ τῶτω γε. Quippe non iungenda sunt haec proxima sibi, ἵνα μὴ τῶτω γε λάβησιν, sed τῶτω εἰδηῖς ἡμομένη.

*775, D. Lectionem editionis Florentinae sequutus est H. Stephanus in his, καὶ σὶ γε διδάξαν, ἔφη, ὁρμημαί, οὐτε τὸς φρονιμοτάτους, αἰδομένους, & cetera, quum in aliis haec commodior inueniatur, καὶ σὶ γε διδάξαν, ἔφη, ὁρμημαί, οὐτε τὸς φρονιμοτάτους, cum ceteris. Acidem sane Stephanus loci sententiam minime mihi videtur adsequutus, tamen Bessarionis versionem corrigere conatus sit. Nec probare possum ea, quae ad hunc locum emendandum protulit.

*778, C. pro σφόν πὶ καὶ σάφρον ἐκρινεν, aio reponendum σφόν πὶ καὶ σάφρον ἐκρινεν. Nam haec emendatio simplex est, & absque magna fit mutatione. Quidquid autem dicat H. Stephanus, tamen ipsa collatio praecedentium cum his, meam confirmat sententiam. Etenim σφόν prius posuit, cui nunc τὸ σφόν: itemque σφρονώω prius, cui nunc τὸ σάφρον subiungit.

*Ibidem, D. His verbis, πάντας γδ οἶμαι, (cum interiectis) πάντας ἀρεσάται, deesse aliquid, ex sequentibus planum est. At integra erit oratio, si scribamus πάντας γδ δὲν οἶμαι (cum aliis intermediis) πάντας ἀρεσάται. Et aliqua saltem est similitudo inter δὲν & initium verbi sequentis οἶμαι. Vnde factum, ut a libra-

1104
libran
*Ib
φορῶν
stat, d
77
de, de
de, de
Bessar
*7
que
hoen
bris de
ticum
nequit
tico, &
similis
Stepha
liorem
verbis,
scribitu
etiam i
phariv.
do mih
obsequ
da vide
*78
Bessar
*78
λόγον κ
nem ed
restitu
σφόν γε
κρινεν
τὸν λόγον
τὸν δὲν
δὲν
*78
κρινεν
καὶ not
Brod. r
men ex
nus edi
quin Le
quae ip
medicu
hibet &
tatio. I
quod in
gate non
stinctio
φάρμακ
mum
Ακου
καυμῶν
modo, A
rursus
reponen
queat,
quam m
Acumen
mutet; c
ctione s
vincere
Nec libr
hibus, s
bus hom
Acumen

librariis inter describendum δὲν omitteretur.

*Ibidem. Vitiosa scriptura est in his, αὐτὸν π συμφορώτατα αὐτῶν (H). Nam scribi debere certo constat, αὐτὸν συμφορώτατα αὐτῶν (H).

779, A. Arbitror ista, πὸ δ' ἀγνοεῖν ἐαυτῶν, καὶ μὴ αὐτὸν δεῖ δόξασθαι, sic scripsisse Xenophontem, καὶ αὐτὸν δεῖ δόξασθαι: vt notavi ad libri marginem adeoque Bessario idem sequutus est.

*780, B. Bis hoc loco scriptum πῆθηται in vtraque Stephani editione, mutandum in πῆθηται, sicut hoc margini a me adnotatum. Error ex Stobæi libris deprauatis ortus. Nam πῆθηται quidem ad poeticum illud, & Hesiodum adeo πῆθηται, quadrare nequit: vt heic vsum Xenophontem verbo poetico, & insolenti prorsus, dicere quis possit. Consimilis est scriptura vocabuli πῆθηται in libris Stephaneis, pag. 966, B. quo loco non verisimiliorem, sed magis obsequentem dixit auctor his verbis, πῆθηται τῶν ἀρχόντων ποιεῖν. Sic enim ab aliis scribitur. Immo glossaria vetusta πῆθηται scribunt etiam id, quod verisimile reddunt, & nostris est πῆθηται. de quo tamen ego contendere nolim, modo mihi fas sit obtinere, πῆθηται scribendum, quum obsequentem significat, vt πῆθηται. Et coniungenda videntur hæc cum notatis ad I παιδείας. p. 6, B.

*782, B. In his, τὸ ῥυθμὸν, ἔφη, paullo plenior est Bessarianis lectio, τὸ ῥυθμὸν δὲ, ἔφη.

*783, B. Corrupta sunt hæc, ἔγδ δὲ ἀκούσασί γε τὸ λόγον κρείττων ὄντι καὶ καμαθεῖν, quorum aliam ipse lectionem editione priori sequutus sum; & vti tum legi, restituenda sunt, videlicet hoc modo: ἔγδ δὲ ἀκούσασί γε, εἰ τὸ λόγον κρείττων ὄντι καὶ καμαθεῖν. Nimirum κρείττων coniungi cum ὄντι non debet, quum in his, εἰ τὸ λόγον κρείττων, subintelligatur εἶν. Rursus in ὄντι καμαθεῖν, tantum valet ὄντι, ac si dixisset ἔξει καμαθεῖν.

*787, D. Ad hæc verba Xenophontis, ἀκούμενος ἔφη (scilicet Socrates) τὸ πύ φαρμακὸν ἀγαθὸν διδάσκειν, notaram priori editione; factum a Bessario, Brodæo, quibusdā aliis temere ac inepte, qui nomen ex ἀκούμενος proprium finxissent. H. Stephanus editione sua secunda, non dubitare se dicit, quin Leunclavius falli se fassurus sit; auditis illis, quæ ipse indicaturus esset. Simul ad Acumenum medicum illorum temporum hæc detorquet. Adhibet & alia, quibus nō vna fit in hisce verbis mutatio. Puta, quum non ἀκούμενος scribendum ait, quod in omnibus libris Xenophōteis reperiri, negare non potest; sed Ἀκουμένος. Deinde nouas distinctiones huiusmodi cudit: Ἀκουμένος, ἔφη, τὸ πύ φαρμακὸν ἀγαθὸν διδάσκειν. Quum vero in his solæcisimum videat, siue adeo siue distinctione scribatur, Ἀκουμένος ἔφη διδάσκειν, non ignorans dicendum, Ἀκουμένον ἔφη διδάσκειν: seu distinctio adhibeatur hoc modo, Ἀκουμένος, ἔφη, τὸ πύ φαρμακὸν διδάσκειν: nouam rursus scripturam comminiscitur, & pro διδάσκειν reponendum ait διδάσκει. Vide, quam misere se torqueat, in quem solæcisimi scopulum impingat, quam multa σφά φάρμακα excogitet ad tuendum Acumeni pharmacum atque nomen, quam multā mutet; qui me nihil omnino mutantem, sed in lectione simplici & recta persistentem, erroris conuincere vult. Sed paucissimis ad hæc respondeo. Nec libri Xenophōtei Stephaneis hisce correctionibus, sine causa congestis indigent: nec iste morbus hominis, insuauiter comedentis, medicinam Acumeni requirebat. Quippe Socrates ipse ἀκού-

A μένος, morbo remedium adferens, quodnam illud pharmacum esset, statim ostendit; Si comedere cessaueris, inquit. Eius ergo remedij causa non erat, cur ad Acumenum iste mitteretur, qui mox illud a Socrate accipiebat. Videt igitur H. Stephanus, se maxime falsum opinione sua; quantumuis id de me futurum, futuri necdum certus, indubitanter affirmarit. Nec habet, quod aduersus illud nostrum ἀκούμενος excipiat; quum non vno loco Xenophon & ἀκούσασί & ἔξει ἀκούσασί verbis vsum sit.

B *789, A. Reliqui locum hunc, πὸ δ' ἄγναι αὐτῶν δὲ μὴ ἀσκήσας, ἀλλ' ἠδονῆς ἐνεκα, priori editione non commendatum. Reliquit H. Stephanus etiam altera sua Xenophontis editione. Sed quid est, obsecro exercitij causa edere obsonium? Mouit me rei nouitas, vel absurditas potius; vt hinc inde dispiciens, pro ἀσκήσας tandem legendum viderem ἀπύσας. Nam vere obsoniorum est helluo, qui non condimenti, sed voluptatis folius causa, sine pane vorat obsonium. Et hæc ad verbum ita reperi exarata Taurini, quum lucubratio secunda Xenophontis expoliendi mea, iure ab H. Stephano repetita, mihi Viennam mitteretur. Illam tamen is, licet reddere nollet, contemnere ausus est quū apud alios, tum Marquardum Freherum, V. C. consiliarium Palatinum, quem honoris & beneuolentia singularis causa nomino. Sed videbimus & alia de lucubratione illa Taurinensi depromta, quæ Stephani vanitatem redarguent.

AD LIBRVM IIII MEMORABILIVM.

Pag. 791, C. pro ἔπ πορῆται ὄνται, lego εὐ π πορῆται. H. Stephano tantopere placuit, vt editione secunda in textum reciperet.

*792, A. In omnibus legitur, τὰ μὲ ὀλίγου ἀξίας πῆχας μὴ γίγνεσθαι σπουδαίως, ἀλλ' εὐ διδάσκων. Sed pro σπουδαίως reponendum σπουδαίως, vel paullo post sequentia docere possunt, quum ait: ἀπὸ τῶν πρῶτων τῶν ἀγαθῶν πῆχας αὐτῶν ποιεῖ. Hæc e notis Taurinensibus lucubrationis secundæ.

*Ibidem, E. & 793, A. Corrupta sunt ista, μὴ πῆχας ὡς σιωχέσασθαι ποιεῖν ὅ, π αὐ βύλων) δυναπὶ χρεῖσται: non conantur hoc quam frequentissime agere, in quo valere volunt. Nam contrarius sensus talis requiritur, mirum scilicet videri, quod isti tibicines & equites non summa cum negligetia res suas agant ac discant; quum plerique rempublicam gesturi existiment, se idoneos ad hoc absque præparatio- ne ac studio futuros. Itaque ὡς σιωχέσασθαι, quum vitiosum sit, in ὡς ἀμελέσασθαι mutari debet. Littera quidem σ, de fine præcedentis ὡς manauit; inter ἀμ & ω magna similitudo est, quemadmodum & inter χ & λ. Hoc modo restitutum ὡς ἀμελέσασθαι ποιεῖν, recte opponetur illis sequentibus, πῶτα ποιῶντες ἔσπομένοντες. Et quod magis etiam rationes nostras confirmat, in secundo membro comparisonis ἀνεὺ ὀππμελείας legimus, quod isti ὡς ἀμελέσασθαι plane responderet.

G 800, E. Notavi ad marginem pro φύπιν, etiam legi φύιν: idque rectius puto, quam illud alterum. H. Stephanus a quodam notatum, vt ipse loquitur, suis altera editione adscripsit.

*802, D. Hæc verba, καὶ ὁ (subauditur θεός) τὸ δὸν κόσμον σιωπῆτων τε καὶ σιωχῶν, ita scripsisse Xenophontem aio, καὶ ὁ τὸ ἴδι ὄλων κόσμον σιωπῆτων τε καὶ

σφηνός, σφηνός.

ἀκούμενος, an accipiendum de Acumeno medico.

Emendatio difficilis.

ῥωνται. Ego repertam apud Stobæum scripturam hanc, ἢ ἀν' ἐκόντες ἐπιπύ, reponendum suo loco du- xi, verbo ἐπιπύωνται ad marginem posito, ceu glos- sa. Sic & alibi verbo ἐπιπύ Xenophon vsus est, hoc quidem ipso libro, 871, C. in his, πρὸς ὄντινα δ' αὖ ἀρχόντα δὴ πρὸς οὐτως ἐπόμενοι.

*Ibidem, C. In his verbis, ὅτι δὲ κενώσιν αὐτὸν ἐπιπύ δ' ἐπαύμαζεν, cum ceteris, dico mutandum αὐτὸν in αὐπύς, & sequens ἐπιπύ superfluum esse, planeque tollendum. Nam ὅτι δὲ κενώσιν αὐπύς, respondet his superioribus, ὁ Κύριος λέγειται Λυσάνδρῳ (cum interie- ctis) ἢ πρὸς δὲ ἐπιπύ δὲ κενώσιν αὐπύς.

*831, D. Legitur in textu librorum nostro- rum, ὅτι ἀπέβαιναι, sero abire. Id ὅτι quidam apud Sto- bæum interpretatus est per ἢ δέλιος, hoc est, ves- pere. Nemini non manifestum, esse scholiolum, non diuersam lectionem; quum nihil in horum litteris inuicem sibi simile. At ὅτι scriptum a Xe- nophonte, patet e præcedente πρὸς, mane, cui re- spondet hoc ipsum ὅτι.

*832, A. pro πρὸ πλείων ἐυμδρία ἐν χῶρα τῶ. scri- bendū πρὸ πλείων ἐυμδρία, ἢ ἐν χῶρα τῶ. Nā πρὸ quibus- dā a libris abest, & recte quidem. ἐυμδρία vero, vox adscripta margini, glossa est vocabuli Xenophotei ἐυμδρία, quam alij pro diuersa lectione ceperunt.

Ibidem, C. Equidem hæc verba, διώωνται ἰόντες εἰς τὰς ἀπὸ ἀποκαλύοντων, καὶ μετὰ τὴν, minime corrupta iudico: adeoque ἀποκαλύοντων in ἀποστελεσκόντων, vel in aliud quiddam tale non mutandum: quod pa- ce Camerarij, viri haud dubie in omni doctrinā liberali principis, proferre mihi liceat. Nam vt an- tea Xenophon dixerat, ἢ ἔργον σπρῶδξ: ita nunc ait, ἢ ἔργον ἀποκαλύοντων. Quod autem ad εἰς τὰς, non additur vocabulum χῶρα: familiare Xenophonti nostro est. Quamquam in primo αἰαβέσεως etiam plena oratio est, ἐν τῇ φιλίᾳ χῶρα: quod quidem ip- sum idcirco libuit adnotare, quia negat Aristides simplici orationis generi, cuius ipse quasi typum quemdam de Xenophonteis libris exprimere vo- luit, conuenire; vt ad δέξῃ φιλίας, addatur χῶρα.

Ibidem, D. pro ταῦτα δὲ μνηστῶδξ, scribo ταυτά. *834, A. In his, πεμήμερον σιφίσατον ἡμέδξ αὖ τῶτξ ἔφαμεν, potius scribendum hoc vltimum φάμῃ: & paullo post itidem, versu ab hoc quinto, non ὀπί- μεδξ αὖ ἡμφίξεδξ, sed οἰοίμεδξ αὖ. Nihil enim tale su- perius a Socrate dictum. Quum autem ἔφαμεν, & ἐδὸκξ, paullo antè legeretur: etiam hæc imperiti calligraphi muranda censuerunt. In iis vero, quæ sequuntur, illud ἐδοκίμαξμεν ἢ αἰδρὶ καλῶ, cum ce- teris, rectum est. Nam horū antea facta mentio.

836, C. H. Stephani, & Florentini libri (adda- mus, & alij: quando nonnihil iratus Stephanus, hoc margini notarum Taurinensium mearum ad- scripsit) habent σιωύχξπ αὐτὰ ταῦτα: pro quo legunt alij, σιωύχξπ αὐτὰ ταῦτα. quod rectius esse, Stepha- nus idem ostendit, editione secunda probans.

837, E. pro καὶ τῶ ἐργαζόμενος τὰ τῶ σπρῶδξ ἐργα δέομενά δξ, videtur legendum, ἢ τῶ σπρῶδξ δέομενά δξ. Sic & in Hierone deinceps, p. 902, C. ἐν τῇ πᾶ ἀξίω δέομα δξ- κεί τῷ, malum ἐν τῇ πᾶ ἀξίω δέομα δξ κεί τῷ.

*838, E. In his, πρὸς δὲ ὅπως ὡς βέλιστα τὰ πρὸς οὐ- κὼν αἰ ἐκείπερον ἢ μὲν δὴ πρὸς τῆσδξ, minime dubito illud ὅπως, ceu redundans, expungendum.

Ibidem. Hæc verba, καὶ ὁ θεὸς ἐφυσεν ἐκείπερον μάλ- λον αὖ δυνάσασαι, sunt omnino corrupta. Sententiam ego sequutus sum eam, quæ consentanea toti esse loco videtur. * Et hæc quidem editione prima.

A Nunc addo, saltim & poni debere in hunc modum ante ista, quæ heic vides: ἢ ὁ θεὸς ἐφυσεν.

841, B. Sequitur H. Stephanus lectionem li- brorum editorum Florentiæ, (quum hos nomi- no, vitiosos in hoc loco & alios complector, ne so- lam me putet intelligere Florentinam, qui hoc suo cum dedecore, quod nō emendarit, a me dici fert ægerrime) procul dubio vitiosam. Quis enim ex his verbis sensus elici possit? πῶς γὰρ αὖ πορευθεῖσαν ἔ- χοντες ἕτως ὅτι κενώσιν ἀλλήλους; Mihi potius placent heic editiones ceteræ, quæ hoc modo locum dant exaratum: πῶς γὰρ αὖ πορευθεῖσαν, εἰ αὖ ἔχοντες ἕτως, ὅτι- κενώσιν ἀλλήλους; vel, αὖ ἔχοντες ἕτως. Mirum vero puter nemo, Stephanum & illa priora tueri se pos- se, quum secundo Xenophontem ederet, dicere. Quid enim ille dicere non audet?

Ibidem, D. legendum heic cum Camerario, αἰ- οὖ ὅτι πρὸς, quod plenius est, quam αἰ ὅτι πρὸς ἐπὶ τῶν.

842, A. In istis, ὡ γυνῆ, τῆ μὲ ταρῶ χου τῆ πρὸς μὴ δέοιο, (cum interiectione) χῶρα τῆ δοκίμα σάμεδξ, cum ce- teris, lectionem Camerarij probo huius modi; ὡ γυ- νῆ, ἵνα τῆ μὲ ταρῶ χου μὴ δέοιο. Nam perit ἵνα, propter adfinitatem cum litteris vocis γυνῆ.

*847, B. In his, ἔργον σιφίσατον, expungendum illud σι: quum ἀσπί σιφίσατον, paullo post, idoneo lo- co pronomen hoc exhibeat.

*848, B. pro δέομα, reperitur in aliis γέομα: quod significatur, vel ipsum φέομα, vel alia quadam gustu explorare.

*850, A. Quum in confesso sit, illa vitio non carere, πῶς θεμὸς εἶναι σοὶ καὶ ἐν πολέμου καλῶς σπρῶδξ, nulla vera propior esse scriptura potest, quæ hæc: πῶς θεμὸς οἶε εἶναι σοὶ ἐν πολέμου σπρῶδξ. Nam illud οἶε facile potuit omitti, propter similitudinem cum τῷ. Rursum quod sequitur, ἢ τῶ χημῆσῶς (cum in- teriectione) ἀρκίσι ἀκούην; melius scribetur, ἢ τῶ χημῆ- σῶς πεί, ἀρκίσι ἀκούην.

*853, B. In his verbis, ἐδὲ τῶ δέοιν, ἐφῃ, (cum ce- teris) ὅπως οἶον τε πᾶ τὰς διδάξαι, dico similiter abunda- re verbum δέοιν, quum integra sit absque hoc ora- tio: ἐδὲ γὰρ ὅπως οἶον τε πᾶ τὰς διδάξαι: sicut & statim sequitur, ποίος μὲ δὴ οἶον τε, scilicet διδάξαι. de quo id etiam colligitur, non posse οἶον τε loco priori, per quasi, ante veluti exponi.

Ibidem, D. Equidem hæc, ἡμφίσατον χαλεπώτερον εὐπίτες δξ, τῆ ἀπὸ τῶ ἐραμμένον κενώσασαι, mutila parte priori esse iudico, & sic integranda; ἡμφίσατον χαλε- πώτερον εὐρεῖν εὐπίτες δξ. Nam prius εὐρεῖν, longius hinc remotum, quam vt commode subintelligen- do repetatur. Et heic omissum paret εὐρεῖν, ob eius similitudinem cum vltimis litteris illius χαλεπώτε- ρον præcedentis.

*854, E. In his, εἰ αὖ τῶ μὴ τῶ ἐργα μάθῃ, profus abundare μὴ, manifestum est.

*862, C. In his, αὐτὰ πρὸς ἀμυσάμενοι τῶ γλῶ αὖ, ἐ- φλω ἐρῶ, inducendum illud αὖ. Quippe nec antea dixit, ὅτι κενώσιν αὖ τῶ γλῶ.

Ibidem, Camerarius, quum illa subsistere non posse videret, ἐκκόπη τῶ ἐφλω δέοι τῶ ὕλλω, poste- rius hoc in τῶ ὕλλω mutandum censuit. Quænam vero τῶ ὕλλω τρῶφῃ, siue quod materia vel herbarum nutrimentum aliud est, quam ipsarum frugum? Ergo si herbarum nutrimentum excidere quis ve- lit, etiam frugibus nutrimentum suum adimat ne- cesse est. Hæc consideranti mihi visus est locus al- liter emendandus, & ita quidem, vt pro his verbis, ἐκκόπη τῶ αὖ τῶ δία τῶ τρῶφῶ, hæc potius reponantur, ZZz

ἀφίλειας
εργμα Xe-
nophon.

Η υμοί
αυτῶν

οὐκ ἔστι
καὶ τῶ

Locus dif-
ficilis.

ἐκείνην αὐτὴν πρὸς τὸν ἑρῶν, ἔρῶν ἐστὶν, δέοι πρὸς ἄλλω. Sic enim verus loci sensus hic restituitur, propter nutrimentum frugum, excidendas esse herbas: id est, ut nutrimentum frugibus herbae non praeipiant. Nimirum his, αὐτὴν, quum aliquid deesse sciolus quispiam arbitraretur: ut voce adiecta, ἢ δια scriptis, quae adfirmandi formula haec alioqui frequentissime reperitur.

863, B. pro τὸ δεινόν, haud dubie legendum τὸ δόμιον: sicut & paullo ante loquutus est, ὅπως τὸ δόμιον κόποισι. Quod autem Camerarius τὸ δεινόν retinens, Quod horridum est exaequaverim, reddidit: sane quaedam interpretatio coacta est, & horrida.

Ibidem, D. Neque πρὸς τὸ πόνον, neque πρὸς τὸ πόνον, probare possum. Camerarij vero coniecturam de πρὸς τὸν πόνον, cur non admittam, causa nulla est.

864, C. H. Stephanus, & alij quidam, ut ipse adferit, habent in editionibus suis ἐλάθονα διποδία: quum in aliis ποδία reperitur.

Εἰσὺν ἢ Σερβανὸ ἀσφίλια.

* 866, A. In explicandis horum verborum difficultatibus, ἄρῶν γὰρ με δι' ἄν' ἐρῶν ὀπίσταμαι, ὁμοία τὴν πρὸς ὀπίσταμαι, ἢ ἐν ὀπίσταμαι ὀπίσταμαι, ἀναπείθει, ὁμοία, ὡς καὶ ταῦτα ὀπίσταμαι perquam misere fetorquet H. Stephanus. Nam & ἄρῶν putat esse pro ἄρῶν πρὸς σου positum, & ὀπίσταμαι, pro ὀπίσταμαι ὄσος: & ἀναπείθει, vel in ἀναπείθει, vel in ἀναπείθει, mutandum opinatur. Ita quidem si cum Xenophonte licebit agi, tandem is Xenophon correctissimus erit, qui hoc modo minime corrigeretur. Ego nihil mutandum aio, praeter ὁμοία τὴν πρὸς, in ὁμοία τὴν πρὸς, in quo π facile perire potuit, ob eandem τ litteram, primam in τὴν πρὸς, voce sequenti; & ἀναπείθει, in ἀναπείθει, v-nica tantum littera deficiente discrepans. Ita iam haec, ἄρῶν γὰρ με δι' ἄν' ἐρῶν ὀπίσταμαι, ὁμοία τὴν πρὸς ὀπίσταμαι, ἢ ἐν ὀπίσταμαι ὀπίσταμαι, ἀναπείθει, ὡς καὶ ταῦτα ὀπίσταμαι plane Xenophotea sunt, & integerrima. Si quis autem scribere mauult, δι' ἄν' ἐρῶν ὀπίσταμαι, & ὁμοία τὴν πρὸς ὀπίσταμαι, ei propterea non aduerlabor, quod facile & perire potuit, ob similitudinem cum vltima praecedentis ὀπίσταμαι.

Ἐπιπέθει μινί μοι κορπί γενεῖ.

* 868, D. Deest in his negatio, ἔσθ' ἔραρ πρὸς αὐτὰ ἐργάζεσθαι. Scribendum enim, ἔσθ' ἔραρ πρὸς αὐτὰ ἐργάζεσθαι: & sequitur de alio, ἔσθ' ἔραρ πρὸς αὐτὰ ἀπείθει. Vnus in tempore ad operas se non confert, alter ante tempus ab operis discedit: vterque propra-durget, segniter se gerit, uti subiicitur.

869, B. pro σιωπῶντων γαρρῶσιν, reponendam prius σιωπῶντων. nunc H. Stephani σιωπῶντων magis probō.

* 870, E. Scribendum potius ὅτι τὸ ἐθελοντὰς ποῦν, quam ὅτι τὸ ἐθελοντὰς ποῦν.

* 871, C. Si respondere sequētibz ista debent, πρὸς ὅν' ἔστιν ἢ ἀρχόντα, sic erunt exaranda, πρὸς ἑὸς ἢ ἡναι ἢ ἀρχόντα: & licet D. mutandum αὐτὸ ταῦτα γινώσκοντες, in οἷς αὐτὰ γινώσκοντες, ut οἷς cum praecedentibus conueniat. Originem menda huiusmodi ex Graecorum abbreviaturis habent.

872, B. Quam minima facta mutatione in his, ἀλλὰ θεῖον, τὸ ἐθελοντῶν ἀρχῶν (ἀφ' ὧς φείδον) ποῖς δηδινῶς σιωπῶντων τε πελομενῶν, scribendum aio, ἀλλὰ θεῖον, τὸ ἐθελοντῶν ἀρχῶν. (ἀφ' ὧς φείδον) ποῖς δηδινῶς σιωπῶντων τε πελομενῶν. Nam ἐθελοντῶν φρονταίει, recte opponitur ποῖς ἀσπίδων, ἰππιτίς, qui subiiciuntur in his, τὸ ἵακόντων τυραννῶν. Idem notatum & praecedente pag. 870, E. in ὅτι τὸ ἐθελοντῶν ποῦν. Et in φείδον) verbo congru-

A pto, littera φ similitudinem eum δὲ aliquā habet, quod in δὲ δὲ) primum est. Δὲ δὲ) vero legendum, ex eo adparet, quod idem verbum statim reperatur in his, τυραννῶν δὲ δὲ) σιν. Hen. Stephanus nimis multa mutat.

AD SYMPOSIUM, SIVE CONVIVIUM.

Ag. 872, C. Apud Aristidem post αἰδρῶν, omittitur vocabulum ἐρῶν, neq; dubium est, superuacaneum esse. Cur enim retineri debeat, quum sequatur, τὸ πρὸς ἄρῶν; haec causa fuit, cur illud notis his [] inluserim. Plutarchus certe in Agellao locum hunc citans, & ad Xenophonteā quasi adludens, eaque detorquens alio, subiicit: ἔστι δὲ ἔρῶν, ἀλλὰ καὶ καὶ μάλλον ἄρῶν καὶ τανούιν & δὲ ἀρῶν τὸ ἀρῶν, ἀπὸ τῶν πρὸς ἄρῶν. Non dicit, ὅτι ἀρῶν ἐρῶν, sed ὅτι ἀρῶν, ἀπὸ τῶν πρὸς ἄρῶν: sicut Xenophon, τὸ μὲν αἰδρῶν πρὸς ἄρῶν.

873, A. Idem Aristides non ἐπὶ καὶ θαρμῶντος τῶν ἰουχῶν legit, sed ἐπὶ καὶ θαρμῶντος.

Ibidem, D. pro φέρῶν, habet Aristides φαινόνται, quod longe aptius est.

* 874, D. pro αὐτῶν γαλασσῶν, iterum risuri, arbitror scripsisse Xenophontem, εὐδὸς γαλασσῶν, statim risuri. Nam iterum ridere non poterant, quos ioculator ille necdum risisse querebatur.

* 875, B. In his, καὶ τὸ ταῦτα νύμφαι πρὸς ἑσῶν, dico illud ὅταν abundare. Irrepsit autem in contextum, quum esset in margine positum, ut scholion, declarans τὸ πρὸς ἑσῶν, significare ὅταν πρὸς ἑσῶν.

Ibidem, Legit haec Aristides, non γυναικῶν μύρον μὲν ἢ πρὸς δέον) sed, μύρον μὲν ἢ πρὸς δέον) quam lectionem germanam esse, verba quoque sequentia declarant, αὐτῶν τὸ ταῦτα ἕσῶν. Non egent vnguento. nam ipsa per se vnguentum redolent.

Ibidem, E. pro ἐθέλει, rectius βέλει legendum videtur. H. Stephanus editione sua secūda probat.

Ibidem vltima lineam, pro μαθητῶν repono μαθητῶν: sicut & διδασκῶν praecessit in his, ὡς εἶδ' ἐπὶ διδασκῶν τὸ εἶν. sic enim scribendum, non διδασκῶν τὸ εἶν.

876, E. pro ποιήσῃ πάντας ἀδελφῶν, rectius erit ποιήσῃ πάντας ἀδελφῶν.

880, D. Non legi debet hoc loco, ἢ οὐ καὶ σὺ δὲ Σάκρατες, ἔφη, ἔχεις λέγῃν, quemadmodum & Florentini, & ab H. Stephano editi libri habent: sed potius ut alij, ἢ οὐ καὶ σὺ, ὁ Σάκρατης ἔφη, ἔχεις λέγῃν. Hen. quidem Stephanus de hoc a me monitus, ita locum editione sua posteriori mutauit; sed tacite, ne quid alteri referre videatur acceptum.

882, A. Locus hic sumtus est ex Iliadis eo libro, qui τ' inscribitur: variata tamen non nihil scriptura. Notandum, in libris Homericis reperiri εὐπλε-κτῶν ἐπὶ δὲ φρῶν, pro quo scriptum haec est, εὐξῆσιν ὅτι διφρῶν. Num μνημονικῶν hoc ἀμφοτέρωτα dicemus, an reuera scripturam diuersam, & alterutram harum vel Homero, vel Xenophonti restituendam?

*Ibid. D. pro ἢ κείνη ἐνὸς ὄντος, notavi ad marginem, ἢ κείνη ἐνὸς ὄντος legendum esse. De mutilatione κείνη, dixi superius opinionem meam.

* 884, B. Inueni lucubratione mea Taurinensi pro ὅπως οὐκ συμφοιτῶν, notatam scripturam, οὐτως οὐκ συμφοιτῶν: & ibidem, C. pro ὡς ἐν ἡμῶν αὐτοῖς ἐρῶν, repositum ἐν ἡμῶν αὐτοῖς: & versu sequenti, pro δόκει (cum interiectis) ὅπως ἐπιφληκῶν τὸ κληκῶν τυραννῶν, δοκεῖ εὐκ ἐπιφληκῶν.

* 886, B. pro ἔργον μέγιστον εἰ ἀνεγείραι, non cum H. A Stephano ἔργον μέγιστον, scribo: sed plenius ac rotundius, ἔργον ἐμέ γ' ὄβρι καὶ ἀνεγείραι.

* Ibidem. Hac verba, ὡς μάλλον μὲ ἢ δεῖξαι (cum interiectis) ἢ αὐτὸ εὐξάμεν, ἢ πῶν δ' ἴστων μοι δοκεῖ, cum ceteris; ita rectius esse scribenda, ὡς μάλλον μὲ ἢ δεῖξαι (adde addenda) ἢ αὐτὸ εὐξάμεν, ἢ πῶν δ' ἴστων μοι δοκεῖ, & cetera, notatum in meo reperi libro Taurini recensito, cum hac periodi sententia: Hac omnia tam incunda mihi accidunt, ut dum ea facio singula, non equidem maiori, sed minori potius delectatione perfri optem: quod pleraque mihi incundiora esse videantur, quam expediat. Probandum sane vtrumque.

* 887, A. pro παρ' ἑστὸ τοῦ ἀκτιστάμεν, scribo παρὸν ἀκτιστάμεν. subauditur enim vocabulum πλεον, ex præcedentibus. Idem versu postremo rectius est ἢ ἕω δαμιάμενος, quam ἢ ἕω δαμιάμενος: in quibus ultimis tempora plane diuersa coniunguntur.

* Ibidem, C. In hac noua periodo, a præcedentibus separanda, ἢ πῶν πεπαιδευμένους ἕω δαμιάμενος, facile deprehendet aliquid abesse, qui tam præcedentia, quam versibus Homericis statim subiecta considerabit. Scribendum enim, ὅτι ἢ πῶν πεπαιδευμένους, quod quidem ὅτι perit, ob similitudinem eius cum initio vocis ἢ πῶν sequentis.

* 888, A. Hic est ille locus, cuius antea mentionē libro priore Notatorū feci. Nimirum hinc omnino verbum ἀπεισύν, pro vitiose scripto ἀπισύν, Xenophonti restituendum. Quum enim legimus, ὅταν μὲ πύθωμαι, (cum interiectis) ἢ δὴ δὲ ποτε καὶ ἀπισύσαι: manifestum est, posterius hoc, ἀπισύσαι, verbo posito superius πύθωμαι non respondere. Quid autem inter hæc similitudinis, nisi mutes, ἀπισύσαι in ἀπεισύν, quod significationem non parēdi habet? Ita non vni apud Xenophontem loco restitutione verbi hactenus non recte scripti consultum.

* Ibidem, D. In his, ἢ ἕω πῶν νομίζοντες ἢ δὴ δὲ ποτε, (cum interiectis) ὡς δὴ πῶν νομίζοντες, alia non est ratio conciliandi præcedentia cum sequentibus; nisi vt pro νομίζοντες, reponatur νομίζουσιν. Ea vero de abbreviaturis proficiscuntur vitia.

* 889, B. Quod heic legitur, δὴ ἴστων μὲ πῶν δαμιάμενος, οἷς αὐτῶν, mutilum esse, de præcedentibus intelligitur. Quemadmodum enim illic dicitur, ἢ αὐτὸ εὐξάμεν, ἢ πῶν δ' ἴστων μοι δοκεῖ: sic etiam sequi debet, δὴ ἴστων μὲ πῶν δαμιάμενος, οἷς αὐτῶν.

Ibidem, D. pro ἀριστοῦ ποιῆν, reponendūm ἀριστοῦ ποιῆν. Loquitur enim continenter ἀρετῆ ἀριστοῦ.

* 890, A. Insigne mendum in his, ὅτι αὐτὸν κακὸν ἢ δὴ, relictū hactenus in omnibus editis libris. Scribendum enim ὅτι αὐτὸν κακὸν ἢ δὴ. Nam quidquid pulchri vidisset Callias, obliuisci nō poterat; mali vero, facile.

* Ibidem, B. pro τὰς ἀφελίμους αὐτῶν, scribendum τὰς ἀφελίμους αὐτῶν, facile perspicit; qui recte, quod sequitur, ὅτι πῶν δαμιάμενος, considerat.

* 892, B. In his, ὅταν λέγηται, ἔφη. οὐ. ἀλλ' ὅταν δὴ λέγεται. solidius erit, οὐκ. ἀλλ' ὅταν & ceter.

* 893, A. pro εἰ πάντ' αὐτῶν βήθιονα, putem potius εἰ πάντ' αὐτῶν βήθιονα φησὶ ἔτι.

* Ibid. D. rectius in his, ἕω χρόνον ἢ ὅτι πῶν φρονιμώτερον, scribetur ἕω χρόνον ἢ ὅτι πῶν φρονιμώτερον.

* Ibidem, E. Ista mutila non nihil, & corrupta sunt, οὐ μὲντοι (ὡς γ' αὐτῶν οἰνείη) δὴ τῶν καὶ ἐπαφροδίτων πῶν. sicque potius exaranda, οὐ μὲντοι ὡς γ' αὐτῶν

οἰνείη, ἢ πῶν δὴ τῶν καὶ ἐπαφροδίτων πῶν. Nam perit illud ἢ πῶν, propter aliquam similitudinem cum literis verbi præcedentis οἰνείη.

* 896, A. Sunt & illa vitiosa, ἡ ἀλλοῦ μορφή πῶν ἐλευθερία καὶ ἢ δὴ, ἀιδήμονι πῶν καὶ ἡγεμονία πῶν, sic integritati restituenda: ἀιδήμονι μορφή πῶν ἐλευθερία καὶ ἢ δὴ ἀιδήμονι πῶν καὶ ἡγεμονία πῶν. Propterea minus blimentē Xenophontis adsequutus in scriptura non bona, nunc sententiam veram expressi.

* 898, C. In his, οἱ φόνου πῶν καὶ ἀφρονιστεῖν καὶ ἀναρχοῦ πῶν ἐπιζόμενοι, refecandum est καὶ prius, velut irrepticium.

* Ibidem, D. pro ἕω πῶν πῶν ἐρεση, lego ἕω πῶν πῶν ἐρεση.

AD HIERONEM, SIVE DE REGNO.

Tituli transio.

NOTVM est, a priscis περὶ τὸν dictos esse reges. Propterea περὶ τὸν λόγος, (hec enim vox subintelligitur) mihi non est liber tyrannicus; sed liber regius, siue de regno. Quippe non de tyrannide heic agitur, sed vita regum cum priuatorum hominum condicione comparatur; vt harum vtra felicior sit, & optabilior, adpareat. Hac causa, cur ab Erasmi iudicio in titulo reddendo discesserim.

* 902, C. Vitiosa sunt hæc, ἐνθα πῶν ἀξιοθέατα δοκεῖ ἔτι ἀνθρώποις συναγείρεσθαι: & vel ita restituenda, ἐνθα πῶν ἀξιοθέατα δοκεῖ ἀνθρώποις συναγείρεσθαι, vt omittatur verbum ἔτι: vel hoc modo, ἐνθα πῶν ἀξιοθέατα δοκεῖ ἔτι ἀνθρώποις, συναγείρεται. quod posterius equidem sequutus sum, & ad libri marginem retuli.

* 903, B. Plenius hæc, ἀλλ' ὅρατος, οὐκ αἰνός γε οὐκ αὐτῶν πείσας, ita scribenda sunt; ἀλλ' ὅρατος, ὡς οὐκ αἰνός γε οὐκ αὐτῶν πείσας. Perit ὡς, propter similitudinem cum ultimis verbi ὅρατος.

* 904, B. Ad hæc verba, ὡσαυτὸν οὐκ εἶλες ἀπερος ἀνθρώποις πῶν πῶν ἀπολαύοι: Aufim, ait H. Stephanus, contendere; negantem heic desiderari. At ego, tamen et si cum illo viro nolim contendere, tamen in hoc eum falli iudico. Videamus enim correctionem eius, & notis illam consuetis interstinguamus; vt quibus in locis a lectione priori discedatur, adpareat. ὡσαυτὸν οὐκ εἶλες ἀπερος ἀνθρώποις, πῶν πῶν ἀπολαύοι. Nihil vero his mutationibus est opus. Solum εἶλες, restituatur in αὐτῶν, & pristina sine vitio scriptura manebit, hoc modo: ὡσαυτὸν αὐτῶν ἀπερος ἀνθρώποις πῶν πῶν ἀπολαύοι, οὕτω καὶ ὁ ἀπερος ἀνθρώπος, cum ceteris. Vides negationem nullam requiri.

* 906, E. Omnino deest verbum aliquod in his, εἰ αὐτῶν πῶν πῶν. ὄντες οἱ ἡσόντες. Esse autem illud πῶν πῶν, vt H. Stephanus adnotarat, editione priore persuaderi mihi patiebar: sed nunc scripturam similiorem sequor, εἰ αὐτῶν πῶν πῶν πῶν ὄντες οἱ ἡσόντες. Hinc enim patet, quomodo perierit illud πῶν πῶν, ob insignem cum præcedenti πῶν πῶν similitudinem.

* 907, B. H. Stephanus, quum legendum ait, ὅτι μὲ ἔχουσι χαλεπὰ οἱ σκωδόντες πόλεις, pro illis pristinis, ὅτι μὲ ἔχουσι χαλεπὰ οἱ σκωδόντες πόλεις: dicit ille quidem aliquid, sed minori cum mutatione restitui locum posse arbitror, si tantum articulus addatur, hoc modo: ὅτι μὲ ἔχουσι χαλεπὰ οἱ σκωδόντες πόλεις. Primum ἔχουσι manet intactum, nec in longius ἔχουσι trāsfit. Deinde ὁ σκωδόντες πόλεις scribendo, videtur articuli omisio

in his, οἱ σωόντες πόλεις, quæ probari meo iudicio non potest. Licet enim deinceps ita scripta istæ verba statim subiiciantur, οἱ σωόντες πόλεις: tamen reponi debere arbitror, οἱ σωόντες πόλεις: & articulum πᾶς, periisse dico, propter similitudinem cum vltima syllaba in σωόντες, quod proxime precedit. Hæc me causilla mouent, vt ab opinione prima non discedam.

Ibidem, pro οἱ πολέμοι, reponendum οἱ πόλεμοι, sicut & Erasmus legit.

*Ibidem, C. pro τὸ πλὴν νικᾶν, quod vitiosum est, restituendum αἶο, ἢ πλὴν νικᾶν. Sic enim contrariam in sententiam ante versus nouemdecim loquutus est, αἱ πόλεις ὅταν κερῆσι. de quo ipso mendum his deprehenditur inesse.

Defensa lectio contra H. Stephanum.

*Ibidem, D. pro οὐκ αὐτὸ ὄλεω τὴν πόλιν, reponendum dixi editione priori, οὐκ αὐτὸ ὄλεω τὴν πόλιν: idque de iudicio & ad sensu Guillemi Canteri, iuuenis optimi, & mihi amicissimi, suisque natalibus digni, ac immatura morte nobis erepti. Sic nimirum & superius, versu ante hunc octauo dixit auctor hic noster, εὐφραίνονται τὴν πόλιν νομίζοντες ἠνεξικεῖναι. Sic & hoc ipso Hierone in extremo, Simonides ait, Hieronem ad amplificandam patriam exhortans: αὐξέει δὲ τὴν πόλιν. Idem verbum exstat in fine Symposij, 899, A. similiter positum in his, ὅτι παρὲρ δὲ αὐτῶν. Hæc pro vera lectione loci prolixius ostendi, quia solet H. Stephanus inuidorum more, quæ ipse non inuenit, superciliose despiciere, cum aliorum occultis interdum, nonnumquam & apertis ractionibus. Heic quidem nodum in scirpo quærens: *Quasi vero tyrannus, inquit non totam urbem, sed aliquam eius partem tantum, illud faciendo, amplificaret.* Vbi quæro gestabar cerebrum, quum hæc scriberet? Parum certe profecisse videmus hominem in aula regis, & ea quidem aula; in qua libri Macchiauelli, tyrannorum & tyrannidis magistri, ab omnibus assiduo terebantur. An ignorat, factiones in ciuitatibus, etiam per tyrannidem oppressis, esse? Pendent a tyrannis aliqui, suorum commodorum causa. Sunt alij μισοτύραννοι, palam aliquando nonnulli; sed occulte, plures. Quum ergo tyrannus, victoria potitur, quum vel temere propter suspiciones suas, vel reabile propter aliquorum defectiones & insidias, de medio nonnullos tollit: gaudet ob ea facinora pars ciuitatis tyranno deuota, quum interim μισοτύραννοι doleant. Ergo nec ipse tyrannus ex eiusmodi factis solidam percipere laticiam voluptatemque potest. Cur hoc? quia totam urbem sua siue victoria, seu oppressione aduersariorum, non amplificat, sed factioni dumtaxat suæ cõsulit, cum insigni ciuium deminutione: qua fit, vt paucioribus deinceps imperet, quemadmodum Xenophontis Hiero loquitur, & his ipsis quidem verbis vtens, ὅτι μειόνων ἀρχῆς. Si non in plantis gestaret hic vir acutum ceteroquin illud cerebrum, sanè perspiceret, hoc ipsum μειόνων ἀρχῆς, imperare paucioribus, illi alteri, ὄλεω τὴν πόλιν οὐκ αὐτῶν, urbem non amplificare totam, apertissime respondere. Verbis quidem illis vti desineret: *Quasi vero tyrannus, e ciuibus aliquos trucidans, non totam urbem, sed aliquam eius partem tantum, id faciendo, amplificaret.* verum plura de his, quum explicatum hunc nodum in eius secretis illis S C H E D I A S M A T I S subtilissime videbitur.

Macchiauelli libri.

*913, A. Cum istis verbis, ὁ αὐτὸς δὲ ποιῶσι πᾶς

περὶ τοὺς οἱ ἀρχόμενοι, non coherent hæc statim sequentia, ὁ αὐτὸς δὲ ποιῶσι πᾶς ὑμῶν τυχάνοισι. Nec sensus ex eis commodus elici potest. Sane quod prima se fronte videtur offerre, quasi legendum sit, καὶ ἄλλοις (scilicet ὁ αὐτὸς ποιῶσι) οὐ ἕνας αἰεὶ ὑμῶν τυχάνοισι: locum habere non posse vident, qui diligentius hæc considerat. Ego in posterioribus, ὁ αὐτὸς δὲ ποιῶσι mutandum dico in ἄλλοις αὐτῶς: vt locus integer ita scribatur: ὁ αὐτὸς ποιῶσι πᾶς περὶ τοὺς οἱ ἀρχόμενοι, καὶ ἄλλοις αὐτῶς αἰεὶ ὑμῶν τυχάνοισι. Atque hoc adscriptum margini, non modo germanè scripturæ proximum; sed etiam rectum plane statuo.

Emendatio difficultis.

915, A. In his, ὅτι αὐτὸς τὸν θεῶν μετὰ πᾶσι ὁ αὐτὸς ἀρχῆς, ἢ ὅτι ἰδωπύη: periisse putat H. Stephanus μάλλον. quod sane vel ex eo colligitur, quia μετὰ ἰδωπύη verfu proximo in collocatione simili reperitur.

*Ibidem, D. Editione priori hæc verba deprauata in libris editis omnibus, οὐ γὰρ περὶ τοὺς ἰσομήμους, ἀλλὰ πλεονεξίας ἐνεκα νομίζοισι τῶν τυχάνοισι. sic interpretabar, vt sonant, & Erasmus eadem intellexerat videlicet hoc quodam modo: *Arbitrantur non hos quidem [milites stipendiarios] alii, vt cum tyrannis pari sint honore; sed auaritia causa.* Verum absurda profecto sententia est, dicere; milites paricum tyrānis, dominis suis, esse in honore. Quapropter aliud scripsisse Xenophotem, & hoc quidem modo, iudico; οὐ γὰρ περὶ τοὺς ὑμῶν, ἀλλὰ πλεονεξίας ἐνεκα νομίζοισι τῶν τυχάνοισι, quæ lectio vera & integra est, ac interpretado nunc reddita. Nimirum ex οἷς, vltimis litteris vocabuli περὶ τοὺς, repositum fuit a negligente librario illud ἰσο, & sequens nomen ὑμῶν cum hoc ab aliis deinde coniunctum: vtq; sensus aliquis esset, mutatam in ἰσομήμους. Posset etiam ἰσο ὑμῶν in mentem alicui venire. Sed illa ratio prior est omnino probabilior.

Absurda lectio commode restituta.

917, E. pro ἐν τῇ στραπίᾳ reperit Erasmus in suis scriptum ἐν τῇ στραπίᾳ, quarum vocum permutatio frequens est.

*918, E. Legitur in omnibus εὐ εἰρηκῶν τῶν καλλίστων (cum interiectis) ἀρχοῖσι αὐτοῦ. Ea verba non sequutus sum in mea interpretatione prima, sed illa Xenophonti vsitatissima εὐ ἰσθί: quibus quidē heic etiam vsus fuit, quum Græcæ peritiorint, εὐ εἰρηκῶν ea lingua ne quidem ab aliis, minorum gentium scriptoribus, ac minus accurate loquentibus, nedum a Xenophonte dici.

A D R A T I O N E S R E D I T V V M, S I V E D E P R O V E N T I B U S.

*Pag. 920, A. Lucubratione mea Taurinensi profiteretur vbiq; Xenophon hoc libro, se commonstraturum rationes τῆς ἐσθῆς καὶ πλῆθους, vicius suppediandi ciuibus; itemque τῆς ἀφ᾽ ἐσθῆς ἀποκοινῶς, quemadmodum ciues ex prouentibus publicis alēdi sint. Nunc autem vitandæ ambiguitatis causa, quum non vnum annona significet; *restitutum rationes* dicere malui, vocabuli iuris auctoribus nostris, qui & Latini sermonis auctores non mali sunt, vsitato. Et τὰ ἐσοδῶν vox adiecta, cui prouentus sunt, in hac sententia magis me confirmauit. Cur fructus non dicerem, quod antiquioris notæ iurisconsultis familiare est; eadem me ratio, quæ in annona, mouit. Nec Camerario, cui vocabulum

Titulus.

Quid p̄-
roi.

lum πρόοι libitum fuit heic reddere *De vectigalibus*; & *De fructibus*; equidem adfentiri possum. Nam vt πρόοι vectigalia non sunt, quæ glossariis veteribus & πλέσματᾶ, & πῆλη δημοσία exponuntur: ita πρόοι non sunt fructus, quum de republica sermo est, sed iisdem glossariis reditus ac prouentus publici. Πόρων significatum ex hisce Xenophonteis intelligere licet, quum 11 ἀναβάσει inquit, πόρους πόρους ἔχοντες πᾶς τὸν πολέμειν, vbi simpliciter accipe rationes, aut modos: sicut ipse Xenophon statim τῶν ποσὶς subiicit. Item 11 ἐλλήνικῶν, εἰσηγυῖτο πόρον χρημῶν, pecuniæ conficiendæ rationem ostendebant. Et v 1111 πειθείας, nihil est aliud πείθειν χρημάτα, quam cōficere vel parare pecuniæ copiam. Sic & Dionii Cassio πόρος δὲ ἀρκῆς καὶ ἀέναος est reditus perpetuus ac perennis.

* 921, B. pro εἰ δὲ πᾶς πῆς, legitur in aliis, εἰ δὲ πᾶς πῆς. Ego sic scribendum arbitror, ἢ εἰ πᾶς πῆς ἀποφῆσαι (cū interiectis) μετῆκων ὅτι μὲν λέγει ἄλλοις; cum interrogationis nota.

* Ibidem, C. in his, μέγα μὲν γὰρ ὁ κίνδυνος ἀπὸν, putauit Camerarius ἀπὸν mutandum in ἀγῶν, nulla quidem ex idonea causa. Quippe sensus ex ἀγῶν rectus colligi nullus heic potest. Ego legendum censeo: μέγα μὲν γὰρ ὁ κίνδυνος ἀπὸν, magnam quiddam aduenis, si periculum ab eis abfit. Et videmus itidem mox subiici, μέγα δὲ καὶ πῶ, quod istis præcedentibus respondet. His exaratis, & adlata mihi lucubratione Taurinensi; hanc emendationem illic quoque notatam inueni.

* 922, D. pro πλεσποροῖη non dubitavi lucubratione secunda reponere πλεσποροῖη. Nam alioquin etiam μεσοποροῖη, quod antecedit proxime, scribendum esset aliter.

* 923, A. pro κτήσασθαι scribendum κτήσαντο, sicut ex sequenti πᾶσι λέγει paret. ὡς ἔσθ' autem mutandum in ὡσπερ, quod οὕτω præcedenti respondet. Quamquam deinceps in Taurinensi lucubratione margini adscriptum vidi ὡς εἰ ἔσθ', vno vocabulo. Versu denique vltimo, pro ὅστω αὖ scripseram ibidem ὅστω αὖ, quod præcedenti πλείονα respondet.

* 925, D. Pro ἀεὶ παρῆχεν, scribendum ἀεὶ παρέχεν: vt respondeat verbo, quod præcessit, ἀποδιδόναι. Repertum & hoc in notis Taurinensibus.

* Ibidem, pro ἡμίμνησιν dico scribendum ἡμίμνησιν. Non enim hæc, ἡμιακόσια ἡμίμνησιν, coniungi debent, vt aliqui putarunt: sed ἡμίμνησιν referendum ad πᾶσι λέγει, quod præcessit.

* 926, A. pro ἰσχυρῶν scribi præstat ἐγχείρας. Et paulo post, B. pro διωκτῶν ἐφ᾿ αὐτῶν εἰναι πῆ ἀνδρῶν πῆς καὶ κτήσασθαι καὶ φυλάξαι, rectius διωκτῶν ἐφ᾿ αὐτῶν εἶναι πῆ ἀνδρῶν πῆς καὶ κτήσασθαι, cum ceteris. Vtrumque de notis Taurinensibus.

* 927, A. pro ἰσπόμενον, repono ἰσπόμενον: vt πῆρας βλάδους, & πῆρας ἰσπόμενον, eadem ratione dicatur, ac recte quidem. Ex iisdem notis Taurinensibus.

* Ibidem, in his, καὶ νοπομῆν γὰρ οὐδὲν . . . ἔξεστι νῦν, ἢ πᾶσι πῆρον, mutila est oratio, sic integranda: καὶ νοπομῆν γὰρ οὐδὲν ἢ πῆρον ἔξεστι νῦν, ἢ πᾶσι πῆρον. Notatum & hoc Taurini.

* Ibidem, C. Aut φοβῆσθαι habendum velut ἐμῆ πικροῦς ἢ μηδὲν μὲν πῆ δ᾿ ἢ πῆ φοβῆσθαι legerentur, aut φοβῆσθαι scribendum; vt Athenienses suos Xenophon adloquatur, quem admodum & alibi facit.

* 928, A. pro καὶ κῆμιον repositum enim, πολυπλεῖς quidam καὶ κῆμιον, male. Rectius enim, πολυπλεῖ-

σερον αὖ, καὶ οὐ κάλλιον. quod etiam Camerario placuit.

* Ibidem, D. Camerarius pro ἐνοησάτω, cum quibusdam ἐνοήσατε legit. sed melius est ἐνοησάτωσαν scribere, quod in fine mutilatum ex abbreviatura Græca.

Ibidem, pro εἶεν ἐν δημοσίᾳ, scribendum ex prior notatione mea, εἶεν δημοσίᾳ.

Ibidem, E. pro Ἀναφάτω, reponendum Ἀναφάτω, qui locus est Atticæ.

* 929, B. pro ἰσπόμενον, scribendum ἰσπόμενοι: qui erant Atticæ regionis circuitoires, custodia præsidiiq; causa eam obeuntes. Ac fecisse perhibentur hoc adulescentes, vbi primum arma induissent. In glossariis antiquis πείπλοι exponuntur δούλοι δημοσίου, & calatores, & calones; nimirum & hi ab obeundo.

* Ibidem, C. Vitiosa sunt illa, καὶ ἀπὸ ἀγροῦς τῆς ἐκείνου αὖ. Nam illud ἐκείνου nec ad πολυανθρωπία referri, nec ad τὰ μετὰ ταῦτα, quæ præcessere, potest. Itaque potius emendandum, καὶ ἀπὸ ἀγροῦς τῆς ἐκείνου αὖ. Idem & in notis Taurinensibus inueni.

* Ibidem, D. pro οἷον γὰρ, elegantius οἷον γὰρ, sicut etiam sequitur, οἷον φρουρῶν: & versu sequenti proximo, πᾶσι πῆρον ἐν πῆς γυμνασίᾳ, plenius erit πᾶσι πῆρον ἐν πῆς γυμνασίᾳ.

930, A. Quod in aliis, & in H. Stephani editione legitur, παρ' ἀγέλω σκοπούσιν, fæde vitiatum est ex ἀγέλω σκοπούσιν. Nihil heic promittunt eius schediastmata, nihil alij præstant. Nam quod Camerarius excogitauit πᾶσι μέλος σκοπούσιν, id reuera πᾶσι μέλος producit, vt ipsemet interim fateri voluit.

Ibidem, C. Quod heic legitur, ἰσπόμενον ἢ ὅσιν ὅτι δυνάμει, sequutus sum interpretando: licet in codice meo Taurini notatum pro ὅσιν inueni vocabulum δημοσίων.

AD LIBRVM DE RE
EQUESTRI.

Ag. 932, A. Hunc librum Xenophontis equidem ante xxvi annos, quum primus Xenophon meus prodiret, de industria relinquendum Camerario, viro cognitione litterarū Græcarum magno, putavi; partim ne iuuenis expertus iudicij solidi, xxxiii aut xxv natus annos, cum eruditissimo sene septuagenario, tunc adhuc superstite, certamen impar ambitiosius suscipere velle videret; partim etiam, vt cum meis hanc Camerarianam equestris libri versionem, ceu specimen interpretationis bonæ, ac Ribirti translationem Hipparchici, qui liber hunc proxime sequitur, velut exemplum vitiosæ, coniungerem. Sed quum deinceps in qualiqua aulico meo Taurinensi otio, quo non H. Stephani exemplo Xenophontem neglectu quodam offendendum, sed studio singulari demerendum excolēdis eius operibus censui, non modo tentasse, verum etiam haud infeliciter interpretationem vtriusque libri nouam ad vmbilicum perduxisse videret, quæ tamen ab eodem H. Stephano, cui deinde tradita fuit cum aliis publicanda, difficulter recuperari possēt: dum procurator in litem meus anno prope toto Francofurti aduersus eum experitur, rerum mihi librum hunc sermone Latino tradendum statui, vt si vere prior ille labor meus vel Stephani adium incen-

πείπλοι.

Locus e-
m n datus
difficilis.

Rationes
interpre-
tationis no-
ue dupli-
cis.

πῆρας

dio, vel insolentia militari bello Allobrogico per-
iisset, quæ duo vir hic mero figmento prætexere,
cui mea mihi non redderet, minime veritus est;
tamen alius non prodiret Xenophon a me recen-
situs, quam ex asse meis vnius vigiliis illustratus.
Hanc vero cōuersionem libri equestris postero-
rem cum Xenophonte Græco, velut in otio paul-
lo liberiori mensibus hibernis, & in hypocauftis
quidem Germanicis expositam, coniungere vo-
lui. Priorem, licet inter itinerum & aula molestas
quasdam occupationes, tamen longe ab hypocau-
stis, apud Italos Subalpinos Taurini factam, hisce
Notatorum libris subiiciendam duxi: vt viri boni
& æqui videant, quo animo Stephanus & inuito
me retinere lucubrationes meas admissus sit, & ta-
men easdem apud magnos plerisque viros perfri-
cta fronte contemserit; quod quidem in eo no-
uum non esse prædicant omnes, qui penitus ho-
minem norunt. Quæ vero sequuntur ad hunc li-
brum notæ, nunc primum publicantur. Quippe
Camerarij nullas vidi, eaque de causâ priori edi-
tione mihi abstinendum ab emendatione Græci
cōtextus post tatum virum existimaui. Propter
ea nec asteriscis heic opus, quod recens nata sunt
omnia.

933, C. Nec in textu *χειρας*, nec in margine *κρείσ-*
σας retineri potest; sed pro his *σκήρως* reponi debe-
re iudico. Quid autem *σκήρως*, intelligitur ex medi-
cis; qui tumores callosos ita nominant, quales in
equorum cruribus frequenter existunt. His ad e-
ditionem hanc posteriorem lucubratione tertia
notatis, & adlato labore Taurinensi; adscriptam
margini etiam illius hanc emendationem inueni,
cum adpendice, quod ab hoc vocabulo *σκήρως* de-
ductum verbum *ενοσκήρωσθαι* legatur inferius, hoc
ipso libro, 938, A. in his, *επὶ δὲ οὐκ ἔστι σκήρως*: quod vel
indurescere significat, vel callum obducere.

934, E. pro *ἢ κατὰ τὴν ἀσραγάλων*, necessario re-
ponendum *ἢ ὅτι ἀσραγάλων*. His enim oppositi
sunt *οἱ ἐμπεσόντες ἀσραγάλοι*, quos statim subiicit Xe-
nophon his verbis, *ἀπὸ τοῦ ἢ ἐμπεσόντων*. Idem no-
tatum & Taurini.

935, D. in his, *καὶ δὲ ἢ, ἢ μὴ ὀργίζεσθαι*, negatio-
nem *μὴ* expungi debere, quum aliunde pater e lo-
ci sensu; tum ex eo, quod sequitur, *ἢ λυπηώτων ἀ-*
πειλάσθαι. Nam fami passus, siti potus, iritationi
(sic enim heic reddo illud *ὀργίζεσθαι*) liberatio a re-
bus molestis opponitur. Quam vero heic a scopo
aliena ista Camerariana? *Qui norint quum famem*
aique sitim, tum irascentiam pulli ad silentia (hoc ad
μετ' ἡρεμίας spectat) *ἔσολυδίνες* (hoc ad *μετ' ἡρε-*
μίας, quod in textu nō reperitur, sed ex *ἡρεμίας* mu-
tando fingitur) *relegare*; *contra vero, cibum ἔσπο-*
νιμ, ἔσdepulsiones offensarum per homines procurare.
Nam quid tandem est illud, *Famem ac sitim &*
irascentiam equi ad silentia & solitudines relegare?
Mea interpretatio tā prior Taurinensis, quam
Viennensis posterior, rectū loci sensum exprimit.

936, C. In his verbis, *εἰ παρρησιότατος ἰσχυρῶν μὴ ἐκ-*
φύροι *πρὸς τὸ πικρ.* nihil monuit de villo vitio Came-
rarius, ego non leue deprehendo. Quid enim est
illud, *πρὸς τὸ πικρὸν παρρησιότατος*: nisi, *equus equitans*
equos adstantes? Reddidit autem ipse, *Si forte pro-*
pe absint, quasi scriptum esset, aut saltem scribend-
um pro *παρρησιότατος ἰσχυρῶν*, lectione correctiori
παρρησιότων ἰσχυρῶν. Ne diu lectores detineam, dico
Xenophonti restituendum heic verbum poeticum,

quod talibus eum ex intervallo delectatum notet
Hermogenes, adeoq; Homericum illud *ὀπτηνῶν*
vt ita locus restituatur, *εἰ παρρησιότατος ὀπτηνῶν μὴ ἐκ-*
φύροι *πρὸς τὸ πικρ.* *an adstantes inspectans*. Quia tamen
a grammaticis præcis notatum, *ὀπτηνῶν* esse factum
ex *ὀπτηνῶν*: videndum, an potius hoc loco Xenophon
ὀπτηνῶν scripserit, vt equidem arbitror. Alterutrum
ei sane restituendum, nullus dubito. Nec est, cur
id me moueat, quod *ὀπτηνῶν* lexica nostra non ha-
beant. Idem hoc & Taurini animaduersum, & ad-
scriptum margini, & interpretando redditum.

937, A. pro *καλῶς αὐτῶν πάντα ποιοῦν*, *εἰ δὲ ἄλλως*
ὄντες, cum ceteris; & distingo & scribo, *ποιοῦν*. *εἰ γ'*
ἄλλως, &c. De notis Taurinensibus.

Ibidem, B. pro *δινύματα*, quod interpretatione
postrema retinui, lectionem aliam *δινύματα* repe-
ri adscriptam lucubratione Taurinensi.

Ibidem, E. pro *ἢ τὸ σῶμα ὑπερφυῶν*, legit Camerari-
us *ἢ τὸ σῶμα ὑπερφυῶν*, quum dicat *corpi humoris*
abundans. male profecto. nam de oris vitio noto
loquitur auctor, ex quo nausea quadam in equis
existit; oris euacuatione vitium hoc ipsum curante.

938, A. Non recte sunt hæc adfecta, *τὰ δὲ τὸς μὴ*
ὄντας, *ἢ ἀπὸ τῶν*. Quippe deest aliquid, id eoq; nec
præcedentibus, nec sequentibus respondent. Exi-
gua mutatio fieri hoc modo potest. *Δεῖ δὲ, ὡς μὴ μὴ*
ὄντας, *ἢ ἀπὸ τῶν*. Sic coherent omnia. Nec dubito,
ita Xenophontem hæc scripsisse. Sequitur non
multis interiectis, *ἀφρησιότων σπείροι τὸς πίδας*, mutan-
dum in *ἐφρησιότων*, ex euidenti ratione: sicut paulo
post dixit, *ὅτι τῶν ἐφρησιότων*, quod tantumdem est, ac
τῶν ἐφρησιότων.

Ibidem, B. In his verbis, *καὶ τὸς πίδας καπυρωῖς*,
vitiose scriptum reperitur illud *καπυρωῖς*: verbum
in editis, etiam H. Stephani posteriore impressio-
ne, Camerarius quoque scripturam sequutus est
corruptam, dum *pedes equi ampliari*, reddidit. *Pe-*
des equi certe vel ampliari, vel dilatari, quod est
καπυρωῖς, nō prodest. At eisdem redditorustio-
res, magnā habet vtilitatem. Ergo restituendum,
καὶ τὸς πίδας κεραινωῖς: quæ quidem lectio a me re-
perta est in lucubratione secunda Xenophontea
Taurinensi.

Ibidem. Vides inclusum [εἰ], quia reabsse su-
perfluum. Ibidem nequit *ἀμφοτέρων* retineri, sed
Pollucis *ἀμφοτέρων* prorsus admittendum. Secun-
da quidem recensione Taurini ex vtroque voca-
bulo *ἀμφοτέρων* & *ἀμφοτέρων* aliud factum inueni
ἀμφοτέρων, & pro hoc expositi rotundi lapides, in
viis iacentes. Sed nunc ista mihi non probantur,
præ Iulij Pollucis *ἀμφοτέρων* voce, quam Xeno-
phonti tribuit.

939, D. pro *χρῆτι*, *ἔσπερομῶν* *π*, *καὶ ἔσπε*, scriben-
dum: *χρῆτι*, *ἔσπερομῶν* *π*, *ἔσπε*. Nam *καὶ* quidem al-
terum abundat, & *ἔσπερομῶν* Græci non dicunt.

940, B. In omnibus editis est, *ποιήσαντα πρὸς ἐνέαι*,
corrupte. Nam *ποιήσαντα πρὸς ἐνέαι* scripsisse Xeno-
phontem, vel inde perspicitur; quod aliqua re iam
facta, (id inest illi *ποιήσαντα* significatum) non opus
sit accedere, vt eam faciamus.

Ibidem, B. licet forte tolerari possit *πρὸς ἄν*, re-
ferendo id ad *μακρῶν* sequens; tamen *πρὸς ἄν*, rela-
tūm ad *διδασκῶν* melius est, præsertim quum *μακρῶν*
πρὸς ἄν aliud habet *πρὸς*, quod prius illud excludit.

941, A. post hæc verba, *ὅσον δὲ ἀπέχον τὸ χελλῶν*
ἢ ἀπὸ τῶν, subiici statim debere videntur ista, *ὡς μὴ ἀ-*
πέχον τῶν, quibus declaratur, quodnam sit inter-
uallum

σκήρως, pro χειρας & κρείσ-σας,

ασκήρως, σκίρως,

επιπύρι,

Locum dif-
ficili.

ὀπτηνῶν
Xenophōτι
restituέται.
ἢ ἀπὸ τῶν.

καπυρωῖς

κεραινωῖς

ἀμφοτέρων

ἀμφοτέρων

uallum conueniens: vt illa deinde rectissimo sensu sequantur, *ὅ μὲν γὰρ ἀγαν πρὸς αὐτῆς, πολλοὶ τὸ εὐμαρὸν ὀφείλουσιν εἶς ἀκρον, cum ceteris.* Hanc retinere lectionem mihi libuit interpretatione posteriori, quum *μη* ante ἀγαν hoc modo retineatur, quod mihi lucubratione prima pro subrepticio videbatur habendum. Camerarius quoq; dum reddit, *Ita sensus retunditur;* non ista respicit, *ὡς μὴ ἀγαν τὸ εὐμαρὸν*, sed *μη* reiectum excludit.

Quæ statim lit. B. initio sequuntur, *χρηστὸν ἴσως* *πρόκειται καὶ τὰ πάλαι παροξυώδαι*, magis vitiata sunt, quam vt solo παροξυώδαι, secundum H. Stephanum in παροξυώδαι mutato, restitui possint. Ac verum vt fatear, existimabam & ipse lucubratione hac posteriori me satisfacturum aliis heic, si pro *καὶ τὰ πάλαι παροξυώδαι*, reponerem *καὶ τὰ πάλαι παροξυώδαι*, quum *καὶ τὰ* & *τὰ* repetitionem illius *καὶ* superuacaneam habeant. Sed falsum me deprehendi, quū adlatum Taurinensem librum meum inspicerem. Nam in eo pro his, *χρηστὸν ἴσως* *πρόκειται καὶ τὰ πάλαι παροξυώδαι*, *εἰ μὴ δὲ πονεῖν*, verissimam scripturam id temporis a me repositam inueni talem: *χρηστὸν ἴσως* *πρόκειται καὶ τὰ πάλαι παροξυώδαι*, *εἰ μὴ δὲ πονεῖν*. Eat nunc H. Stephanus, & impudenti ore laborem illum meum hocci faciat. Nihil excogitari magis adpositum ad huius loci, valde corrupti, restitutionem potest. Stephanus quidem ei nullam editione sua secunda terre opem potuit. Camerarius autem hæc ipsa reddens: *In his, ait, acrem esse curatorem non minus,*

Camerarij quidam uari.

πρίνη.

ἰπερογναθοί.

ἰπαλάξ.

καπρῆς.

κενίδον παρσία.

ἰσπία αἰ. quam ἰσπία εὐκρίμιζον ἴσπιν.

quæ uita in alia re elaborare conuenit. At vero si priora maxime non tangam, tamen diuersissima sunt istæc. *εἰ μὴ δὲ πονεῖν, &c.* *Ulla in alia re elaborare.* Sunt sane huius alij quoq; lapsus tales. veluti quū initio huius libri *περόνυ* in cruribus, quæ sura est, commissuras interpretatur, me quoq; secum versione prima in errorem trahens: *ἰπερογναθοί* vbique duri oris equos, qui sunt ab altera tantum parte contumacis oris aut maxilla: item quum illud, *καὶ πρὸς τὸ μὴ ἰπαλάξ, ἀλλὰ δὲ πολλοὶ τὰ σκελη φέρουσιν* sic; *Idoneum est ad longiores gressus, ubi non implicentur crura:* Xenophonte in his de equo loquente, qui motu nō variato, (quod est *μὴ ἰπαλάξ*) sed eodem diu continuato, (quod est *δὲ πολλοὶ*) cruribus utitur. Ibidem statim, vbi de ceruicibus equi Xenophon disserit, *καπρῆς* interpretatur hircum, quasi *καπρῆς* Græcorum, & caper Latinorum idem sint, ac non potius *καπρῆς* Græcis sit verres, etiam Basilicorum iuris orientalis auctoribus nostris ad titulum, *si quadrupes pauperiem.* Hircis profecto ceruix erecta, non vt in porcis prona vel præceps est. Item quum *κενίδον*, qui venter est, & Italis proprie pancia, reddit illa: quum suspectos dicit equos, pro suspiciosi, qui omnia suspecta habent, & idcirco ad omnia trepidant; quasi non *ἰσπία*, sed *ἰσπία* dixisset auctor: quum *ὅταν μὴ ἀκρομίσση ἴσπιν, ἰσπία effundatur*, dixit; quo loco non egeri pabulum e præsepī ab equo vefcente intelligitur. Mitto alia plurima, lectoris studiofi collatione vestiganda.

Ibidem, E. pro his, ὅταν γὰρ μὴ πρὸς δέξινται ἴσπια ὡς ἐν ἀβησόμενον, elegantem inueni lectionem in lucubratione Taurinensi hanc: *ὅταν γὰρ μὴ πρὸς δέξινται ἴσπιν*, ὡς ἐν ἀβησόμενον.

942, D. Multo etiam elegantior in his, quæ sic leguntur in editis omnibus, *διὰ δὲ ὅσπερ ὀρθῶς ἀνδραγαθῆς εἶναι σελήων*, Taurinensis est lucubrationis mee lectio talis, *ἀλλὰ δὲ ὅσπερ ὀρθῶς ἀνδραγαθῆς εἶναι σελήων*.

Ibidem, E. In omnibus legitur, οὕτω γὰρ αὐτὸν εἶπεν ἰππάρχον δυνάστη, quod Camerarius etiam retinuit, dum reddidit, Efficacior fuerit. quæ verbo ποιεῖν non inest profecto efficacia. Leue quiddam, non leuis momenti. Scribendum enim, πονεῖν ἴππάρχον δυνάστη.

943, A. Manifestum in his vitium, *καὶ δόρυ λαβῆν, ἕως αὐτῆς*, sic emendandum; *καὶ δόρυ λαβῆν, ὡς αὐτῆς εὐφορώτερον εἶναι.* quæ posteriora Camerarius omisit, propter difficultatem sensus in retentione illius *ἕως*.

Ibid. B. pro ἐπειδή ἄρ' necessario reponendum ἐπειδή ἄρ' & quarto post hunc versu, pro τῶ ὄπασθεν, notatum erat in Taurinensi libro τὸ ὄπασθεν ἄρ' εὐδοκίαν. Ego tamē in posteriori versione prius illud sequutus sum.

Ibidem, E. Vt heic scribitur ἀπόκροτον χροῖον, sic inferius in libro de magisterio equitum, 960, C. legimus ἐν ὄπασθεν, ad quem locum notata quæritur.

Ibidem, E. In omnibus legitur, οὕτω γὰρ αὐτὸν εἶπεν ἰππάρχον δυνάστη, quod Camerarius etiam retinuit, dum reddidit, Efficacior fuerit. quæ verbo ποιεῖν non inest profecto efficacia. Leue quiddam, non leuis momenti. Scribendum enim, πονεῖν ἴππάρχον δυνάστη.

943, A. Manifestum in his vitium, *καὶ δόρυ λαβῆν, ἕως αὐτῆς*, sic emendandum; *καὶ δόρυ λαβῆν, ὡς αὐτῆς εὐφορώτερον εἶναι.* quæ posteriora Camerarius omisit, propter difficultatem sensus in retentione illius *ἕως*.

Ibid. B. pro ἐπειδή ἄρ' necessario reponendum ἐπειδή ἄρ' & quarto post hunc versu, pro τῶ ὄπασθεν, notatum erat in Taurinensi libro τὸ ὄπασθεν ἄρ' εὐδοκίαν. Ego tamē in posteriori versione prius illud sequutus sum.

Ibidem, E. Vt heic scribitur ἀπόκροτον χροῖον, sic inferius in libro de magisterio equitum, 960, C. legimus ἐν ὄπασθεν, ad quem locum notata quæritur.

944, A. pro *καὶ ἐν τοῖς πολέμοις*, putem rectius dici *ἐν τοῖς πολέμοις*. Nam & Camerarius reddidit, *in præ- lio*. Reperi hoc etiam in notis Taurinensibus.

Ibidem. Vitiosum hoc, καὶ ἀφ' ἴσπων μόντοι μὴ πρὸς ἴσπους, sic emendator, καὶ ἀφ' ἴσπων μόντοι, (distincte) καὶ πρὸς ἴσπους. quam lectionem sequutus est & Camerarius. Idē in libris suis linea post hæc tertia, in hisce verbis, ἐν τῷ ἐστῆσαι δὲ ἐπὶ τῆς αὐτῆς ὀρμαῖ, illud δὲ nō reperit. Quippe de superioribus ἀγῶν ὅτι repeti debet. Nec tamen ignoro, qua etiam ratione retineri δὲ possit.

Ibidem, D. Recte mutandum censet H. Stephanus heic κατεβλημένον in κατεβλημένον. Camerarius reddens equum vacuam, existimasse videtur, significare verbum κατεβλήμην, de equo se deicere: perinde ac ἀβλήμην est, in equum se veluti conicere, vel attollere. Sed insolens hoc, probari nequit. Vix quidem puto eum κατεβλημένον existimasse mutandum in κατεβληκῶτα, sicut paullo post ἀβληκῶτα sequitur.

Ibidem, E. Non recte dici quilibet perspicit, πὸν ἴσπιν πρὸς τὸ ἄφρονος μικρῆς. Itaque scribendum, ἐπὶ γέτω τὸ μὴ πρὸς τὸν ὄπασθεν μικρῆς.

Ibidem. pro αὐτῆς ἐπὶ τῶ ὄπασθεν, quod corruptum, reponendum arbitror αὐτῆς ἀπολείπονται τῶ ὄπασθεν, a tergo posteriora relinquat. Sic libro sequenti, 967, D. οἱ δὲ ἀπολείπονται πλέον ἢ κενῶν, alij longius a tergo manent, quam opportunitum sit. Nam ita scriptum emendatius in margine opera mea, quum in textu sit ἀπολείπονται. Lucubratio Taurinensis αὐτῆς ἐπὶ τῶ ὄπασθεν, adnotatum habebat: non incor. imodam quidem illam lectionem, sed cui potius hanc præferam. Quod autem notat H. Stephanus ἀπειπῆ verbum, id locū habere nequit in his; quum non dicat Xenophon, ἀπειπῆ τῶ ὄπασθεν, & dici non possit ἀπειπῆ τῶ ὄπασθεν, sicut ἀπὸ τῆς αὐτῆς ἀρχῆς.

945, A. pro *ἀπαντες τὰ κατὰ τὴν*, scribendum *ἀπαντες ἐς τὰ κατὰ τὴν*. nam perit ἐς posterius, propter ἐς in vltima præcedentis ἀπαντες.

Ibid. B. Non κακὸν χρίτης ὀππασθεν εἶδος scribendum, sed negatio inferenda hoc modo: πρὸς ὄρθων ἰεμένον, οὐ κακὸν χρίτης ὀππασθεν εἶδος. Mirandum sane, non hoc perspexisse in vltima sua recognitione Xenophontis acurum illum Stephanum nostrum. Vitij origo eadem, quæ in præcedenti. Nam propter vltimam in ἰεμένον, neglectum fuit ὅτι sequens a librario, quo minus repeteretur.

At κατεβλημένον ὀππασθεν ὀππασθεν ἀβλήμην.

Locus difficilis emendatu.

Ibidem, E. ἐκλύσταις in ἐκλύσται mutandum. Habet hoc & Taurinensis lucubratio. Item versu ab hoc tertio, ἐπελαύων ἢ ἵππον male scribitur. Nam quomodo possit is, qui ab alio trahitur in equo, intrahentem ex equo, sibi proximum, & contiguum quidem, equum suum incitare? Propterea parum cogitanter reddidit Camerarius, *Equum contra trahentem instigare*. Potius aliquis se liberat, dum equum a trahente totis viribus abigit: quod casurus sit trahens, nisi prehensum dimiserit. Istud vero Græcis est ἀπελαύων ἢ ἵππον, quod hoc loco pro ἐπελαύων reponitur.

946, B. vt κλάσθης respondeat præcedenti ἀπὸ χροῖσθης, scribendum κλάσθης.

Ibidem, C. pro illis, μάλιστα δὲ αἰ ἵππον εἰ ἀποδιδόντων θεοῖς, reperi notatam lucubratione Taurinensi lectionem aliam non inelegantem huiusmodi: μάλιστα δὲ αἰ, εἰ ἵππον ἀποδιδόντων θεοῖς, quam in reddendo loco sequitur sum.

Ibidem, D. pro χροῖσθης ἢ ἢ ὀπιτυχόντα, reponi recte arbitror χροῖσθης ἢ ἢ τυχόντα.

947, A. Factum ex abbreviaturis Græcorum quas vocant, vt εἰδέναι δὲ χροῖσθης scriberetur, pro εἰδέναι οὐδὲ χροῖσθης.

Locus
difficilis
Henr. Ste-
phani in-
dicio.

Schedias-
matis ite-
rum ali-
quid ser-
matum.

ἢ τὸ ῥῶ-
τὸ κενῶ.

Ibidem. Leguntur hæc verba, ἡ δὲ καὶ εἰς τὸ θάπτον ὀρμώμενον καὶ ἔροδ' ἕταρα μὲν αὐτὸν βούλει. Ea verba tamquam minime vitiata reddidit Camerarius, ac præferim ex καὶ ἔροδ' fecit, in cursu. Nihil hoc ad rhombum. Notat autem locum H. Stephanus, sed vnde vocabulum hoc ἔροδ' emerferit, discendū lectori relinquit ex edendis aliquando SCHEDIASMATIS illis suis. Maioribus enim hæc litteris scripsit, vt magnum opus expectemus. Nimirum hæctenus secretum hoc nobis invidet, ac promittēdo nititur efficere; ne quis manum locis talibus admoueat, quæ criticorum ille coryphæus sibi soli referuarit. Similia sunt in Thueydideis promissa similia nuper in Dionis ostēdimus, quæ me tamen ab illis historiis & repurgandis, & expoliendis, & augendis, haud deterruerunt. Quod hunc quidem locum adinet, inuidiam hominis imitari nolo; sed lubenter mea cum studiosis horum communicans, vnicum illud καὶ ἔροδ', mutandum aio in ἔροδ' vt scilicet θάπτον ἔροδ' coniungantur perinde ac paullo ante, 946, C. hac ipsa pagina, ἵππων θυμωδῶς ἔροδ' dixit Xenophon: & infra, p. 949, D. πλείων ἔροδ' θεῖν: & sequente libro, pagina 967, D. ἀπλείων ἔροδ' quem locum paullo etiam ante citabamus. Hanc emendationem lectores veram esse sciant, a qua num diuersam, & longe subtilius inuentam, pro acumine suo criticus ille noster in SCHEDIASMATIS suis daturus sit, videbimus.

947, C. Hæc verba, τὴν χαλαρότην λείω δὲ αὐτὸν ἀφομοιοῦν, vel ita mutanda sunt, τὴν χαλαρότην λείω δὲ αὐτὸν ἀφομοιοῦν: vel si hæc molesta duplicatio, λείω δὲ αὐτὸν ἀφομοιοῦν: vel denique scribendum, τὴν χαλαρότην λείω δὲ αὐτὸν ἀφομοιοῦν: vt ad ὧ λείω subaudiatur χαλαρῶν, cui contrarium dixerat antea χαλινῶν πρᾶχμῶν. Postremum ipse probo. Nam δὲ quidem, aut χροῖσθης, nullum præcessit, & horum alterutrum abesse nequit. Ex notis Taurinensibus.

Ibidem, D. pro κλωσμῶ, legitur & κλωσμῶ, bis aut ter. Ex iisdem notis.

Ibidem, E. ad ista, καὶ ῥῶσθης καὶ δειπναί, εἰ συγχοροῖν, προσπέριψν. notatam lectionem vetiorem in margi-

ne libri Taurinensis hanc reperi: Ἐπίστα δὲ δειπναί, εἰ ἐγχοροῖν, προσπέριψν. Sic nimirum & infra, 953, B. sub finem huius libri loquitur Xenophon, μὴ καταβῆν παλὸν ὁ χροῖσθης ἐγχοροῖν. de quo fortasse colligi possit, heic etiam scribendum, εἰ ἐγχοροῖν ὁ χροῖσθης, aptissime profecto: vel ostendendum, talem ἔλλειψιν, εἰ ἐγχοροῖν, vsitatam esse, velut aliis, sic etiam Xenophonti. Facile quidem ὁ χροῖσθης, post ἐγχοροῖν perire potuit, ob similitudinem horum in plerisque litteris.

948, A. Vitiola sunt in omnibus editis illa, ἔρα ῥῶσθης μάλιστα ἔκοντες ἄνω, & Camerarium in interpretem secum in errorem abripuerunt, his ea reddentem verbis: *Figuram quamdam arduam equi habentis arreptis efficientes*. Parum hæc vel a somniis, vela febricitantium sermonibus deliris absunt. Remedio paucis ostenso, perspicua erunt omnia. Non enim legendum, ἔρα ῥῶσθης: sed, τὰ πρὸ ῥῶσθης ἔκοντες ἄνω, dum equorum ora sursum torquent. His apte respondent sequentia.

Locus
difficilis.

Ibidem, B. In istis, ὅταν ῥῶσθης ἔλθῃ, mutandum illud αὐθις in αὐτῶς, scilicet ὁ ἵππος. Nam alioquin αὐθις locum non habet, quum nihil antea proditum sit, quod heic iterandū videatur. Et αὐτῶς eam significationem habet, vt equus ad alios equos equalisue motu suo, non admittit, accedere intelligatur. In lucubratione Taurinensi pro αὐθις, scriptum εὐθις reperi: quod ipsum quoque sententiam efficit commodam, quum αὐθις, ceu dictum, huc non pertineat.

Ibidem, C. ad εὐθις notatum inueni lucubratione Taurinensi εὐθις, quod quidem ad ἕως, in præcedentibus illis ὅταν οὐδὲ ἕως, & in sequentibus ad ἀποφάνην respicit.

Ibidem, D. pro θαμνῶν ἀπείρηθ' ἐν αὐτῶν, scriptum inueni lucubratione secunda, in Taurinensi libro θαμνῶν ἀπείρηθ' ἐν αὐτῶν. Id contrarium est illi, quod paullo ante de ἀπελαύων vitiolose in ἐπελαύων mutato diximus. Et in Cynegético videbimus ἀπείρηθ' ἄμενος, prorsus vt heic, in ἐπείρηθ' ἄμενος mutandum. p. 983, A.

Ibidem, & E. Rursum aliud heic exemplum mutandi ἀπο in cōpositis veluti de ἀπείρηθ' dictum, in ὄπῃ. Nam pro ἀφείν τὸ σῶμον, scribendum εφείν τὸ σῶμον: immittat vel admittat lupatum. Etenim heic de lupato dimittēdo, quod esset ἀφείν τὸ σῶμον, nullum omnino verbum.

949, B. In his, πᾶσι δὲ πάντα ταῦτα ποιητέον, nemo non perspicit otiosum πλεονασμῶν in illorum duorum πᾶσι δὲ πάντα coniunctione. Quapropter existimo scribendum, πᾶσι δὲ πάντα τῶν ποιητέον, subaudiendo scilicet ὧ χροῖσθης. Et ad prius illud τῶν in istis, ὁ ποῖος δὲ αὐθις ἢ τῶν, subintelligitur ἵππων.

Ibidem, D. Ex duabus hisce lectionibus, εἰ δισημένους μὴ δὴ πρὸς ἡμῖν, ἢ ὅτι, cum ceteris; itemque altera, εἰ δισημένους δὲ πρὸς ἡμῖν, ἢ ὅτι, vnam hanc probam conficio: εἰ δισημένους δὴ πρὸς ἡμῖν εἴη ὅτι πρὸς τῆς ἵππων.

Ibid. E. Vitiolus esse videretur illud πειθεῖς in his verbis, ἕπο δὲ τὸ χαλινῶν πειθεῖς, ἕπο δὲ ὄρμῶν σημασθῆναι, ἐγείρεται. Haud quadrat enim, a fræno inhibente persuasum, vel (vt Camerarius parum commode dixit) coërcitum equum excitari. Aut igitur πειθεῖς mutandum in πειθεῖς, vt intelligatur equus a fræno pressus: aut commodius pro πειθεῖς scribendum πειθῆ, quo sequenti ἐγείρεται illud respondeat, & concinna sit oratio, ἕπο δὲ τὸ χαλινῶν πειθῆ, ἕπο δὲ ὄρμῶν σημασθῆναι, ἐγείρεται: aut deniq; fateamur, quum maius-

1124
maius
dicitur
sententia
pta signi-
post
dem a
borat
tertia
dicitur
dicitur
certe
lucubra-
teras
95
a signi-
95
vt in
plena
oratio
tilam
ita videtur
nem
fiant
ratas
in libr
to fer
xi, qu
petuo
quam
plane
gitatione
plena
bus et
meo,
ea pos
stingu
refert
me fer
pa
his a c
liquid
95
cum r
95
Ibidem
ma fr
Came
cit), G
Græc
in exp
benas
quum
illa pa
phon
Nam
quam
Ibidem
Quo
cum h
iectis
te im
militu

maiuscula sit ex πειθεῖς in πείζεται mutatio, post πειθεῖς aliquid deesse, necesse est: in qua me fuisse sententia Taurini, verba quadam margini adscripta significant. Nam ibidem & punctorum signa, post πειθεῖς collocanda, notatum inuenio; & eadem addita interpretationi Latinae, tunc istic elaborata, animaduerto. Ut autem hac lucubratione tertia, quomodo locus emendatus sit, ostendam: dico scripsisse Xenophontem, ὑπὸ μὲν τῷ χαλκίῳ πειθεῖς λυπείται, equus freno pressus ex candescit. Repetit certe verbum hoc statim, quum ait, ὅταν λυπῶν. Et λυπῶνται facilius perire potuit, quia cum πειθεῖς litteras communes & similes habet.

950, C. Necessario & ὀγκάζει, & versu sequenti ἀγρῆ scribendum, προὐγκάζειν & ἀγρῆν.

951, A. Hæc in editis ita scripta reperio, ἐχθρὸν εἶσιν εἰς τὸ μεπωεῖξεν ἑαυτὸν ὅππῃ πειθῶν. Quo loco iam plena distinctio ponitur. Deinde sequitur, ἢ δὴ δὲ ἰσπαζομένων ἰσπῶν & θεοὶ καὶ ἥρωες γράφον. At quis hæc orationem, θεοὶ γράφον ἰσπαζομένων ἰσπῶν, non mutilam esse perspicit? Ergo tolerabilis ut lectio sit, ita videtur integranda: ἢ δὴ δὲ ὅππῃ ἰσπαζομένων ἰσπῶν & θεοὶ καὶ ἥρωες γράφον: ut ὅππῃ perierit ob similitudinem cum initio sequentis ἰσπαζομένων. Nec ubique fiunt elisiones ante adspiratas, quasi necesse sit ἐφ' ἰσπῶν tantum dicere. Immo δὲ positum ante adspiratas, prope numquam est solum elisum amittit: quod in libris vereribus manu exaratis obseruatum, toto fere Xenophonte nostro nunc sequendum duxi, quum vltima quoque H. Stephani editio perpetuo in hoc impingat. Hæc tamen si speciem aliquam habeant, tamen illud ἰσπαζομένων ἰσπῶν non plane mihi satisfacit, quod Camerarius idoneos agitationi equos reddidit, & posita post ὅππῃ πειθῶν plena distinctio displicet. Itaque manibus ambabus emendationem adscriptam codici Taurinensi meo, postquam is adlatus esset, amplexus sum. Nam ea post τὸ μεπωεῖξεν ἑαυτὸν, priorem periodum distinguendo claudit; & ὅππῃ πειθῶν, ad sequentia refert; & ἰσπαζομένοι (scilicet θεοὶ καὶ ἥρωες) rectissime scribit, in hunc modum: ὅππῃ πειθῶν ἢ δὴ ἰσπαζομένοι ἰσπῶν & θεοὶ καὶ ἥρωες γράφονται. Ostendatur his a contentiore lucubrationis eius Stephano aliquid aptius, si pote.

952, B. pro τὸ δὲ πειθῆν ἢ πειθῶν, inducto priori πειθῆν, cum reliquorum transpositione scribendum, πειθῆν ἢ πειθῶν. Ex notis Taurinensibus.

Ibidem, C. His verbis, καὶ τὸ ἐχόμενον τῆν ἡνιῶν, prima fronte aliquid deesse videtur ei, qui versionem Camerarianam legit hanc: *Ipsosque digitos (obducit), quibus habena tenentur.* Nam digitorum in Græcis nulla mentio. Sed nihil deest, & lapsus fuit in exprimentis Græcis vir præstantissimus, qui τὸ ἐχόμενον τῆν ἡνιῶν, intelligeret esse id, quod teneret habenas, siue quo tenerentur habenæ, id est digitos: quum τὸ ἐχόμενον τῆν ἡνιῶν, reuera sit accipiendum de illa parte habenarum, quæ recensitis heic a Xenophonte, humero, brachio, cubito, contigua est. Nam & habenas eatenus illa sinistra chirotheca, quam manum adpellari narrat, obtegit.

Ibidem. Pro τὸ μὲν ἰσπαζομένων, scribo τὸ οὐδὲ ἰσπαζομένων. Quod sequitur ἰσπῶν, certam ob causam in τῶν πειθῶν cum H. Stephano murandum non arbitror. In subiectis statim, quod adtinet ad ὅταν, reponendum ante ὅταν, eidem assentior. Omissum hoc, propter similitudinem ipsius ὅταν cum præcedentibus in ὅταν

Locum mutilus exple

Quid τὸ ἐχόμενον τῆν ἡνιῶν.

ἡνιῶν. Linea denique penultima scriberetur χαλκίῳ rectius, quam χαλκίῳ, quod est in vtraque Stephani editione; quum μοχλίῳ præcedat.

Ibidem, D. pro ἐπιπῶν ἢ πειθῶν, scribendum aio, ἐπιπῶν ἢ πειθῶν. Sic aliquoties antehac quoque loquitur, & pagina præsertim præcedenti, ἐπιπῶν & ὀγκάζει, & Ibid. ἐπιπῶν & ἀεισερα.

Ibidem, E. Vel mecum fatebitur lector in his, & τὰ μὲν δὴ ἄλλα τῶν ἰσπῶν ἢ τῶν καὶ ὀγκάζει ὀγκάζει, ὀγκάζει ἢ ἰσπῶν, expungendum illud τῶν ἰσπῶν: vel aliud addendum, videlicet καὶ τῶν ἰσπῶν: ut integra sit oratio, καὶ τὰ μὲν δὴ ἄλλα τῶν ἰσπῶν & τῶν ἰσπῶν: sicut etiam sequitur integre, & ὀγκάζει καὶ ὀγκάζει. Sed prior mihi sententia potior.

953, B. pro τὰ κρανείνα εὐπαλῶ, scribendum haud dubie τὰ κρανείνα δύο παλῶ. Nam de duabus eū tragulis loqui, statim perspicuum est e subiectis; quum equitem alteram eiaculari posse dicit, alteram ad usum quemuis seruare. Meminit etiam hastarum duarum Xenophon initio primi de Cyri disciplina, verbis his: & παλῶ δύο ἔχον δέ, ὅτε τὸ μὲν ἀφίεναι, τὸ δὲ αὐτὸν εἶναι, ὅτι χροὸς χρῆσθαι. Quæ verba cum his similitudinem quamdam habent, & ex iisdem parer, heic pro ἐξαφίεναι, scribendum ἐξαφίεναι.

Ibidem. Pro τὸν μὲν πειθῶν necessario reponendum τὸν πειθῶν. Nā quiuis anteriora, dici videt heic a Xenophonte ἀνὰ: transuersa, τὰ πλάγια: quæ a tergo, τὸν πειθῶν. Hanc emendationem quum Camerarius vel non quæreret, vel quærrens non inueniret: vocum significatis vim adferre coactus fuit, ut ἀνὰ redderet sursum; τὸν μὲν πειθῶν, pro sursum, id est directo. Ea vero non posse admitti, mediocriter Græca periti facile perspiciunt.

Obiter heic addo, ἀνὰ δὲ ἄλλοις καμακίνοι, quod Camerarius dixit, *Camacina hasta vel hastate pertica loco, reddidisse me; Hasta fuscinata loco, id est, quæ hasta κάμακα siue fuscina habet in cuspide.* Quippe κάμαξ glossariis priscis est fuscina, itemque πείλαινα exponitur, quasi tridens: sicut hodieque Græcis lingua recentiore, quam ipsi τὸ ἀπλό, velut simplicem, ad discrimen τῶν γραμματικῶν, siue litterati sermonis Græci, Greco vulgar Itali vocant, καμάκη fuscina nominari, ex ipsismet cognoscere memin. Hoc eo lubentius adnotare volui, quoniam in exponendo vocabulo δὲ ἄλλοις καμακίνοι non modo Camerarium alucinari, sed etiā lexica nostra deficere videmus. Henrici tamen Stephani thesaurum a me non visum excipio, quem istis abstrusioribus multo magis refertū esse necesse est, quum etiam in schedialmata res aliis ignotas cōiicere soleat. Quid non in thesaurum congererit? Si tamen hoc in eo thesauro non reperitur, poterit illum hæc quoque symbola reddere auctiorem. Apertissime quidem hæc verbis Xenophonteis quadrant, quæ de fuscinatis hastis dicimus.

Nam ex sunt fragiles, hoc est ἀεισέες, & præterea δύσφοροι, gestatu graues & incommodæ: quorum vtriusque causam facile intelligere licet ad fuscinam in cuspide referendam, ob quam & ponderis plus habent, & facilius franguntur. Quod apud Camerarium sequitur, *Quæ vibratiles magis sunt,* opponitur ab eo duobus illis præcedentibus, *fragiles & graues,* ac interpretationem vocis εὐπαλῶ continet, quam vitiata nos ostendimus, & in δύο παλῶ commutandam. Vnum addo, me Taurini librum hunc interpretantem, ὄρου καμακίνοι reddi-

Emendatio satis distincta.

Quid dicitur καμακίνοι. Hasta fuscinata.

Lingua Græca vniuersalis καμάκη.

diffe *hastam peticalem*; quod aliud de hoc vocabulo nusquam inuenirem, ipsamq; Graciam itinere Turcico necdum adiiissem.

Titulus. AD LIBRUM DE MAGISTRO EQUITUM.

Ag. 954, A. Magistros conuinciorum dictos a Romanis, qui Gracis συμποισαρχαι sunt; & magisteria, quae συμποισαρχαι: de M. Tullij Catone maiore constat. Sic & συμποισαρχαι vicissim reddiderunt Graci, Romanam historiam complexi, qui equitum magistri Romae dicebantur. Erit igitur συμποισαρχαι Latino vocabulo veteri equitum magistrum dicenda, & sicut ante τριαντικόν λόγον interpretati sumus librum de regno; ita nunc συμποισαρχικόν λόγον magis proprie, quam librum de magisterio equitum, reddi non posse putauimus. Camerarij rationes, συμποισαρχικόν interpretatis De praefectura seu disciplina equestri, sane mihi nec probantur, nec satisfaciunt. Liber ipse perquam medofus est, nec veta Ribitto, vel Camerario versus, quemadmodum reddi debebat. Haec interpretationis nouae causa, quum de Gracis Latina facienti facilius emendandi rationes in omnium examine accurato semet offerre soleant. Asteriscis haec nihil opus, quum omnia noua sint.

Ibidem, in συμποισαρχαι & B. τὸς δ' ἑμῶς, utrobique particulam δ' adposui; quam deficere, puto facile animaduersuros, quibus in litteris Gracis aliud quod est iudicium. Priore loco restituit hanc editione secunda Stephanus.

Ibidem, B. pro H. Stephani ἀίρειν, quod retinuit & expressit Camerarius, ἀίρειν legit Ribittus. Id mihi vilius magis idoneum. Quid enim perinde capiat equus in bello, sicut aufugere potest in periculo? Ad hanc vero fugam requiritur, vt adtolle seque membraque sua possit. Et sapius ita Xenophon hoc verbo in libro praecedenti vsus est, vti quum ait, ἀίρειν τὸ πρῶτον σῶμα, corpus antequam aduollit.

Ibidem, D. pro ἀκονιῶσι, scribendum ἀκονιῶσι, pro διωσῶσι potius διωσῶσι: quod idem quarta factum ante hac linea. Itidem paulo post pro ἀνυζῶσι, repono ἀνυζῶσι, sic enim praecedentium ratio postulat. Huiusmodi vero ex abbreviaturis male descriptis orta.

955, B. in his, καὶ ἀπορῶσι τὸς πλὴν βυλλῶ, H. Stephanus recte καὶ ἀπορῶσι restituit: τὸς non recte tollendum ait, nec deesse participium post τὸς ex eius opinione putandum. Nam sic ista Xenophon scripsit: καὶ ἀπορῶσι τὸς πλὴν βυλλῶ. Communis est error iste, de abbreviaturis, vt dictum, manas.

Ibidem, C. pro εὐδύς αὖ εἰν ἀποσροφή, reponendum ὀπισροφή, quae vox haec vltima est. Sic enim scripsisse Xenophontem, vix dubito. Nam ὀπισροφή in glossariis priscis exponitur ὑμωροφῶσαι, & ὀπισροφή animaduersio. Haec de notis Taurinensibus.

Ibidem. Sunt in his, ἐπὶ ἡμέρας αὖ μοι δοκεῖ τις νέος, cum sequentibus, omnia perplexa in libris editis. Ego primum pro καὶ ἡμέρας αὖ μοι δοκεῖ τις νέος, dico scribendum: καὶ ἡμέρας αὖ μοι δοκεῖ τις νέος. Nam ἡς corruptum ex ἡμέρας, per abbreviaturam. τὸς ante νέος ob similitudinem cum πὶ praecedenti perit. Deinde eodem C. illud αὖ prorsus ante verbum sequens ἀνακαθῆσαι de contextu tollendum, ceu geminatum ex huius verbi prima syllaba. Tertio nullum

συμποισαρχαι. συμποισαρχαι. συμποισαρχαι. συμποισαρχαι. συμποισαρχαι. συμποισαρχαι. συμποισαρχαι. συμποισαρχαι. συμποισαρχαι. συμποισαρχαι.

A mihi dubium est, pro τὸ μὴ ἔσθ' ἄλλῃ, plenius a Xenophonte scriptum fuisse hoc modo, τὸ μὴ ἔσθ' ἄλλῃ, quod vltimum perit, ob aliquam cum syllaba praecedente similitudinem. Ita locus optime restitutus, & planus.

Ibidem, D. pro ἰσποισις haud dubie legendum ἰσποισις, de sequentibus patet. Nequit enim dici recte, ἰσποισις ὀπισροφῶσαι ἰσποισις, & ἰσποισις ὀπισροφῶσαι ὀπισροφῶσαι ἰσποισις: quum ad ἰσποισις vtrumque commode referatur. Idem notatum erat in libro Taurinensi. Versu ab hoc tertio, pro αἰς τὸ μὴ διωάμενον, rectius scriberetur καὶ αἰς τὸ μὴ διωάμενον. Origo defectus ex aliqua particula καὶ litterarum similitudine cum vltima verbi praecedentis ἰσποισις. Rursus 956, A. pro βαδίζων ἔποτι ἰσποισις παύσει, reponendum βαδίζων ἔποτι ἰσποισις παύσει: nec omittendus articulus, vt supra quoque prolixius, & multoties ostendimus. Aliud quidem exemplum haec habemus dicta pag. lit. E. in istis, εἰλαίην ὀπισροφῶσαι, quod ibidem paulo post, pag. 957, C. rectius scriptum inuenitur, εἰσροφῶσαι αὖ ποισις ὀπισροφῶσαι. vbi quod sequitur, αὖ ποισις ὀπισροφῶσαι, scribendum αὖ ποισις ὀπισροφῶσαι. Sic nihil deest, nec de prorsus expungitur, quod H. Stephanus faciendum putat.

956, B. pro διδάξαι repositum in libro Taurinensi διδάξοντα. Rursus post alterum versum ibidem, pro ἀναβάλλειν ἰσποισις ἀλλήλων, scribendum ἰσποισις ἀλλήλων. Non enim Persarum mos erat, vt senes se mutuo subleuant in equos; sed vt hoc officij senibus praestaretur ab alijs, nimirum iunioribus.

D Non inelegas haec emendatio codicis est mei Taurinensis.

Ibidem, E. pro ἐν ταῖς μελέταις παρὸς αὖ ἀντιπασίας, Camerarius & alij reponunt παρὸς ταῖς ἀντιπασίας. Ego commodius in libro meo Taurinensi παρὸς τῆς ἀντιπασίας scriptum reperi.

957, B. pro διωάμι δὲ εἰσι καὶ τὰ ἐν τῷ νόμῳ ὀπισροφῶσαι, adscriptum margini codicis Taurinensis καὶ τὰ ἐν τῷ νόμῳ.

Ibidem, in fine B. quod H. Stephanus αὖ τὸς in αὖ τὸς diuidit, mihi nō probatur. Eadem vero pag. hac, lit. C. pro τὸς, potius τὸς admittendum, quod τὸς voci praecedenti responderet.

958, A. Προσάπας equidem temere nō reiicio, sed magis tamē idoneum vocabulum παρὸς ὁσάπας pag. hac litera C. reperimus.

960, A. pro ὀπισροφῶσαι rectius scribi ἔπος, & nunc animaduerti, & Taurini notatum reperi.

Ibidem, C. quod legitur, ἐν τῷ ὀπισροφῶσαι, praecedente libro, p. 943, E. ὀπισροφῶσαι scriptum inuenitur. Ac tamen notent quidam, esse vocis vtriusque significationem eandem: tamen ὀπισροφῶσαι ipse alteri praefero. Hoc autem loco nec Ribitti circus Academiae, pro ὀπισροφῶσαι, nec Camerarij succussatura, & equitatio succussatoria, & loca salebrosa glareosaque, locum vllum habent.

961, A. Haec oratio, ὀπισροφῶσαι φάλαγγος, sane mutila est. Nam vt in proxime praecedentibus τὸς κέρας ἡγεῖται dixit, & rursus, πῶσι τῶν πὶ μέτωπον: ita simile quiddam haec ad ista, ὀπισροφῶσαι φάλαγγος, haud dubie Xenophon posuit. Ego scriptum fuisse iudico, ὀπισροφῶσαι φάλαγγος καὶ ἑταῖρον πάλαι τὸς φυλαί. Sic enim loqui solet, exempli gratia, de Cyri disciplina libro v. i. p. 167. ὀπισροφῶσαι φάλαγγος καὶ ἑταῖρον πάλαι τὸς φυλαί. Adeoque haec pagina praecedenti dixit, ὀπισροφῶσαι φάλαγγος ἀπαιτῶν καὶ ἑταῖρον, etiam de equitibus.

Articuli defectus.

ὀπισροφῶσαι. ὀπισροφῶσαι. ὀπισροφῶσαι. ὀπισροφῶσαι. ὀπισροφῶσαι. ὀπισροφῶσαι. ὀπισροφῶσαι. ὀπισροφῶσαι. ὀπισροφῶσαι. ὀπισροφῶσαι.

Locus notus. Titulus reditus. Taurinensis. Taurinensis. Taurinensis. Taurinensis. Taurinensis. Taurinensis. Taurinensis. Taurinensis. Taurinensis.

Ibidem.

Ibidem, B. Quod corrupta sunt istae, & τὸ ἡ- δρον, δὲ τὰ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, ποιήσαντες (cum interiectis) τὰς πορείας, quibus animadvertit, paullo Græcæ peritior. Ita nimirum Xenophon hæc, καὶ τὸ ἡδρον, δὲ τὰ ἀνὰ τὰς ὁδοὺς, ποιήσαντες τὰς πορείας.

Ibid. C. pro διερευνημένους περιηγεῖσθαι πελεμίων, necessario scribendum, διερευνημένους περιηγεῖσθαι πελεμίων. Perit enim τὸ post περιηγεῖσθαι. Et coniungi non debent, περιηγεῖσθαι πελεμίων: sed διερευνημένους τὰ πελεμίων. Sic & infra loquitur 963, A. δὲ καὶ ἐσπείων εἰδέναι τὰ τῶν πελεμίων. de quo videndum, an non heic quoque scribi præstet, διερευνημένους τὰ τῶν πελεμίων. Taurini quidem articulum hunc adscriptum inuenio. Quod statim sequitur, χησίμων καὶ περὶ τὸ, potius erit scribendum χησίμων δὲ τὸ περὶ τὸ: ut deinde post ἀιμένον subiectum ἢ tollatur.

Ibidem, D. pro τῶν ἡδρῶν γένη (cum interiectis) παραλαμβάνειν, notatum ad marginem libri Taurinensis inuenio, τῶν ἡδρῶν γένη παραλαμβάνειν. recte.

962, A. pro ἀναγόντων τὸ περὶ τὸ: habet idem ἀναγόντων τὸ περὶ τὸ, priori π̄ deleto.

Ibidem, pro καὶ πῶς τε δεκάδάρχους, rectius scribitur καὶ πῶς τῶν δεκάδάρχει. Sequitur, πεμπτὰ δὲ χεῖρ & οἱ πεμπτὰ δὲ χεῖρ, pro quibus repono πεμπτὰ δὲ χεῖρ & πεμπτὰ δὲ χεῖρ: quum vocem πεμπτὰ δὲ χεῖρ recte scriptam inueniamus libro vi i historiarum Græcarum, 625, D. & πεμπὰς Æolum linguæ sit, hæud Atticæ. Non multo post, lit. C. pro τὰ δειλά, legit Ribittus τὰ δειλά, quod improbandum temere non videtur.

Ibidem, C. pro δῆλοισ φανεροῖς ὅτιν ὅτε φιλάτην, malo φανεροῖς, ut antea quoque φανεροῖς ὀλίγοις scriptum videmus.

964, A. Leue quid esse videtur, sed notandum tamen; non καὶ γένη scribendum, sed γένη καὶ ὡς αἰ γένησθαι. Nimirum collocatiōnis priscos scriptores accuratam habuisse rationem, ex Aristide perspicitur. Rursum eadem littera, pro οἱ ἀποβαίνουσιν ἐκ τῶν διώξεων; rectius erit οἱ ἀποβαίνουσιν ἐκ τῶν διώξεων, scilicet οἱ ἴπποι, quod præcessit. Et videtur Xenophon heic illo ἀποβαίνουσιν, vsus more suo ποιητικῶς τῶν ἴππων, ut Homerus,

ὡς δὲ φῶ ἢ ἔα ἀπέθῃ—
Sic ubi dixisset, discessit—

Quod sequitur, ἐν μὲν περὶ τὸν ἵππον ἀρχέτω, temere suspectum habet H. Stephanus, quasi vel ἵππον μὴ αἰσθάνομαι, vel διδάσκω, quæ vox in significatiōne doctrinæ vel præcepti, Græcis profus in vsu non est, nedum ut ea sic politissimus Xenophon noster vtatur. Apud Plutarchum alicubi pro minerali seu διδάσκω reperitur.

Ibidem, D. pro πῶς ἐνα πῶς περιήματα καὶ ἀρχαῖα πωλοῦνται, notatum in margine libri Taurinensis, legendum πῶς ἐνα πῶς περιήματα (ἢ) ἀρχαῖα πωλοῦνται recte id quidem.

Ibidem Vitiatus hic locus est, ὅτι καὶ οἱ παῖδες ὅταν παίζωσι, ποῖ δὲ ἀδύναται ἀπατᾶν περιήρους, cum ceteris Non lubet reperere prolixius coniecturas H. Stephani de ποῖ mutando in παῖδες, cum aliis, ad scopum non pertinentibus. Duas tantum proponam lectoribus emendationes meas, priorem a Taurinensi lucubratione profectam; alteram Viennæ notatam a me, quam liber ille Taurinensis adferretur. Ad hanc sequentia reperi adscripta. Quæ heic corrupte leguntur, ποῖ δὲ ἀδύναται, sic toto loco repetito restituo: οἱ παῖδες, ὅταν παίζωσι, παῖσιν ἐστὶν ἀδύνατον ἀπατᾶν περιήρους. quæ qui-

dem sic construenda, οἱ παῖδες, ὅταν παίζωσιν, ἐστὶν ἀδύνατον ἀπατᾶν περιήρους, ἀπατᾶν δύναται. Non inuenustus hic certe restituendi modus, & simplicissimus. Sed audiamus & alterū, vti iam perscriptus erat prius, quam ista denuo inspicere liceret.

Locus hic insigniter est corruptus, quo reddendo Camerarius commoda diuinatione vsus est, restituendo H. Stephanus operam lusit. Nam ποῖ vel in παῖ, vel in ποῖς mutandum putat. Sed videt, ac fatetur ipsemet, his ita mutatis, tamen & in δὲ particula, & in περιήρους, quod verbum aliquod requirat, aquam hæere. Paucis ego rem absoluiam, vt recte locus integritati restituatur. Post ἀπατᾶν plena ponenda est distinctio. Deinde scribendum, ὅτι καὶ οἱ παῖδες. Iam vt maxime vitiosum illud, ποῖ δὲ ἀδύναται, recte corrigatur; dico scribendum, οἱ παῖδες ὅταν παίζωσι, ποῖσιν ὅσα δύναται, ἀπατᾶν περιήρους. Sic omnia belle sanata, & planissima esse perspicimus.

Habet lector emendationem vtramq; meam, diuersis factas temporibus: quarū sane prior, esse simplicior; altera vero, dilucidior paullo videtur.

965, A. pro καὶ αὐτὸ μηχανητέον, reponendum καὶ αὐτὸ μηχανητέον, quum præcesserit τὸ τῶν, cui nequit insuper addi αὐτὸ.

Ibidem, quod legitur heic, πῶς τε περὶ τῶν, mutilum putat H. Stephanus, quasi ante περὶ τῶν delit ἢ ὀπθελῶ. Sed ita Græci minime loquuntur; πῶς τε ὀπθελῶ περὶ τῶν. Id ipsi non iam mentem venisse, miror. Ego leuiori negotio sic restituo, πῶς τε περὶ τῶν, quod omnino rectum est.

Ibid. B. Subiicio nunc tibi notata Taurinensi lucubratione, his ipsis verbis. Scio retineri posse, ἢ μόνον ἐν τῶν, vt ad equites referatur. Non tamen adiecta margina me lectio, ὁ μόνον ἐν τῶν, reiicienda. Concinnior quidem est.

Ibidem, D. Locus hic quoque non parum corruptus. Camerarius etiam alius incipiendo ab ἀδύνατον ὅτι δὲ ἀδύνατος, λογισίμῃ toto tractu a mente Xenophontis in conuersione discessit, his vtens verbis: Nihil autem est rerum omnium, quod fingere vlli concedatur, sicut ipse vult, nisi a quibus fingi debet, ea ita preparata sint, vt opificis sententia obsequantur; quo minus de hominibus hoc se fieri, nisi Deo fauente ita preparati illi fuerint, vt est beneuolentia eum, cuius imperio subditi sunt profsequantur; & prudētius aduersus hostes quasi ipsi officio ducti fungantur. Hanc eius interpretationem cum Græcis & mea conferat, qui volet. Magis etiam Camerarius in notis adiectis alucinatur. H. Stephanus ex ἀδύνατον mutandum putat in ἐξ αὐτῶν, & ἐξ αὐτῶν in ἵππων, propter αὐτὸν præcedens. Item περιήρους reponit pro ἵππων, quod absque ratione fiti donea, & non sine magna litterarum mutatione. Mea vero hæc est emendatio simplicissima. Primum non ὅτι δὲ ἀδύνατον, sed ὅτι δὲ ἀδύνατον scribo. Sic ἐξ αὐτῶν nō opus est in ἵππων mutari. Deinde illud ἐξ αὐτῶν relinquendum aio sine vlla mutatione. Sicut pro φιλικῶς π̄ ἔχον, scribo φιλικῶς, γέ ἔχον, contrario modo illi superiori, quum ὅτι καὶ γέ mutarem in ὅτι καὶ γέ: ac postea pro καὶ φρονιμῶν π̄ρον dico scripsisse Xenophontem, εἰ μὴ φρονιμῶν π̄ρον. Sic manet etiam ἵππων, vnus litteræ restitutione correctum, vt ἵππων legamus. Sensus autem aptissimus est, quem expressimus.

Ibidem. Non ὅταν φιλοφρόνως π̄ ἔχον scribendum, sed ὅταν φιλοφρόνως ἢ ἔχον. Sic in vna pagina lector

H. Stephanus ex Licare senecquit.

Viennensis restituitio.

Locus alius pro mulo temere suspectus.

Locus valde vitiosus.

ἀποβαίνουσιν pro discedere.

Locus temere pro mulo suspectus. διδάσκω λιον an præscriptum didascalon reperitur.

Locus valde vitiosus restituitur.

Taurinensis emendatio.

fane non pauca feliciter emendata videt.

966, B. Hic ille locus est, πάντα ταύτην πηγαυτέρως ἀρχοῦν τὸς ἀρχομένους ποιῆν, quem superius hoc i i libro notatorum ad paginam 780, B. adtigi: scribendum pro πηγαυτέρως potius πειθαυτέρως indicans, velut πειθαυτέρως. Ad eum recurrat, qui volat.

Locus difficilis emendatum.

967, A. Locus hic, εἰ ὁ φυλάτης, cum ceteris, sane vitiosus est, ac difficilis. Camerarius non intellectum hoc modo vertit: Sin extra urbem loca custodiat, cum tot equitibus, quod ad obseruandos hostes sufficere, & se in tuta recipere possint, quo ad concedetur, sarciet defectus. Non minus autem pauci ad prospicienda, qua oportet, salui sunt, quam multi. Hac cum nostris Studiosi conferant. Ego nihil muto, praeter φυλάτης, pro quo φυλάτης scribo; & ἀναχωρεῖν εἰς τὸ ἀσφαῖες, pro quo ἀναχωρεῖν repono, verbum heic statim repetitum: vbi hanc lucubrationis Taurinensis emendationem probo, ἀναχωρεῖν τὰ φίλια οὐκ ἀκαρόπρον, mutantis in ἀναχωρεῖν εἰς τὰ φίλια οὐκ ἀκαρόπρον, sicut antea dixerat ἀναχωρεῖν εἰς τὸ ἀσφαῖες. Sic omnia commode restituta.

Ibidem, B. pro τὸς μὲν φύλακας, scribo τὸς οὐαὺ φύλακας. Sic & in ἰωπηκῆ p. 952, C. pro τὸς μὲν δούλους, reponendum τὸς οὐαὺ δούλους, ostendimus.

Mutatio non necessaria.

Ibidem, C. In his, ἢ γὰρ ὅτι τὰ δῆμιον δῆμιον οὐκ ἐδάνωται, H. Stephanus ferri non posse dixit vocabulum δῆμιον, & coniecturam addit de reponendo οὐαὺ ἀμειλίχα. Ego vero non tantum δῆμιον ferendum, sed necessario retinendum aio, tamquam a Xenophonte profectum: sed ita tamen, vt priora solo articulo adiecto, & ὅτι praepositione in ὅτι mutata, corrigas in hunc modum: ἢ γὰρ ὅτι τὰ δῆμιον δῆμιον οὐκ ἐδάνωται. Facilis autem calligraphi lapsus, ὅτι pro ὅτι scribentis, errore de abbreviaturis orto: praesertim quum alioquin etiā hoc ὅτι, bis repeteretur in ὅτι δῆμιον & δῆμιον.

Ibidem, D. In his, καλῶς περιουῶντα, ἢ ποιήσαντα ἢ φθίσαντα, corruptum illud ἢ, mutandum in εἶν ποιήσαντα ἢ φθίσαντα. Taurini quum degerem, aliquid his abesse putabam, ἢ ποιήσαντα ἢ φθίσαντα, atque ita supplendum locum, ἢ ποιήσαντα ἢ εἶν φθίσαντα ἀποχωρήσαντα, cum ceteris. Sed δεύτεραι φροντίδες haec, ὁφείλουσαν: secundum philosophum illum scenicum.

968, A. pro μεμελητικό τις οἶπε ἐκαστοῦ, censet H. Stephanus scribendum μεμελητικότα, nihil in aliis mutans. Ego rectius & μεμεληκότα repono, sicut ipse supra, p. 961, C. δῆμιον δῆμιον mutat in μεμεληκέναι, vbi tamen hoc ego non probō; & ex ὡς οἶπε compono veram scripturam οἶπε ἐκαστοῦ, quae Xenophontis est. Quod μεμεληκότα adinet, hoc vsu Xenophontem non dubito: quum alibi verbo etiam μεμεληκέ sit vsus.

Ibidem, C. τὰ φρούς πὲρ πηδαῦν, vitiosum est; τὰ φρούς δὲ πηδαῦν, rectum. Sic enim & supra, 936, E. in ἰωπηκῆ loquitur. Rursus & illa corrupta, quae statim sequuntur, καὶ τὰ κατὰ τὴν ἑλαυῶντα. Quippe nec alioquin ἐλαυῶντα τὰ κατὰ τὴν, recte dicitur; & declinatum, quae κατὰ τὴν sunt, facta iam mentio, quum ait, ἀφ' ἧν κατὰ τὴν. Ergo scribendum, κατὰ τὴν ἀνατὴν ἑλαυῶντα, vel κατὰ τὴν ἀνατὴν ἑλαυῶντα; quo posteriori vsus est in ἰωπηκῆ, p. 936, E. Vel denique si τὰς pluribus litteris diuersum videatur, facilius admitteretur κατὰ τὴν ἀνατὴν ἑλαυῶντα, quod itidem in ἰωπηκῆ reperitur, & magis mihi probatur.

Ibidem, D. Illud εὐχόμενοι, Graecum non est. Erit autem, si εὐχόμενοι ἰωπηκῆ diuise scribas. Quod

A sequitur, μὴ ἐκπεποιημένοι δὲ, ὅστε ἀποπνίχουσι ἐν τῆς πόνους, corruptum habet illud ἐκπεποιημένοι, quod sequenti ἀποπνίχουσι non responderet. Nam equi recte ἐκπεποιημένοι, laboribus exerciti, minime ἀποπνίχουσι ἐν τῆς πόνους; inter laborandum suffocantur: vti quidem hoc vsus est Xenophon p. 968, D. & 969, A. τὰ πολλὰ σὺν ἰδρῶν ἐκπονοῦνται. At nimis saginati & pinguefacti equi, facile in laboribus suffocantur. Illi vero Graecis sunt ἐκπειραμένοι, quod hoc loco restituendum.

Locus difficilis emendatum.

Ibidem, E. pro ἡρπημένα, meo quidem iudicio praestiterit ἡρπημένα scribere. Nam quod editione prima dixi, frena ἑφῆππια de loris suspensa, nunc mihi nō probatur; quum dicere Xenophō tam frena, quam ephippia, loris refecta concinnataq; , velit.

969, B. Haec verba sane corrupta, περὶ κει γὰρ μὲν καὶ γὰρ αὐτῶν τῶν κερπυμένους τὰ εἰαυτῶν, διὰ τῶν στεροσκομένων ἢ ἑφῆππιας ληϊζαῶν, ita Camerarius reddidit: Atq; cōuenit hos (pradones maritimos) etiā terra reb. suis fructes, ob alimonia penuria pradas facere. Fatetur ipse, nec sibi nec aliis heic se satisfacere. Corrigendus scilicet prius erat locus, ac deinde reddendus. Ego sic emendari posse iudico. περὶ κει γὰρ μὲν καὶ γὰρ αὐτῶν τῶν κερπυμένους τὰ εἰαυτῶν, τὰ μὲν τῶν στεροσκομένων ἢ ἑφῆππιας ληϊζαῶν. Nimirum post exemplum illud piratarum in mari, victum ab iis quoque sibi parantium, qui potiores eis sunt viribus; subiicit, etiam illos, qui terra frui rebus suis possint, aliquid militum praedae concedere debere, qui victu indigent. Addit & rationem, quia vel opera tui faciunda sunt, vel e laboribus alienis victitandum, quod milites facere consueverint. Aliter nec viui posse, nec pace frui licere. Vides omnia plana.

Locus difficilis admodum correctum.

Quum autē his exaratis, lucubratio mea Taurinensis esset adlata; reperi concinniore in ea loci huius emendationem huiusmodi, quae in verbis istis, περὶ κει γὰρ μὲν καὶ γὰρ αὐτῶν τῶν κερπυμένους τὰ εἰαυτῶν, ἀλλὰ τῶν στεροσκομένων ἢ ἑφῆππιας ληϊζαῶν, dumtaxat illud vnicum αὐτῶν mutat in οὐαὺ τῶν, cetera plane retinet, cum sensu aptissimo: περὶ κει γὰρ μὲν καὶ γὰρ αὐτῶν τῶν κερπυμένους τὰ εἰαυτῶν, ἀλλὰ τῶν στεροσκομένων ἢ ἑφῆππιας ληϊζαῶν. Nihil simplicius rectiusue fingi posset. Sententia quidem, cum modō indicata, profus eadem est. Nunc ego lectoris sinceri iudicio statuendum permitto, an talia contemnens H. Stephanus, non inuidiam, vel alium quemdam animi sui morbum ipsemet prodiderit.

Emendatio Vionensis.

Restitutio Taurinensis.

Ibidem, C. pro (αφῶς δῆμιον) ἢ πῶς ὄντες, scribendum aio (αφῶς δῆμιον) ἢ πῶς ὄντες. Hoc enim illi praecedenti verbo, οἶονται κρείττους ὄντες, responderet. Versu post hunc tertio, pro πῶς ὄντες τῶν ποιεῖν ὄντες μὲν, scribe plenius πῶς ὄντες τῶν ποιεῖν, ὅστε ὄντες μὲν, cum ceteris. Et superius ἰωπηκῆ locum notabamus, vbi hoc ipsum ὅστε a librariis ante ὄντων omissum, pagina 952, C.

970, D. pro καὶ εἰαυτῶν, paullo melius in libro Taurinensi scriptum καὶ αὐτῶν. Versu vero sequenti non paullo melius est ὄντων πολέμοι ἀλλήλοις ἀντιέστηνται, quam lectio vulgaris aliorum, ὄντων πολέμοι ἀλλήλοις ἀντιέστηνται.

971, B. pro πολὺ αὐτῶν περὶ εἰαυτῶν εἰς τὸ (cum interiectis) ἐμπιπῆν, praestat scribere, πολὺ αὐτῶν περὶ εἰαυτῶν εἰς τὸ ἐμπιπῆν. Versu autem ab hoc 10, lit. C. per abbreviaturas factum, vt ὁρῶς δ, pro ὁρῶς γδ, librarius scripserit. In versu post hunc tertio [πῶς] sic vides inclusum, quia superfluum, & ex illis praecedentibus ὅς ἐν πῶς τῶν ἀφῶν τῶν; temere repetitum.

Locus difficilis admodum.

Ibidem.

Ibidem, D. pro ῥᾶον τοῖς πολίταις εἰς δημοσίους ἰππῆς ξένους καὶ ἀσκήσαντο, reponendum ῥᾶον τοῖς πολίταις, ἢ εἰ δημοσίους ἰππῆς ξένους καὶ ἀσκήσαντο. Existimo tamen pro ἰππῆς Attico, etiam ἰππῆας reponi posse; quum illud & paullo ante, & paullo post κοινῶς ita repariatur.

In eo, quod sequitur, δοκοῦσι γὰρ αὐτοῖς, nec γὰρ locum habet, & αὐτὸ redundat, quum subiiciatur in eodem membro εὐπρόσπερον αὐτῶν. Hac ego de causa δοκοῦσι γὰρ μοι scripsisse Xenophontem arbitror.

Ibidem. Locus heic alius est, quo scribendum εὐπρόσπερον iudico, non εὐπρόσπερον: quidquid dicat H. Stephanus, aut prætexas: quum ita scriptum inueniatur apud Aristotelem Nicomacheorum libro v 11; & εὐπίστως ἔχον perinde, atque etiam δυσπίστως ἔχον, apud Isocratem in panegyrico.

Ibidem, E. Vitiata sunt hæc proculdubio: ἢ γὰρ χρεία μεγάλῃ περιθυσίᾳ συμβάλλει. Nō enim ita Græci loquuntur, χρεία περιθυσίᾳ συμβάλλει: sed εἰς περιθυσίαν ἢ συμβάλλει, nostro etiam Xenophonti frequens est. Itaque restituendum heic αἰο, ἢ γὰρ χρεία μέγα πῆ εἰς περιθυσίαν συμβάλλει.

Ibidem versū ab hoc tertio, non ἀπεχομένων μὴ ἰππῆων, scripsisse Xenophontem existimo; sed ἀπεχομένων τῶν ἰππῶν. Illud autem μὴ ἰππῶν, irrepsit ex paullo post subiectis, πλεῖν ἀργύρου, ὡς μὴ ἰππῶν. Item 971, E. non scribendum, νομίζω αὐτοῖς χρέματα ὑπαρξάν, sed νομίζω χρέματα ὑπαρξάν.

972, A. legitur in textu, ὡς ἀπλοῖαν γὰρ ἀδυνατῶν ἢ πῆς σώμασιν, & adscriptum in margine reperitur, ὡς ἀπλοῖαν. Hanc & H. Stephanus, & alij, diuersam lectionem esse putarunt. Ego vtrumque ad cōtextum pertinere dico, de quo exclusum ab imperito librario illud ὡς ἀπλοῖαν fuerit, existimante id ex lectionis varietate profectum, ob vtriusq; vocabuli similitudinem inter se non exiguam. Sed ὡς ἀπλοῖαν γὰρ tamen non nihil vitiatum, ex ὡς ἀπλοῖαν ἢ: quod si reponatur, omnia plana sunt. Præcessit enim, νομίζω χρέματα ὑπαρξάν ὡς ἀπλοῖαν ἀπεχομένων τῶν ἰππῶν: sequitur aptissime, ὡς ἀπλοῖαν ἢ ὡς ἀπλοῖαν, ἀδυνατῶν ἢ πῆς σώμασιν: tertio deniq; subicitur, οἷομαι ἢ καὶ παρ' ὀφθαλμῶν. Nulla vel fingi, vel optari lectio magis idonea queat; præ quarationes emendationis Stephaneæ nullæ sunt.

Ibidem, C. Corrupta sunt ista, τὰ οὐκ οἰαῖται ἔσθ' ἔσθ' συμβαλλούσῃ πῆς οἷον τε εὐρεῖν, de quorum restitutione huiusmodi quædam exarata Taurinensi lucubratione reperi: Pro ἔσθ' ἔσθ' τοῦ συμβαλλούσῃ πῆς οἷον τε εὐρεῖν, puto reponendum ἔσθ' ὅπως συμβαλλούσῃ δέξῃ, οἷον τε εὐρεῖν. Sed ista lectio mihi nec tunc satisfacit, nec hodie placet. Henrici vero Stephani mutatio similis illius ἔσθ' ἔσθ', in ἔσθ' ὅπως, & præsertim vocis sequentis οἷον τε in οἷος τε, nullius est momenti; ac ne locum quidem habere potest, quum in συμβαλλούσῃ vitij nihilo minus aliquid hæreat. Ego tandem scripturam hanc, τὰ οὐκ οἰαῖται ἔσθ' ὅπως συμβαλλούσῃ πῆς οἷον τε εὐρεῖν, posteriore Viennensi lucubratione rectam esse iudicavi.

AD LIBRVM DE VENATIONE.

Ag. 973, B. pro ἐτελεύτησε δὲ ὑστερον, ἢ ὡς ἀρχαῖα ἐπαύσαντο, equidem scribendum dico, ἐτελεύτησε δὲ ὑστερος, ὡς ἀρχαῖα ἐπαύσαντο. Hoc enim præcedentibus illis, ἐλαρόν τε ὑστερος τῶν, id est ὑστερος τῶν, responderet: vt ὑστερος τῶν, itidem pro ὑστερος dicatur.

Ἔσθ' τοῦ συμβαλλούσῃ

Emendatio Taurinensis.

H. Stephani correctio.

Emendatio Viennensis.

ὑστερος

A Imitatus in hoc videtur poetas, & quidem Homerum Xenophon, more suo, qui sic & ipse loquutus est Iliadis Σ, ὑστερος ἦλθε, pro ὑστερος. Hoc modo nullo H. Stephani suspicio de quodam, quod inter vocabulum ὑστερον, & inter ἢ ὡς sequentia, perierit; locum habere potest, verbis hisce sensum iam plenum reddentibus.

974, E. In his, καὶ ὅτι τὰ δῆα (χρῆ ἐλθεῖν ex superioribus) παρδύματα. ἢ μὴ ἔχοντα, σκεδάμενον τῶν ὑστῶν, ὡς μὴ ὄντι ἰκανῇ, videtur illa vocis μὴ repetitio in τῷ μὴ ἔχοντα, & ὡς μὴ ὄντι ἰκανῇ, mihi quidem esse vitiosa. Quum igitur inspicerem librū meum Taurinensem, recens adlatum, vt priores de hoc loco cogitationes meas, si quæ illic essent adnotata, consulerem: inueni præ τῷ μὴ ἔχοντα, scriptum illic πρὸ μὴ ἔχοντα, lectionem sane percommoam, quo totus hic locus ita perspicuus inprimis efficitur: καὶ ὅτι τὰ δῆα (χρῆ ἐλθεῖν) παρδύματα ἢ κατὰ πρὸ μὴ ἔχοντα, σκεδάμενον ἢ ὑστῶν, ὡς μὴ ὄντι ἰκανῇ, cum ceteris. Omnia quidem hoc modo inuicem recte sibi respondent.

975, A. pro χρῆ (cum interiectis) καὶ τῶν φωνῶν ἐκλωα, restituendum εἶπ' τῶν φωνῶν ἐκλωα: quo coniungantur, χρῆ εἶπ' τῶν φωνῶν ἐκλωα. Profecta & hæc permutatio illius καὶ cum εἶπ' de Græcorum abbreviaturis.

Ibidem, B. Si Leonicenum sequemur, ita cum eo legemus: διόργια, τέρβωργια, πιντόργια. τὰ δὲ δίκτυα δειόργια, εἰκοσόργια, πελαγοντόργια. Sed cur inter διόργια & τέρβωργια dicemus omissa πελοτόργια? quibus tamen ratione proportionis respondet expressa deinceps πελαγοντόργια. De notis Taurinensibus descripta.

Ibidem, C. pro ἴσα τὰ ὑψηλὰ ἐξάρων, scribendum esse videtur, εἰς ἴσα τὰ ὑψηλὰ ἐξάρων. Perit εἰς, ob similitudinem cum prima syllaba sequentis ἴσα.

976, C. illud, ἀκρα τῆ ὑστῆ σείουσι, necessario mutandum in ἀκρα ἢ ἔσθ' σείουσι, si retinere σείουσι velimus. Dicunt enim Græci σείον ἔσθ', & σείον ὑστῆ, quod etiam pagina 978, A. legitur.

977, B. pro μεταθείουσι γὰρ αἰ μὴ, commodius scriberetur μετὰ θέουσι γὰρ αἰ μὴ: & versu sequenti δόξα ἔσθ' ἔσθ' potius, quam δόξα ἔσθ' ἔσθ': quemadmodum & ἔσθ' λαμβάνουσι præcessit. Quod versu rursus ab hoc tertio legitur, φύσ' ἔχουσι, τὰ δὲ ἡμέτερα, rectius erit φύσ' ἔχουσι, αἰ δὲ ἡμέτερα εὐεπτημόνως, δούρησ' εἰσι.

Ibidem, D. ὁ σφῆν ὀφθαλμῶν retineo, nec ὁ σφῆν ὀφθαλμῶν scribendum admitto, de opinione H. Stephani. Sic enim & in ἰωνικῇ Xenophon, ὁ σφῆν πλατυπέρεα καὶ βραχυπέρεα, dixit; itemque rursus hoc libro 982, C. ὁ σφῆν ὀφθαλμῶν, καὶ ἄλλω, ὀφθαλμῶν: quum equi tamen illic vtroque lumbos, vt canis heic, intelligat. Quod sequitur, τὰ μὲν δὲ, puto scripsisse Xenophontem τὰ μὲν δὲ. Sic βραχῶν de sententia H. Stephani non opus est in βραχῶν (scilicet ὀφθαλμῶν) mutari: quum a vocabulis μακρῶν & βραχῶν, sint illi genitiui μακρῶν & βραχῶν, non ab ὀφθαλμῶν μακρῶν καὶ βραχῶν.

978, B. Ad marginem libri Taurinensis notatum pro σημῆς reperi vocabulum σημῆς in iis, quæ ita leguntur in libris editis, ἀπὸ δὲ μετὰ δὲ αἰσῶν ἢ σῆματων. Quum autem interpret alius verterit, Gestu corporis: videtur is, ἢ σῆματ' legisse. Μετὰ δὲ αἰσῶν tamen σημῆς, non est gestus corporis. Ego signorum vel indiciorum mutationem interpretor, sicut 976, C. πορεύονται ἀσῆμος dixit, hoc est, indicio nullo dato: vt σῆματ' sint heic, quas superius dixit ἀσῆμος, 976, D. pro indicis, de quibus præsentia

Quid σῆματ' σημαίη

leporis sentitur ac deprehenditur.

978, autē pag. lit. C. minime διχίως ex opinione H. Stephani mutandum in εικίως: quum heic ita διχίως ἐπιαναλαβάνουσι sit accipiendum, vt paulo ante, lit. B. dixit ἀλλήως ἀνωρεῖς πῶς θυχίω.

Ibidem, C. Excepta editione H. Stephani, sunt alij plerique libri, qui pro his, καὶ εὐποδες καὶ εὐενες, habent scripturam pleniorē, καὶ εὐποδες, & εὐενες, καὶ εὐπειχες. Atque ita debere legi, etiam sequentia declarant; in quibus hoc εὐπειχες repetitur.

979, B. Hæc verba, πᾶσι βόρρα εἰς ἡ δὴ πα, vitiosa non sunt; ideoque libuit ea retinere, ac interpretari. Quædam recentior editio notat in margine pro δὴ πα, vocabulum δὴ πα. Id a Leonicensio interprete petitum, qui δὴ πα reddidit, Si durauerit. Sed altera lectio melior est.

Locus mutilus redintegratus.

Ibidem, C. Deest in his aliquid, εἰς τὸ αὐτὸ συμμιγνύσθαι. ἢ αὐτῶν παρὶ ὁμοίως: ac videbor fortassis audacior, si absque manu scriptorum auctoritate, quid defuit ostendam; sed ostendam tamen, neminem interim cogens, vt inuitus mihi ad stipuletur, nec in lectionibus vsitatis quidquam innouans, dum eruditorū ad sensum habuero. Puto sic fuisse scriptum, εἰς τὸ αὐτὸ συμμιγνύσθαι ἢ αὐτῶν καὶ αὐτῶν (scilicet ἰχθῶν, quod præcessit) παρὶ ὁμοίως. Periisse videtur hoc αὐτῶν, propter similitudinem cum αὐτῶν. Magis ita quidem omnia sunt perspicua.

Ibidem, E. pro ὅτι πλείω χρόνον (ὕδα) ἢ εὐνάων ἢ δρομαίων, esse scribendum ex sententia Stephani, ὅτι ὅτι πλείω χρόνον & εὐνάων ἢ δρομαίων, sane probō.

Locus emendatus difficilis.

Quod autem in mox sequentibus, πᾶσι εὐνάων ὁ λαγῶς περιέεται ἐπιστάμενος, πᾶσι δὲ δρομαῖα ἐχὼ loco illius verbi περιέεται, reponendum vel ὅτι περιέεται, vel ὅτι περιέεται, putat: in hoc ad sentiri equidem ei non possum. Quippe contraria sunt, ὅτι περιέεται, proficisci aliquo, vel ὅτι περιέεται, pertransire, ac ἐπιστάμενος insistere; nec coniungi sane possunt. Vt autem breuiter aliam loci emendandi rationem, eamque rectiorem ostendam; dico primum, μὲν esse per abbreviaturam corruptum ex τῶν, & pro περιέεται scribendum ποιεῖται, ac versus sequenti ἰχθῶν pro ἐχὼ: vt plana sit & integra oratio, πᾶσι εὐνάων (scilicet ἰχθῶν) ὁ λαγῶς ποιεῖται ἐπιστάμενος: πᾶσι δὲ δρομαῖα ἐχὼ. Nimirum illi ἐπιστάμενος præcedenti, respondet velut oppositum ἐχὼ: quum ab eodē alterum πᾶσι prorsus sit alienum. Dixit autem ἰχθῶν ποιεῖται perinde, ac paulo post, εὐνάων ποιοῦμενος, p. 980, A. Huic emendationi, vt arbitror, aduertabitur nemo; nisi temere rixosus fortasse quispiam. Quum autem locum etiam illum pag. 980, A. adtigerim, addam obiter, ὅτι αὐτῶν εὐνάων ποιοῦμενος εὐνάων, non nihil mutilatum videri; quum verbum nullum, quod huic ποιοῦμενος respondeat, sequatur. Sed facillime feret opem, qui ὅτι αὐτῶν εὐνάων, ὁ ποιοῦμενος εὐνάων, scribet.

980, E. pro ὑπερβόρρατες (οἱ λαγῶν) πᾶσι σιμαὶ καὶ ψιλᾶ, necessario scribendum ὑπερβόρρατες. Nam vbi superarunt a siluis nuda loca, (id ὑπερβόρρατες est) iam scilicet in tuto sunt: dum adhuc superant, (id ὑπερβόρρατες denotat) adhuc in periculo versantur.

981, B. Apud Græcos ἀποχωρεῖν πᾶσι ὄρη, non dicitur, pro secedere ad montes: ἀποχωρεῖν ἢ πᾶσι ὄρη, vel εἰς πᾶσι ὄρη, rectum est. Itaque vel scribendum heic, ὅταν ἢ τὸς λίθους, πᾶσι ὄρη, vel ὅταν εἰς τὸς λίθους, πᾶσι ὄρη (cum interiectis) ἀποχωρεῖσιν.

Ibidem, C. ὅτι ὁμοίως vitiosum est, pro quo substituendum ὅτι ὁμοίως, editione priore monui.

Ibidem, E. In illo, καὶ ἢ ὅτι γιγνομένων, quibus a-

nimaduertit aliquid hæere vitij: quod corrigi poterit, hoc modo scribendo, & αὐτῶν ὅτι γιγνομένων.

982, B. Heic etiam in ὅτι πᾶσι omissus articulus, ὅτι πᾶσι, propter eius πᾶσι similitudinem cum πᾶσι, prima vocis sequentis syllaba.

Ibidem, C. Lego ὅτι πᾶσι μένους, pro ὅτι πᾶσι μένους; idque refero ad μῆρους, ac recte quidem. Nonnullis in libris reperi scriptum, ἔωθεν μῆρους ὅτι πᾶσι μένους. quæ lectio non adspemāda videtur, & intelligenda hæc ipsa verba de musculis leporinis.

Ibidem, E. Adeo corrupta sunt hæc verba, δὴλον ὅτι πᾶσι τὸ ἐν χεῖρῶν, vt prorsus ea Leonicensius omiserit; Budæus, H. Stephanus, alij nec emendando, nec interpretando sibi adtingenda duxerint. Ego ne plane cum his eadem silentio præteream, aliquid proferendum arbitror, quod viam saltem struat aliis, si quidem ipse a meta videar alicui aberrare. Dico igitur, existimare me, scribendum hoc modo: δὴλον ὅτι πᾶσι ἐν χεῖρῶν. Sensus autem est, quantum lepus ultra pedes priores in cursu posteriores collocet, in necessitate conspici, quum ea premitur.

Locus corruptissimus, et ab aliis ante hæc insertus.

Notum, ita χεῖρας vocabulum in vsu esse: veluti quum εἰς χεῖρας ἢ μάχης ἀφικνεῖται dixit Plato, quæ pugnandi necessitas est; quum εἰς χεῖρας καὶ δίασται, frequenter alij. Quum vero illa Xenophontis nostri verba considero, superius emendata non nihil in notis hisce, ad paginam 971, E. ἢ γὰρ χεῖρα μέγα εἰς περὶ δουρῶν συμβάλλεται, necessitas magnam aliquid ad alacritatem adfert; eademque cum his ipsis, δὴλον ὅτι τὸ ἐν χεῖρῶν, hoc in necessitate manifestum est, confero: non iam amplius sane dubito, quin ita rectissime locus hic restitutus sit.

983, A. pro καὶ ἀβάλλον τῶν ἀββάλλον πᾶσι ἐπρον ὕς, simpliciter scribo, vocula τῶν non inducta, sed in ἀβὰ commutata: καὶ ἀβάλλον ἀβὰ καὶ ἀββάλλον πᾶσι ἐπρον οὐκ ἀβὰλλον. Et ostendimus superius quoque locum in notis ad p. 810, B. libro 111 Memorabilem, vbi simpliciter pro ἀβὰ positum τῶν legimus, sed vitiose. Pro eo, qui forsitan expungendum existimet, id facit; quod temere videatur irrepsisse de

prima syllaba verbi sequentis ἀββάλλον: quum τῶν & πᾶσι, sibi simillima sint. Versu sequenti cum lubricatione Taurinensi pro ἀπερὶ δόμενος lego ἐπερὶ δόμενος, sicut & superius in ἰσπηκῆ pag. 948, D. indicatum pro ἀπερὶ δόμενος rectius legi ἐπερὶ δόμενος. Reperit notatum in eodem libro Taurinensi, posse hoc loco sic legi verba, quæ ἐπερὶ δόμενος sequuntur: ὅτι δὴ πᾶσι ὑποσρέφει τῶν, pro quibus scriptum reperitur in editis plerisque, διὸ δὴ εἰς τοῦτο ὑποσρέφει τῶν. Sed prior illa scriptura potior est.

Ibidem, B. Sensem plane coactum fingunt, qui in his verbis, ἵνα μὴ πᾶσι νόμοι ἐναντίοι ὄσιν οἱ ἰδόντες, retinent hoc vltimum ἰδόντες. Ego priori editione monui, legendum οἱ δρόντες, quod rectū est, & a Leonicensio laudatur.

Ibidem, D. pro αὐτῶν ὅτι χεῖρας, scriptum in eodem Taurinensi libro, αὐτῶν ὅτι χεῖρας.

Ibidem, E. Ad emendationem huius loci, πᾶσι ἀρκους ἰσάτω ἀμφιδρόμους τραχείας, quædam adfert H. Stephanus remedia, quum ἀμφιδρόμους diuise scribit; sed τραχείας, σιμαὶ, λαγαεῖς, non posse coniungi cum δρόμους, vltro fateretur. ἀμφιδρόμους ex Omnibono colligit, quū is diuortia reddat. Xenophon tamen hoc ipso deinceps libro, 990, B. διόδους βιυία dixit. Alij simpliciter ἀμφιδρόμους reponendum putant, quod recte quadrat ad illa sequentia, τραχείας, & σιμαὶ, & λαγαεῖς, & σκοτεινάς. Sed mihi non temere

Locus emendatus difficilis.

1136
teme
relic
retin
quæ
le dy
brcu
frequ
maru
mu
ole
tem
ptius
vāc
quu
Qui
rens
nisc
Se
recti
It
quicu
bum
tur. E
datio
teried
xerat
Iubi
quem
diuer
fuit, a
cere
seuro
bene
mit, q
ment
ab ho
mus
bet ex
nim h
extre
ba me
firma
98
no m
sequen
Sic ka
nem.
cos
fuisse,
quasi
bum
plena
veter
tatum
Ver
in ali
mutan
retia n
iam de
ibidem
Ibid
nida.
recte
Ibid
scriber
post re
cetetic

temere *δρομ*, in quo tot litteræ sunt, excludendum A
 reiiciendumq; videtur. Quapropter ut hoc quoq;
 retineatur, scribendum existimo, *ἀμφὶ δρομῶν ὁδὸς*
πρὸς ἄλλας, σιμαί, λαγαροὺς σκοτεινὰς. Potuit autem facile
δρομῶν ὁδὸς sic a librariis corrumpi, propter ab-
 breuiaturam huiusmodi *δρομῶν*, quæ Græcis est
 frequens, accedente præsertim litterarum proxi-
 marum o d amissione; cuiusmodi multa fieri vide-
 mus, quum ætatis vitio litteræ nonnumquam ex-
 olescunt. Hoc modo nihil ante vocem *ρο* sequen-
 tem deest, ut H. Stephanus suspicatur, quum illud B
 priuspositum *ἀμφὶ*, eodem spectet. Nec ante *ἀν-*
νάου, perit aliquod substantiuum, ut idem putat,
 quum *Χρῆμα ῥοὺς ἀνάου*. Xenophon coniunxerit.
 Quippe *χρῆμα ῥοὺς* non profusidem est, quod tor-
 rens; sed aquæ riuus hibernæ, qui *ἀνάου* ac peren-
 nis esse potest, impari tamen aquarum copia.

Sequitur ibidem. *ὅσα ἢ ἄλλα εἰς ἀπρον εἰπεῖν*, quod
 rectius *ὅσα ἢ ἄλλα εἰσὶν, ἀπρον εἰπεῖν*, scribetur.

Iterū vero locus aliis pro deplorato relictus se-
 quitur, *τῶτων ἢ παρόδου, διόδου, &cet.* Quippe ver-
 bum nullum subiungitur, ad quod hæc referan-
 tur. Ego pro *τῶτων ἢ παρόδου*, aio scribendum emen-
 datione difficili, & rara, *ποιεῖτω ἢ παρόδου* (cum in-
 teriectis) *εἰς ὄρθρον, καὶ μὴ πρὸς.* Sicut enim antea di-
 xerat, *ὁ ἀρκύραρος ἔλιτω, ἵτεμ τὰς ἀρκύρας ἐχέτω*: ita nunc
 subiicit, *ποιεῖτω ἢ παρόδου*. Sic verior sensus, & se-
 quentibus per omnia respondens eruitur, planeq;
 diuersus ab eo, quem Leonicensus fingere coactus
 fuit, ac nullo quidem sensu, quum ait: *Omnia di-*
cere infinitum esset, accessus, transitus, manifestos, ob-
scuros: Id orto iam sole faciat, non in deluculo. Nota
 bene, *Id orto sole faciat*, inquit, nec tamen expro-
 mit, quid faciendum. Nostra planissima sunt, & a
 mente Xenophontis non discedunt. Versu autem
 ab hoc quatto in his, *ἵππον καλῶς πρὸς*, recte colligi-
 mus ex his eiusdem Leonicensi verbis, *Nihil prohib-*
et exire, scribendum; *ἵππον καλῶς ἵέναι πρὸς*. Perit e-
 nim hoc *ἵέναι*, propter aliquam similitudinem cum
 extremis in *καλῶς* litteris. Et hæc ipsa quidem ver-
 ba meam de *ποιεῖτω ἢ παρόδου* emendationem con-
 firmant.

984, B. pro *ὅτι τῆς ἰχθύος μὴ ὑπερβαλέμεθα*, repo-
 νο *μὴ ὑπερβαλέμεθα, πορὰ μὴ non interponere.* Nam hoc
 sequentibus istis respondet, *ἐλεῖν παρῶ, cito capere.*
 Sic *καλοῦ ὑπερβολῶ* dixit Herodotus mali dilatio-
 nem. Quo magis mirandum, homines etiam Græ-
 cos *ὅτι τῆς ἰχθύος μὴ ὑπερβαλέμεθα* reddendum cen-
 suisse, *Ferarum inuestigatione nō te nimium expleas*:
 quasi aut *ἐμβαλέμεθα* sit explere seipsum, aut ver-
 bum *ὑπερβαλέμεθα*, in significatione nimium ex-
 plendi se, reperiat apud vltos scriptores Græcos
 veteres, extra hunc Xenophontis locum, vbi vi-
 tium est.

Versu post hunc altero, *τάνετω ὁ ἀπίδου*, quod &
 in aliis inuenitur, & in vtraque Stephani editione,
 mutandum in *τάνετω ὁ ὀπίδου*, in locis planis. Nam
 retia maiora planiciem requirunt. Sic profus et-
 iam deinceps, 993, A. *ἀπίδου* vitium ex *ὀπίδου*,
 ibidem ostendemus.

Ibidem, C. pro *ἢ ὅτι καπῖδε*, reponendum *ἢ ὅτι κα-*
πῖδε. Nam hoc præcedentibus illis, *ὅτι ἐχ' ἐώσκειν*,
 recte opponitur.

Ibidem, E. pro *ὅτι ἀπὸ πηλαγμένων*, scilicet *ἰχθῶν*,
 scribetur rectius *ἐπηλαγμένων*: sicut idem paullo
 post reperitur, p. 985, A. *ἐπηλαγμένα, πρὸς φερῶ*, cum
 ceteris.

985, A. Non *προφωρμέναι* ἀλλὰ τὰ αὐτὰ legit O-
 mnibonus, sed *πρὸς φωρμέναι*, quum vertat, *Hæc illac*
proredientes. Ac recte quidē hoc. Nam qui sum-
 tum a tetrina vocabulum *προφωρῶν*, pro *δραγῶν*
 vsurpatum ab Atticis, huc e Iulio Polluce transfe-
 runt; somnare mihi videntur, ut etiam in aliis ple-
 risque. Quæ sequuntur, *ὄρθια, πινῶ, καμπύλα, μαρῶ*,
 sic in Taurinenfi libro scripta reperi, *ὄρθια, (non ὄ-*
ρθια) καμπύλα, πινῶ, μαρῶ, recte. Nam hæc ordine si-
 bi opponuntur itiuicem.

Ibidem Dico pro *τῆς ἰχθύος δρασίου* vel scriben-
 dum *τῆς ἰχθύος δρασίου*: vel si *τῆς ἰχθύος* retineri pla-
 ceat, pro *δρασίου* reponendum *δρασίου*, sicuti
 supra loquutus est, pag. 978, A. Sed heic mihi *τῆς*
ἰχθύος δρασίου, magis probatur.

984, C. pro *ἐμβωόντων ἢ ἀπὸ δρωκόμενων* rectius
 scribetur, *ἐμβωόντων ἢ αὐτοῖ*, scilicet venatores.

Ibidem. Vitiosum est, *ἀπρον γάρ*. Nec interpre-
 tatio bona, quum dicitur, *non obuiam eundem le-*
pori, quoniam id difficultatem adferat. Quippe mi-
 nus est difficultatis in obuiā eundo, quam in per-
 sequendo lepore. Sed non vult obuiam iri. Nam
 imperitum aliquid, aut imperiti venatoris hoc es-
 se dicit. Itaque reponenda in Græco, pro *ἀπρον γάρ*,
 scriptura rectior, *ἀπρον γάρ*. Exigua mutatio, sed
 momenti non exigui; quum alios *ἀπρον* illud mi-
 sere torserit, atque etiam Henricum Stephanum.

Ibidem. Pro *ἀπρον ἢ κοινόν μὲν*, scribitur emen-
 datius *ἀπρον ἢ ἐκείνον μὲν*, scilicet *κοινόν μὲν*. Sequi-
 tur enim, *ἢ ἢ*, scilicet *τῆς*, quod vocabulum illi *ἐκεί-*
 νον responder.

986, A. Vitiosa sunt istæ, *ἢ πάλιν, ἢ πάλιν ὠκύνες*.
 Non enim illæ canes, a vestigiis aberrantes; reuo-
 cantis venatoris voces sunt; sed potius incitantis,
 ut rursus idem agant. Quapropter *ἢ πάλιν, ἢ πάλιν ὠ-*
κύνες, esse mutanda non dubito in *πύμπαν, πύμπαν-*
ων ὠκύνες. Nam & Leonicensus dixit, *Retro, retro*:
 quod non est *ἢ πάλιν, ἢ πάλιν*, sed *πύμπαν*. Rectius
 tamen *retorsum* interpretabimur.

Ibid. B. Sequutus sum Leonicensi lectionem,
ἢ πύμπαν φιλολυμίας. Id enim ipsi Latine studium est cer-
 tandi, hoc est, contentionis studium, quod canibus
 inesse certū est. Si quis & ambitionem quam-
 dam, honorisque cupiditatem caninam existimat
 in canibus existere; is vulgo receptam scripturam
ἢ πύμπαν φιλολυμίας, per me quidem licebit, ut retineat.

Ibidem, B. C. Sicut *ὑπερπιδώσασαι*, ceu superfluum,
 & ex *πλά ὑπερπιδώσασαι*, paullo ante posito, temere
 repetitum, explodi debet: ita quod hæcenus in
 margine legebatur adscriptum *ἐπαναίρουσαι τὰς κερῶ-*
λας, ceu genuinum suo loco reposui, præsertim
 quum in multis exemplaribus ita scriptum repe-
 riatur. Alterum [*ὑπερπιδώσασαι*] sic propter indicatam
 causam notis inclusimus, & in versione profus
 omisimus.

987, A. pro *ἵνα μὴ φιλοπονίαν δρασθῆναι*, rectius
 scribetur: *ἵνα μὴ δρασθῆναι φιλοπονίαν δρασθῆναι*. Prius *δρασ-*
θησθαι, ob eiusdē repetitionem in *δρασθῆναι*. Sen-
 sus est, *ne gratis a studio laboris sibi pernicie m adfe-*
rant. Liberius a quo Leonicensus, *Ne nimio labore*
factum perdant. Vti nimirum vitiosum illud *δρασθῆ-*
ναι retineret in reddendo, factum adiecit.

Ibidem, D. Corruptus hic locus est, *τὰ ἢ δρωμάα*,
εἰς αὐτὸν ἐλθῶσι, τῶν ἰχθῶν μετὰ δὲ ἵππων. Quidam mutando
τῶν ἰχθῶν in *τῶν ἵππων*, se remedium adlaturum putauit,
 sed frustra. Nam & transpositio vocum, & emen-
 datio quorundam requiritur ad eius plenam in-

Χρῆμα ῥοὺς
 ἀν ἀνάου

Locus a-
 lius diffi-
 ciliu resti-
 tutus.

Disfectus
 versu.

ἵππον καλῶς
 πρὸς, d. f.
 ferre.

ὑπερβο-
 δῶ, d. l. a-
 210.

ὑπερεμ-
 βάλεσθαι.

ἵππων bis
 corruptum
 ex ἐπίπε-
 δον.

προφωρ-
 ῶν.

ἀπρον γάρ

Perquam
 elegans e-
 mendatio

ὑπερπιδώσασαι

Locus e-
 mendatus
 difficilis.

regitatem. Scribendum enim, πῶς ἡ δρομῆα τῶν ἰχθῶν, ἕως αὐτῶν εὐρωσι, μεταθεῖν εἶν. Nimirum πῶς δρομῆα τῶν ἰχθῶν respondent illis superioribus, πῶς ἰχθῶν τῶν εὐρωσίων. Catulos ad vestigia cubilibus impressa solui, prius vult: nunc eos ad vestigia cursu impressa dimitti sinit, donec leporem inueniant. Talem & Leonice- nus in libro suo lectionem reperit, vti de verbis e- ius hīce perspicitur: *Ad cursoria vestigia (δρομῆα τῶν ἰχθῶν) transcurrere eas sinat, quoad ea inuenierint, ἕως αὐτῶν εὐρωσι.* Vides omnia restitutioni nostrae con- sentanea, nisi quod *Donec vestigia reperiant*, dixit: quum auctor id de reperiundo lepore ipso, non de vestigijs, intelligat.

Ibidem, E. pro μὴ ἀκόσμως αἰεὶ τῶν ζῴων, scriben- dum μὴ ἀκόσμως αἰεὶ τῶν ζῴων. Idem in Taurinenfi libro notatum reperi. Colligitur etiam hoc ita bo- nis in libris scriptū inuenisse Leoniceum, quum pro ἀκόσμως, ἐπισκίε dicat. Hoc enim Græcis ἀκόσμως est, non μὴ ἐκ τῶν κόσμων, quod admodum ab H. Ste- phano in scite producitur; minus etiam, μὴ ἐκ τῶν κόσμων, quod alius quidam, in restituendis veris le- ctionibus parū διορθωτικῶς, licet alioqui Græcæ perit- tissimus.

Emenda- tio diffici- lis.

988, A. Illud ὅταν ἀναρῶν, corruptum est. Omit- to quorundam interpretationes coactas, qui ἀ- ναρῶν) volunt respondere πῶς δεχόμενος τὴν περὶ φερόμε- να: quasi ὅταν ἀναρῶν, scilicet τὰ σιλία, sit intelligen- dum; *Quum escam oblatam capiunt.* Nihil absur- dius fingi potest. Hoc fieri solet, quum vitiose le- ctiones ad aliquem sensum vi torquentur, non em- mendantur. Ego pro ὅταν ἀναρῶν, aio scribendum, ὅταν εὐρωσίων, quum aliquid inuenierint, tunc videli- cet obiciendam eis escam. Sic de catulis etiā paul- lo ante dixit, ἕως αὐτῶν εὐρωσίων, donec inuenierint, (quod illic quoque vitiatum restituimus) profus ut heic, ὅταν εὐρωσίων. Nimirum in his ὅταν ἀναρῶν, duplica- tum illud ἀν) manat ex vltima vocis præcedentis ὅ- ταν, negligentia librarij repetitum.

Ibidem. Vbi ὅταν μὴ ἐνδεῖς ὄσι legitur, necessa- rio scribendum, ὅταν μὴ ἐνδεῖς ὄσι. Nam his oppo- nitur statim, ὅταν ὀπιθυμοῦσιν λαβῶσι. Nec aliter hæc exarata Leoniceus in suis inuenit.

Leue quiddam est, quod lit. C. ἐκ τῶν αὐτῶν εἰς τὸ αὐτῶν, rectius indicabo scribendum ἐκ τῶν αὐτῶν εἰς τὸ αὐτῶν: & quod lit. D. pro ἐπεδεν, positum a me di- stinctis vocibus, ἐπι δὲ δ.

Locus in- signiter vi- tiatus.

990, A. Locus hic, ὡς μονωθῆναι ἕνα αὐτῶν βία- δέσται δὲ τῶν, ἢ μὴ περὶ τὸν δρόμον αἰ κωῖες ἀπολείπον. Locus inquam hic valde corruptus est. Hen. Step- hanus, & alij, non tactum silentio prætereunt, de re- medio scilicet desperantes. Quidam repertus, in litteris græcis eruditissimus, sed nequaquam εὐσο- χος in diuinando de locis mendosis, qui aliquot et- iam verba desiderari suspicatur. Ego more meo rationem explicandi nodi paucis ostēdam. Quip- pe si leui adhibita distinctione dumtaxat, & aliqua mutatione facta, βία δέσται cortexerimus in hunc modum: ὡς μονωθῆναι ἕνα αὐτῶν βία. θεόντος δὲ τῶν, ἢ μὴ περὶ τὸν δρόμον αἰ κωῖες ἀπολείπον, restitutus erit e- gregie locus, & ipse sensus rectus ac perspicuus.

Ibidem. Pro π, τε ἕχρος ἔδεν) εἰκός ἐστ, scribendum ἔδεν) εἰκός ἐστ.

Ibidem, D. pro τῶν ποδερῶν, corrupto ex abbre- uiatura non recte considerata, scribendum πῶς πο- δερῶν. Non enim coniungi debent hæc, ὅτι τῶν ποδερῶν: sed ista potius, ὅτι θεῖναι πῶς πο- δερῶν ἰσοπέδον.

A Ibidem. Vitiatum in his, ὅτι θεῖναι δονίδας ἀρακτυ- λίδος, vocabulum illud δονίδας: quod quidem red- dere quum Leoniceus, alienum a textu Xeno- phonis, quocumque modo conareretur; attractyli- dis coliculos siue cauliculos transuersos dixit, ido- neo sensu nullo, aut nihil huc profecto pertinen- te. Quapropter scribendum ἀκίδας ἀρακτυλίδος, ἀκίδας ἀ- voce spinas aculeatas, vel ipsos aculeos attractyli- dis, quæ spina quædam species est, significante. Fuit in hoc εὐσοχος, cuius coniecturæ ceteroquin præter indolem gentis ab acumine destituuntur.

Ibidem, E. pro αἰωθεν δὲ τῶν, scribendum po- tius αἰωθεν δὲ τῶν, scilicet τῶν ἐξαρεθῶν, quod præcessit. Ita scilicet antea legimus, ὅτι βαλεῖν ἐπὶ αὐτῶν, sicut heic ὅτι βαλεῖν ἐπὶ τῶν. Henrici Step- hani restituta vox τῶν, quali Xenophon αἰωθεν τῶν- τος scripserit, probari nequit; etiam propter am- biguitatem, sequentibus nimirum his, γῆς στερεῆς ἢ ἀπέθεν, quæ alioquin ad illud τῶν, pertinere vide- rentur.

C 991, A. pro ὅτι κηρύσσοντα, repono ἐκκηρύσσοντα: quo verbo Xenophon hæctenus vsus est; quoties de canum incitatione loquitur.

Ibidem, B. pro ἀφῆκόμενον τὸ ζῦλον, scribendum potius ἐφῆκόμενον: cui quidem inest etiam trahendi difficultas, sicut hoc & Plato vsus est.

Ibidem, E. Restitui λόγους ξυρηκῶς Xenophonti λόγους ξυ- nostro in ipsum contextum ex Iulio Polluce, ac ne quis alterum illud ξυρηκῶς ex lectione vulgata desideraret, etiam hoc ad marginem posui.

D 992, A. Existimo κρανείας potius scribendum, quam κρανείας: quum supra quoque, sub libri πρὸς ἰσοπέδους finem, κρανεία τῶν τῶν dixerit, non κρανεία.

Ibidem, C. pro ὅτι βαλλόντα scribendum ὅτι βάλλοντες, & pagina hac eadem, hac litera, non περὶ κωντα, sed περὶ κωντας; & versu ab hoc secundo ac ter- tio ὑφιστάτας, non ὑφιστάτα: quia non tantum ita su- perius loquitur, sed etiam in sequentibus, ἐλθόντας περὶ τὰς κωῖας, itemque λαβόντας τὰ ἀκόντια.

Ibidem, D. In his verbis, σιωῶνται γὰρ ἐν τοῖς ψιλλῶν ἀράχοι, nullus erui sensus idoneus ex verbo σιωῶ- χου) potest. Itaque scribendum σιωῶνται. Quod versu post hunc tertio sequitur, ποιήται ἢ δρόμον καὶ μὴ ἐξδημάσων, sine καὶ rectius erit ποιήται ἢ δρόμον μὴ ἐξδημάσων.

Ibidem, E. pro πῶς ὀρῶν κατέδεν, scribendum ὀρῶν αὐ κατέδεν, sicut & pagina sequenti.

993, A. pro εἰ αὐτῶν ἀπέδον, reponendum εἰ αὐτῶν ὀπί- δον: quum & Leoniceus planum reddiderit. Idem vocabulum ἀπέδον & supra vitiatum indicauimus 984, B.

F Ibidem, C. Ita Græci non loquuntur, ἢ ὀκρού- στας ἐπὶ, sed omnino τῆ ὀκρούσας ἐπεται. Ego tamen non in hoc vocabulo vitium latere iudico, sed in præcedenti, videlicet ἢ ῥύμη: ut hoc modo Xeno- phon scripserit, τῆ γὰρ ῥύμη ἢ ὀκρούστας ἐπεται. Et ver- bum ἐπεται, referri ad aprum debet: *Sequitur aper ipse impetum excussionis venabuli.*

Ibidem, E. Loco verbi περὶ θεῖναι in his, περὶ θεῖναι ἐν τῶν ἢ ὀκρούστας mauult, H. Stephanus verbum a- liter scriptum περὶ θῖναι, me tamen non adflicten- te; qui scribendum arbitror, περὶ θῖναι (τὸ περὶ θῖναι ex antecedentibus) ἐν τῶν ἢ ὀκρούστας, adponere vel *admonere ferrum intra scapulas.* Nam præcedenti verbo περὶ θῖναι, potius hoc περὶ θεῖναι congruit ac respondet, quam περὶ θῖναι. Nec facile Græci per- mutare solent inter se litteras θ & τ, propter so- num

Pronuntia- tio 9 litte- ra vulgo postrotum ignota.

1140
num es
ab illis
stris ho
994
em p...
paullo
non ka
cedent
set in
ex ifi
p...
io...
vtrum
Ibid
k...
peritur
nonnil
d...
cum ce
runt,
excitan
rum cu
prodid
Ibid
Taurin
monou
incedu
peri ad
sciam,
gendum
de...
cu
bration
corrige
reperit
quam
paullo
dit. Dis
ximo
phon it
vel me
μακρῶ
donec f
sensum
μακρῶ
aio, i...
neri sun
bulo, p
inquit,
τῆ π...
vtraqu
optio d
dito
995
p...
p...
similitu
μ...
det aut
τῆ γ...
Ibid
notatū
998
tamen
Ctius sc
vertit.
v...
Ibid

num earum longe dissimillimum; & d. praesertim ab illis sic pronuntiat, ut eius efferendi ratio nostris hominibus profus ignota sit.

994, A. οὐ γὰρ αὐτὸν (cum interiectis) παρὰ τὴν ἀπορίαν. Item p. 997, E. ἔνθα αὐτὸν τὴν πύξιν, & paullo post, καὶ παρὰ τὸν αὐτὸν. Sic enim scribo, non καὶ παρὰ τὸν πύξιν: ut posterius hoc καὶ παρὰ τὸν πύξιν, praecedenti verbo ἔνθα respondeat: quod alioquin esset in ἔνθα mutandum. Sed recte sic loqui Græcos, existis manifesto patet, ἐν γὰρ τὴν ἀπορίαν ἀπορίαν παρὰ τὸν πύξιν. Henrici quidem Stephani editiones & ἔνθα (non ἔνθα) & καὶ παρὰ τὸν πύξιν habent, corruptam vtrumque.

Ibid. B. Corrupta sunt hæc, εἰς τὰς ἀπορίαν τὰ ἀπορίαν παρὰ τὸν πύξιν, εἰς τὰς ἀπορίαν. In nonnullis reperitur, καὶ ἢ εἰσὶν εἰς τὴν ἀπορίαν. quæ sane lectio me inuavat nonnihil ad integriorem hanc eruendam, εἰς τὰς ἀπορίαν, καὶ ἢ εἰσὶν εἰς τὴν ἀπορίαν, εἰσὶν εἰς τὴν ἀπορίαν, cum ceteris. Leoniceum hæc ita misere torserunt, ut diceret: *Infulius vero sunt a venatoribus excitandi sues gratia in lucos, & cetera.* Nihil horum cum iis consentit, quæ Xenophon hoc loco prodidit.

Ibidem, E. Adlato mihi tandem labore meo Taurinensi, quum hunc locum inspicerem, οὐ γὰρ μονοῦμαι, ἔως αὐτὸν μακρὰ ἢ: & redditum ita, *Nec enim incedunt soli, dum adhuc paruuli sunt;* & notata reperi ad eum hæc verba, *Fuit hic locus ante me, quod sciam, a nemine restitutus. Vix equidem dubito legendum, ἔως αὐτὸν μακρὰ ἢ. ὅταν δὲ αὐτὸν κωλύει εὐρασιον, ἢ παρὰ τὸν πύξιν,* cum ceteris. Viennæ vero prius, quàm lucubrationem illâ videre liceret, huiusmodi meæ de corrigendo eodem fuere cogitationes. Pro νεογενῆ reperi non licet, quod commodius reponatur, quam νεογενῆ. Quippe νεογενῆ, quo superius est vsus, paullo dissimilius videtur. Eodem tamen res redit. Difficilius emendatur μακρὰ ἢ, quod versu proximo sequitur. Nam id quoque vitiatum. Xenophon ita certe non loqueretur, immo nec alius vel mediocriter Græcæ peritus, ἔως αὐτὸν (ἢ νεογενῆ) μακρὰ ἢ, donec porcelli longi fuerint; si dicere vellet, donec fuerint adulti, sicut Leoniceus loquitur, sensum hunc coactum exhibens, quum latens in μακρὰ vitium non perspiceret. Ego scribendum aio, ἔως αὐτὸν νεογενῆ, dum porcelli adhuc recentes ac teneri sunt. Nimirum & superius hoc vsus est vocabulo, p. 990, B. quum de hinnulis itidem teneris inquit, τὰ σάματα αὐτῶν, εἰς τὸν πύξιν, οὐ δυνάμει τῶν πύξιν αὐτῶν. Tam sane directo tedit ad scopum vtraque ratio loci huius emendandi, ut alterutrius optio difficilis esse videatur; quam equidem erudito lectori relinquo.

995, A. Quod legitur heic, ἀλίσκε) ἐν ξέναις χώραις, mutilatum est ex integris huiusmodi; ἀλίσκεται) ἐν ξέναις χώραις. Nimirum peritit παρὰ, propter similitudinem cum vltima præcedentis ἀλίσκε), & μὲν, propter similitudinem sequentis ἐν. Responderet autem his ipsis ἐν μὲν, id quod statim sequitur, ἐν γὰρ τὸν ἀλύμπτω.

Ibidem, B. Ad ista, παρὰ τὸν πύξιν, reperi notatū in Taurinensi libro verbū integrius παρὰ τὸν πύξιν. 998, B. Exiguum esse videtur, sed indicabitur tamen; in his, παρὰ τὸν πύξιν ἀγαθὸν διδάσκει, rectius scribi, τὸ ἀγαθὸν διδάσκει, sicut & Leoniceus vertit. Sequitur enim, παρὰ τὸν πύξιν ἀγαθὸν ἐπισημαίνω, quod ad prius illud respicit.

Ibidem, C. Fatetur H. Stephanus huic loco, ὅτι καλῶς ἐξήγησε γράφεται, coniecturas suas succumbere. Non tamen & meas heic succumbere patiar emendandi rationes, in Xenophonte repurgando, nusquam hæctenus succumbentes. Arbitror enim, sic ista fuisse a Xenophonte scripta: ὅτι καλῶς ἐξήγησε γράφεται, quod præstabit, hæc non esse scripta: cuius a se dicti rationem mox subiicit, quia facile ista reprehendi a sophistis poterunt. Sic autem & paullo ante loquutus est, versu ab hoc tertio; εἰ καλῶς ἔχον.

Ibidem, pro παρὰ τὸν πύξιν ἀγαθὸν ἐπισημαίνω, scribendum plenius παρὰ τὸν πύξιν ἀγαθὸν ἐπισημαίνω. 999, A. In his, εἰ μὴ ἀεὶ αὐτῶν, vitiatum est illud αὐτῶν. Nam si retineatur, referendum necessario ad πλεονέκτας, de quibus in proximo loquitur. At dici de his non potest, quod eorum optimi clari sint ex studiis rerum bonatum. Ergo pro ἀεὶ αὐτῶν, scribendum ἀεὶ αὐτῶν: sicut & paullo ante reperitur, πύξιν αὐτῶν ἐπισημαίνω.

Ibidem, B. Non dubium est, hæc esse mutila: ἐρχομαι) δὲ οἱ μὴ ἐπὶ τῶν θυρίων, οἱ δὲ ἐπὶ τῶν φίλων. . . . ἰόντες, δύσκληται ἐχθροὶ παρὰ πάντων. Propterea notas istas punctorum, pro more meo, inferendas contextui curavi. Notauit & H. Stephanus, nonnulla huic loco deesse; sed, pro consuetudine sua, vir natus ad diuinationes subtiles ista nobis obtusioribus inuideret, ut diu scilicet diuinando torqueamur, donec ipse rara illa sua schediasmata publicet, quibus & hæc referuare se memorat. Ne vero molestum sit studiosis Xenophontæ lectionis tam diuturnum cognoscendi rem adeo secretam desiderium, ex ingenio nostro Germanico, id est hebeti, de diuinatione hominis acuti diuinabimus. Immo, si modo iactantius quidam dicere licet, id proferemus; quo si verius aliquid in schediasmatis suis exhibebit H. Stephanus; omnē ei laudem acuminis in diuinando summi vltro concessuri sumus. Sic igitur hæc scripta fuisse iudicamus a Xenophonte nostro: ἐρχομαι) δὲ οἱ μὴ ἐπὶ τῶν θυρίων, οἱ δὲ ἐπὶ τῶν φίλων. Ἐοίμην ἐπὶ τῶν φίλων ἰόντες, δύσκληται ἐχθροὶ παρὰ πάντων. οἱ δὲ κωμικήται, ἐπὶ τῶν θυρίων ἰόντες, εὐκλεῖται. Hanc emendationem, quæ & interpretando expressi, recto iudicio præditis ita satisfacturam confido: ut illam promissam in schediasmatis Stephanicis, incertum quo tempore lucem visuris, non admodum sint desideraturi.

AD XENOPHONTIS EPISTOLARVM FRAGMENTA. Ad fragmentum primum. PAg. 1000, lit. A. Later in his, εἰ τὸν ἀγαθὸν καλῶς πὸν Σωκράτους ἠγροῦν βίον, aliquod vitium, & quidem in ἠγροῦν: quod sane in ἠγροῦν πύξιν mutandum existimo. Ibidem, B. Rursus hoc quoque mendosum, παρὰ τὸν πύξιν ἀγαθὸν ἐπισημαίνω (cum interiectis) γλυχομένοις ἀχθος φέρει. Scribendum autem, τὸν πύξιν ἀγαθὸν ἐπισημαίνω (cum interiectis) γλυχομένοις ἀχθος φέρει.

Ad fragmentum tertium. PAg. 1001, lit. C. In priori epistolæ ad Sotiram fragmento corrupta sunt istæ, ἄρος δὲ ζωῆς, ἐχθεὶς πάντων, αἰσιμαρῆθρον ἐπὶ φέρων τὸ μὴ ὁμοίον ἢ γλυχομένοις τῆ ἰσχυρῆ ἢ ἀρρωσίου. quæ sic me auctore restituta, ἄρος B B b b

Emendatio Taurinensis.

Emendatio Viennensis.

Emendatio adu. 700.

Locus H. Stephano emendabilis.

Locus ob scur.

Locus mutilum cum de xteritate restitutum.

H. Stephani schediasmata.

ἢ ζῶης (videlicet ἐν αἰμοὶ δοκεῖ ὁ θάνατος) οὐχ εἰς πάντων, τὸ αἰσάει μὲν ἢ τῶν φέρων τῶν μὴ ὁμοίω ἢ ἡλικίᾳ, τῆς ἰσχύος ἢ ἀρρώστια, sententiam exhibebunt rectam & planam.

Ceterum & editione priori, & hac omifimus, quæ de scriptis Theognidis H. Stephanus ex Stobæo, tamquam Xenophontea, protulerat; quum pro talibus agnosci nequeant. Ex Clemente vero Alexandrino citata, longe, plenius & integrius leguntur in 1111 Memorabilium, vt illo fragmento mutilo & vitioso non sit opus.

Perfpicit autem lector, ab æquitate non alienus, ex notatis vel ad vltimos tres Xenophontis nostri saltim libros, quibus & equestris rei, & equitum magisterii, & venandi rationes exponuntur, quam Xenophontis editio posterior, ab H. Stephano profecta post aulicæ vitæ professionem Parisinam, non omnino iustis pōderibus examinata fuerit, vti de se vir ille prædicat: adeoq; plurimis in locis, exemplo Camerarii, & hæsitaturum, & offensurum me fuisse, si ad ipsius emendationes & coniecturas tantummodo interpretationem meam accommodare voluisssem, sicut ipse loquitur, & adroganter idem aliquoties inculcat. Eius certe labor hominis, qui diuersis alioquin negotiis occupatus, librum aliquem celeriter, obseruandi pleraq; vitata studio, percurrit; quin plurimum etiam in ipsius emendatione codicis, ab illius industria superetur, qui ab ingenio mediocri non destitutus, & vsu diuturno litterarum Græcarum instructus, animo liberiore scriptoris vnus interpretationem bonam effingere nititur, sane dubitari non debet. Adiecturus his eram fragmentum lexicæ manuscripti Ioa. Zonaræ, quo verborum quorundam Xenophonteorum explicatio cōtinebatur: sed quoniam id missum H. Stephano cum Xenophōtea lucubratione secunda, nunc huic ad me redeunti adiūctum non fuit, sed ab eo retentum; iacturam hanc equi bonique faciamus, ceu momenti rem non magni quidem illam, maleuoli tamen animi fortassis aliquod argumentum. Quum ad manum Zonaræ liber, & aliquanto mihi plus erit otii: plenius eadem & excerpturi, quam prius, & cum studioso Xenophontis lectore communicaturi sumus. Si quid acrius in ipsum H. Stephanū notis hisce dictum, id culpæ suæ non late, sed latissimæ tribuat. Quam non modo durus, sed etiam iniustus fuerit, cogitet; qui nec blādissimis annorum plurium precibus permoueri potuerit, vt quod meum erat, & ipse publicare volebat, mihi restitueret: do-

Ioa. Zonara lexicæ fragmentum de Serbis Xenophōteis.

A nec inuito corā Heidelbergico prætore pacto non seruato, sententia prætoris alterius Francofurtensis ad reddendam rem alienam, præter officium viri boni, compelleretur. Mei quidem ille Zosimi exemplar, ante Xenophōtem acceptum, ab annis scilicet XIX, hodieque retinet; & eiusdem scriptoris libros priores duos, cum Herodiano coniunctos, Philippo Sidnæo Græcos, ac Latinos, ex interpretatione mea, nulla mei nominis vsquam mentione facta, dedicauit. Hac ipsa fraude Friderico Sylburgio, viro non solum bono, sed etiam optimo, & ipsius dissimillimo, sic imposuit; vt illos duos Zosimi mei libros, tomo scriptorū historiæ Romanæ quarto, quo Zosimum à me recensitum, me sciente ac prudente complexus est, H. Stephano non in solidum acceptos rettulerit. Si tale quid agere, viri boni est; etiam plagiarios pro viris bonis habendos fatebimur. Adde facinus à vestigiis delineatæ non nihil improbitatis haud longè recedens. Nolebat Xenophontem mihi meum reddere superiori anno, & lucubrationem nihilominus eamdem quum aliis præsentibus, tum etiam aliquando cuiusdam regis legato, contemnebat. Immo dixit eodem legato, & aliis præsentibus, singulari cum oris impudentia; sibi missum à me Xenophontem, non tantummodo imprimendum, sed etiam arbitrio suo corrigendum, & mutandam opere toto; & quod ea reperisset, ac emendasset, quorum mutatio non parum ad existimationem meam tuendam pertineret. Quid agas cū homine, qui comminisci quiduis audet, quum ab eo nullum in exemplari meo verbum mutatum inuenerim? Sanè non inficias eo, plus à me præstari tum debuissse, tum potuisse tomo priori sollertius elaborando, si grauioribus à negotiis id temporis hoc mihi facere licuisset. At operam tomo secundo expoliendo Taurini nauatam, eiusmodi esse adfirmo; vt non nisi per calumniam ab eo dici potuerint, que illius insolenter extenuandæ, mea cum ignominia, protulit. Sed inuerecundi hominis vanitati refellendæ, specimen heic vnicum laboris eius lectoribus, recto iudicio præditis, exhibeo; librum videlicet Xenophonteam, præcepta rei equestris explicantem, de sermone Græco in Latinum à me Taurini transcriptum. Bonorum hunc viro-
pareat; iure ne, an iniuria Stephanus ea, quæ
me inuito retinebat, pro rebus
pretii nullius habu-
erit.

X E N O .

Xenophon
quid
erant
cuius
quæ
nem
eo lu
maic
cimo
fenti
care
pact
circu
pus e
mi n
dum
pede
nulli
non
tur: i
des
mnia
des a
spicie
nitate
gend
quam
subli
nem,
sic cō
bus,
tantu
tos p
dem.
ter, a
hinc c
scen
quæ t
tamen
que n
solidi
ctura
dem c
cetare
agere
pe col
neque
dum
imple
dem c
quæ t
sur la

XENOPHONTIS DE RE EQVE-
STRI LIBER, EX INTERPRETATIO-
NE LEVNCLAVII PRIORE
TAVRINENSIS.

Xenophon
equestris
rei peritiss-
simus.

Simonis li-
ber de re e-
questri.
Simonis
et Xenop-
hontis pre-
cepta con-
uocata.

Emilio pul-
li.
Pulli ex-
ploratio.

Pedas.

Vngula.

Vngula so-
lida.

Ἰκνωπός
Græc.

Ossa ti-
biarum.

Genus.

VANDO QUIDEM EXCO, A
quod re equestrum diu no-
bis exercere contigit, vsum
eius aliquem adsequuti vi-
demur: lubet amicis iunio-
ribus indicare, qua futurum
ratione putemus, vt equos
rectissime tractent. Scripsit
quidem & Simo de re equestri, atque idem conse-
crauit equum aheneum Athenis in Eleusinio, ad
cuius basim ab se præstita effinxit. In eius libro
quæcumque reperimus sententiæ nostræ conue-
nientia, nequaquam ex his nostris delebimus; sed
eo lubentius cum amicis communicabimus, quo
maiorẽ illo quoque nomine fidem habitura du-
cimur, quod vir equestris rei peritus nobiscum con-
sentiat. Quæcumque idem prætermisit, nos indi-
care conabimur. Primum vero perscribemus, quo
pacto quis in equorum emtione quam minimam
circumueniatur. Itaque pulli adhuc indomiti cor-
pus explorandum esse, manifesto patet. Nam ani-
mi non admodum certa præbet indicia, qui nec-
dum conscenditur. At in ipso corpore primum
pedes inspiciendos dicimus. Sicut enim domus
nulli fuerit vsui, si superioribus egregie instructis,
non etiam fundamenta conuenientia subiiciantur:
ita nec equi bellatoris vsus fuerit vllus, si pe-
des vitiosos habeat, licet alia sint in eo præclara om-
nia. Nec enim vllis dotibus suis vti poterit. Pe-
des autem exploret quispiam, primum vngulas in-
spiciendo. Nam hæc spissæ longe tenuibus ad bo-
nitatem pedum præstant. Deinde nec illud negli-
gendum, sintne sublimes vngulæ tam anterioris,
quam posterioris; an depressæ vel humiles. Nam
sublimes longe a solo remotam habent restudi-
nem, quam vocant: quum depressæ vel humiles,
sic comparata sint, vt valgorum more tam firmiori-
bus, quam teneris pedum partibus in incessu vtan-
tatur. Etiam de vngularum sonitu bonis prædi-
tos pedibus agnoscere, tradit Simo; ac recte qui-
dem. Nam vngula concaua solo impacta, non ali-
ter, atque cymbalum aliquod, resonat. Et quoniam
hinc orsi sumus, indidem ad reliquum corpus ad-
scendendo progrediemur. Oportet igitur ossa,
quæ supra quidẽ vngulas existunt, infra et callos
tamen caninos, quos vocant, sese porrigunt, ne-
que nimis esse recta, veluti capræ, (quippè quum
solidiora sint, equitem succutiunt; & huiusmodi
crura citius etiam inflammantur) neque nimis ea-
dem depressa. Nam calli denudarentur, & exul-
cerarentur; siue per glebas, seu per lapides equus
ageretur. Ossa tibiæ spissa debent esse. Quip-
pe corporis hæc fulcra sunt. Non tamen venas,
neque carnes crassas habeant. Etenim alioquin,
dum in asperis locis equus agitur, hæc sanguine
impleri necesse sit, & callos existere; atque ipsa qui-
dem crura intamescere, cutem vero abscedere:
quæ si laxior sit, vsu venire sapius solet, vt etiam
sura laxata claudicat equus. Ceterum si genua pul-

lus in incessu molliter inflectat, existimare liceat,
itidem habiturum crura mollia, quum ad equita-
tionis vsu idoneus erit. Omnes enim, progressu
temporis, flexus genuum molliores consequun-
tur; qui sane non abs re probantur. Nam equus
huiusmodi minus & offendit, & fatigatur; quam
cruribus rigidis præditus. Femora sub scapulis si
crassa sint, & robore præstabunt, & elegantia; sic-
ut in virili quoque corpore. Pectus si paullo sit am-
plius, magis erit aptum; siue spectes venustatem,
seu robur; siue non per interualla, sed longo tem-
poris tractu mouentem crura velis equum. A pe-
ctore ceruix non vt verris, prona & præceps ena-
ta sit; sed ita recta tendat ad verticem, vt gallina-
cei: nihilominus in ipso flexu incurua. Caput os-
satum, patnas habeat maxillas. Sic enim fiet, vt e-
qui ceruix ante sellam sit; oculus ante pedes spe-
ctet. Nec item contumax esse possit equus huius-
modi, licet admodum sit animosus. Nam equi,
quoties esse contumaces volunt, non ceruicem &
caput inflectunt; sed extendunt. Considerandum
etiam, teneræ sint ambæ buccæ, necne; an harum
alterutra. Quippe quorum buccæ dissimiles sunt,
alterutra plerumque tractabiles dumtaxat euadunt.
Si exstantes habeat oculos, magis esse vide-
tur vigilax, quam si concauos; ac longiori ex inter-
uallo prospicere. Nares patulæ perspirabiliores
sunt compressis, & equo formam terribiliorem
præbent. Etenim quum vel equus equo succen-
set, vel in equitatione commouetur; nares magis
solito diducit. Vertex maior, & aures minutæ, spe-
ciem capitis equini magis honestam efficiunt. Ar-
morum eminentium sublimitas & sellam equiti-
tutiorẽ, & armis atque corpori firmiorem com-
pagem tribuit: eademque duplex simplici com-
modior est ad insidendum, & delectabilior ad-
spectu. Latera demissiora, ventrisque respectu
turgidiuscula, pariter efficiunt; vt equus & sedem
præbeat aptiorem, & robustior sit, & pabulo me-
lius fruatur. Lumbi quoque latiores & succinctiores
erunt, eo facilius partes equus anteriores adtol-
let, ac posteriores adtrahet. Eadem ratione fiet,
vt alius esse minime vasta videatur; quæ si magna
sit, partim deformat equum, partim debiliorem,
& minus oneri gestando reddit idoneum. Coxas
latas esse conuenit, & carnosas; vt lateribus & pe-
ctori respondeant. Quod si solida sint omnia, ma-
gis expeditus ad cursum, & acrior equus erit. Fe-
morum partes sub cauda si latiore linea discretas
habeat, sane fiet, vt crura posteriora longiore tra-
ctus interuallo collocet: quod ipsum efficiet, vt
incessus equi sub infessore terribilior sit, atque fir-
mior; & omnia seipsis meliora. Licet hoc vel ex
hominibus deprehendas. Nam quum aliquid de
terra tollere volunt, nemo non id potius cruribus
diuaticatis, quam compressis, facere conatur. Tes-
tes equus non magnos habere debet, quod in pul-
lo perspicere non potest. De posterioribus talis, si-
ue tibiis, & callis, & vngulis, eadem dicimus; quæ

Femora.

Pectus.

Ceruix.

Caput.

Buccæ.

Oculi.

Nares.

Vertex.

Aures.

Latera.

Lumbi.

Coxæ.

Femora.

sub cauda.

Testes.

de anterioribus. Labet etiam scribere, quibus indiciis de magnitudine coniecturam aliquis facere possit, ut minime fallatur. Nam cui pullo recēs in lucem edito præalta fuerint tibiæ, is maximus euadit. Omnium quippe quadrupedū ut tibiæ, progressu temporis, in magnitudinē non admodū crescunt: ita reliquū corpus ea sumit incrementa, quæ tibiis respōdeant. Atq; hoc modo qui pulli formā examinant, maxime nobis aliquē posse consequi videntur, qui & bonos habeat pedes, & robustus sit, & iusta carnis, habitudinis, staturæ, pportione præditus. Quod si maxime quidā in ipso mutantur incrementa, nihilo minus hac cōfidenter vtendum exploratione. Nam longe plures egregia corpora, quū initio turpes sint, adipiscuntur; quam fœdi de pulchris euadant. Ceterū quo pacto pulli tractādi sint, per scribendum nobis videtur. In vrbibus quidem equestris rei cura mandari solet iis, qui & copiis locupletissimi sunt, nec in parte reipublice postrema versantur. Longe vero satius est, tū adulescentem bonæ corporis constitutioni, ac rei equestri, vel hac iā percepta, eiusdem exercitiis operam dare, q̄ pullis domandis intentum esse; tum hominem a tate prouectiorē familiæ, amicorum, ciuiliū bellicarumq; rerū curam potius gerere, quā pullis tractādis occupari. Quod si quis de pullorū educatione mecū in eadem sententia est, haud dubie pullū domandum locabit. Sic tamen locandus erit, ut quasi quum puer alicuius artificij discendi causa magistro traditur, litteris ipse cōsignes, quibus reb. institutū pullum reddi tibi velis. Nam ista pullorū domitori pro indiciis erunt, quas ad res equum exercere debeat, si mercedē accipere velit. Id tamen ante curandū, ut pullus domitori iā assuetus, & tractabilis; & hominū amans tradatur. Etenim horū pleraq; domi a curatorib. suis discunt, si quidem hi cōsiderent, pullum etiā quiescētē eo posse peruenire, ut esuriat, & sitiāt, & iracūsus sit: at idem ut comedat, ut bibat, ut molestis a reb. liberetur, nō nisi per homines fieri posse. Quippe si hæc eis eueniāt, nō diligunt dumtaxat homines a pullis; verum etiā expeti necesse est. Præterea contrahendæ partes corporis, quas in primis equo incūdum est palpari. Sunt autē illæ, quæ pilos densissimos habent; & quib. si molesti quid accidat, equus ipse nullā ferre possit opē. Lubeatur quoq; curator ducere pullū per hominū turbam, & ad species omnigenas omnigenosq; strepitus admouere: quorū si qua pullus reformidet, nō sauiendo, sed mitigando demonstrari debet, res minime diras esse. Ac de pullorū quidē institutione sufficere mihi videtur, hæc imperito faciunda præscripsisse. Quū vero equum aliquis homini ferendo iam idoneum sibi cōparat, quas tenere cōmonefactiones debeat, ne in emtione decipiatur; litteris prodemus. Primum nō ignoret, quæ sit ætas equi. Nam qui dentes, quos indices vocant, nullos amplius habet; is neq; spē delectat, nec item distrahi facile potest. Quū certo de ætate cōstat, ignorari rursus nō debet, quo pacto frenum ore, lorū verticale circum aures admittat. Ea vero haudquaquā ignorari poterunt, si emtore spectante frenū immittatur; & eodē spectante eximatur. Secundū hæc animaduertendū, quū tergo sessorem accipiat. Nam, equi pleriq; difficulter admittuntur ea, quib. admissis, ad laborandum se coactum iri perspiciunt. Considerandum quoq; num conscensus, ab aliis equis digredi velit;

Indicia future magnitudinis.

Ut pulli tractandi.

Pullorum domitor.

Unde pullorum in homines amant.

Emtio equi.

Ætas unde cognoscenda.

an ad eos adstātes respectans sese deflectendo cōuertat. Sunt etiā nonnulli, qui propter educationē malam ex ipsis exercitiis equestrib. ad secessus domesticos aufugiunt. Altera dumtaxat maxilla tractabiles tū ea prodit equitatio, quam compedem vocāt, tū longe magis ipsius in equitatione cursus mutatio. Nam pleriq; deflectere nolunt ab instituto cursu, nisi maxilla contumax cū inflectione domū versus tendente cōueniat. Sciri quoq; debet, an equus laxatus ad celerē cursum, cito inhibeatur; & an reuerti velit. Expedi etiā non ignorari, nū ictu excitatus, eodem modo velit obtemperare. Nam famuli quidem, & exercitus immorigeri, nullus vsus fuerit: at equus inobediens non tantū inutilis est, verum etiā se penumero facit, quod proditor foret. Et quoniā equum bellatorē instituumus emere, periculum eorum omnium faciendum erit, quorum in bello periculum fieri solet. Ea sunt, transsilire fossas, muros superare, in prærupta euadere, de præruptis desilire. Periculū quoq; faciendum equitationis adcliuis, & decliuis, & obliquæ. Nam hæc omnia tum animum equi, num laborum tolerans; tum corpus, an sanum sit, explorant. Neq; tamē reici debet, qui nō valde insigniter hæc præstat. Etenim pleriq; non eo deficiunt, quod præstare nequeant, sed quod harum rerum rudes sint: quas si didicissent, & consuefacti essent, & exercuissent, egregie præstaret omnia; modo sani sint, minimeq; viciosi. A meticulosis quidem equis cauendum. Nam qui valde trepidi sunt, ut hostib. de se damnū dari non sinunt; ita se penumero sefforem quoq; frustrati, grauissimas in difficultates coniciunt. Cognoscendum etiā, num aliqua sit in equo vel aduersus equos, vel aduersus homines sauciā; numq; sit implacabilis. Nam istæc omnia dominis molestiā creare solent. Ceterum an frenū admittere, vel accipere sefforē detrectet equus, cū motibus aliis, multo magis etiā perspicere quispiā possit; si equo iam defatigato, rursus facere conetur, quæ ante equitationē fecerat. Quotquot sane laboribus semel obitis, alios deinde subire nō recusant; argumenta satis idonea tolerātis animi de se præbent. Ad summam, pedibus bonis præditus, & mitis, & satis ad cursum celer, & qui tum velit, tum possit sustinere labores, ac lubenter pareat; cū vero credi par est, minimum exhibiturum molestiæ, ac in primis equi salutis auctorem in reb. bellicis futurum. Quibus autem vel propter ignauiam frequēti opusest incitatione, vel propter animositatem nimiam frequenti blandimento, & operosa tractatione: hi & manibus equitis negotium faciunt, & in periculis animum perturbāt. Enimvero quum quis equum iam sibi probatum emerit, domumq; deduxerit; itabulum quidem ea parte domus esse conuenit, vbi dominus equum frequentissime sit conspecturus: nec minus vtile, sic equile structum esse, ut non magis equi pabulum de præsepi, quam domini cibus e penu subtrahi furto possit. In hoc qui negligens est, mihi quidem seipsum negligere videtur. Etenim manifestum est, dominum in periculis equo corpus suum credere. Neque dumtaxat habere prodest munitum equile propterea, ne furto pabulum auferatur: verum etiā quod statim deprehendatur, ab equo pabulum non egeri. Quod vbi quis animaduertet, vel os abundas humore, curationis indigere sciat, vel equū fatigatum, quietē poscere; vel

strepdyon-
901.
† πιδν.

Equi morigeri uisus.

Equus bellator.

Equus sa-
strixax &
meticulosus.

Dotes equi boni.

Stabulum equi.

Equi natura.

1148
vel
pere
ab in
negl
adm
da est
dibu
da, la
gul
ha
fol
deter
rum
Dein
vbi d
sepi,
bulu
optin
busti
libra
quin
ne di
in via
bulet
perin
pung
strati
Quer
deber
Eade
neru
nobis
ca cal
igitur
quis
vbi v
frequ
lorum
causa
ro ha
quam
equum
hoc e
cottic
faciat
opera
deber
dare,
ducat
ducit,
vt res
cultu
insid
gandu
mole
Et na
magis
string
incipi
tes ea
pore
strum
sita
pili nu
bus fr
tura
sellam

vel crithiasin, aliumue quempiam morbum surre-
 pere. Sunt autem vt in homine, sic etiam in equo,
 ab initio sanabilia omnia, quã vbi occalluerint,
 neglectique per errorem morbi fuerint. Quem-
 admodum vero pabuli & exercitiorũ equi geren-
 da est cura, quo robustum sit corpus: sic etiam pe-
 dibus adhibenda diligẽtia. Stabula quidem humi-
 da, læuiq; bonas etiam a natura corrumpunt vn-
 gulas. Oporteret vero, ne humida sint, defluxum
 habeant; neue sint læuia, lapides coniunctim de-
 fossos contineant, vngulis magnitudine respon-
 dẽtes. Nã ea stabula, præter indicatos vsus, equo-
 rum insisterium pedes quoq; solidiores efficiunt.
 Deinde curatoris erit, vt equum e stabulo educat,
 vbi desstringendus erit: & a prandio religet a præ-
 sepi, quo maiori cum voluptate vespertinũ ad pa-
 bulum accedat. Rursus vt stabulũ exterius quam-
 optime comparatum sit, & equi pedes reddat ro-
 bustiores; rotundorum lapidum in viis iacentium,
 librãq; pondus habentium, plaustra quatuor aut
 quinque passim substernat, & ferro constingat,
 ne dissiungantur. Super hos insisterendo, tamquam
 in via lapidea, semper aliquam diei partem obam-
 bulet. Neque vero fieri aliter potest, quin vngulis
 perinde vtatur, ac in incessu, siue desstringatur, seu
 pungatur. Ipsã præterea pedum testudines a sub-
 stratis hoc modo lapidibus solidiores redduntur.
 Quemadmodum autem vngularum haberi ratio
 debet, vt sint firmã: sic etiam oris, vt tenerum sit.
 Eadem vero res & hominis carnem, & os equi ten-
 nerum efficiunt. Ceterum & illud equestris viri
 nobis esse videtur, vt equorũ curatorem habeat,
 eã callentem, quã tractando sint equo. Primum
 igitur huic sciendum, numquam eius lori, quo e-
 quus ad præsepe ligatur, nodũ id loci faciendum;
 vbi verticale freni lorũ adplicatur. Quippe quum
 frequenter equus ad præsepe caput moueat, nisi
 lorum hoc absque noxa circumdatum sit auribus,
 causam huculceribus sæpenumero præbebit. Si ve-
 ro hæ partes exulcerentur, tam ad stenandum,
 quam desstringendum se difficiliorem vt præbeat
 equus, necesse est. Expedi etiam, curatori datum
 hoc esse negotij, vt equi steruus atque stramenta
 cottidie in vnum locum exportet. Etenim si hoc
 faciat, & ipse molestia facile liberabitur, & eadem
 opera commodum equo adferet. Sciendum vero,
 debere curatorem equo capistrum quoq; circum-
 dare, siue ad desstrictionem, seu ad volutabrum e-
 ducat. Immo semper, quoties equum sine freno
 ducit, capistro eũ constriquet. Quippe capistrum
 vt respirationem non impedit, ita mordendi fa-
 cultatem adimit; adeoq; circumdatum, equos ab
 insidiis faciundis reuocat. Etiam supra caput adli-
 gendus est equus. Nam quidquid tandem ob os
 molestum equo accidat, sursum iactare caput du-
 ctu naturã solet. Itaq; si caput sic adligatus iactet,
 magis laxat vincula, quam dirumpit. Quum de-
 stringit equum curator, a capite quidem, & a iuba
 incipiat; quod frustra purgẽtur inferiora, ni par-
 tes eã superiores mundã sint: deinde reliquo cor-
 pore cunctis ad detergẽdas sordes comparatis in-
 strumentis sic vtendum, vt erigantur pili, & pro-
 situ eorum naturali puluis excutiat. Spinã vero
 pili nullo tangendi sunt instrumento, sed mani-
 bus fricandi, mollioresque reddendi, prout a na-
 tura se inclinant. Sic enim hanc ipsam velut equi
 fellam minime curator læserit. Caput aqua debet

Pedes e-
quorũ cu-
randi.

Ostentũ.

Curatoris
equi offi-
cium.

Stercoris
expurga-
tio.

Capistrum
equi.

Adligandi
equi ratio.

Equi de-
stringitio.

Partes a-
qua eluen-
de.

A ablu. Quippe quum sit osseum, si ferro vel ligno
 purget, equum dolore adfecerit. Iuba quoq; an-
 terior humectanda est. Nam quum prolixiores hi
 pili sunt, vt equo cernendi facultatem non impe-
 diunt; ita repellunt ab oculis, quẽ molestiam crea-
 re possent. Deos quidem ipsos existimare con-
 uenit, equo pilos hosce dedisse, magnarum au-
 rium loco, quas asinis & mulis, ad oculos tuen-
 dos, concesserunt. Eluenda quoq; cauda cum iu-
 ba, quum omnino effici oporteat incrementa pi-
 lorum; cauda quidem, vt equus hanc quam lon-
 gissime porrigens, res molestas abigat; colli ve-
 ro, vt amplissimum conscendenti adminiculum
 præbeant. Quin etiam elegantia causa concessã
 sunt a diis equo tam colli, quam anteriores iu-
 bæ, cum cauda. Argumento est, quod equã
 gregales non perinde ad coitum asinos admit-
 tant, dum hæce comas integras habent. Ideoq; coi-
 tus causa rudent equas, quicumque cum eis asi-
 nos coire volunt. Ceterum elui crura nolumus.
 C Etenim vt nihil habet vtilitatis, sic noxia est vngu-
 lis humectatio crurum cottidiana. Nimia quoque
 sub aluo nonnunquã intermittẽda sordium ab-
 tersio. Nam hæc in primis equo dolorem adfert,
 & quãto mundiores eã partes fuerint, tanto plura
 molestiam equo parientia sub aluo sese colligunt.
 Immo tameri magnopere quis labore in his ex-
 purgandis, vix tamẽ educi potest equus, quin mox
 imundis sit similis. Quapropter hæc omittenda
 sunt. Crura quoque manibus ipsis desstringi, satis
 est. Indicabimus etiam, quo pacto quis cum mini-
 mo discrimine suo, & equi commodo maximo,
 desstringere possit. Quippe si eandem in partem
 cum equo spectans, crura detergat: erit in pericu-
 lo, ne tum genu, tum vngulam equus ori eius im-
 pingat. Sin aduersam in partem oculos dirigat, &
 inter abstergẽdum, extra crus ipsum, propter sca-
 pulam procumbens, defricet; nec mali quid ipse
 patietur, & vngulam equi aperiens, habere testu-
 dinis curã poterit. Eodem modo posteriora quo-
 que crura detergat. Scire vero debet is, qui pro-
 pter equum veritatur, tam hæc, quam alia, quã fi-
 eri debet, minime sic faciunda; vt vel in equum ad-
 uersum, vel auersum eatur. Nam si conetur im-
 probus esse, plus vtroque modo poterit equus,
 quam homo. Verum si quis a latere accedat, nul-
 lo cum discrimine suo equum tractare prolixè po-
 terit. Quum ducendus est equus, vt eum a tergo
 sequens ducas, propterea nõ probamus; quod qui
 ducit equum hoc modo, minime sibi ab eo cauere
 possit; quum equo maxima facultas sit, quidquid
 velit, agendi. Rursus equum sic condocetacere, vt
 ad longum lorum te præcedẽtem pone sequatur;
 has ob causas improbamus. Potest enim equus,
 in vtram partem velit, nocere: simulque potest ita
 se conuertere, vt aduersum sese ducenti obiciat.
 Et vero si plures equi hoc modo ducantur, quã fi-
 eri possit, vt a se inuicem abstineant? At equus a la-
 tere duci consuefactus, vt minime vel equis, vel
 hominibus nocere poterit, sic etiã aptissime com-
 paratus erit equiti, si quando conscensionem ce-
 lerem vsus postulet. Vt autem recte curator et-
 iam frenum immittat, primum ab equi latere sini-
 stro accedat; deinde habenas capiti circumiectas
 summis humeris imponat, & lorum verticale dex-
 tra sustollat, sinistra lupos admoueat. Quod si e-
 quus admittet, manifestum est, adplicanda esse

con-
sior, iuba
anterior.

Iuba cete-
rique pili
longioris.

Quomodo
ducendus
equus.

Immissio
freni.

freni lora. Sin os minime diducat, admoto dentibus freno, maior sinistra manus digitus equi maxillae inferendus erit. Nam plerique, si hoc fiat, os pandunt. At vero si ne sic quidem frenum admittat, propter eum dentem, qui caninus dicitur, labrum premat. Etenim perpauci frenum non admittunt, si hoc eis accidat. Sciat haec quoque curator. Primum, ne unquam ducat equum habentis. Hoc enim efficit, ut equi alterutra maxillarum intractabiles euadant. Deinde, quantum a maxillis frenum distare debeat. Nam frenum si nimis stringat maxillas, sic ori callum obducit, ut sensum omnem amittat. Idem si nimis ad extremum os usque demittatur, equo facultatem praebet, ut lupatum mordens, parere nolit. Et nequaquam equus huiusmodi rebus exacerbatus est, quum laborem subire debet. Quippe tantum in eo momenti situm est, ut equus frenum libenter accipiat; ut nulli sit prorsus vsui, qui non admittit. At vero si non solum frenetur, quum subiturus est laborem; verumetiam quum ad pabulum, & quum ex equitatione domum abducitur: non mirum erit, si sponte sua frenum oblatum attripiat. Expedi etiam, scire curatorem hominis in equum subleuandi rationem, more Persico: ut tum ipse dominus, si morbo debilitetur, aut aetas eius ingrauescat, hominem habeat, a quo facile in equum adtollatur; tum alteri, si cui velit, eiusdem opera gratificetur. Vnum hoc praecipuum ad equos, vnum hic mos optimus est; ut equus iracunde numquam tractetur. Nam ira nihil prouidet, ideoque lapenumero designat ea, quorum necesse est aliquem peniteat. Idem quum equus aliquid suspicando veritus, adire non vult quopiam: ostendendum est ei, nihil esse terribile, praesertim si equus sit animosus. Sin autem, contrectet eques ipse rem speciem terribilem, & leniter equum adducat. At qui verberibus cogunt, maiorem adhuc metum incuriunt. Putant enim equi, si quid molesti tunc eis accidat; id ipsum a rebus, quas suspectas habet, proficisci. Ceterum ubi curator equum tradit equiti consensuro, non improbamus id quidem, si possit equum ita summittere, quo facilis sit adscensus: sed ipsi tamen equiti putamus in hoc incumbendum exercitatione, ut vel equo se non praebente possit adscendere. Nam equus alias alius offertur, & idem curator alias alij feruit. Iam quum eques acceperit equum, ceu consensurus; quid agere debeat, ut in equestri re tam sibi, quam equo plurimum commodet, litteris deinceps complectemur. Primum ergo lorum ductorium, ab inferiore freni parte, vel ab anulo religatum, sinistra manu apteprehendet; ea quidem laxitate, ut nec ad conscendendum sese subleuans, arreptis propter aures pilis; nec de hasta subsiliens, equum retrahat. Inde dextra prehendat habenas, in summis humeris depositas; vna cum iuba: ne quoquo modo conscendens, os equi freno torqueat. Posteaquam sese ad conscensionem adleuarit, sinistra corpus libret, ac dextram porrigendo semet adtollat. Quippe si hoc modo conscendat, nec a tergo deforme spectaculum praebit. Et faciet haec inflexo erure, nec in equi spinam imponet genu; sed in dextrum latus tibiam transiciet. Vbi pedem iam circumegerit, tum deinde nates etiam in equum imponat. Sin eques forte sinistra ducat equum, dextra teneat hastam: vtile nobis esse videtur, ut etiam a latere dextro studeat in

Iracunde
tum equo
non agen-
dum.

Equi con-
scensio.

A equum insilire. Nec aliud sane quidquam heic discendum venit, quam quae dextris antea corporis partibus faciebat, ea nunc ut sinistris peragat: quaeque tunc sinistris, modo dextris faciat. Atque hanc conscendendi rationem propterea laudamus, quod simul atque conscenderit, mox omnino sit paratus, si forte subito cum hostibus sit dimicandum. Posteaquam siue nudo in equo, seu in ephippio consederit, non sessionem velut in curru laudamus; sed eam, quae cruribus diuaticatis equitae quasi erigit. Sic enim femoribus equi firmiter adhaerebit. Et erectus, si quidem vsus ita poscat, tum iacula validius emittere, tum ex equo ferire poterit. Debet etiam tibia cum pede remissius a genu demitti. Nam qui rigidum crus gerit, si quam in rem illud impigerit, mox fractum erit. At vero si fluxa sit tibia, tamen si aliquid in eam irruat, ita cedere poterit; ut femur haudquaquam loco moueatur. Propterea sui corporis eam partem vniuersam, quae supra coxas est, ita consuefacere debet eques; ut quam maxime sit agilis. Nam hoc modo magis ad agendum aliquid comparatus erit, & si quis eum detrahere, vel impellere volet, minus titubabit. Ceterum ubi resederit, primo consuefaciendus est equus, ut tantisper quietus sit; dum, si quid erit opus, eques adtraxerit, & habenas aequales reddiderit, & hastam ita sumserit, ut gestari quam aptissime possit. Deinde brachium sinistrum lateri ad moueat. Hoc enim modo pulcherrime compositus erit equus, & maximum manus ipsa robur habebit. Habenae laudamus eiusmodi, quae sint aequales; non fragiles, neque lubricae, neque crassae: ut hastam quoque, si sit opus, excipere manus ea possit. Quum equo significatum erit, ut progrediatur: pedentem id facere incipiat, quod in eo minimum perturbationis sit. Habenae, siquidem equus caput paullo demissius geret, manibus eques sursum teneat: Sin erectior fuerit, deorsum. Sic enim formam equi quam ornatissimam efficiet. Secundum haec si pergat equus incellu sibi a natura indito, absque vlla prorsus molestia laxabit corpus, & lubentissime se conferet ad virgae directae cursum. Et quoniam a laeva initium fieri, magis probatur; sic inde potissimum incipietur, si post conscensionem, equo dextrum ordiēte gressum, eques ei significet, ad virgam directam cursum esse. Quippe laeuum sublaturus, ab eo cursus initium faciet: quumque ad sinistram conuertetur, inflexionem quoque sic incipiet. Nam ita comparatus a natura est equus, ut si conuertatur ad dextram, a dextris initium faciat: sin ad sinistram, a sinistris. Equitationis id exercitium laudamus, quod *compedem vocant. Equos enim consuefacit, ut vtraque maxilla conuertantur. Prodest etiam, cursum equitationis mutari; ut ambae maxillae pariter ad equitationis vtrumque latus reddantur idoneae. Laudamus & porrectam in longum compedem potius, quam circularem. Hoc enim modo lubentius se conuertet equus, iam recti cursus latur: pariterque fiet, ut ad cursum directum, & ad inflexionem semet exerceat. Sunt et in conuersionibus equi retinendi: Quippe nec equo facile, nec tutum est, in illa cursus celeritate paullo momento semet inflectere: praesertim si pauitum sit, lubricumue solum. Quum equum inhibebit, ut eum freno quam minime in obliquum adiget; sic ipsemet cauebit inprimis, ne in obli-

Modus in
equo scien-
di.

Que iam
insidenti
facienda.

Habena.

Habenas
tenendi mo-
dus.

* videtur.

Equos con-
nerendi
modus.

Inhibendi
equi ratio.

Equorum
exercitia.

Vbi descen-
dendum
post exerci-
tia.

Ad quos
corpus e-
que ad-
iudicatio-
nem.

Ad trans-
flectendum
equum.

Cursum per
deliniam.

Perfari
Thracum
per delin-
iam cursum.

1151
in ob-
occa-
quan-
ne fa-
eum
quod
deno-
uerfu-
bere
quod
insti-
quod
te re-
conu-
rum
trum
inter-
tu, n-
rem
sequi-
erit p-
quam
dum
tam i-
Nam
ac ma-
nobis
repeti-
tione
re pol-
re deli-
ratione
dis om-
ducto-
ire: de-
tran-
culo-
non ip-
iam v-
lis opu-
tum v-
hunc
dum,
fas, pr-
iam fa-
simili-
deorsu-
omnia
re tam
cedet.
tando
ficiat
con-
habue-
cliuia
si gan-
mo sin-
Perfas
certan-
Graco
haec si-
primu-
rius ei-
tergiu-
bit. Ma-
rigat. S-
siliend

in obliquum propendat. Absque quo sit, leuam occasionem suffecturam sciat; vt humi tam ipse, quam equus procumbat. Posteaquam conuersione facta, directo prospiciet equus; ad celeritatem eum excitet. Quippe manifestum est, in pugnis quoque conuersiones vel persequendi, vel abicidendi causa fieri. Quapropter expedit, vt conuersus ad celeritate aduefiat. Vbi iam equus habere satis exercitij videbitur, vtile quoque fuerit, quiete recreatum subito summam ad celeritatem instigari; ab equis tamen auersum, non versus equos: ac rursus a celeri cursu, loco proximo quiete refici: quumque constiterit aliquandiu, denuo conuersum incitari. Nam manifesto patet, futurum aliquod aliquando tempus, quod horum vtrumque requirat. Quum descendendum erit, nec inter equos vniquam id fiat, nec in hominum cœtu, nec extra cursus equestris spatia: sed vbi laborem equus subire cogitur, ibidem & quietem consequitur. Et quia nonnumquam equo currédum erit per loca decliua, mótuosa, obliqua; nonnumquam transiliendum, nonnumquam exsiliendum, alicubi desiliendum: ad hæc profus omnia tam ipse, quam equus institui debet, & exerceri. Nam alter alterutrius hoc modo saluti consulat, ac maiori esse vsui videbitur. Si quis autem bis a nobis eadem dici putat, qui prius exposita nunc repetamus; non hæc bis dici sciat. Etenim in emitione periculum fieri iubebamus, an hæc præstare posset equus: nunc quemque dicimus institueret re debere suum, adeoque litteris prodemus, quare ratione sit instituendus. Debet enim equus, si rudis omnino sit equus transiliendi, prehensio loro ductorio deorsum abiecto, prior ipse fossam transire: deinde lorum adducendo, equum virgere, vt transiliat. Si nolit, cum flagello quispiam, vel baculo, verbera summis viribus inferat: quo fiet, vt non ipsum dumtaxat spatium transiliat; sed etiam ulterius, quam oporteret. Neque deinceps vllis opus erit verberibus, sed si quem a tergo tantum viderit accedentem, saltabit. Posteaquam in hunc modum consuefactus fuerit ad transiliendum, etiam equo conscenso pergendum ad fossas, primo minores, mox ampliores. Quumque iam saltaturus est, equus ei subdat calcaria. Consimili modo, quum eum consuefaciet, vt sursum deorsumue saltet; calcaribus feriat. Quippe si hæc omnia totius corporis impulsu faciat, cum maiore tam ipsius equi, quam sessoris securitate res succedet, quam si vel in transiliendo, vel sursum saltando, vel desiliendo, posteriori parte corporis deficiat. Ad decliua primum equus in solo molliore consuefaciendus est, ac tandem, quum eius vsum habuerit; multo libentius per decliua, quam ad decliua curret. Quod autem nonnulli metuunt, ne, si agantur equi per decliua, rumpant armos: animo sint otioso licet, præsertim vbi cognouerint, Persas & Odryas vniuersos, per decliua cursu certantes, equos non minus sanos habere, quam Græcos. Nec item omittemus, qualem equus ad hæc singula semet exhibere debeat. Etenim ad primum equi repente proruentis imperum, antequam ei procumbendum est. Nam minus hoc modo tergiuersabitur equus, sessorumue sursum iactabit. Mox quum equus a cursu reuocatur, semet erigat. Sic enim minus ipse quasiabitur. Quum transilienda est fossa, vel in locum adliuem pergen-

A dum: non malum fuerit, iubam arripere, ne simul equus & iniquitate loci, & freno grauetur. Versus decliua se relupinet equus, ne præceps tam ipse, quam equus, deorsum feratur. Rectum quoque fuerit, alias in aliis locis, modo longiores, modo breuiores decursus equestres institui. Nam minus & hæc ingrata sunt equo, quam si semper in eisdem locis, consimilique modo fiant equitationes. Et quoniam eum, qui omnimodo diuersis in locis equum citato cursu agit, necesse est eius recte tractandi peritum esse; nec minus, vt armis ex eo commode possit vti: nequaquam vituperanda venit rei equestris inter venandum exercitatio locis iis, quæ tum idonea sunt, tum feras habent. At vbi hæc desiderantur, bonum quoque fuerit exercitium, si ex conuento de duobus equitibus alter in equo per loca varia fugiat, hastamque auersam tenens sese subducatur; alter rotundis iaculis instructus, & hasta similem in modum facta, persequatur: ac sicubi fugientem adingat ex interuallo iaculis respondente, ista e in eum rotunda coniciatur, si intra ictum hastæ, feriat ira deprehensum. Bonum etiam, quum aliquando alter in alterum iruerit, tracto ad se aduersario, mox eundem ab se repente protrudere. Nam ad hominem ex equo deiciendum hoc pertinet. Faciet etiam is recte, qui trahitur, si equum abigat. Id enim faciens, citius trahentem deiecerit, quàm ipse ceciderit. Quod si aliquando contingat, vt dum castra castris obiciuntur, equites alteri aduersus alteros prodeant, & tum aduersarios persequantur ad hostilem vsque phalangem, tum ad suam vsque refugiant: heic etiam scire prodest, quam quidem diu quis haud procul a suis abest, recte ac tuto facturum, si equo inter primos conuerso, totis hostes viribus virgeat: verum vbi propius ad eos accesserit, equum in potestate retineat. Nam credi par est, eum hoc modo maximam habituram facultatem laedendi hostes, a quibus ipse vicissim laedi nequeat. Enimvero Dij concesserunt hominibus, vt ab homine, quæ fieri debeant, oratione doceantur. Eadem oratione constat equum doceri non posse. Verum si vicissim ei rem gratam feceris, vbi quid ipse tui ex animi sententia peregerit; ac rursus, quum in obædiens fuerit, castigaueris: hac in primis ratione didicerit in iis obsequi, quæ fieri oporteat. Ac breue quidem istud est dictu, sed per vniuersam sese rem equestrem porrigit. Nam frenum equus accipiet libentius, si eo admissio, commodi quidpiam subsequatur. Idem & transiliet, & saltabit sursum, & in omnibus aliis obsequetur; si, quum imperata fecerit, aliquam quietem expectabit. Et hæc tenus quidem exposuimus, qui fieri possit, vt minime circumueniatur, qui pullum & equum emittit; eundemque tractando, minime corumpat: præsertim si exhibendus sit equus, iis dotibus præditus, quas equus ad pugnam desiderat. Opportunum vero fortasse fuerit, hoc quoque pericribi; si cui contingat animosiore vti equo, vel ignauiore, quam oporteat: quonam modo possit vtroque rectissime vti. Primum ergo sciendum, id animum in equo esse, quod ira sit in homine. Quæ admodum igitur hominem minime quis ad iram commoueat, si neque verbis proferat aliquid rei molestæ, neque faciat: ita nec equum animosum iritabit vlllo modo, qui eum non læserit. Ac statim quidem in ipsa consensione danda est opera, vt

Equorum exercitia.

Vbi descendendum potest exercitia.

Ad quos cursus equus ad iusticiam dicitur.

Ad transiliendum assuefactio.

Cursus per decliua.

Persarum Thracum per decliua cursus.

Equitationum modi & loca mutanda.

Exercitia equestria venationum.

Pugne sine mulacra.

Homines oratione, Equi docendi gratificando & castigando.

Animus qui.

Quomodo tractandi equi animosi.

in ascendendo nulla quis equum adficiat molestia. Postea vero, quam conscenderit; equo longius ad temporis spatium subsistere iusso, quam fieri ceteroquin soleat, ita deinde placidissimis signis eum promoueat. Hinc ab incessu lentissimo primordia capiens, ad celeriore m earatione perducet; ut equus ipse minime sentiat, incitatio re se motu progredi. Si quid equo repente velit imperare, sciat equum animosum repentinis rebus haud aliter perturbari; ac soleat homo, qui repente aliquid vel adspexit, vel audiuit, vel sensit. Quod si pergentem celerius equum animosum a progressionis impetu reuocare uolueris, non cum subito retrahere debes, sed placide frenum adducens, ut consistat, non cogedo, sed mitigado efficies. Prolixis etiam agitationibus mansuetiores euadunt equi, quam crebris conuersionibus: eademque si placide conficiantur, equum animosum longiore spatio demulcent ac mitigant, sine vlla concitatione. Si quis autem existimat, equum se mire m redditurum, si eum celeri & prolixa equitatione fatiget: contrarium statuit ei, quod consentaneum est. In talibus enim vim adhibere nititur equus animosus, & in hac ira, instar hominis iracundi, saepenumero se ipsum & equitem grauissimis malis adficit. Retrahendus etiam equus animosus a velocissimo cursu, nec vlllo modo permittendum, ut propter alium equum ad certamen adigatur. Nam fere qui maxime contentiosi sunt, ferocissimi euadunt. Laeua quoque frena his aptiora, quam aspera. Si tamen & asperum immittatur, efficiendum erit laxitate, ut laeui simile videatur. Expedi etiam, ut aliquis sese consuefaciat in primis ad insidendum equo feroci, absque corporis motu; atque ut equum alia parte nequaquam attingat, quam quibus partibus eum tutioris infessus causa contingimus. Sciri autem debet hoc quoque preceptum, * compressorum quidem labiorum sono equos mitigari: † clocitatione vero excitari. At si quis ab initio post clocitationem gratiora, post editum ore compresso sonum molesta quaedam exhibeat: sic consuefiet equus, ut ad oris compressi sonum excitetur, clocitatione mitigetur. Eadem igitur ratione tam ad clamores, quam ad tubae sonitum, sic accedere debes; ut nequaquam equo speciem perturbati praebas, nec eidem turbulenti quiddam offeras. Immo quantum eius fieri poterit, & quiesces id temporis, & matutina vespertinaeque pabula, si quidem id fieri liceat, offeres. Optimum vero consilium hoc fuerit, ne quis equum nimis ferocem ad bellum sibi comparet. De

Nihil repente imperandum equis animosis.

Equi cavenda iracundia.

Animosum equum vna frena.

** πονηρὸς ὁ μὲν ἔστι. † ἡ δὲ κλάση ἔστι.*

Equus nimis ferocis bello inutilis.

Ut equus sit spectabilis, quid agendum.

Os equi sursum trahere. Calcaria & flagella inutilia.

A si quis equum ita condocerit, ut laxiore freno incedat, & ceruicem ad tollat, & eandem mox a capite recuruet: is facile ab eo impetrabit, ut faciat, quae ceteroquin cum voluptate, & quidem exultans facit. Equum autem ista cum voluptate facere, hoc intelligi argumento potest. Mox enim, quum ad alios equos accesserit, ac praesertim ad equas; sublimem admodum ceruicem gerit, & maxime caput, truci cum ad spectu, incuruat: crura mollius ad tollit, caudam sursum porrigit. Quam obrem quum equum ad ea praestanda perducit, quae ipsemet equus effringendo representat, quoties pulcherrimum sese spectandum exhibet: is nimirum efficiet, ut cum voluptate incedat equus, & magnificentiam praeseferat, & terribilis sit, & spectabilis. Quae sane quonam modo putemus effici posse, nunc commemorare conabimur. Primum ergo non pauciora duobus habere frena conuenit. Eorum alterum laeue sit, & rotulas habeat grandiores; alterum rotulas graues ac depressas, cum echinis acutioribus: ut quum hoc prehenderit, asperitatem moleste ferendo, dimittat; quum vicissim laeuius illud acceperit, voluptatem ex eius laeuitate percipiat, & prorsus eadem immisso laeui praeter, ad quae praestanda freno asperiori adiuuatus erat. Sin laeuitate contempra, frequenter in ipsum frenum incumbere velit: non abs re maiores addimus laeui rotulas, ut dum per eas os pandere cogitur, lupatum admittat. Potest etiam frenum asperius variari tum implicando, tum extendendo. Quotquot autem frena fuerint, omnia mollia sunt. Quippe rigidum quacumque parte prehenderit equus, totum maxillis tenet; quem admodum si verum quispiam quacumque sui parte prehenderit, totum sustollit. Alterum vero non aliter, atque catena, qua parte tenetur, ea sola non flectitur; quum reliquum pensile sit, atque id loco cedens, dum semper in ore caprat equus; lupatum a maxillis dimittit. Eam ob causam in medio quoque de ipsis axibus anuli suspendi solent, ut hos lingua dentibusque prensans, frenum maxillis corripere negligat. Quod si quispiam ignorat, quidnam mollicies, quidue rigiditas freni sit; hoc ipsum quoque perscribemus. Est enim molle, quum axes commilluras ita lasas ac laeues habent, ut facile flecti possint. Adeoque omnia, quae axibus circumponuntur, si patula sint, & non condensata, pro mollibus haberi debent. Si vero quaelibet freni partes difficulter & disungantur, & vicissim in se redeant: hoc scilicet est, frenum esse rigidum.

Equi ad equas accedentis species.

Frena duo.

Frena sunt mollia, non rigida.

Quod frenum molle, quod rigidum.

Oris impulsio.

Ut equi maxime a seipsis excitentur.

C Quaecumque vero sit, cuncta quidem haec cum eo praestari oportet, si talem quis equum exhibere velit, qualem diximus. Os equi sursum impellendum, neque nimis duriter, ut caput sursum iacet; neque nimis remisse, ut non sentiat. Posteaquam excitatus hoc impulsu, ceruicem ad tollit: mox frenum ei remittendum, atque in rebus etiam ceteris, quemadmodum perpetuo monemus, sicubi recte obsequatur equus, vicissim ei gratificandum. Vbi quis equum animaduertet delectari tum ceruicis elatione, tum illa laxitate: nihil ei molesti exhibebit, quasi ad subeundum laborem cogere velit: sed ita demulcebit, quasi si quietem ei sit concessurus. Sic enim animo confidentissimo ad agitationem celerem accedet. Ac delectari celeritate cursus equum, hoc argumento est. Quippe si fuga euaserit, non pederentim

E lingua dentibusque prensans, frenum maxillis corripere negligat. Quod si quispiam ignorat, quidnam mollicies, quidue rigiditas freni sit; hoc ipsum quoque perscribemus. Est enim molle, quum axes commilluras ita lasas ac laeues habent, ut facile flecti possint. Adeoque omnia, quae axibus circumponuntur, si patula sint, & non condensata, pro mollibus haberi debent. Si vero quaelibet freni partes difficulter & disungantur, & vicissim in se redeant: hoc scilicet est, frenum esse rigidum.

F Quaecumque vero sit, cuncta quidem haec cum eo praestari oportet, si talem quis equum exhibere velit, qualem diximus. Os equi sursum impellendum, neque nimis duriter, ut caput sursum iacet; neque nimis remisse, ut non sentiat. Posteaquam excitatus hoc impulsu, ceruicem ad tollit: mox frenum ei remittendum, atque in rebus etiam ceteris, quemadmodum perpetuo monemus, sicubi recte obsequatur equus, vicissim ei gratificandum. Vbi quis equum animaduertet delectari tum ceruicis elatione, tum illa laxitate: nihil ei molesti exhibebit, quasi ad subeundum laborem cogere velit: sed ita demulcebit, quasi si quietem ei sit concessurus. Sic enim animo confidentissimo ad agitationem celerem accedet. Ac delectari celeritate cursus equum, hoc argumento est. Quippe si fuga euaserit, non pederentim

pergit,

1156
pergit
est, v
gat v
modu
lud si
rum v
rit ad
exerc
mai
ad
gnu
pressu
citatu
ra ven
tamen
crura
hunc
gaudi
tum p
que m
sentat
pre se
libera
& ani
cundu
qui for
to. Si
gendi
abs qu
magna
Quo
mollia
nime
succin
heic di
existi
ribus
ra pote
tem fr
riorib
erigit
denda
ei rem
ma pra
torum
nulli,
dum p
liquen
rare in
ptum
cumq
petu
Nam o
quoqu
decora
stimul
corum
homo
dotes
bet eq
si etia
copios
met er
trahat
ceps a
in equ
quitan

Nihil vltimum a- gendum.

pergit, sed currit. Sic enim a natura comparatus A est, vt voluptatem hinc capiat; nisi quis forte cogat vltra, quam commodum sit, currere. Quod si modum aliquid superet, quidcumque tandem illud sit, nec equo, nec homini gratum erit. Ceterum vbi cum splendore quodam productus fuerit ad decurrendum, par est credi, sic eum priori exercitatione consuefactum, vt post inflexiones maiore cum impetu proruat. Verum si quis equo ad hoc instituto, pariter & frenum adducat, & signum quoddam instigationis edat: freno quidem B pressus at instigationis imperio concitatur. Ac pectus quidem antequam protedit, crura vero prae iracundia sustollit altius, non mollia tamen. Nequaquam enim excaescentes equi crura magis habent mollia. Si vero quis equo in hunc modum excitato, frenum remittat; ibi prae gaudio, quod respectu laxitatis lupato se liberatum putet, specie quadam exultabunda, cruribusque mollibus superbiens fertur, omnino representans eam venustatem, quam erga equos alios C prae se ferre solet. Ac talem qui spectant equum, & liberalem adpellant, & spontaneum, & equestrem, & animosum, & superbum, ad spectuque tam iucundum, quam trucem. Et haec tenus quidem illis, qui fortassis ea desiderabunt, haec perscripta sunt. Si quis autem equo ad pompam idoneo, & erigendi se perito, & splendido velit uti: sciat, non abs quouis equo posse talia praestari; sed requiri, vt magnus in tali sit animus, cum corpore valido. Quod autem plerique putant eum, cui crura sint D mollia, corpus etiam posse facilius ad tollere, minime sic comparatum est: sed potius, qui molles, succinctos, validos lumbos habet, (& lumbos haec dico, non caudam versus porrectos, sed qui existunt inter latera & coxas, ad ilia: (sub anterioribus non exiguo spatio collocare posteriora crura poterit. Si quis igitur equum pedes ita subiicientem freno sursum impulserit, partibus ille posterioribus in talos sese flectit, & corpus antequam sic erigit; vt e regione consistentes & aluum, & E pendenda conspiciant. Quae sane quum facit, frenum ei remittendum erit: vt quae ab equo pulcherrima praestantur, ea tum faciat lubens, tum spectatorum iudicio facere videatur. Sunt quidem nonnulli, qui equos ad haec quoque consuefaciunt; dum partim eos virga sub talos feriunt, partim aliquem ad latus currentem baculo femora verberare iubent. Verum nos optimum hoc esse preceptum arbitramur, vt, quod semper dicimus, vbi cumque voluntati equitis paruierit; vicissim id perpetuo sequatur, vt equo requiescendi copia fiat. Nam quae per coactionem facit equus, vt Simo quoque tradit, ea neque nouit ipse, neque magis decora sunt; quam si quis histrionem flagris, atque stimulis excitet. Quippe multo plura praeter decorum, quam cum laude faciet, tum equus, tum homo; cui quid eiusmodi contingeret. Proinde qui dotes omnino pulcherrimas & splendidissimas habet equus, eas signis datis exhibere debet. Quod si etiam tum, quum exercetur, ad sudorem vsque copiosum ageret; quum vero, quam honeste semet exerit, statim descensio fiat, & frenum detrahatur: omnino futurum sciri debet, vt deinceps ad erigendum sese non inuitus accedat. Atque in equis huiusmodi sane tam Dij, quam heroes equitantes pingi solent: & homines, qui eis dextre

Equum potius.

Equi generosi non cogendi.

vtuntur, magnificentiam quamdam prae se ferunt. Et vero is equus, qui semet erigit, tantopere siue pulchrum quiddam est, seu admirabile, seu suspiciendum: vt oculos omnium spectatorum, tam iuuenum, quam senum, in se coniectos detineat. Nemo quidem certo vel ab eo discedit, vel spectando defatigatur, dum praeclaram hanc ille speciem suam exhibet. Ceterum si cui talem equum habenti vsuueniat, vt vel tribui cum imperio praesit, vel equum magister fiat: illi non in hoc erit incumbendum, vt ipse solus sit splendidus; sed multo magis vt vniuersum agmen, quod eum sequitur, spectatu dignum adpareat. Quamobrem si, quod in equis eiusmodi maxime laudatur, praecedat equus quispiam, qui corpus ad insignem altitudinem motu creberrimo sustollens, lente tamen admodum progrediatur: nimirum eueniet, vt equi ceteri pedetentim hunc sequantur. Ex hoc autem spectaculo quid consequi splendidum possit? Sin equo concitato, neque nimis celeriter, neque nimis tarde praecedat; sed ea ratione qua equi maxime fiunt alacres, & truces, & speciem ad laborem obeundum maxime decentem induunt: tum vero necesse est, vt ingens strepitus, ingens equorum hinnitus, & narium flatus adsit. Ideoque non ipse tantummodo, sed vniuersus etiam comitatus haud abs re spectabilis erit. Enimvero si quis equum feliciter emerit, & sic educet, vt labores sustinere possit, & eodem recte utatur in exercitiis ad rem militarem consuefacientibus, in equitationibus ostentationis causa comparatis, in certaminibus denique bellicis: quid huic impedimento sit, quo minus equos maioris efficiat pretij, quam eos acceperit; neque dumtaxat equos bonitate celebres habeat, verum etiam ipse propter equestris rei cognitionem in ore sit omnibus, nisi diuina quaedam vis obstat? Placet etiam perscribere, quoniam modo armatus esse debeat, qui aliquod in equo periculum sit aditurus. Primum dicimus, debere lorica sic esse factam; vt corpori respondeat. Apram quidem hanc, corpus ipsum gestat; nimis vero laxam, humeri soli ferunt. Sin valde sit angusta, non armatura, sed carcer est. Et quia ceruix quoque de partium illarum numero est, quae letaliter peruntur; dicimus huic etiam tegumentum ex ipsa lorica se porrigens, esse conficiendum, quod ceruici respondeat. Id enim tum ornamento erit, tum si recte fabricatum sit, equitis ipsius faciem ad nares vsque, quum ita libuerit, excipiet. Galeam ducimus optimam, quae Bœotij F sit operis. Haec enim maxime tegit, quidquid extra lorica eminent; nec prospectum impedit. Ipsa lorica sic fabricata sit, ne vel sessioni, vel inclinationi sit impedimento. Ad inguen & pudenda, & vicinas vndique partes, tales ac tot pinnae sunt; vt istae membra tegant. Et quoniam sinistra quoque manus inutilem reddit equitem, si laesa fuerit: inuentam & huic probamus armaturam, quam manum vocant. Nam & humerum haec obtegit, & brachium, & cubitum, & quidquid habenis est contiguum: eademque tum extendi, tum contrahi flexu suo potest. Praeterea partem illam sub alis, qua lorica deficit, tegit. Dextram sustolli necesse est, siue quis telum emittere, siue plagam inferre velit. Quapropter auferri debet a lorica, quidquid haec impedimento futurum est: eiusque loco pinnae in nexibus adplicatiles sint, quae cum

Quanti sit equus erigendi se peritum.

adans- Phalaena- sis.

Equitis armatura.

Thorax qualis esse debeat, Tegumentum ceruicis.

Galea.

Chirotheca sinistra.

manu exporrecta similiter & ipsa explicetur, cum
 reducta, claudantur. Quod brachio instar ocreæ
 solet apponi, rectius ita nobis suffecturum vide-
 tur; quam si ad ipsam armaturam sit religatum.
 Pars dextra, quæ hac sublata nudatur, iuxta lori-
 cam munienda vel lotoo, vel æreo integumento:
 absque quo sit, periculosissima sui parte præsidij
 nihil habebit. Quia vero si quid equo mali acci-
 dat, eques ipse totius periculi sit participans: necesse
 est equum etiam frontis, & pectoris, & laterum
 integumentis armari. Simul enim hæc femora-
 lium equiti vicem præstant. Omnium vero ma-
 xime tegenda equi sunt ilia, quod eorum, cetero-
 quin etiam tenerrimorum, valde letalia sint vul-
 nera. Possunt autem ephippio regi. Debet illud
 etiam lorum, quod ephippium constringit & con-
 tinet, sic esse consutum: ut tutius eques ipse se-
 deat, & equi tamen sella non lædatur. Ac partibus
 quidem ceteris hæc tam equi, quam equitis arma-
 tura fuerit. Tibias vero, ac pedes, consentaneum
 est extra femoralia propendere: quibus sua non
 deerit armatura, si ocreæ de corio factæ fuerint,
 ex quo soleæ conficiuntur. Sic enim pariter & ti-
 bias armabunt, & calceorum loco pedibus erunt.
 Et hæc quidem arma sunt, quæ nos ita muniunt;
 modo Deos propitios habeamus, ut non lædamur.
 Verum ad hostes lædendos, potius machæra nobis,
 quam ensis, probatur. Nam quum eques in
 sublimi sit, maior vis erit in plaga copidis, quam
 ensis. Hastæ pericalis loco, quum ea fragilis sit,
 nec commode gestetur, potius corneas tragulas
 duas probamus. Nam harum alteram peritus e-
 ques eiaculari, altera sic uti potest, ut eam vel in
 aduersum, vel ad latera, vel a tergo contorqueat.
 Præterea firmiores sunt, quam hasta, magisque
 portatiles. Eiaculationem teli probamus eam, quæ
 longissimo fit spacio. Sic enim tempus ipsum magis
 permittit, ut temet auertas, aliudque telum sum-
 mas. Paucis etiam perscribemus, quamnam optima
 sit emittendi teli ratio. Quippe si quis partes
 læuas antè protendens, dextras autem redu-
 cens, ex ipsis femoribus semet erigendo, cuspidem
 nonnihil arrectam emiserit: omnino fiet, ut im-
 petu vehementissimo, longissimeque telum feratur:
 atque idem rectissime feriet, si dum emittitur,
 ipsa cuspis scopum semper spectet. Atque hæc
 quidem equiti vulgari a nobis monumenta, præ-
 ceptiones, exercitia, præscripta sunt. Quæ au-
 tem scire par sit, & facere magistrum
 equitum; alio libro est
 declaratum.

EXPLICIT LIBER
 de re equestri.

ADPENDICIS XENOPHONTEÆ FINIS.

INDEX

A Habes iam, Xenophontis studiose lector, spe-
 cimen interpretationis a me factæ Taurini,
 quum in aula Ducis Allobrogum Emanuëlis Phi-
 liberti, & Caroli Emanuelis, filij, patre rebus hu-
 manis exempto, fere biennium degerem; ab illu-
 stri Barone, fortissimoque militum duce Suen-
 dio, ad eos principes missus. Arbitrium ego tutum
 non recuso, quin libere statuas, ecquam si Ste-
 phanus causam iustam habuerit, cur laborem
 meum, animo liberali, absque vilo pretio, cum
 sola cædi condicione sibi oblatum, tot annis hæc
 ipsa condicione non impleta, mihi non restitue-
 ret; ac nihilo minus ad alios mirari se diceret, a
 me rem nullius momenti etiam auctore prætorè
 repeti, de qua certo adfirmare non posset, incen-
 dione domus suæ, quam habebat in Allobrogum
 metropoli, a direptione prædij bello nupero Al-
 lobrogico perisset. Pudet hos referre prætextus
 hominis putidos, sed ipsum non puduit eis inni-
 ti; donec effugiis omnibus frustra tentatis, se causam
 casurum videns, non sine diuino miraculo (re-
 ferendo scilicet ad Apologiam ipsius Herodotæ) inuen-
 tum ab se librum profiteretur, quem amissum
 existimasset. Credo sane, prodigioso figmen-
 to id repertum ab eo fuisse; quod nusquam periis-
 se norat, adeoque secum habebat, ut multorum
 est opinio. Causas facti ceteras non excutio. Sal-
 tim hoc manifesto paret, ferre hominem animo
 æquo non potuisse, quod vnus aliquis nationis e-
 ius, a qua confici versiones hypocæusticas scripsit,
 ut lectorum molestias in conferendis interpre-
 tum plurium verbis, & eorumdem ab ipso Ste-
 phano profectis castigationibus, labore suo sub-
 leuaret, Xenophontem integrum adgredi lucu-
 bratione noua esset ausus, cum censurarum H.
 Stephani dispendio in tot Xenophontis interpre-
 res, magnos plerosque viros, & famosos; Philel-
 phos, Amasæos, Pircameros, Camerarios, Bessa-
 riones, Ribittos, Leonicenos, Gabrielios, ceteros.
 Hinc illæ lacrimæ. ne quid dicam de molestia,
 quæ ex præceptis alterius industria nonnullis sen-
 tit, quibus schediasmata sua vere tumultuaria far-
 cire iam dudum cogitauerat. Ego Xenophonteam
 hanc lucubrationem tentatam in adulescentia,
 nonnihil expolitam ætate virili, nunc maturiore
 iudicio recensitam, quod ut aliquando fieret, o-
 ptavi sæpe mihi euenire diuinitus, & vsui & cen-
 suris omnium exhibeo. Si quis hinc fructus ad
 litterarum Græcarum studiosos redibit, voti
 reus debitus æterno numini gratias agam. De
 maleuolorum calumniis, οὐ φρονίς ἰσχυρο-
 κείδη. Non verbis, sed reabs-
 tuendæ sibi veritas
 sufficit.

Brachij
 tegumentum.

Equi frõ-
 talia, pe-
 ctoralia,
 lateralia.

Tibiarum
 equitis &
 pedum te-
 gumenta.

Arma of-
 fendendis
 hostibus.

Eiaculari
 ratio.

1160
 33
 A
 C
 affert,
 etorita
 emen
 Henri
 Sch
 At in t
 scholi
 à 78
 Iden
 ad h
 Gen, 10
 pag. 17
 tem p
 eq. It
 quod
 hæc su
 Qu
 dens m
 sensum
 m
 post,
 M
 bere n
 bit ac
 loct
 & secu
 bis fide
 Quare
 O
 legend
 que le
 hoc sal
 uis aut
 ro iam
 & m
 cundi
 sic etiã
 verò m
 mi